

Giới thiệu Nhất Thân Nhất Cố

Phùng Tuyết tồn tại trong hai thế giới giữa hiện thực và hôn mộng. Phùng Tuyết trong mộng là Trương Tuyết, là Đỗ Tuyên. Phùng Tuyết trở thành Trương Tuyết, thiên kim được cưng chiều hết mực của Phủ Thừa Tướng, cũng trở thành Đỗ Tuyên, tiểu bá vương hoành hành ngang dọc nước tiếng Sài Kinh.

Cho dù như thế, nhưng Phùng Tuyết vẫn không đành lòng, không cách nào đành lòng. Tất cả cũng chỉ vì một người, người mà Phùng Tuyết biết rõ, đời này kiếp này, vĩnh viễn không thể chung đôi..

Liệu đó sẽ là ai mời các bạn theo dõi truyện Nhất Thân Nhất Cố sẽ biết thêm nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Nếu Có Một Ngày...

Sân trường đầy nắng, con gió đầu hè diu diu thổi qua khán đài. Trên đài, một nam sinh đứng trước bục, vóc dáng cao gầy, đôi mắt sáng ngời, chất giọng trong trẻo ảm áp cùng với nụ cười chan hòa thấm sâu vào lòng người. Bài diễn văn ngắn ngủi tổng kết năm học chấm dứt, phải qua một lúc sau, tiếng vỗ tay mới dậy vang rần rờ. Giáo viên người nào người nấy đều tỏ vẻ tự hào tắp tắp. Học trò bên dưới reo hò, không ít cô cậu thanh thiếu niên vì quá phấn khích mà huyết sáo la hét.

Một năm học, một thời học sinh cứ như vậy chấm dứt bằng một buổi lễ tốt nghiệp long trọng, một vài lời cảm tạ chân thành gởi đến thầy cô.

Dòng người ủa ra khỏi cổng trường, dưới ánh nắng vàng rực, từng mái đầu chụm vào nhau tíu tít phấn khởi.

“Phùng Tuyết!” một giọng nữ trong trẻo vang lên.

Trước ngưỡng cửa trường học, người con trai ngoài đầu nhìn lại, liền thấy một nhóm nữ sinh đang nhanh chân tiến về phía mình. Phùng Tuyết khẽ nhíu mày, nụ cười mím nhọt nhặt trên môi vẫn hiện hữu, kiên nhẫn đứng lại chờ cô gái vừa gọi tên mình từng chút một ngưng ngừng tới gần.

“Có chuyện gì?” Phùng Tuyết hỏi, trong giọng nói tuyệt nhiên không nghe ra được chút mất hứng nào, nhưng là ánh mắt đằng sau cặp kính kia đã có phản hồi lạnh đi.

“Minh... minh...” cô gái ngập ngừng, rồi dường như cuối cùng cũng dứt khoát, mạnh dạn nói, “Phùng Tuyết! Minh thích bạn đã lâu rồi!”

Thốt nhiên xảy ra cảnh tỏ tình trước cổng trường như vậy, khiến bốn phía chung quanh vang lên không ít tiếng huyết sáo, reo hò phấn khích. Con gái thì có vui vẻ có ganh tỵ, vì người được tỏ tình chính là ‘hoàng tử sân trường’ trong lòng của bọn họ. Con trai có khoái chí cũng có tiếc nuối, bởi vì người tỏ tình chính là ‘công chúa vườn trường’ của bọn họ. Trong suốt ba năm cấp ba huy hoàng, thì hai người này chính là hai nhân vật phong ba nhất trường, học giỏi nhất, xinh đẹp nhất, giàu có nhất, còn có bao nhiêu cái nhất nữa thì chỉ có trời mới biết.

Phùng Tuyết không chút dấu vết nhướn mày, rồi sau đó lại nở nụ cười lịch sự quen thuộc, mà theo nhận định của Phùng Tuyết, thì đó chính là nụ cười nguy quân tử được đóng mác ‘Phùng Tuyết’ đó mà.

Dưới ánh nắng rực rỡ, vạt áo trắng của người thanh niên khẽ lay động. Màu nắng nhuộm vàng mái tóc non trẻ, đem nụ cười kia phát huy hiệu quả công thành triệt để.

Phùng Tuyết gật đầu, đáp, “Cám ơn.”

“Vây...” cô gái trẻ đỏ mặt, một chút sung sướng theo khoe môi ánh mắt tràn ra như thủy triều cuộn cuộn.

Đáng tiếc, sóng triều còn chưa kịp đánh vào bờ, đã bị một tảng đá ngầm bất thành linh chui lên chặn ngang, đánh cho tan tác. Nụ cười trên mặt Phùng Tuyết chợt tắt, anh nhìn thẳng vào đôi mắt đang đại ra kia, nét mặt nghiêm túc chưa từng thấy, nói, “Nhưng tôi không có hứng thú.”

Không đợi cô gái nói thêm gì, Phùng Tuyết thật bình tĩnh, ung dung, thông thả bước khỏi cổng trường, đi về phía chân trời...

Khụ, được rồi, là đi về phía xe nhà đang đỗ bên đường. (Cũng không phải chiến sĩ anh hùng, làm gì mà ‘đi về phía chân trời’ được? Đi chết à?)

Bên lề đường, một bóng dáng nhỏ nhắn đang đứng chờ. Phùng Tuyết nhìn nét mặt háo hức ngó nghiêng của Phùng Tuyết, cùng với đôi mắt đen láy đang lúng liếng nhìn về phía sau lưng anh, liền biết cô nhóc này từ đầu tới cuối đã mục kích toàn bộ một màn kia.

“Đã dặn ngồi yên trong xe đợi anh, sao lại chui ra đứng nắng như vậy?” Phùng Tuyết nghe răng trợn mắt, dùng tấm bảng tốt nghiệp mới toanh gõ nhẹ lên đầu Phùng Tuyết.

Phùng Tuyết chộp lấy bằng tốt nghiệp trong tay Phùng Tuyết, ngắm nghía, hỏi, “Bằng tốt nghiệp cấp ba thì ra nhìn như vậy sao? Anh hai, trở về cũng làm cho em một cái giống như vậy, được không?”

Phùng Tuyết nhủ mảy mìn dây giày của Phùng Tuyết bị xô ra, thật may là không bị vấp té. Trước ánh mắt nhìn như muốn rót ra của bàn dân thiên hạ, Phùng đại công tử, Phùng thiếu gia, ‘hoàng tử sân trường’ của tất cả mọi người, đích thân quỳ một chân xuống vỉa hè, dùng đôi bàn tay ngà ngọc sạch sẽ sáng bóng của mình, cẩn thận cột lại dây giày của cô gái nhỏ.

“Anh... Anh làm gì vậy? Người ta đang nhìn kia!” Phùng Tuyết lúng túng, muốn nhảy ra tránh khỏi tay Phùng Tuyết.

Phùng Tuyết ngẩng đầu, yên lặng nhìn Phùng Tuyết một cái, khiến cho cô giật nảy mình, cả người cứng lại không dám nhúc nhích. Trong lòng thật xấu hổ muốn chết. Vì sao? Vì sao đều là anh em cùng cha cùng mẹ, người trước người sau chỉ cách nhau có mười mấy hai chục phút, mà Phùng Tuyết lại có thể thành công áp bức cô 100% chỉ bằng một cái liếc mắt? Thật bất công, quá bất công rồi!

Phùng Tuyết không phục, nhưng cũng không dám nhúc nhích, chỉ đành cứng ngắc nhận lấy một bầy ánh mắt sáng quắc đang phóng về phía mình. Mà dưới chân cô, Phùng Tuyết lại lẳng lặng mỉm cười, ánh mắt nhu hòa, đôi bàn tay càng thêm cẩn thận nhiều lần.

Vậy, Phùng Tuyết là ai mà lại có thể khiến cho Phùng đại thiếu gia đình thiên lập địa, hào hoa phong nhã không đánh cũng đổ hết biết bao nhiêu con tim đại khờ, phải đích thân cúi gồi khom lưng buộc dây giày?

Đơn giản, Phùng Tuyết chính là em gái song sinh của Phùng Tuyết, ra đời chỉ sau Phùng Tuyết có hai mươi ba phút thiếu mà thôi!

Nói chơi một chút, Phùng gia, ở trong cái xã hội thượng lưu bại hoại này, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, cùng lắm cũng được coi như một trong số các đại gia tộc nứt tường đổ vách vì tiền. Hiển nhiên, Phùng gia cũng như bao hộ tộc danh gia khác, tầng tầng lớp lớp phức tạp. Đời cha đời chú không nói, chỉ nói đời con cháu như anh em Phùng Tuyết thôi cũng đủ làm một cuốn phim máu cùn rồi.

Phùng cha cưới tiểu thư nhà danh gia làm vợ, sinh được một cặp song sinh, người anh sinh ra bụ bẫm khỏe mạnh, thông minh tuấn tú cực kì. Nhưng người em gái ra đời trễ hơn hai mươi phút thì không được may mắn như thế.

Nghe bà vú già trong Phùng gia kể lại, khi ấy tiểu thư sinh ra người như con mèo ướt, nhỏ xíu bằng hai nắm tay, không còn khóc nổi nữa, phải nằm trong lòng kiếng chăm sóc đặc biệt gần tháng trời mới được vào tay mẹ.

Phùng phu nhân sinh con trai trưởng, người Phùng gia ồn ào bát nháo bu quanh, hoàn toàn quên bẵng vẫn còn một đứa nhỏ lọt ra sau kia. Đến khi Phùng Tuyết được bác sĩ hộ lý giao trả cho Phùng gia, mọi người mới sực nhớ chỉ còn ba ngày nữa là tiệc đầy tháng, lúc này mới cuống quýt bổ sung hồ sơ cho Phùng Tuyết.

Bà nội Phùng nhìn đứa nhỏ như con mèo trắng, không khóc không nháo, yếu ớt mở miệng i a i ê, quyết định đặt cho cái tên ‘Phùng Tuyết.’

Bác sĩ nói Phùng Tuyết vì ra trễ, bị ngạt, hơn nữa trái tim cũng có tật, Phùng phu nhân vừa nghe thế liền nước mắt như mưa. Người Phùng gia nhìn nhau hiểu ý, đứa nhỏ này, coi bộ sống không lâu rồi, cho nên dù thích hay không thích thì đối với một đứa trẻ sơ sinh được nhận định là mệnh ngắn này đều châm chước một chút, coi như là tích chút đức đi.

Thế mà, dưới sự chăm sóc bảo hộ tỉ mỉ của Phùng phu nhân, Phùng Tuyết đã bình bình an an vượt qua mười năm đầu đời. Cho đến năm mười tuổi, Phùng phu nhân bất ngờ bị tai nạn qua đời, Phùng Tuyết mới phát con đau tim đầu tiên.

Anh trai song sinh của Phùng Tuyết vì thương em gái, quyết định ở luôn trong phòng bệnh của em suốt hai tháng không về nhà. Đến khi trở lại Phùng gia, chào đón hai anh em không chỉ có Phùng cha, còn có ba mẹ con lạ hoắc lạ hươ. Phùng Chủ Tịch nhẹ nhàng cười, bảo anh em Phùng Tuyết gọi bà ấy là ‘mẹ’ gọi thẳng nhóc kia là ‘em trai,’ con bé kia là ‘em gái.’

Lúc ấy, Phùng Tuyết chợt cảm thấy, gương mặt tươi cười đầy răng của Phùng Chủ Tịch rất giống con sói tham lam trong ‘Cô Bé Quảng Khăn Đỏ.’

Anh trai Phùng Tuyết siết chặt bàn tay nhỏ nhắn như vuốt mèo của Phùng Tuyết, tươi cười gọi theo lời ngài Chủ Tịch. Phùng Tuyết mặc dù chậm tiêu, nhưng cũng nhìn thấy gương mặt thả lỏng nhẹ nhõm của bà nội Phùng cùng các chú bác thím cô trong nhà. Bạn nhỏ Phùng Tuyết của chúng ta lúc ấy đã âm thầm tội nghiệp cho bọn họ.

...

Chẳng biết qua bao lâu, Phùng Tuyết cuối cùng cũng hoàn thành ‘đại nghiệp’ cột dây giày. Xong việc, anh đứng dậy, bình thản nắm lấy bàn tay mềm mại mịn màng của Phùng Tuyết, dắt cô bước về phía xe đang chờ.

“Phùng Tuyết! Đứng lại đó cho tôi!” giọng nữ giận dữ gào lên chói tai.

“Người ta giận rồi kia!” Phùng Tuyết giật giật tay anh, về mặt chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Phùng Tuyết ngoái đầu nhìn lại người con gái vừa nãy, nhìn đáng vẻ tức giận, ủy khuất, nhìn thẳng vào đôi mắt ngập nước, dung nhan kiều diễm động lòng người kia bằng cặp mắt... cá chết!

Hiển nhiên, trong mắt Phùng đại thiếu gia, nhan sắc kia, kiều diễm kia, động lòng người kia hoàn toàn chẳng thể đá động đến hứng thú của anh chút xíu

xiu nào, càng miễn bàn tới nước mắt nước mũi tè le gì đó kia.

Phùng đại thiếu gia cảm thấy, nước mắt nước mũi kia, ọm, tòm chết được!

“Vì sao?” giọng điệu vừa dịu dàng, vừa uất ức, vừa ghen ngào, ôi thật sự, thật sự là khiến người người ngả nghiêng.

Phùng Tuyết muốn bật cười, nhưng vào lúc này mà cười thì hơi bị thiếu đạo đức, thế nên đành mượn lưng của Phùng đại thiếu gia che tạm bản mặt ghen cười vậy.

Phùng Tuyết khẽ siết chặt bàn tay nịn màng trong tay mình. Mi mắt rũ xuống, nét mặt thần nhiên tựa như trời hôm nay có sập xuống cũng không ảnh hưởng kia chợt thoáng qua chút khổ sở hiếm hoi. Một chút cười khổ này không ai kịp nhận ra đã biến mất. Phùng Tuyết ngẩng đầu, rất nhanh lại là Phùng đại thiếu gia hào hoa phong nhã không gì sánh bằng, dùng một lời rất bình thường, rất lạnh nhạt, chấm dứt câu chuyện buồn cười này.

Phùng Tuyết nói, “Bởi vì tôi không có hứng thú với cô, với bất cứ thứ gì khác.” Ngoài một người, Phùng Tuyết lặng lẽ nói thầm trong lòng.

Phùng Tuyết đứng trong góc sảnh, lạnh nhạt nhìn tiệc rượu đang diễn ra bên ngoài kia. Tầm mắt chuyển dời về chất lỏng sóng sánh trong ly, tâm hồn đã thoả thần về nhà, đoán chừng xem giờ này Phùng Tuyết đang làm gì, đã ngủ chưa?

Đêm nay là sinh nhật mười tám tuổi của anh em Phùng Tuyết. Sinh nhật mười tám tuổi, đã hẹn trước sẽ cùng đón mặt trời mọc trên biển, nếu không phải vì bữa tiệc vợ vẫn này thì...

Ngày hôm nay, Phùng Tuyết tốt nghiệp cấp ba, cũng là ngày chính thức ra mắt cô đồng Phùng Thị. Ra mắt bằng một bữa tiệc sinh nhật đình đám đến nhường này, người người đều âm thầm nhận định, Phùng đại thiếu gia này rõ ràng chính là niềm tự hào vô cùng lớn lao của Phùng Chủ Tịch, càng hiển nhiên sẽ trở thành nhân vật phong ba cỡ nào, chỉ có tương lai mới biết được.

Phùng Tuyết từ đầu đến cuối đều trung ra nụ cười lịch lãm hòa nhã, cộng thêm vóc dáng cao gầy, gương mặt tuấn tú sáng ngời, vừa xuất hiện đã làm say lòng không ít các vị tiểu thư danh môn. Xử sự thông minh, ánh mắt chính trực kia, ôi, càng khỏi nói có bao nhiêu vừa mắt các nhân vật phong ba trong thương giới lẫn chính giới. Phùng Chủ Tịch cười đến không khép miệng được, thật sự trên cả vừa lòng với đứa con trai tuyệt vời của mình.

Chủ Tịch Phùng vui mừng hơn hở, nụ cười toác cả miệng kia chỉ cứng lại khi thấy Phùng Tuyết lễ phép chào bà nội, chào lần lượt các cô chú bác rồi quay lưng bước ra cửa hội trường.

“Tuyết, con đi đâu?” Phùng Chủ Tịch vội vàng kéo người lại, trợn mắt hỏi.

“Về nhà.” Phùng Tuyết tươi cười đáp.

“Về nhà? Chỉ mới bắt đầu, giờ này làm sao lại về làm gì?”

“Ba, đã chín giờ rồi. Con cũng đã chào hỏi xong mọi người.”

“Ba còn chưa giới thiệu con với cháu gái Chủ Tịch Hương, còn con gái Bộ Trưởng Quý...”

“Ba.” Phùng Tuyết hơi trầm giọng, vẫn dùng vẻ mặt tươi cười nhưng đầy uy hiếp kia đem những lời vô bổ của Phùng Chủ Tịch nhét trở vào trong.

Phùng Chủ Tịch bất thần buông tay, tự dưng có một dự cảm, nếu ông còn mặt dày mày dạn, thì đứa con trai này của ông sẽ không ngại dùng dao cắt thịt bò tít mĩ tá ra từng khối da trên mặt ông.

Phùng Tuyết vuốt nếp áo vừa bị Phùng Chủ Tịch túm lấy, cười xòa, “Thời gian còn nhiều, ba gấp gấp làm gì? Con mệt, muốn về.” nói xong cũng không đợi Phùng Chủ Tịch phản ứng, đã ung dung phui áo bước đi.

Phùng Chủ Tịch gãi da mặt có hơi ngứa ngứa. Thất thần tự hỏi, rốt cuộc hai người, ai là cha, ai là con vậy?

Khi Phùng Tuyết về đến nhà thì Phùng Tuyết đã ngủ. Anh theo thói quen khóa trái cửa phòng mình, từ ban công trèo qua phòng Phùng Tuyết. Nhìn cô gái bé nhỏ nằm cuộn mình trong chăn, Phùng Tuyết chợt cảm thấy chua xót trong lòng. Cả căn nhà to lớn, không kể tới bảo vệ và người giúp việc, chỉ có một mình cô ở nhà, bảo anh không thương không xót thì làm sao được?

Phùng Tuyết ngồi xuống giường, giờ nhẹ lộp chộp, khởi đi lộn tóc vương trên trán Phùng Tuyết. Cô gái khẽ nhủ đôi mày nhạt, nét mặt non nớt dưới ánh đèn ngủ càng thêm say lòng người. Phùng Tuyết thất thần, chậm rãi cúi người hôn lên trán Phùng Tuyết, dừng ở đó thật lâu. Chân mày nhíu chặt thật chặt, tận sâu trong đáy lòng có gì đó không ngừng giãy dụa. Rất rõ ràng, tự sâu thẳm trong Phùng Tuyết không hề muốn nụ hôn này chỉ đơn thuần đặt trên trán cô như thế.

Nhưng nếu không như thế, thì sẽ phải như thế nào đây?

Anh và Phùng Tuyết chẳng những là anh em ruột thịt, còn là song sinh, đây là điều không thể chối cãi.

Phùng Tuyết chợt khó thở. Không khí chật vật ghen cứng trong mũi.

“Anh hai?” Phùng Tuyết mơ màng mở mắt, giọng ngái ngủ, như một chậu nước đá đổ xuống đầu Phùng Tuyết.

Phùng Tuyết dụi mắt, tưởng mình nhìn nhầm. Vừa rồi Phùng Tuyết nhìn cô rất lạ, thật lạ, ánh mắt ấy có chua xót, có bất đắc dĩ, có cam chịu, lại có gầy gù... càng nhiều hơn, là tâm tối không lối thoát. Phùng Tuyết nhạy cảm, chợt thấy bối rối.

“Ừm, dậy mặc thêm áo, anh đưa em đi biển.”

“Đi biển? Đi bây giờ?” Phùng Tuyết nghe thế, quảng sạch suy nghĩ ra sau đầu.

Phùng Tuyết vuốt mái tóc rối của cô, mỉm cười dịu dàng. Đôi mắt anh trong đêm, phản chiếu ánh đèn giường, lấp lánh như bao lấy cô bằng cả một vũ trụ.

Phùng Tuyết ngồi trên xe, ôm trên đùi một cái gối bông to đùng, vừa vuốt ngực vừa tự nhủ ‘bình tĩnh, chỉ là ra biển ban đêm mà thôi, không được xúc động, không xúc động.’

Phùng Tuyết khởi động xe, nhác thấy Phùng Tuyết đang cố sức kiềm nén cảm xúc như thế, trong lòng không khỏi nhói đau. Anh chồm qua thắt dây an toàn cho cô. Khoảnh khắc ngắn ngủi, gò má Phùng Tuyết khẽ chạm qua chóp mũi Phùng Tuyết. Chân mày rậm cau chặt, môi mím mòng, đến cả hít thở cũng không thông. Sự ngại ngùng của cô, sự bản thân cảm lòng không được...

Phùng Tuyết mở to mắt nhìn sườn mặt tuấn tú của Phùng Tuyết, cảm thấy anh trai càng lớn càng mê người. Một chút tình quái nổi lên, Phùng Tuyết khẽ nghiêng đầu tới, cánh môi mềm mại ịn lên gò má cao cao của Phùng Tuyết.

‘Cách’ dây an toàn cài vào, thân thể Phùng Tuyết cứng đờ.

“Anh của em thật đẹp trai quá trời! Làm sao đây? Em sợ phạm tội mất thôi!” Phùng Tuyết, kẻ vừa ngây ngô giẫm lên bãi mìn mà không biết, còn trưng ra bộ mặt tươi cười vô lại chợt chợt hai má Phùng Tuyết.

Phùng Tuyết lập tức ngồi thẳng, nhả thẳng phóng xe đi, bàn tay trắng bệch siết chặt vô lăng, cố gắng quăng cái ý nghĩ kia ra khỏi đầu. Vào lúc này, Phùng Tuyết chợt có một ước ao điên cuồng, đó là đâm thẳng xe xuống biển cho rồi, như vậy anh sẽ không sợ mình đè Phùng Tuyết xuống ghế xe, sẽ không trở thành kẻ mất trí, kẻ tội đồ.

“Sao vậy? Anh giận hả? Em không giận vậy nữa, anh hai, đừng giận!” Phùng Tuyết ngồi một bên vẫn không hay biết, giờ móng vuốt khều khều khủy tay Phùng Tuyết.

Phùng Tuyết nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô. Tốc độ xe giảm dần, mắt nhìn đường, làn môi lạnh chạm nhẹ lên những ngón tay đan vào nhau siết sao. Anh không nói gì. Cô chợt cảm thấy hai má nóng ran, hơi nóng từ nơi làn môi lạnh lẽo của anh truyền vào tay, vọt thẳng lên đầu, mặc cho gió lạnh từ cửa sổ quét qua.

‘Kít’ bốn bánh xe liết dài trên mặt đường, dừng lại bên đèo cao. Gió mang vị mặn tanh nồng của biển cả thổi căng lồng ngực. Phùng Tuyết ngồi trong xe, lặng lẽ nhìn bóng lưng đơn bạc của Phùng Tuyết đứng nơi đầu ngọn gió. Anh bước xuống, đem áo khoác lên đôi vai gầy, để đầu cô tựa vào vai mình.

Hai người cứ đứng như thế, mắt cùng nhìn về phía màn đêm đen đặc phía trước, trong đêm tối chỉ có mùi biển mặn và sóng biển vỗ về thác đá.

Ngay khi tâm trạng Phùng Tuyết lắng xuống, chợt nghe Phùng Tuyết nói, “Anh hai, đêm qua em lại mơ thấy cô ấy.”

“Ừm”

“Trương Tuyết gặp lại Diệp Trầm rồi đó anh.” Giọng cô mơ hồ truyền vào tai Phùng Tuyết, rõ ràng rất dịu dàng ngọt ngào, nhưng lại khiến trái tim anh giả băng từng chút một.

Anh biết, Phùng Tuyết có một bí mật.

Phùng Tuyết sống ở đây chỉ như một hồi mộng, sống ở thế giới kia, cũng là đang sống trong một hồi mộng. Hiển nhiên, một người không thể sống trong cùng hai thế giới, vì thế, phải có một bên chết đi, thì giấc mộng kia mới thành sự thật.

Phùng Tuyết không thể đi vào thế giới bên kia của Phùng Tuyết, chỉ có thể níu kéo cô từng ngày ở lại đây. Nhưng, Phùng Tuyết tự hỏi, anh và Phùng Tuyết còn có thể kéo dài được bao lâu?

Vốn dĩ, Phùng Tuyết đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng đến lúc đó, thật sự anh còn có thể bình thản, ung dung như bây giờ sao?

“Anh, nếu như có một ngày...”

“Sẽ không.” Phùng Tuyết lạnh nhạt cắt lời.

Phùng Tuyết xoay sang nhìn anh, đôi mắt dưới trời sao trong trẻo, sáng ngời, phẳng lặng như gương, bức anh nhìn rõ vào tương lai, vào sự thật. So với Phùng Tuyết trong nóng ngoài lạnh, thì Phùng Tuyết chính là phiên bản ngược lại, ngoài nóng trong lạnh.

Cái nóng của anh, là tình cảm mãnh liệt điên cuồng như con quái vật đang thét gào giữa lòng đại dương. Cái lạnh của cô, là lý trí vững vàng như những tảng đá ngầm nổi tiếp dưới đáy biển sâu.

“Dù sao đi chăng nữa, em cũng là của anh.” Phùng Tuyết nhìn thẳng vào đôi mắt vô ba kia, hai tay áp lấy đôi gò má lạnh lẽo của cô, cắn răng nhả ra từng chữ. Đây là giới hạn của anh, cô nên biết.

“Phùng Tuyết, em là em gái của anh, chúng ta là...”

Phùng Tuyết ôm chặt lấy Phùng Tuyết, ôm siết, như thể muốn đem cô dung nhập vào máu thịt của chính mình. Phùng Tuyết giật mình, đầu mày khẽ nhú. Dưới bầu trời đêm bao la, trong từng cơn sóng thét gào, giọng Phùng Tuyết rít gào tựa như từng mũi khoan nhọn xoáy vào tâm can của cô.

Anh nói, “Anh biết rõ! Chúng ta là anh em! Là anh em song sinh!” vòng tay anh lại siết chặt thêm một chút, vùi mặt vào tóc cô, thì thào vô lực, “Cho nên, em không cần phải nhắc... đừng nói... anh biết, anh rất rõ ràng...”

Phùng Tuyết chợt thấy hốc mắt khô nóng.

Đêm sinh nhật năm Phùng Tuyết và Phùng Tuyết mười tám tuổi, trôi qua trong thế giới hai người. Một người không nói, một người không nghe. Tất cả những gì cần nói, những gì muốn nghe, xin hãy nhường lại cho những cơn sóng ngoài xa kia.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hồi Mộng

Phùng Tuyết nhập viện.

Người Phùng gia đều bàng quang mà nhìn. Đây không biết đã là lần thứ mấy trong năm rồi, lần này, người cha đại gia của Phùng Tuyết rốt cuộc nhìn không nổi nữa, phát tay quyết định ‘gởi’ Phùng Tuyết ở luôn trong bệnh viện.

Anh trai Phùng Tuyết vứt bỏ mọi chuyện, đường hoàng dọn vào bệnh viện ở cùng em gái.

Đối với việc đưa con trai trưởng coi bệnh viện là công ty, phòng bệnh là phòng ngủ, Phùng Chủ Tịch tức giận đến râu tóc dựng ngược, nhưng tiếc là ông chả có râu, nên chỉ có thể phùng mang tròn mắt trừng trừng ‘con nà bệnh Phùng gia’ rồi phát tay áo bỏ đi.

Phùng Tuyết nằm trên giường bệnh, tựa lưng trên gối mềm, trên đùi đặt một quyển tiểu thuyết. Da trắng như tuyết, mắt nâu mơ màng như phủ một tầng sương, tóc đen rũ xuống trước ngực, ánh nắng bên ngoài cửa sổ theo gió chảy vào, càng làm người ta cảm thấy mỏng lung như thể cô gái trước mắt có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Phùng Tuyết ngồi bên cái bàn được thư kí mang tới, chăm chú đọc duyệt hồ sơ, máy tính đặt trên bàn đang mở bản nhạc nhẹ nhàng. Gió cũng đáp xuống mái tóc ngắn rũ trán, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng khẽ cúi, hai hàng mi dài dày như cánh quạt khẽ lay động, tựa như một bức tượng sáp sống động nhất từng thấy. Người con trai vóc dáng cao lớn, tay áo vén cao, cây bút máy xoay vòng giữa những đầu ngón tay thon dài. Anh ngồi đó, bên cạnh giường bệnh cứ như thể anh có mặt ở vị trí cạnh cô là điều tất nhiên.

Khi Phùng Chủ Tịch tiến vào, đã thấy người nhìn một màn như thế. Hai đứa con này của ông, mặc dù không gần gũi, nhưng một băng một hóa, cũng là tâm can ruột thịt của ông. Thăm nghĩ, mặc dù không thương người xưa như người nay, nhưng hai đứa con này trong lòng ông, so với hai đứa con kia thực sự khác xa.

Phùng Tuyết, Phùng Tuyết, so với Phùng Phong và Phùng Vân, thì xa cách ông rất nhiều. Cảm nhận này không chỉ riêng ông, mà tất cả những người Phùng gia đều nhận thấy. Bà nội Phùng vẫn thường trách ông không biết làm cha.

Không biết làm cha? Thế bảo ông phải làm thế nào? Com no áo ấm, tiền bạc dư dả, ông đã cho bọn chúng tất tần tật mọi thứ, đối xử cả bốn đứa đều bình đẳng như nhau, sao không thấy Phùng Phong, Phùng Vân ca cẩm gì đi? Chỉ có hai đứa này, một đứa thì lúc nào cũng tươi cười nhưng có trời mới biết nó đang nghĩ cái gì, một đứa thì lúc nào cũng trưng ra bộ mặt ngơ ngác lơ đãng, thậm chí có lúc còn xem ông là không khí!

Phùng Tuyết khẽ cau mày. Từ lúc Phùng Chủ Tịch bước vào anh đã biết, còn định giả ngu chờ ông nói một rồi đi, thế mà chờ từ này giờ vẫn không nghe lão già kia ư hử cái quái gì cả. Ngẩng đầu liền thấy bàn mặt dùm dó như cái bánh bao đập của ông già đang đắm đắm nhìn hai anh em, chân mày anh giãn ra, tia sáng nơi đáy mắt lướt qua thật nhanh rồi biến mất. Phùng Tuyết cười một tiếng, “Ba, hôm nay sao rảnh rỗi tới chơi vậy?”

Phùng Chủ Tịch lấy lại tinh thần, trừng mắt nhìn Phùng Tuyết. Hỏi vậy là đang chửi tao không quan tâm em gái mày à? Thằng quỷ! Ông nhìn gương mặt đang tươi cười của Phùng Tuyết, nổi xúc động muốn bay qua cho anh một đập cũng đành phải xẹp xuống.

Phùng Tuyết gấp tài liệu lại, nghiêng người lấy đi quyển sách trên đùi Phùng Tuyết, “Tuyết, ba tới thăm em kìa.”

“Ba? Ba nào?” Phùng Tuyết còn đang nhìn theo quyển sách trong tay Phùng Tuyết, nhất thời ngơ ngác hỏi.

Nụ cười trên mặt Phùng Tuyết càng thêm rực rỡ, đánh dấu trang sách đặt trên bàn, chỉ ra cửa phòng, “Ba của chúng ta. Phùng Đức Tài.” Ba chữ cuối đặc biệt nhấn mạnh một chút.

Trên trán Phùng Chủ Tịch này ra vài cọng gân xanh. Ông vẫn biết đứa con gái này từ nhỏ chậm chạp hay bệnh, nhưng không lẽ đến nông nỗi này? Mới mấy tháng không gặp, mà đã quên cả cha nó rồi sao?

Phùng Tuyết chậm rãi quay khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp ra, đôi mắt nhạt màu mờ màng nhìn chằm chằm Phùng Chủ Tịch một hồi rồi mới yên lặng gật đầu, “À, chào ba.”

Sau đó, không có sau đó. Bốn phía im lặng như tờ.

Phùng Chủ Tịch dưới sự áp bức tinh thần trong im lặng này, và bốn con mắt trong veo vô tội của hai đứa sinh đôi, đành giương cò trắng đầu hàng. Ông đi tới, gờ tay định sờ đầu Phùng Tuyết, ai dè đứa con gái này lại trắng trợn nghiêng đầu tránh đi, cặp mắt còn mở to nghi ngờ nhìn bàn tay đang gờ ra của ông.

Ý tứ rất rõ ràng, ba định làm gì tui?

Phùng Chủ Tịch đành nuốt nhục đôi hươg sờ sờ chớp mũi, phát hiện mũi mình đang đồ mồ hôi thì cũng gạt mình. Trên thương trường cũng chẳng có mấy người có thể khiến ông đồ mồ hôi được như thế, hai đứa sinh đôi này chẳng lẽ là khắc tinh của ông thật? Lại nhìn nhìn mái tóc dài đen bóng của đứa con gái, lòng bàn tay ông ngửa ngửa như bị mèo gãi, cuối cùng đành tiếc nuối ngưng nói, “Dạo này bận quá, ừm, con thấy sao rồi? Ở đây có... ờ, có tốt không?” vợ vẫn, ở bệnh viện làm sao tốt như ở nhà được, ngặt nỗi con bé Phùng Vân kia lần trước nửa đêm trong phòng bếp bị Phùng Tuyết xuất hiện dọa cho ngất xỉu, ông cũng không muốn trong nhà lại thêm một đứa mắc bệnh tim.

Phùng Tuyết vẫn nhìn ông chằm chằm, đáp, “Tốt.”

“Ồ, ừm, vậy ba cũng mừng. Ráng mau mau khỏe lại, năm nay con cũng hai mươi ba rồi, ở nhà đã tìm một mối tốt cho con. Là con trai của Chủ Tịch ngân hàng Kiến Tài, mới đi du học về, lần trước trong tiệc mừng thọ của bà nội ba cũng đã giới thiệu cho con rồi đó. Con coi tuần tới có ngày nào được thì nói cho ba, để ba hẹn nhà bên đó cho hai đứa gặp mặt...”

Phùng Chủ Tịch thao thao bất tuyệt, cảm thấy làm cha mẹ, tuyệt nhất là lúc dựng vợ gả chồng cho con cái của mình, lại không nghĩ thử xem, ông muốn gả, nhưng chưa chắc gì đại tiểu thư nhà ông đã muốn lấy, đại thiếu gia nhà ông đã muốn gả em gái?

Phùng Tuyết cũng không muốn để Phùng Tuyết nghe thêm những lời độc thoại thiếu dinh dưỡng của Phùng Chủ Tịch nữa, đứng dậy chỉnh lại giường nằm, đặt Phùng Tuyết nằm xuống, dịu dàng nói, “Em đọc sách cả ngày rồi, nghỉ một chút đi. Anh đi với ba chút rồi trở lại với em.”

“Dạ.” Phùng Tuyết ngoan ngoãn đáp, hoàn toàn phớt lờ người làm cha nào đó đã ngậm miệng câm nín trước thái độ của hai anh em.

Phùng Chủ Tịch gật đầu, “Được rồi, con cứ nghỉ cho khỏe. Tuyết, ra đây nói chuyện chút.”

Phùng Tuyết nằm ngoan ngoãn nhìn theo bóng lưng anh trai đi sau ba mình. Chợt Phùng Tuyết quay đầu lại làm mặt quỷ chọc cho cô giấu mặt trong chăn cười tủm tỉm.

Bên ban công bệnh viện, Phùng Tuyết đứng sau lưng Phùng Chủ Tịch, thấy ông rút ra một điếu xì gà thì khẽ cau mày, dịch về hướng đầu gió, tránh ngửi phải cái mùi độc hại kia. Trong lòng chợt thắc mắc, vì sao bao nhiêu người bị lao phổi chết kia lại không có ông già này? Hừm, thật sự là một việc đáng tiếc.

Phùng Chủ Tịch rít một hơi thuốc, quay đầu nhìn gương mặt nhàn nhã lạnh nhạt của Phùng Tuyết, cho dù tức giận cũng không biết phải làm thế nào. Dạo gần đây trong nhà, trong công ty liên tục xảy ra quá nhiều chuyện, khiến ông quay như chong chóng, mà lại có người lên lút nặc danh gởi cho ông một bản báo cáo điều tra, đọc xong chỉ khiến ông choáng váng mặt mày, run rẩy không biết phải làm sao đối mặt. Cô phiếu Phùng Thị tụt dốc không phanh, cổ đông rục rịch như đĩa ngọc đầu, Phùng Phong du học ở Mỹ lại đánh chết người trong bar, Phùng Vân bị báo chí đưa tin ra vào khách sạn với một đồng đàn ông, rồi còn số tiền quỹ ông rút ra trả nợ sòng bài cho vợ... những con số đó khiến Phùng Chủ Tịch muốn nổi điên.

Phùng Chủ Tịch nghĩ muốn mượn lực hỗ trợ từ bên ngoài, hiển nhiên sẽ dựa trên hôn nhân. Ông thì đã quá già, làm gì có ai thêm gả con gái cho ông? Hiển nhiên sẽ là một trong mấy đứa con mang họ Phùng. Suy đi tính lại, Phùng Phong còn đang bị tạm giam, Phùng Vân thì đã như vậy, chỉ còn Phùng Tuyết và Phùng Tuyết là hai ứng cử viên sáng giá.

Thế nhưng bảo ông đến trước mặt hai đứa này mở lời, nghĩ thế nào cũng không biết đường mà nói. Phùng Tuyết là con gái sớm muộn cũng phải gả ra ngoài, khi này ông đã nói thế với con bé, có lẽ thằng anh song sinh này của nó nghe xong cũng hiểu ít nhiều rồi? Phùng Tuyết so với Phùng Vân xinh đẹp ăn đứt, sau lần ra mắt trong lễ thọ của bà nội Phùng, đã có không ít thiếu gia công tử nhìn ngó. Phùng Chủ Tịch trầm tư ngàn chọn, rốt cuộc ‘lựa’ được con trai một của Chủ Tịch ngân hàng, vừa có chỗ tốt gả con gái, vừa có sinh lễ nhà trai làm vốn xoay vòng. Phùng Chủ Tịch cảm thấy, hôn sự lần này thật là song hỉ lâm môn đầy mà.

Vì thế, sau một hồi đắn đo, Phùng Chủ Tịch đành vin vào con bài mỏng manh là vị trí làm cha của mình, hắng giọng bảo với Phùng Tuyết, “Ba thấy con cũng nên tính chuyện cưới vợ đi. Con gái Chủ Tịch Hoàng cũng được, ba đã hẹn ngày với người ta, hai đứa gặp mặt trao đổi đi.”

Phùng Tuyết gạt gù nói, “Có nhìn thấy qua rồi, lần trước con tới khách sạn ở Vũng Tàu kiểm tra quý, có thấy cô ấy đi cùng hai người bạn trai đến nghỉ mát. Cô này, rất biết hưởng thụ.” ở hai chữ ‘hưởng thụ’ còn khẽ cười một cái.

Phùng Chủ Tịch sượng cứng mặt. Có ngu mới không hiểu lời Phùng Tuyết là nghĩa gì. Thầm mắng đám con gái bây giờ tự do cời mở cho lắm vào, toàn chơi cái gì 3p với chả np, thật là khiến ông điên tiết lên được! Thế nhưng, Phùng Chủ Tịch lại cho rằng, so với mấy thằng ấy, thì tư chất của Phùng Tuyết chắc chắn dư sức đá bay bọn nó! Ừ, không phải tự khen chứ, Phùng Tuyết thẳng nhỏ lớn lên cực kì nở mày nở mặt ông.

Phùng Chủ Tịch suy nghĩ cái gì, làm sao Phùng Tuyết không nhìn ra. Phùng Tuyết tươi cười, đến lúc này cũng chẳng muốn dài dòng với ông già bị tiền và gái làm cho ngu muội này nữa, bèn hỏi, “Hồ sơ kia, ba nhận được rồi?”

“Ừ... Há?” Phùng Chủ Tịch giật mình, tròn tròn mắt nhìn Phùng Tuyết.

Phùng Tuyết gật đầu, “Hồ sơ đó, con cũng có.”

Phùng Chủ Tịch đỏ mặt. Ông chợt cảm thấy nụ cười của con trai mình có chút gì đó hả hê, lại có chút gì đó đáng sợ.

Phùng Tuyết dứt tay trong túi quần, chân mang giày da sáng bóng khế đá đá nền nhà, khi ngẩng đầu lên, nụ cười trên môi đã tắt, “Chỉ tiếc, hồ sơ ấy còn thiếu một phần.”

“Thiếu? Thiếu cái gì?” trong bụng Phùng Chủ Tịch có cái gì đó vô hình nặng nề rơi xuống, hai mắt mở to nhìn Phùng Tuyết.

“Điều tra giết người của vợ chồng Phùng Chủ Tịch.” Phùng Tuyết chậm rãi đem từng chữ nghiền mạnh, như thể muốn khoan sâu vào trong não Phùng Chủ Tịch.

“Giết người?...” Phùng Chủ Tịch ngớ ra, rồi dưới ánh mắt lạnh lùng cực điểm của Phùng Tuyết, tinh thần run rẩy lùi lại từng bước.

Phùng Tuyết bước từng bước nhỏ về phía Phùng Chủ Tịch. Khuôn mặt tuấn tú sáng ngời dần lộ ra vẻ căm hờn, ánh mắt điên cuồng nhìn chòng chọc vào ông, giống hệt dã thú muốn đem ông ăn tươi nuốt sống. Phùng Tuyết lạnh lùng đem từng câu chữ phun ra, “Xe đứt thắng, không làm chủ được tay lái, say rượu vượt tốc độ, đâm vào gầm Container? Chết ngay tại chỗ? Ông coi chúng tôi là con nít?”

“Là... là mẹ của mày say rượu lái xe, chết là phải, liên quan gì tao?” Phùng Chủ Tịch sực tỉnh, dây thần kinh căng lên, mở miệng phản bác.

“Phải vậy không?” Phùng Tuyết cười lạnh, chợt hỏi, “VẬY ông có biết, buổi tối trước khi mẹ tôi mất, là ai đã nhìn thấy ông lén lút trong garage phá thắng xe của bà không?”

Phùng Chủ Tịch rùng mình kinh hãi.

“Là em gái tôi.”

“Nói láo! Nó là một đứa tự kỉ, làm sao biết cái gì mà nói?”

Phùng Tuyết cười meo mắt, “Tự kỉ? Phùng Tuyết? Haha, ông tin lời bác sĩ nói?”

“Mày...”

“Dĩ nhiên, lúc đó em tôi còn nhỏ, không hiểu được ông đang làm gì, khi kể lại với tôi nghe, thì mẹ của chúng tôi, bà đã đi rồi... Vì sao Phùng Tuyết lên con tim? Vì hành động đê tiện bỉ ổi của ông, của các người!”

“Mày! Mày... hai đứa mày... Phùng Thị, Phùng gia là... hai đứa tụi bây họ Phùng, là họ Phùng đó! Tao là ba của tụi bây!!” Phùng Chủ Tịch gầm lên, gân xanh nổi đầy trên mặt, hơi thở dồn dập nghẹn lại trong phổi.

Phùng Tuyết cúi đầu, ở bên tai ông khẽ nói nhỏ, “Phùng Đức Tài, nếu ông không có ý định tính toán với em gái tôi, thì ngày này cũng không đến sớm vậy đâu.”

“Mày... sao mày có thể...”

“Phùng Thị, xong rồi. Phùng gia, cũng xong rồi. Phùng Đức Tài? Ông, bà nhỏ của ông, hai đứa nhỏ của ông, hahaha, cũng đều xong rồi!” Phùng Tuyết thu lại vẻ mặt điên cuồng, chậm rãi lùi lại, trên môi nở nụ cười thỏa mãn sung sướng.

Phùng Chủ Tịch kinh hoàng nhìn cảnh sát tiến tới, lạnh lùng còng tay ông. Có cho tiền ông cũng không thể ngờ, đứa con trai tài giỏi xuất sắc nhất, ngoan ngoãn dễ bảo nhất, chăm chỉ học tập nhất, là niềm tự hào nhất của ông lại có ngày cho ông một bất ngờ lớn như vậy. Lớn đến nỗi... Phùng Chủ Tịch lên cơn đột quỵ ngã xuống ngay tại chỗ.

Cảnh sát lần bác sĩ, y tá vây quanh ồn ào.

Phùng Chủ Tịch mở trừng mắt, nhìn về hành lang đầy nắng trước mặt, Phùng Tuyết cao ráo vững chãi đứng dưới ánh nắng, khuôn mặt tuấn tú vẫn nở nụ cười âm ỉ, nhưng ánh mắt nhìn xuống ông như nhìn một con kiến, thậm chí còn không bằng một con kiến. Phùng Chủ Tịch tức đến muốn học máu, cảm giác bị người phản bội lại cho ngàn dao khiến ông không thở nổi, đau đớn đến không thể nhúc nhích được.

Đã từng, ông đã từng rất thỏa mãn. Cho dù một ngày cực nhọc về đến nhà, nhìn người vợ hiền lành ngồi ru hai chiếc nôi, ôm lấy hai đứa trẻ i a cười, cảm

giác thỏa mãn tựa như có được cả thế giới trong tay. Nhưng từ bao giờ, thế giới từng khiến ông thỏa mãn lại trở nên quá nhỏ bé, không còn đủ để lấp đầy lòng tham của ông, lấp đầy những dục vọng dơ bẩn của ông...

Ác giả ác báo, không phải không báo, chẳng qua là chưa phải lúc.

Phùng Chủ Tịch thôi giẫy dụa, ánh mắt trống rỗng nhìn bầu trời cao vợi vợi, thống hận đời người rốt cuộc chỉ như một hồi mộng, giấc mộng càng đẹp ta càng theo đuổi, càng đuổi lại càng xa... Rốt cuộc, cũng không còn biết điều gì từng khiến ta theo đuổi...

Phùng Tuyết lạnh lùng nhìn công an lần bác sĩ đưa Phùng Chủ Tịch rời đi, nhạt giọng hỏi, “Phùng gia sao rồi?”

Một trong hai trợ lý trẻ đứng phía sau bình tĩnh đáp, “Dạ, hiện giờ Nhị Phu Nhân cũng đã bị công an đưa đi rồi. Bà nội Phùng cũng đã bất tỉnh được đưa vào bệnh viện. Việc em trai Phùng Chủ Tịch tham ô công quỹ nhà nước cũng đã đưa vào viện điều tra, những người còn lại đều khó tránh liên quan. Anh Tuyết, người nhà họ Phùng đang tìm anh, điện thoại của anh đã reo cháy máy rồi.”

“Thay sim mới luôn đi.” Phùng Tuyết quay lưng trở về phòng Phùng Tuyết.

Bên trong, Phùng Tuyết đã ngủ say, nét mặt an tĩnh vô tư lự.

Phùng Tuyết đứng bên giường bệnh, chăm chú nhìn em gái. Có lẽ là anh em sinh đôi, nên cho dù bề ngoài Phùng Tuyết có lơ đãng vô tâm như thế nào, thì Phùng Tuyết cũng biết, em gái anh vẫn luôn dẫn vật tự trách. Bệnh tình càng lúc càng trầm trọng, Phùng Tuyết đã thay tim một lần vô ích, cũng không muốn lại chịu đau đớn thêm nữa. Phùng Tuyết khuyên không được, khóc không xong, đã hết cách, chỉ đành chết lặng nhìn cô từng ngày đi đến cuối cuộc đời ngắn ngủi.

Phùng Tuyết đã từng thề sẽ báo thù cho mẹ và em gái, cũng đã thề cả đời này chỉ cần sống vì Phùng Tuyết, cho cô tất cả những gì tốt đẹp nhất, trân trọng từng giây phút. Nhưng như vậy thì sao, mỗi lần nhìn Phùng Tuyết, khát khao trong anh chỉ như một con quái vật đang muốn phá tung gông xiềng mà ra. Phùng Tuyết biết rõ cảm giác này là sai lầm, là bệnh hoạn, là không thể nào chấp nhận được. Thế nhưng anh yêu cô, yêu cô còn hơn chính bản thân mình.

Hôm cô phát bệnh, trời mưa như trút nước. Phùng Tuyết có trí nhớ rất tốt, chuyện mới mấy ngày trước, làm sao anh quên được?

Hôm ấy, khi nhận được tin tức Phùng Chủ Tịch muốn gả Phùng Tuyết, Phùng Tuyết mới chợt nhận ra, à, thì ra anh không thể mãi giữ cô khư khư như thế. Rốt cuộc, sẽ có một ngày cô hoặc là gả cho người ta, hoặc là...

Anh sẽ phải nhìn cô mặc áo cưới theo chồng, phải dự hôn lễ của cô, phải nhìn cô bước trên thảm hoa, nắm tay một thằng đàn ông khác không phải anh. Đứng dưới cơn mưa tâm tã, anh tự hỏi, Phùng Tuyết, mày chịu được sao? Mày chịu được?

Dĩ nhiên Phùng Tuyết chịu không được. Chỉ cần nghĩ thôi mà anh đã muốn giết người rồi. Vì thế, khuya đó Phùng Tuyết về nhà, khóa cửa phòng mình, từ ban công trèo qua phòng Phùng Tuyết. Anh đứng bên giường nhìn cô ngủ, con quái vật bấy lâu được anh xiềng chặt tận trong sâu thẳm từng chút, từng chút một bứt ra.

Phùng Tuyết trở mình, mơ hồ mở mắt nhìn Phùng Tuyết. Cô ngồi dậy dụi mắt, với tay mở đèn giường, hồi sau mới kinh ngạc kêu lên, “Anh, sao lại ướt sũng vậy?” rồi vội vàng đứng dậy vào phòng tắm tìm khăn lông cho Phùng Tuyết.

Phùng Tuyết không nói không rằng, lặng lẽ đi theo Phùng Tuyết vào phòng tắm. Khi anh khóa lại cửa phòng, bên ngoài kia vẫn đang sấm sét đi đùng đùng không dứt.

Phùng Tuyết cầm khăn lông đứng nhìn hành động của anh. Khi Phùng Tuyết đưa đôi mắt đỏ ngầu nhìn cô, Phùng Tuyết bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Từ năm sinh nhật hai người mười tám, khi Phùng Tuyết bắt ngờ ôm cô vào lòng, giận dữ rít gào, “Chúng ta là anh em! Là anh em song sinh!” đã khiến cô vừa đau vừa khổ.

Năm năm qua đi, cô những tưởng anh chỉ là nhất thời, nhưng xem ra chỉ là anh không muốn nghĩ tới. Phùng Tuyết rất muốn hỏi anh, đã có chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn vẻ mặt điên cuồng của anh, cô không dám hé môi.

Phùng Tuyết từng bước tiến tới, Phùng Tuyết lại từng bước lùi về sau. Đến khi lưng cô tựa vào tường, anh chỉ còn cách cô ba bước. Phùng Tuyết bị ánh mắt của anh nhìn đến mất hồn. Cô muốn bỏ chạy, nhưng cô đành lòng tổn thương anh sao?

Anh áp sát vào cô, thân hình rắn chắc dưới lớp áo quần ướt sũng nước dán lên thân cô. Đầu ngón tay thon dài lạnh buốt nâng cằm cô lên, làn môi lạnh lẽo chạm vào môi cô, giọng anh nghẹn ứ, “Tại sao? Tại sao chúng ta phải sinh ra là anh em? Sao lại như vậy?”

Lòng ngực Phùng Tuyết đau nhói. Cô nhắm mắt bật khóc, không nỡ nhìn vào đôi mắt tang thương kia của Phùng Tuyết. Anh cạy mở đôi môi cô, đầu lưỡi len vào khuấy đảo.

Nụ hôn đầu tiên của Phùng Tuyết, đắng nghét như viên thuốc tây già nát.

Phùng Tuyết ngồi bên giường bệnh, nhớ lại cảnh tượng cô ngất xỉu trong tay anh hôm ấy mà run rẩy. Không hiểu vì sao, anh cảm giác được thời gian của cô đang chậm rãi trôi đi. Bây giờ, rõ ràng anh vẫn đang nắm chặt tay cô, nhưng vì sao, đôi tay ấy cứ như nước chảy, chậm rãi thoát khỏi kẽ tay anh.

Anh ngồi bên giường, dịu dàng vuốt ve gương mặt tái nhợt của Phùng Tuyết, cúi đầu hôn lên trán cô. Nụ hôn của anh dòi xuống mi mắt, chóp mũi, cuối

cùng dừng lại bên làn môi tái nhợt của cô. Môi kề môi, anh nhẹ giọng nói, “Tuyệt, chúng ta cứ thế này được không? Anh không lấy vợ, em cũng đừng lấy chồng. Cứ như vậy cùng nhau cả đời, được không em?”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Dứt Mệnh

Phùng Tuyết là người bệnh.

Phùng Tuyết không thể vận động mạnh, vì vậy cực kì thích xem đấu võ thuật trên TV.

Phùng Tuyết bị tim bẩm sinh, cho dù đã thay tim cũng không thể sống đến già.

Phùng Tuyết không thể chịu được cảm xúc quá mạnh mẽ, bác sĩ dặn, không thể quá vui, không thể quá buồn, không thể bất ngờ, không thể hưng phấn, nói chung là, Phùng Tuyết không thể có những cảm xúc mà người bình thường nào cũng có, nếu không, trái tim sẽ ngừng đập.

Phùng Tuyết sẽ chết.

Phùng Tuyết không sợ chết, nhưng Phùng Tuyết luyện tiếu một người duy nhất trên đời, đó là Phùng Tuyết.

Nghe nói, ngày xưa ông nội đặt tên cho anh là Tuyết, ý chỉ tuyết đỉnh, tuyết vời. Theo ý Phùng Tuyết, ông nội nghĩ sai rồi, anh mặc dù rất tuyết vời, nhưng tên anh không phải chữ tuyết của tuyết vời, mà là chữ tuyết của tuyết tình. Phùng Tuyết, là người cực kì lạnh lùng. Đối với anh, chỉ có Phùng Tuyết mới là người duy nhất anh lưu tâm.

Vậy nên, Phùng Tuyết luyện tiếu, cực kì không nỗ.

Phùng Tuyết thường nằm mộng. Trong giấc mơ ấy, cô là Trương Tuyết, con gái của Trương Hữu Thừa Tướng, trên có hai anh trai là Trương Duệ và Trương Tĩnh, một cậu em cực kì đáng yêu nữa là Trương Đàm.

Phùng Tuyết cực kì thích được làm Trương Tuyết, tha hồ phát huy tính cách táo bạo năng động của mình, chỉ tiếc, cơ thể Phùng Tuyết quá yếu, nên không thể giống như Trương Tuyết, vừa văn vừa võ.

Lúc Trương Tuyết được sinh ra, có một vị cao tăng đức cao trọng vọng xem qua mệnh cách, phán rằng phải nuôi lớn như một đứa con trai cho đến khi gả chồng, nếu không khó giữ mạng.

Phùng Tuyết đem chuyện này kể lại cho Phùng Tuyết, cả hai đều trộm nghĩ, có khi nào nếu Phùng Tuyết cũng được nuôi lớn như con trai thì sẽ sinh long hoạt hổ như Trương Tuyết hay không?

Trương Tuyết lúc còn đỏ hỏn đã phải nhận di họ ở mãi Ca Châu làm nghĩa mẫu, dùng tên của em họ Đỗ Tuyên mà lớn lên như một đứa con trai, chuyện Trương Hữu Thừa có một đứa con gái trở thành một sự thật không nhiều người biết tới, hoặc có biết thì cũng đã sớm quên.

Trương Duệ, Trương Tĩnh cực kì yêu thương em gái, đi đâu cũng dẫn theo, thậm chí lên lớp nghe lão sư giảng bài cũng mang theo. Trương Đàm lại xem chị gái Trương Tuyết là thần tượng, trở thành trợ thủ đắc lực của chị. Vì thế, chúng bằng hữu xa gần, hoặc nói trắng ra, cả cái kinh đô hào hoa rộng lớn này, ai ai cũng biết, Đỗ thiếu gia ở nhà Trương Hữu Thừa Tướng chính là ngôi nỏ gây nên bao nhiêu sóng gió.

Trong lớp học, Trương Duệ vì có kẻ dám khi dễ Đỗ Tuyên, đã mở miệng vàng châm chọc chỉ trích, khiến cho con trai nhà Đại Học Sĩ sáng nào cũng khóc lóc không dám đến trường. Phùng Tuyết cực kì thích người anh trai hào sảng này trong giấc mơ của mình, rất giống cái miệng cười phun nọc độc của Phùng Tuyết.

Trên phố, Trương Tĩnh vì có kẻ dám đồ xí ngẫu thướng Đỗ Tuyên, đã ra tay đánh người, dẫn Trương Đàm can quét cái sông bài nào to gan dám khiến em gái hấn thua bạc. Phùng Tuyết cũng vì có ông anh bạo long và cậu em ‘trẻ nhỏ dễ dạy’ này chống lưng, nên càng tha hồ nghịch phá.

Trì an kinh thành trong những ngày niên thiếu của anh em nhà Trương Hữu Thừa Tướng trở nên bất ổn, cực kì bất nháo. Tiểu bá vương Đỗ Tuyên cho dù là một đứa nhỏ tròn trịa trắng trẻo, mũm mĩm cực kì đáng yêu, thế nhưng ai ai cũng biết, đó chính là một cái thiên tai di động, có lực tàn phá cực kì to lớn. Những trò oái oăm của Đỗ Tuyên hoặc là tự mình bày ra, hoặc là ở phía sau xúi giục, hoặc là mượn tay gieo họa, đều khiến kẻ trên người dưới trong kinh thành hoa lệ, từ già đến trẻ, từ trưởng giả đến gã ăn mày, từ cô thiếu nữ đến bác thịt lợn, đều phải cẩn răng cẩn lợi, ôm cục tức mà kêu trời.

Cho đến năm tiểu bá vương được mười tuổi, ‘đụng’ trúng đại thiếu gia nhà Tả Thừa Tướng, Diệp Trầm, thì thiên tai mới tạm lắng đọng. Thế, Diệp Trầm là ai mà lại có bản lĩnh lớn đến vậy? Có thể thu phục được tiểu bá vương nhà Trương Thừa Tướng?

Diệp Trầm, như đã nói, là trưởng tôn Diệp Gia, con trai của Tả Thừa Tướng Diệp Thanh. Nhưng có điều, Diệp Trầm từ nhỏ đã theo bên người ông bà nội Diệp Gia, cũng là đại tướng quân đóng ở biên thùy, cùng chú bác lớn lên trong quân doanh. Trưởng thành trước tuổi, chẳng những thông minh lỗi lạc

hơn người, mà phong phạm quý khí, giờ tay nhắc chân đều nồng đậm hương vị văn nhân quý tộc. Cho dù có lẫn lộn chốn quán doanh nơi biên ải nặng to gió lớn, cũng như một đóa bạch liên ngẩng cao đầu kiêu ngạo vương khỏi đám bùn.

Năm Đỗ Tuyên ba tuổi, đã từng gặp qua Diệp Trầm lúc đó mười tuổi. Nhưng mà, Diệp Trầm vì sao lại nhớ đứa nhỏ mới ba tuổi đó làm gì?

Ây da, Phùng Tuyết cho rằng, bạn trẻ Diệp Trầm chung quy cũng là người bị hại đáng thương mà thôi.

Lúc Diệp Trầm mười tuổi theo chú nhỏ về nhà thăm cha mẹ, đã ở lại một thời gian chơi Trung Thu. Trong đêm hội được tổ chức tại Ngự Hoa Viên trong Hoàng Cung, Diệp Trầm làm quen với ba người, Thái Tử Trịnh Tuyết, Trương Duệ cùng Trương Tĩnh. Quá trình làm sao mà quen biết kể ra cũng rất là kinh thiên động địa: Thái Tử bị bắt cóc, ở ngay trong nội điện hoàng cung, bốn phía canh phòng nghiêm cẩn, ngay dưới mũi Hoàng Đế, lại bị bắt cóc.

Bọn bắt cóc là một đám phản loạn, hiển nhiên trước nay chưa từng thấy qua mặt Thái Tử, tại chỗ lại có đến bốn thằng nhóc tầm tuổi, ăn mặc hoa lệ, đứa nào cũng quý phái hơn người, biết đứa nhóc nào là Thái Tử mà lần? Vì thế, bọn chúng quyết định gõ cổ cả bốn đứa mang đi, dựa trên phương châm, thả bắt lầm còn hơn bỏ sót.

Trương Duệ cùng Thái Tử có chút võ nghệ phòng thân. Diệp Trầm cùng Trương Tĩnh cho dù báii sư học nghệ từ nhỏ, nhưng đối mặt cao thủ, bốn đứa nhóc mười tuổi, tay ngắn chân ngắn, làm gì được ai?

Trong lúc hỗn loạn, Diệp Trầm chợt nghe có tiếng trẻ con ngọng nghịu đứng trên đỉnh giả sơn gào khóc, “CHA! CHA OI! ĐÁNH NGƯỜI! ĐÁNH NGƯỜI! BỐ! BỐ! CÓ AI HỒNG?”

Diệp Trầm cùng đám sát thủ ngẩng đầu nhìn lên, liền cảm thấy dây thần kinh trong đầu run bần bật. Đứng cheo leo trên đỉnh giả sơn là một cục bột nhỏ nhỏ, trắng tròn. Dưới ánh trăng, gương mặt tròn trịa phồng lên, cái miệng không ngừng gào thét, bàn chân nhỏ chập choảng, mắt thẳng băng rơi xuống.

“Giết nó!” một tên quơ đao gầm lên.

Diệp Trầm phản xạ còn nhanh hơn anh em Trương gia, lập tức nhảy lên đón lấy, đưa lưng đỡ một đao thay cục bột. Diệp Trầm ngã xuống. Thái Tử từ bên người Trương Tĩnh vọt sang đỡ lấy cục bột nhỏ, cùng Diệp Trầm lẫn lộn trên đất. Bên tai vang lên tiếng gầm của Trương Tĩnh, máu bắn đầy trên đất. Cục bột trong lòng Thái Tử, cũng chính là Phùng Tuyết, mở to đôi mắt đen láy, trợn tròn nhìn đống máu me trên mặt đất rồi bất tỉnh.

“Bắt hết!”

Thế là, Thái Tử, Trương Duệ, Trương Tĩnh, cùng Diệp Trầm và cục bột đều bị bắt đi. Bọn chúng thông qua đường hầm đào thoát, đem cả năm đứa trẻ nhốt vào căn hầm ẩm ướt nhá nhem tối ở lãnh cung. Diệp Trầm nửa mê nửa tỉnh, nghe bên tai có tiếng Trương Duệ nhỏ giọng xì xầm, “Diệp công tử, cảm ơn huynh đã cứu Đỗ Tuyên. Để ta xem vết thương cho huynh.”

“Đỗ Tuyên?” Diệp Trầm ngờ ngác nhìn cục bột nhỏ ngủ say trong ngực Thái Tử, lúc này mới biết, à thì ra cái cục tròn mềm mềm thơm thơm này gọi là Đỗ Tuyên.

“Là em họ của bọn ta. Diệp Trầm, cảm ơn huynh đã cứu Đỗ Tuyên, thật sự.” Trương Duệ nhìn Diệp Trầm, nở nụ cười cảm kích.

Ba ngày, bọn họ bị nhốt ba ngày. Diệp Trầm trước nay ở xa, chưa từng quen biết Thái Tử cùng anh em họ Trương, nhưng chỉ trong ba ngày, mà đã thân như anh em ruột thịt. Thái Tử về ngoài lạnh lùng kiêu ngạo, chỉ duy đối với Đỗ Tuyên là có vẻ dịu dàng hòa nhã.

Điều khiến Diệp Trầm nể phục Thái Tử là thái độ lạnh nhạt ung dung kia, mặc dù mới chín tuổi, nhưng rơi vào trong trường hợp này vẫn không hoảng hốt sợ hãi, còn có thể dựa trên những y thư đọc được, lưu loét băng bó vết thương cho Diệp Trầm. Anh em Trương Gia mỗi người một vẻ. Trương Duệ văn tĩnh ôn nhu, ánh mắt sắc bén thông minh. Trương Tĩnh người cũng như tên, trầm tĩnh lạnh nhạt, là một thân võ học kì tài.

Nhưng trong mắt Diệp Trầm, đặc biệt nhất vẫn là đứa bé Đỗ Tuyên kia. Nghe anh em họ Trương cùng Thái Tử gọi nó Tuyên Nhi, Diệp Trầm cũng dần dần gọi nó là Tuyên Nhi.

Tuyên Nhi có làn da sữa trắng trắng, thân thể mũm mĩm mềm mại, cái miệng liếng thoắng đóng mớ, ánh mắt tròn vo lấp lánh tinh nghịch. Diệp Trầm bị Đỗ Tuyên chọc cười, chợt thốt một câu, “Tuyên Nhi lớn lên nhất định là một mỹ nhân chọc người điên đảo!”

Anh em Trương Gia liếc mắt nhìn nhau, Trương Duệ chỉ cười không nói, trong lòng gật đầu, đúng là vậy, khỏi cần lớn lên, ngay bây giờ cũng đủ khiến người ta điên cái đầu rồi. Diệp thiếu gia, huynh ngàn vạn lần đừng có ‘trúng chiêu’ là được.

Đỗ Tuyên đã leo lên ngồi trên đùi Diệp Trầm, nhếch cái miệng nhỏ hỏi, “Anh đẹp trai, mỹ nữ là gì? Có ăn được hông?”

Diệp Trầm bật cười, ngắt cái mũi nhỏ xinh, ánh mắt lấp lánh dịu dàng, “Em cái cục bột nhỏ này! Đợi sau này em lớn, tự nhiên sẽ hiểu mỹ nữ là gì. Haizz, lúc đó đừng có quên anh đẹp trai này là được!”

“Ai nha, hay là anh theo ta về nhà đi, như vậy ta sẽ nhớ anh nha!” người nào đó rất vô tư phun ra một câu khiến hai ông anh trai đang ngồi một bên điếng người.

Trương Duệ day trán, bắt chước cha già bày ra bộ dáng ông cụ non, thật sự hoài nghi nếu để em gái nhỏ nhà mình nói nhảm một hồi nữa, liệu có khi nào đem Diệp đại thiếu gia dụ về nhà luôn không? Gương mặt đen xì xi của Trương Tĩnh, vừa nhìn là biết hẳn đã âm thầm chụp cái tội ‘dụ dỗ con nít’ lên đầu họ Diệp nào đó rồi.

Duy có Thái Tử vẫn nhắm mắt tịnh thiền, nhìn không ra sắc mặt.

Trương Duệ chưa kịp lên tiếng chặn lại tai họa, thì đã nghe Diệp đại công tử nhà người ta gật đầu cái rụp, sảng khoái nói, “Ý kiến hay. Để ta đem cục bột nhỏ này về nhà cất kỹ, chờ vài năm nữa...”

“Đỗ Tuyên, qua đây.” Trương Tĩnh cất giọng sắc lẹm lạnh như băng. Nói gì thì, Trương Tĩnh cũng là một đứa anh trai có khả năng vì em gái nhà mình mà đốt cả sông bài, hiển nhiên cũng có chỗ khó chơi.

Đỗ Tuyên lập tức ngậm miệng, nghiêm chỉnh bỏ khỏi người Diệp Trầm, bò ngang qua Thái Tử và Trương Duệ, ngoan ngoãn leo vào lòng Trương Tĩnh, một mạch lu lướt khiến Diệp Trầm vừa kinh ngạc vừa có chút không vui. Diệp đại thiếu gia nhìn chăm chăm Trương nhị công tử, không khí trong hầm đã thấp lại càng thấp xuống, ánh mắt mang theo tia lửa đi đùng bần qua không trung.

Trương đại thiếu gia âm thầm trượt lưng né xuống, cực lực biến mình nhỏ bé như hạt cát giữa hai vị đại gia bên cạnh, lại càng lặng lẽ bội phục tinh thần vững vàng của Thái Tử, đối mặt binh đao lửa loạn mà vẫn có thể nhập thiền vững như bàn thạch.

Phùng Tuyết ngồi trong lòng Trương Tĩnh, ngoài mặt giả bộ ngoan ngoãn, thực ra là đang cười nắc nẻ trong bụng. Mấy đứa nhỏ này chơi thiệt là vui! Nhất là thằng nhóc Diệp Trầm kia, chút xíu nữa là bị dụ mất tiêu rồi!

Trong nhận định của Diệp Trầm năm mười tuổi đó, Đỗ Tuyên chính là một cô bé con cực kì đáng yêu. Trong nhận định của Diệp Trầm năm mười bảy tuổi trở lại kinh thành, Đỗ Tuyên chính là ý trung nhân cả đời. Thế nhưng, khi Diệp đại thiếu gia mang tâm tình nhớ nhung da diết tìm đến Trương Tướng Phủ, đã bị giáng cho một đòn nặng nề, đất trời đảo lộn, choáng váng đến độ phải lết khỏi cửa.

Đỗ Tuyên năm ba tuổi là một cục bột trắng trong mềm mại, đáng yêu xinh đẹp không gì sánh bằng.

Đỗ Tuyên năm mười tuổi cũng vẫn là một tiểu tiên đồng cực kì đáng yêu, nét đẹp mà Diệp Trầm đã từng nhận định là ‘mỹ nữ tương lai’ hiển nhiên đang nỗ lực phát huy trong từng ánh mắt nụ cười của Đỗ Tuyên.

Thế nhưng, thế nhưng...

Tầm mắt Diệp đại thiếu gia dòm xuống, lại dòm lên, xuống lên, lên xuống, mãi đến khi Trương nhị thiếu gia lạnh lùng phun một câu, “Đỗ Tuyên là con trai.” Diệp đại thiếu gia nghe như sét đánh ngang tai, hai chân nhũn ra, ngã ngồi trên đất.

Bảy năm, bảy năm niên thiếu, trong lòng chỉ cất giữ mãi một người. Có ngờ đâu chớp mắt một cái, Đỗ Tuyên lại biến thành con trai! Không, làm sao mà biến được? Phải nói là, Đỗ Tuyên vốn dĩ là con trai!

Diệp Trầm hai mắt đỏ ngầu, nhào tới chộp lấy Đỗ Tuyên, đè xuống đất. Phùng Tuyết bị dọa sợ điếng người, cuối cùng cũng biết bản thân mình đã đào trúng hố mìn rồi!

Trương Duệ cùng Trương Tĩnh lập tức lôi Diệp Trầm ra. Trương Duệ, Trương Đàm ra sức che chở cho Trương Tuyết, Trương Tĩnh trực tiếp giơ chân tặng cho Diệp đại thiếu gia một cước rớt xuống hồ sen. Gia đình trong phủ tán loạn hô hào, hai vị Tả, Hữu Thừa Tướng kéo nhau chạy tới từ xa nhìn thấy Diệp Trầm vừa được kéo lên.

Diệp đại công tử vẫn bất chấp vùng vẫy đòi nhào tới Đỗ Tuyên đang kinh hãi nấp sau lưng Trương Duệ, Trương Đàm, miệng thì gào khóc, “Ta không tin! Ta muốn kiểm tra! Ta phải thấy tận mắt! Cho ta nhìn!”

Phùng Tuyết mặt đen như than, cảm thấy cái tên nhóc này hẳn là ngã xuống hồ sen bị bùn nhồi trong não rồi!

Trương Tĩnh trưng ra bộ mặt cứng ngắt như đồng thiếc, không thèm nói một lời, trực tiếp cho thêm một cước, đạp Diệp đại thiếu gia trở xuống hồ bơi cho tỉnh.

Gia nhân lẫn hai vị Thừa Tướng trở mắt nhìn mà phát hoảng. Đã vậy, Diệp Trầm ở dưới hồ vẫn không ngừng vùng vẫy gào rú đòi ‘kiểm hàng’ Trương Tuyết. Nhóc con Trương Đàm mới tám tuổi, nhân lúc rối loạn, cũng bắt chước gia nhân đem sào thò ra cho Diệp Trầm bám vào, chỉ khác ở chỗ, cây sào của hắn không hiểu vô tình hay cố ý mà cứ đập lên đầu Diệp Trầm, không nặng không nhẹ, chỉ vừa đủ để lỗ mũi của Diệp Trầm bị chìm xuống nước.

“Á! Tiểu thiếu gia, mau mang tiểu thiếu gia ra chỗ khác chơi!” lão quản gia tinh mắt nhìn thấy không khỏi đổ mồ hôi lạnh la lên.

“Ừc, ừc, ừc!!!” Diệp Trầm ở dưới nước vẫn không thôi la hét.

“Chìm rồi! Thiếu gia nhà ta chìm rồi! Ai biết bơi mau mau nhảy xuống vớt lên giùm!” thư đồng của Diệp Trầm đứng bên bờ không ngừng gào khóc.

“Thiếu gia nhà người, người xuống!” Trương Tĩnh dường như đá người quen chân, vừa nói vừa thẳng chân đạp vào mông tên thư đồng nọ, cho hắn xuống chơi cùng với thiếu gia nhà hắn.

Trương Tuyết nhìn thấy rõ ràng, tên thư đồng kia không xuống còn đỡ, hẳn vừa xuống nước, tình cảnh càng trở nên hỗn loạn không thể kìm chế được. Vốn dĩ Diệp Trầm biết bơi, chẳng qua là bị cây sào của Trương Đàm đánh cho ngất ngư một chút mà thôi, vẫn có thể tự bò lên bờ được. Thế nhưng tên nhóc thư đồng kia lại là cục đá ngáng chân, hắn không biết bơi đã đành, vậy mà còn ra sức ôm cổ Diệp Trầm gào khóc, “Thiếu gia! Tiểu Nhất cứu người đây! Ừc ừc! Thiếu gia, ừc ừc ừc, đừng sợ nha! Ừc ừc ừc!!!”

Kết quả, cả hai không tiến thì lùi, cùng nhau chìm ngấm.

“Các người làm trò gì đấy? Còn không mau xuống cứu người lên?” tiếng quát của Trương Thừa Tướng khiến gia nhân trong nhà hoàn hồn.

Lão quản gia là người đầu tiên nhảy xuống, tiếp theo đó là một loạt tiếng ‘bùm, bùm’ nhảy nước.

Trương Tuyết nhìn một đồng người lo ngại như bầy cá chạch, lại nhìn sang bản mặt than của Trương Tĩnh, nhin xuống xúc động muốn cười. Nói giỡn hoài, Diệp Trầm vì sao xuống hồ chơi với cá? Còn không phải nhờ vào hai cước của Trương Tĩnh? Thử hỏi già trẻ lớn bé trong cái phủ này, người mà Trương Tĩnh ‘đại lão gia’ đã đích thân đáp xuống, thì ai mà dám xuống vớt lên? Không nhìn thấy tấm gương sáng trưng của nhóc thư đồng kia à?

Bên cạnh Trương Tuyết, Trương Duệ không hề khách khí thở phào một hơi, “Phù, may mà cha đến kịp...”

Trương Tuyết gật gù, ừm, may mà tới kịp, nếu không thì ngày này năm sau là ngày giỗ của Diệp đại thiếu gia biết đâu chừng...

Một bên, Trương Đàm bày ra dáng vẻ ông cụ non, lắc lắc cái đầu nhỏ, ngửa cổ thở than, “Hết rồi, hết trò chơi rồi...”

Khỏe miệng Trương Tuyết co rúm, ừm, nhóc con này rất có tiềm năng.

“Thả ta ra! Ta muốn tận mắt nhìn thấy! Cho ta nhìn in in in!!!!” Diệp Trầm bị cả đồng người giữ chặt, vẫn không ngừng giãy dụa gào thét, gương mặt vốn thanh tú sạch sẽ giờ đã bết bết bùn nhão, nhìn không ra là nước hồ hay nước mắt.

“Hừm...” Trương Tĩnh đứng chắn trước ba người Trương Tuyết, Trương Duệ và Trương Đàm, khề hừ một tiếng khiến đám gia nhân kia rùng mình, càng ra sức chế ngự Diệp Trầm, lời hấn cách xa phạm vi nguy hiểm của ‘đại lão gia.’

Tà Thừa Tướng Diệp Thanh vô cùng kinh ngạc trước cảnh đứa con trai nổi tiếng nghiêm chỉnh đường hoàng, xuất chúng nhất của mình đang giống như nổi điên muốn hành hung người nhà Trương Thừa Tướng, vội vàng vung tay đánh ngất Diệp Trầm, hướng Trương Hữu Thừa xin lỗi rồi cáo lui.

Diệp Trầm về nhà, mất hơn ba tháng mới dần lấy lại tinh thần. Lần đầu tiên sau ba tháng đó, Diệp Trầm nhìn thấy Đỗ Tuyên cùng Trương Đàm đang gây chuyện trên phố. Nhìn gương mặt đã sớm nhận định là người sẽ bên mình cả một đời trước mắt, Diệp Trầm phát hiện bản thân chung quy vẫn chưa thể bình tĩnh được, bên hướng phụ thân xin về sống cùng chú bác ở biên thùy một thời gian nữa.

Ngày Diệp Trầm rời kinh, Đỗ Tuyên lên lút nấp ở cổng thành nhìn theo mà không hiểu vì sao lại có người kì lạ thế? Chẳng phải chỉ mới mười bảy mười tám tuổi thôi sao? Cổ chấp này, thật sự khác hẳn với tình cảm hợp được tan được trong thời của Phùng Tuyết...

“Đừng nhìn nữa, hấn đi rồi.” Trương Tĩnh che mắt Đỗ Tuyên, đem em gái ôm vào lòng. Đối với Diệp Trầm, một chút hảo cảm hấn cũng không có. Chuyện hôn sự của em gái cha mẹ đã định xong, trước sau gì cũng gặp lại, cứ để thằng nhóc kia thương tâm một thời gian đi, nếu hấn thực sự có ngày buông bỏ được Trương Tuyết, thì kẻ làm anh này cũng không ngại cho hấn một đao lên đường!

Diệp Trầm ngồi trên lưng ngựa ngoái đầu lại, nhìn thấy Đỗ Tuyên đang vui trong lòng Trương Tĩnh, chợt thấy lồng ngực tê tái. Trương Tĩnh ôm Đỗ Tuyên xoay người, ném ánh mắt xem thường xuống cho Diệp Trầm.

Một lần này rồi đi lại là bảy năm, Diệp Trầm trở lại kinh tham gia ứng thí, đậu Trạng Nguyên, tiến vào quan trường. Lần này trở lại, cảnh còn người mất. Diệp Trầm gặp Trương Duệ đã là Trùng Quan ở Quốc Tử Giám, mới biết thì ra Đỗ Tuyên đã về sống ở Ca Châu từ năm năm trước, Trương Tĩnh đã lãnh binh đóng ở ải Thao Châu được ba năm, không tới ngày lễ giỗ, sẽ không thể về nhà.

Diệp Trầm đưa mẫu thân đi hội chùa, ở đây gặp gỡ Tô Mẫn, tiểu thư nhà Thái Sư, xinh đẹp hoạt bát. Nhưng Tô Mẫn có hoạt bát hay dịu dàng thông minh thế nào cũng không bằng người kia, Diệp Trầm nghĩ, dù có hơn nữa cũng không thể thay thế được. Diệp Trầm cùng Tô Mẫn dây dưa một đoạn tình duyên, mặc dù chưa từng làm gì quá mức, nhưng đã có ước hẹn.

Khi Diệp Trầm muốn thưa với cha mẹ bàn chuyện hôn sự với Tô Gia, lại bị cha mẹ đem một cộc hôn sự khác chặn ngang. Tà Thừa Tướng nói, từ bảy năm trước đã sớm định hôn sự cho Diệp Trầm, là thiên kim của Trương Hữu Thừa Tướng, Trương Tuyết.

Trương Tuyết! Trương Gia! Lại là Trương Gia!

Diệp Trầm thống hận, mặc dù Đỗ Tuyên không mang họ Trương, nhưng chung quy cũng có liên quan đến Trương Gia. Cho nên, Diệp đại thiếu gia thật hận! Bảy năm rồi lại bảy năm! Rốt cuộc vẫn không buông tha được sao?

Vì vậy, Diệp Trầm bỏ trốn, cho dù không cưới được Tô Mẫn, nhưng nhất quyết không cưới Trương Tuyết.

Hữu Thừa Tướng phu nhân vừa nghe tin Diệp Trầm bỏ trốn không muốn cưới Trương Tuyết, ngay tại chỗ bất tỉnh. Tà Thừa Tướng tức giận, cho rằng thằng con không biết giữ mặt mũi cho cha hấn, rõ ràng bảy năm trước đã nhờ ông đến cửa Trương Gia ngõ lời, bây giờ lại muốn chối bầy chối bảy. Tà Thừa Tướng lập tức viết một phong thư, lạm dụng chức quyền dùng tám trăm dặm binh báo gọi đến cho em trai đang đóng quân ở biên thùy. Thế là, Diệp Trầm vừa đến được cổng thành, đã bị các chú các bác gõ cổ bắt trói, đóng gói giao hàng về tận nhà.

Vì sao Diệp Trầm trước kia lại nhận định Đỗ Tuyên là con gái, còn là con gái Trương Gia?

Rất đơn giản, bởi vì Đỗ Tuyên khi đó chỉ là đứa nhỏ ba tuổi, mặc đồ con nít, trai gái đều giống nhau. Hơn nữa, anh em Trương Gia lúc ấy đều cho rằng

Diệp Trầm đã nhận ra Đỗ Tuyên là con gái, nên cũng không giải thích gì nhiều. Mãi cho đến khi Diệp Trầm gặp lại Đỗ Tuyên mười tuổi đang mặc đồ bé trai lấu lỉnh, Trương Tĩnh lại mang gương mặt đồng thiết vạn năm ra đùa một câu, “Nó là con trai.” Khi ấy, Tả Thừa Tướng trong thư phòng đã đề cập xong chuyện kết thông gia với Hữu Thừa Tướng rồi...

Ây, tóm lại, tuổi thơ và thời niên thiếu, lẫn cả thanh niên của Diệp đại công tử, toàn bộ đều bị đảo lộn lung tung beng bời vì cái thân phận Đỗ Tuyên của Trương Tuyết!

Phùng Tuyết, cũng là Trương Tuyết, nhận rõ từ đầu đến cuối mối nhân duyên quái gở giữa Trương Tuyết và Diệp Trầm, đã cười đến nắc nẻ. Lại chẳng ngờ, rốt cuộc bản thân lại có ngày từ Phùng Tuyết chính thức trở thành Trương Tuyết. Bởi vì, một người không thể sống ở cả hai thế giới cùng một lúc, chung quy, cũng sẽ đến lúc phải có một mất một còn. Rốt cuộc có một ngày, Phùng Tuyết lên con tim, một lần nằm mộng, vĩnh viễn ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Hôn Lễ Đắm Máu

Phùng Tuyết còn nhớ rõ, ngày thứ chín sau khi xuất viện, cô đã xuống bếp làm một bàn tiệc đãi Phùng Tuyết. Phùng Tuyết từ nhỏ yếu ớt, Phùng Gia cũng không thiếu tiền, đề tránh phiền toái, đều mời thầy về nhà dạy, Phùng Tuyết muốn học cái gì đều được. Phùng Tuyết không học đàn học vẽ, mà chỉ thích học nấu ăn. Phùng Tuyết nấu ăn cực ngon, thực lòng lo lắng Phùng Tuyết đã bị chịu quen, sau này sẽ không ăn được đồ người khác nấu.

Phùng Tuyết làm một bàn thức ăn lớn đãi anh trai. Ăn xong, Phùng Tuyết phụ trách dọn dẹp. Phùng Tuyết đứng cạnh cửa phòng bếp, nhìn bóng lưng của Phùng Tuyết, cười nói, “Anh hai, anh phải sống tốt.”

Phùng Tuyết khựng lại một chút rồi tiếp tục, giọng cười trầm xuống, “Em gái, em cũng vậy.”

“Không được kén ăn.”

“Em cũng vậy.”

“Anh... lấy vợ đi.”

Phùng Tuyết dừng lại, chống tay lên bồn rửa chén, vai gồng lên như thể đang chịu đựng sức nặng vô hình, hồi lâu sau mới kìm giọng đáp, “Ừ...”

“Anh hai, anh đừng sợ tối nữa...”

“Anh không sợ.”

Phùng Tuyết xoa xoa lỗ mũi tẹt cứng của mình, hốc mắt nóng hổi. Đầu nặng trĩu, tay ôm ngực, cảm giác thân thể nặng tựa ngàn cân, rốt cuộc cũng không biết phải nói gì thêm. Dù sao, người bỏ anh lại cũng là mình, nói nhiều cũng vô dụng. Phùng Tuyết từng đọc đâu đó trong một quyển sách, nói rằng người đi trước thường không cảm thấy gì, nhưng người ở lại luôn là người phải gánh chịu thống khổ. Phùng Tuyết không tưởng tượng được, khi mình đi rồi, anh sẽ sống làm sao.

Phùng Tuyết chỉ có mỗi Phùng Tuyết, anh cũng chỉ còn mỗi mình cô.

Phùng Tuyết nằm trên giường, trong bóng tối lắng nghe tiếng kim phút đều đặn xoay dần. Con đau đã sớm khiến cô tê dại, cảm nhận sinh mệnh từng chút từng chút một trôi đi, Phùng Tuyết trái lại, vô cùng bình tĩnh. Trời sinh Phùng Tuyết tính cách đạm bạc, vĩnh viễn sẽ không níu kéo bất cứ thứ gì. Chỉ hy vọng, anh có thể an ổn hạnh phúc sống tiếp.

Cửa phòng mở rồi đóng, Phùng Tuyết bò lên giường, cách một lớp chăn ôm lấy Phùng Tuyết, giọng nói gầy rồi từng hồi, “Đã bao lâu rồi anh không ru em ngủ đây?”

Phùng Tuyết cười khẽ, “Anh, em lớn rồi...”

Cánh tay Phùng Tuyết siết chặt một chút, “Em đâu có thể nào thì vẫn là của anh.”

Phùng Tuyết muốn trở mình ôm lấy anh, nhưng thân thể cô nặng trĩu, không còn sức lực để nhúc nhích nữa, mí mắt khép dần. Phùng Tuyết run rẩy xoay người cô lại, đem thân thể nhỏ bé của cô ôm vào lòng. Tay anh vuốt ve gương mặt gầy hóp tái nhợt của cô. Những nụ hôn da diết rơi xuống trán, xuống mí mắt đầm nước, hai gò má lạnh nhạt, cuối cùng dừng lại thật lâu trên môi Phùng Tuyết. Môi chạm môi, lạnh lẽo đến tê dại.

Phùng Tuyết tựa đầu vào vai anh, gắng sức hít vào hơi thở quen thuộc tựa chính xương máu của mình. Lòng ngực rộng lớn, bờ vai vững chắc vẫn luôn thay cô chống đỡ một bầu trời, lúc này đang không ngừng run lên. Nước mắt Phùng Tuyết mơ hồ, dường như đang nhìn thấy tường thành sụp đổ.

Phùng Tuyết ngửa đầu, chăm chú ngắm nhìn anh, nhìn vào đôi mắt đỏ ngầu chứa chờ nước mắt kia, tim vỡ òa. Cô dùng hết hơi tàn, trăn trối một câu,

“Phùng Tuyết... anh là người duy nhất... em lưu luyến... cũng... là người duy nhất... em vĩnh viễn... chôn chặt trong... tâm...”

“Anh yêu em... Tuyết, em có nghe không? Anh yêu em... yêu em...” Phùng Tuyết gấp gấp, nghẹn ngào thốt lên từng chữ.

May mắn, Phùng Tuyết nghe thấy kịp.

Giấc mộng kia đến sớm hơn cô nghĩ. Trong chốc lát, đã cuốn Phùng Tuyết đi mất, để lại thân xác chết đi trong tay Phùng Tuyết.

Phùng Tuyết khẽ gọi, khẽ nức nở, sau đó là ôm lấy Phùng Tuyết bật khóc. Dưới lầu, hai trợ lý của Phùng Tuyết cùng các bác sĩ hộ lý túc trực suốt mấy ngày qua đều đứng chết lặng, thần thờ nghe tiếng khóc gào tang thương của Phùng Tuyết, vọng vào màn đêm lạnh buốt, mắt hút vào không gian xa xăm vô tận...

Trương Tuyết, à không, là Phùng Tuyết chớp mở mắt, lơ đãng nhìn màn trướng màu hoa giấy trang nhã, chớp chớp vài cái, cảm giác trước ngực đau buốt khiến nàng khẽ rên lên.

Mấy bóng người bên ngoài màn nghe tiếng mà khựng lại, khi nàng run rẩy chống tay muốn bò dậy, một người liền bước nhanh tới xốc lên màn trướng, đỡ lấy Phùng Tuyết, giọng khản trương, “Mau mời Tổng Thái Y!”

Phùng Tuyết đau muốn chết giấc, ôm ngực gấp người lại, cắn chặt cánh môi trắng bệch, đau đến trán đổ mồ hôi. Người đang đỡ Phùng Tuyết vội tách hai cánh môi trắng bệch của nàng, nhét một cái khăn sạch vào miệng nàng, nói, “Tuyết nhi, ngoan, chịu một chút! Tổng Thái Y tới rồi!”

Phùng Tuyết mơ màng, ôm lấy vết thương trước ngực mà không ngừng run rẩy, răng trắng cắn xuống khăn ề ầm.

“Đại thiếu gia! Tổng Thái Y tới rồi!” nha hoàn dẫn lão thái y thở hổn hển chạy vào, theo sau là một đồng người có già có trẻ.

“Cha, Tổng Thái Y!” người đang đỡ Phùng Tuyết cất tiếng lễ phép.

“Được rồi Duệ nhi, để Tổng Thái Y xem thử!” giọng nam trung niên tỏ vẻ khản trương.

Phùng Tuyết yếu ớt chớp mắt, nhìn thấy ông già kia giờ lên một cây kim hướng về phía mình thì kinh hãi muốn tránh. Người đang ôm Phùng Tuyết lập tức đè nàng lại, kêu lên, “Tuyết nhi, nằm yên, ngoan!”

“Đau...” Phùng Tuyết nhắm mắt cắn răng phun ra được một chữ.

Cánh tay người nọ giảm nhẹ sức lực, nhưng vẫn giữ chặt thân thể đang lung lay của nàng. Trước giường lại có người nào đó gấp gấp kêu lên, “Tổng Thái Y, ông mau làm gì đi? Chị của ta đau quá kìa!”

Tổng Thái Y kéo tay áo lau mồ hôi, kim châm giờ lên hạ xuống cực nhanh. Miệng lẩm bẩm, “Sao lại như vậy? Sao lại như vậy? Rõ ràng sẽ không qua khỏi, lẽ nào là hồi quang phản chiếu?”

Người kia hung hăng chộp cổ áo ông, gầm lên, “Ông đang trù dập chị ta?”

“Đàm nhi, không được vô lễ!” giọng nam trung niên khẽ quát.

Im lặng được một lát, Phùng Tuyết cuối cùng cũng cảm giác được đau đớn giảm bớt, yếu ớt chớp mở đôi mắt mệt mỏi, yên lặng đảo mắt nhìn những người đang có mặt. Không có Phùng Tuyết, cũng không có bác sĩ y tá. Chỉ có một đồng người ăn mặc rườm rà, lớn tuổi thì có râu, trẻ tuổi thì buộc tóc, đều đang dùng những cặp mắt long lanh nhìn chăm chăm mình.

Phùng Tuyết chớp mắt, cảm giác những người này rất quen mặt. Ngay lúc nàng muốn mở miệng hỏi Phùng Tuyết đâu, thì một nha hoàn từ bên ngoài tiến vào phòng trong, cung kính thưa, “Bẩm lão gia, đại thiếu gia, tứ thiếu gia.”

“Có việc gì?” người lên tiếng là trung niên trạc ngũ tuần, tóc hoa râm búi kim quan, vận trường dài lụa sẫm, dáng người hàm hậu, tuy là mở miệng hỏi, nhưng ánh mắt lo lắng vẫn không rời khỏi Phùng Tuyết.

Nha hoàn nọ đáp, “Hồi lão gia, bên ngoài có cô gia, Diệp nhị công tử và Diệp tam công tử xin được cầu kiến.”

Thiếu niên trẻ vận áo ngắn tay, tóc túm cao bằng đoạn dây vải bên màu xanh, người vừa quát tháo Tổng Thái Y khi nãy, bây giờ lại quay sang gầm thét với nha hoàn nọ. Phùng Tuyết nhìn, cảm thấy rất giống một cái kíp nổ di động, mà lời cậu chàng nói ra cũng hết như thùng pháo, đánh cho đầu óc nàng tê dại.

Cậu nói, “Cô gia cái gì mà cô gia! Diệp Trầm, Diệp Đình, Diệp Anh, ba huynh đệ bọn hấn đừng hòng bước chân vào Trương Gia ta nửa bước! Tên khốn kiếp, vì sao chị gái ta phải chịu uất ức gả cho hấn? Như Ý, người lập tức báo quân gia thả chó cắn đứt giò hấn cho ta! Thả Đại Vàng, Đại Hắc, Đại Gấu ra cho ta!”

Phùng Tuyết cho dù đau đến chết ngắt, nhưng con đầu lại có khả năng khiến cho người ta tỉnh táo đến quái đản, hiển nhiên nghe rõ mồn một những lời kia. Diệp Đình, Diệp Anh chẳng phải là nhị thiếu và tam thiếu nhà Tả Thừa Tướng Diệp Thanh, em trai của Diệp Trầm sao? Thăng nhóc này gọi ta là chị gái, rồi lại bảo Diệp Trầm là cô gia. Vậy, vậy ta là ai? Tại sao lại nằm đây? Còn nữa, Phùng Tuyết đâu?

Phùng Tuyết...

Phùng Tuyết chợt kinh hãi nhận ra, bản thân mình vốn đã chết rồi, đã bỏ Phùng Tuyết lại mà đi thật rồi. Vừa nghĩ đến đây, trong lòng có gì đó vỡ vụn, nước mắt không kìm được mà rơi lã chã không dứt.

“Tuyệt nhi... đừng sợ, cha và huynh trưởng nhất định sẽ đòi lại công bằng cho muội!” người vẫn đang đỡ Phùng Tuyết trầm giọng nghiêm túc nói. Cách nói giống với Phùng Tuyết, bất kể Phùng Tuyết đúng hay sai, nhất quyết không bao giờ chịu để nàng thua thiệt bất kì ai.

Hình ảnh trước mắt chậm rãi hiện rõ, Phùng Tuyết chớp mắt một cái, ánh cận của một mỹ nam tuấn tú đang dùng đôi mắt lo lắng không thôi nhìn nàng. Phùng Tuyết chớp mắt thêm một cái, mỹ nam này rất quen nha. Phùng Tuyết kinh hãi, lại chớp mắt thêm một cái, sau đó, mặc kệ sắc mặt càng lúc càng kinh hoàng của mỹ nam, Phùng Tuyết lại hoa hoa lệ lệ ngắt xiêu toàn tập.

Mỹ nam, mỹ nam thế mà lại là Trương Duệ, ông anh trai bác học đại tài của Trương Tuyết!

Ghê gớm hơn nữa là, Phùng Tuyết lúc này lại trở thành cô dâu của Diệp Trầm, trở thành Trương Tuyết, trở thành Đỗ Tuyên tiểu bá vương không sợ trời không sợ đất kia!

Mộng thành thật!

Ôi mẹ ơi, cho con thuốc trợ tim!

Khi Phùng Tuyết tỉnh lại lần thứ hai, trước mắt vẫn là màn trướng thêu hoa giấy, nhưng sắc trời đã tối, trong phòng hình như chỉ còn một mình nàng. Lần này, bạn Tuyết nhà chúng ta rất là thông minh, không nhúc nhích không kêu la, cẩn thận nhìn chăm chăm màn trướng, hồi tưởng lại một màn kịch đầy máu chó trước khi nàng tỉnh dậy kia...

Diệp Trầm bị chú bác gô cổ đưa về tận phủ Tà Tướng, bắt buộc phải kết hôn với Trương Tuyết. Bởi vì Diệp Trầm phản kháng, nên người thay Diệp Trầm rước dâu là Diệp Đình. Diệp Đình không như Diệp Trầm, chỉ là một công tử suốt ngày ngâm thơ vẽ tranh, chưa từng cầm qua cây gậy thanh kiếm bao giờ. Vì vậy nên, khi một đoàn thích khách bất ngờ đánh xuống giữa đoàn rước dâu, Diệp Đình ngoài việc phi nước đại chạy về tìm viện binh thì không biết làm gì khác.

Khi Diệp Trầm mang gia binh chạy tới, cũng như Trương Duệ và Trương Đàm mang binh lính kéo tới, thì Trương Tuyết đang nhảy trên nóc kiệu chống đỡ với sát thủ. Mãi khấn hi trùm đầu cô dâu đã sớm bay mất, Trương Tuyết từ nhỏ học võ theo Trương Tĩnh, dù không thể sánh bằng cao thủ đại nội, nhưng tự vệ phòng thân thì dư sức. Chỉ là, người đang gặp vận xui, cho dù là uống nước cũng mắc cở chứ đừng nói gì là Trương Tuyết đang bị một đồng sát thủ vây quanh.

Diệp Trầm thấy rõ mặt cô dâu thì kinh ngạc đến ngu người rồi, thấy Trương Tuyết bị một mũi tên cắm xuyên qua ngực, thân thể từ trên cao lao đảo, thì mới kinh hoàng gào lên một tiếng, “TUYỆN NHI!” rồi lao tới.

Diệp Trầm lại như cái đêm mười bốn năm về trước, đỡ được Trương Tuyết trong tay, chỉ là không kịp đỡ mũi lên kia cho nàng. Nhìn gương mặt quen thuộc của Trương Tuyết tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, máu không ngừng trào ra, Diệp Trầm chỉ biết bàng hoàng thì thào, “Tại sao lại như vậy? Tại sao?”

“Bởi vì Đỗ Tuyên vốn dĩ chính là Trương Tuyết. Diệp Trầm, ngươi thật sự không biết sao?” Trương Duệ cúi xuống đút vào miệng Trương Tuyết một viên thuốc, cẩn thận nhìn Diệp Trầm, dứt khoát đem em gái mở đường hồi phủ.

Để lại Diệp Trầm ngã ngổ trên vũng máu của Trương Tuyết mà thất hồn lạc phách, “Đỗ Tuyên là Trương Tuyết? Đỗ Tuyên... Trương Tuyết!...”

Phùng Tuyết cũng không xa lạ gì với thân phận Trương Tuyết, dù gì cũng đã mười bảy năm làm Trương Tuyết. Phùng Tuyết chính là Trương Tuyết, Trương Tuyết cũng chính là Phùng Tuyết. Trước kia là Phùng Tuyết mộng thành Trương Tuyết, nhưng nay Phùng Tuyết đã chết rồi, giấc mộng Trương Tuyết lại trở thành hiện thực. Từ giờ trở đi, nàng chính là Trương Tuyết.

Nghĩ như vậy, Trương Tuyết lại nhắm mắt ngủ, dù gì thì nàng cũng đang là thương binh, giấc ngủ rất là quan trọng. Hơn nữa, vết thương trong lòng Phùng Tuyết còn chưa thể khép miệng được đâu. Cả đời này, nàng nghĩ mà lặng lẽ rơi nước mắt, cả đời này có lẽ cũng không thể nào lành lặn được, bởi vì thứ thuốc cứu mạng độc nhất vô nhị ấy, đã vĩnh viễn vượt xa tầm với của nàng...

Vì thế, giấc ngủ này, Trương Tuyết ngủ đến hai ngày thẳng. Mặc kệ bao nhiêu mưa gió bão bùng đang diễn ra bên ngoài kia, cho đến khi bị tiếng rống đình tại của Diệp Trầm đánh thức.

“Tránh ra!”

Nha hoàn cận thân Như Ý đứng chống nạnh trước sân, bao vây quanh Diệp Trầm là gia binh của phủ thừa tướng, người nào người nấy đều gây gộc giọng cao, sắc mặt âm trầm nhìn chăm chăm Diệp đại công tử.

Như Ý hít sâu một hơi, nhìn thẳng Diệp Trầm mà nói, “Diệp đại công tử, nơi này không hoan nghênh ngài, xin mời về cho! Gia nhân nhà chúng tôi đã đi tìm lão gia và nhị vị thiếu gia! Nếu ngài không nhanh chóng rời khỏi, xin đừng trách hạ nhân chúng tôi không nể mặt!”

Trương Tuyết nằm trong phòng, đóng tai lắng nghe, âm thầm gật đầu. Ừ, đúng như mình nhớ, chất giọng của cô nhóc Như Ý này vừa trong vừa cao, hết như đang hát opera vậy. Còn may là không có nội công, nếu không thì Diệp Trầm kia chắc đã bị hổng cho nội thương luôn rồi.

Một nha hoàn khác lo lắng từ phòng ngoài chạy vào nhắc màn lên xem, thấy Trương Tuyết đã tỉnh, gương mặt tròn trịa sáng bừng lên. Trương Tuyết nhìn cô nàng có bản mặt bánh bao múp míp nọ, khẽ nhếch môi cười, “Cát Tường, đỡ ta dậy.”

Cát Tường cẩn thận đỡ Trương Tuyết dậy, lại dùng gối đệm ở phía sau, đặt nàng ngồi ngay ngắn rồi mới chạy đi rót một cốc trà ấm, miệng cười toe toét, “Tiểu thư, người cuối cùng cũng tỉnh, mấy ngày qua bọn em lo lắng không thôi! Để em cho người đi báo cho lão gia và phu nhân!”

“Không cần vội.” Trương Tuyết nhàn nhạt nói.

“Dạ?”

“Diệp Trầm đang ở bên ngoài, không cần cho bọn họ biết ta đã tỉnh.”

“Ồ... dạ, em hiểu rồi! Tiểu thư, có phải người muốn cho Diệp công tử một bài học không? Em thấy người làm như vậy là đúng rồi! Nếu hôm đó Diệp đại công tử đích thân đi đón dâu thì đâu để người xảy ra chuyện! Đại thiếu gia đã nói, việc này sẽ không bỏ qua dễ như vậy! Tiểu thư biết không, mấy ngày nay, hôm nào Diệp đại công tử cũng tìm tới cửa, có hôm xui xẻo gặp phải Đàm thiếu gia ở nhà một mình, bị ngài ấy thả Đại Vàng, Đại Hắc, Đại Gấu ra đuổi đi đó! Nghe gác cổng kể lại, Diệp đại công tử suýt nữa bị cắn đứt giò luôn!”

So với Như Ý lời ít ý nhiều, miệng lưỡi giết người không dao, thì cái miệng của Cát Tường cứ như cái radio, rả rúng sòng là sẽ phát không ngừng. Trương Tuyết nghe một hồi mà vầng đầu, bèn nhạt giọng bảo, “Cát Tường.”

“Dạ, có em!”

“Im lặng.”

“Dạ!”

Lỗi tai vừa được yên tĩnh, bên ngoài kia lại vang vang tiếng nói của Như Ý, “Diệp đại công tử, ngài cũng thật là kì lạ. Lúc trước đã không biết quý trọng thì hôm nay đến đây đây đưa để làm gì? Như Ý tuy chỉ là một nô tài nhỏ bé thấp hèn, nhưng chỉ ít cũng hiểu được cái gì là ‘thiên kim bất hoán,’ ngài đường đường là một Trạng Nguyên gia, chẳng lẽ không hiểu được lẽ ấy?”

Giọng Diệp Trầm giận dữ, “Tiểu thư các người đã gả cho Diệp Gia, ta là tước công của nàng, chẳng lẽ chồng gặp vợ cũng phải trình thiếp mời? Ta có chuyện quan trọng muốn thương lượng với Tuyết nhi, các người tránh ra!”

“Diệp đại công tử, hình như ngài có điều gì đó lắm lần thì phải, hôn lễ không thành, tiểu thư nhà chúng tôi có phải là người Diệp Gia của ngài hay không còn chưa chắc.”

“Người nói cái gì?”

“Diệp đại công tử, thông minh như ngài hẳn nên hiểu rõ. Còn nếu có việc cần thương lượng, xin mời ngài đến tìm lão gia hoặc đại thiếu gia của chúng tôi...”

Còn chưa nghe Diệp Trầm đáp trả, đã nghe một giọng nam nghiêm khắc quát lên, “Vô lễ!”

Cát Tường vừa nghe tiếng quát liền nhảy dựng lên, ánh mắt lo lắng hướng ra bên ngoài, “Là đại thiếu gia!”

Trương Tuyết chợt nhớ lại lần đầu tiên tỉnh dậy, người thanh niên dịu dàng đã đỡ mình trên giường bệnh, ánh mắt trầm xuống, nàng lại nhớ Phùng Tuyết. Trước kia, cho dù là chải đầu, cũng là Phùng Tuyết cẩn thận tỉ mỉ sợ làm đau tóc nàng. Một người anh trai, một người đàn ông, phải cần bao nhiêu kiên nhẫn, bao dung mới được như thế?

“Như Ý, lẽ nào người đã quên thứ bậc lễ nghi? Sao lại dám ở trước mặt khách nhân mà lên giọng như thế?” Trương Duệ cầm quạt, khoát tay sau lưng, chậm rãi từ hành lang đi tới.

Như Ý hạ mình hành lễ, cung kính đáp, “Hồi thiếu gia, Diệp đại công tử tự tiện xâm nhập tiểu viện, nô tỳ chỉ e sẽ làm kinh động đến tiểu thư đang dưỡng thương. Nô tỳ nhất thời lo lắng cho tiểu thư nên đã sợ ý, xin thiếu gia trách phạt.”

“Hừ! Trương huynh, nha hoàn của huynh được dạy bảo hay thật đấy! Ta không muốn nói nhiều, để ta gặp Tuyết nhi!”

“Diệp huynh, người là nam nhân, tự tiện xâm nhập khuê phòng của cô nương gia là không đúng. Đừng quên thân phận Trạng Nguyên Gia của người, chuyện hôm nay tới đây thôi, nha đầu nhà ta, ta sẽ phạt. Diệp đại nhân, xin mời về cho!”

“Trương huynh, nếu huynh đã như vậy, thì ta xin nói thẳng, Tuyết nhi đã là phu nhân của Diệp Trầm ta, hôm nay Diệp Trầm đến là để xin rước phu nhân về nhà! Trương huynh, xin đừng gây khó dễ cho ta.”

Giọng nói của Trương Duệ lạnh xuống, cho thấy đến cả người nổi tiếng nho nhã như vậy mà cũng bị chọc giận rồi, “Diệp Trầm, nếu người đã nói vậy, thì ta cũng nói thẳng. Lỗi nha hoàn nhà ta nói không sai, dựa trên luật pháp Đại Triều, nam nữ chưa xong tứ lễ, chưa bái phụ mẫu từ đường đôi bên, chưa được Quan Mai điểm chứng, chưa viên phòng, chưa lại mặt, chỉ cần thiếu một thứ đều sẽ xem như không thành vợ chồng.”

Dừng một chút, Trương Duệ giễu giọng tiếp, “Lễ thứ nhất: lễ nói, đã xong từ bảy năm trước do phụ thân hai nhà bàn bạc. Lễ thứ hai: lễ hỏi, người không

có mặt. Lễ thứ ba: lễ rước, người cũng không có mặt. Lễ thứ tư: lễ cưới, haha, Diệp Trọng Nguyên, đừng quên giữa đường em gái ta bị thích sát, đến cửa lớn nhà họ Diệp còn chưa bước qua nửa bước! Bái phụ mẫu từ đường hai bên, không. Quan Mai điểm chứng, không. Viên phòng, không. Lại mặt, hừ, cửa lớn cửa nhỏ Trương Gia không rước nổi Trọng Nguyên Gia – Tân Phủ Doãn như ngài.”

Liệt kê một hồi dài, Trương Duệ thông thả phe phẩy quạt giấy, hài lòng nhìn sắc mặt xanh mét của Diệp Trầm, nhẹ nhàng đe dọa, “Diệp đại công tử, em gái ta vẫn là cô nương gia chưa gả cưới. Trọng Nguyên Gia ngài cũng đừng nên nhận bậy nhận bạ, ảnh hưởng đến thanh danh em gái ta, haha, Trương Gia ta mặc dù nhỏ bé, nhưng cũng đủ sức lời người xuống khỏi cái ghế Phủ Doãn Sài Kinh đây.”

Giọng nói Diệp Trầm khẽ run rẩy, “Ban đầu là các người muốn gả nàng cho ta...”

Trương Duệ đóng quạt, cắt ngang lời Diệp Trầm, “Nói hay lắm, ban đầu cũng là chính người muốn cưới kia mà? Em gái ta đợi người từ năm mười tuổi đến năm mười bảy tuổi, đổi lại, người vừa trở về liền chạy đi treu hoa ghẹo nguyệt, thê non hẹn biển với Tô Gia. Diệp Trầm, chúng ta đều nhìn lắm người rồi.”

“Là, là do chính các người nói Đỗ Tuyên là... là nam... là anh em các người đùa bỡn ta trước!”

“Diệp Trầm ơi Diệp Trầm, có phải người học nhiều quá nên ngu muội rồi không? Ta hỏi người, bảy năm trước người nói với cha người thế nào để ông ấy đến đây ngỏ lời với cha ta?”

“Ta nói... muốn cưới Đỗ Tuyên nhà Thừa Tướng... lẽ nào...”

“Đỗ Tuyên là nữ cái nam trang, Đỗ Tuyên chính là Trương Tuyết, ngoài trừ bằng hữu thân thích của Trương Gia thì không nhiều người biết rõ, cha người là một trong số những người biết chuyện. Diệp Trầm, ta thật hoài nghi người làm thế nào mà đậu Trọng Nguyên được vậy?”

“Ta...”

Trương Duệ cũng lười nói thêm, lạnh nhạt phất tay, “Quản gia, tiễn khách.”

“Cho ta gặp Tuyết nhi!” Diệp Trầm vội vàng nhào tới chộp tay Trương Duệ.

“Gặp để làm gì? Để năn ni Tuyết nhi khuyên ta bỏ qua cho Tô Mẫn?”

“Ta... chuyện giữa chúng ta không liên quan đến Mẫn nhi, nàng vô tội!”

Trương Duệ lạnh lùng rút tay lại, đánh giọng nói, “Tô Mẫn vô tội? Hay lắm, người về nhà hỏi cha người xem, Tô Gia đã làm gì, Tô Mẫn có công gì trong lần ám sát Tuyết nhi!”

“Không thể nào!”

“Diệp Trầm, ta cho người một lời khuyên, hãy dùng hết sức để bảo vệ Mẫn nhi của người đi, bởi vì ta bảo đảm, đám người trong hậu cung sẽ thay chúng ta róc đi từng miếng thịt trên người cô ta!”

“Trương Duệ!”

“Tiễn khách! Đóng cửa! Thả chó cho ta!” Trương Duệ nói xong cũng lười dây dưa thêm nữa, phất áo bỏ vào trong phòng ngủ của Trương Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bãi Hôn

Trương Tuyết ngồi trên giường, hai mắt mở to nhìn về phía rèm ngăn, chờ xem kỹ người anh trai thông thái miệng lưỡi sắc bén của mình. Rèm cửa vén lên, một thanh niên cao ốm tiến vào. Người này thân hình mảnh khảnh, tóc đen cài một trâm, mày thanh mắt sáng, sóng mũi tuấn tú, môi khẽ nhếch, một bộ trường đai màu ngà thanh nhã nhẹ nhàng. Trương Tuyết đảo mắt từ trên xuống dưới mấy lượt, âm thầm gật đầu, chà, đây đúng là hình mẫu của danh nhân trẻ hiện đại rồi.

Trương Duệ vừa tiến vào liền bắt gặp em gái đang ngồi tựa vào đầu giường, mặc dù mặt mũi vẫn còn tái nhợt mệt mỏi, nhưng thần sắc trong đôi mắt lại hoàn toàn thanh tỉnh, thậm chí trong mắt còn có chút gì đó... cao hứng?

Cát Tường nhanh nhẹn kê qua một cái ghế cạnh giường để Trương Duệ ngồi xuống, rồi an phận đứng một góc chờ sai bảo. Trương Tuyết bữu môi, đứng là khí thế của đại ca trong nhà có khác, cấp dưới vừa nghe tiếng là đã an phận dâng hoàng ngay.

“Muội thấy trong người sao rồi?”

“Đạ, khá hơn rồi, không còn đau nhiều lắm...”

Trương Duệ nhìn nhìn sắc mặt Trương Tuyết, ngập ngừng nói, “Vừa nãy, chắc muội cũng nghe cả rồi?”

Trương Tuyết bình thần gật đầu. Ôn ào như vậy mà không nghe mới lạ, hơn nữa, tường ở đây làm gì có cách âm, muốn giả ngu cũng khó.

Trương Duệ gật đầu, “Nghe rồi cũng tốt, muội cũng thấy rồi đó. Diệp Trầm, nói thật ra là người chính trực thông minh, nhưng có nhiều việc không đồng nhất. Nếu lần này chúng ta không chinh lưng hắn, e là sau này muội về Diệp Gia sẽ bị hắn khi dễ. Còn về phần Tô Mẫn kia, muội yên tâm, đại ca sẽ thay muội trả thù cô ta...”

“Đại ca.” Trương Tuyết chột nói.

“Hừm? Có việc gì?”

“Không cần phải đưa Tô Mẫn tiến cung.”

“Hừ, muội lại nhân từ rồi. Nếu không đưa Tô Mẫn kia tiến cung, Diệp Trầm kia chắc chắn sẽ ngày nhớ đêm mong, rồi sẽ có ngày rước ả vào cửa làm bà nhỏ, khi đó cả hai đứa nó sẽ cùng nhau khi dễ chính thất là muội! Việc này huynh đã bàn với cha rồi, sẽ không để chúng nó toại nguyện!”

“Muội hiểu ý đại ca, nhưng huynh có nghĩ thử xem, Tô Mẫn dám cho người ám sát muội, mà thông minh như Diệp Trầm lại không hề nghi ngờ cô ta, cho thấy người này tâm cơ không ít. Hậu cung là chốn máu tanh, cô của chúng ta ở trong đó ngoài mặt thì là Thục Phi nương nương, nhưng đối thủ không ít, nếu không phải được sủng ái che chở của Hoàng Thượng thì không biết đã ra sao rồi. Không phải muội nói gở gì, nhưng nhà đế vương xưa nay vốn vô tình, Tô Mẫn dù sao cũng là thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp, lỡ có một ngày được sủng ái, chắc chắn sẽ không để cô cô có ngày an lành. Hơn nữa, đại ca đừng quên, Tô gia còn có một Tô Thái Hậu và một Tô Hiền Phi, lại thêm một Lục Hoàng Tử, chỉ bằng một lời nói của Thái Hậu, thì Tô Mẫn sẽ như chim sẽ hóa phượng hoàng, lúc đó chúng ta lại chẳng khác gì bê đả đạp chân mình à?”

Trương Duệ khựng lại, ánh mắt nhìn Trương Tuyết có phần suy nghĩ. Điều này hiển nhiên hắn và cha cũng đã tính tới, nhưng địa vị của cô cô ở trong cung bây giờ chỉ thua mỗi Hoàng Hậu, Tô Mẫn muốn làm mưa làm gió cũng không dễ. Thế nhưng bây giờ nghe Trương Tuyết phân tích kỹ càng, lại cảm thấy Tô Mẫn và Tô Gia thật sự không đơn giản. Diệp Trầm thông minh kiệt xuất là thật sự, vậy mà còn bị Tô Mẫn dắt mũi, huống hồ là Hoàng Đế hậu cung ba ngàn kia.

Lại nói, chuyện này nếu xử lý không khéo, sẽ trở thành lời kéo hậu cung, Tô Mẫn là đích nữ Tô Gia, nháo lớn lên trên, còn không phải làm khó Hoàng Thượng quãng ra một đạo thánh chỉ tứ hôn sao? Hừ, không gả vào Diệp Gia thì sẽ tiến cung, không tiến cung thì gả vào Diệp Gia, đường nào cũng thật quá tiện lợi cho tiện nhân đó và Tô Gia.

Trương Duệ càng nghĩ, càng cảm thấy vấn đề thật sự không chỉ đơn giản là đánh ghen giết người tầm thường như thế, nhưn mảy nhìn về mặt vừa mới tỉnh dậy có chút dờ dờ ngu ngu của Trương Tuyết, chẳng biết nghĩ thế nào lại cười cười hỏi: “Muội nói thử xem, Tô Mẫn kia gả Diệp Trầm thích, hay là tiến cung thích hơn?”

Trương Tuyết nhìn về mặt cười cười gian gian của Trương Duệ, bất giác cũng nhếch mép cười theo, chậm rì rì nói, “Kết thông với Diệp Gia, phù Tô Quốc Công sẽ như hổ thêm cánh, thế lực của Thái Hậu trong cung càng lớn mạnh. Đó là chưa kể, đương kim Hoàng Hậu cũng là đích nữ Tô Gia, Hiền Phi nương nương lại là thứ nữ Tô Gia, đại ca, huynh nhìn xem, hậu cung của Hoàng Thượng chả khác gì sân sau nhà Tô Quốc Công rồi. Tiến cung, hừ, chả phải sẽ có thêm một cái Lương Phi họ Tô, hoặc nếu Tô Mẫn đủ may mắn, đám đàn bà họ Tô trong đó đủ thông minh, còn không khiến cô ta trèo lên được cái ghế Đức Phi còn bỏ trống kia à? Hiền – Lương – Thục – Đức, nếu lỡ như trở thành Đức Phi đứng đầu tứ phi, vậy thì quá lời cho Tô Mẫn kia rồi.”

Trương Duệ tựa vào lưng ghế, mắt đào hoa híp lại lim dim như con mèo lười, khước miệng khẽ nhếch, “Vậy theo ý muội thì nên làm thế nào? Cũng không thể để cô ta bước chân vào Diệp Gia.”

Bạn Tuyết nhà chúng ta chột có cảm giác mình đã bắt gặp trở thành phần tử bên phe phản diện, tự dưng thấy mình có chút chút thành tựu. Ái da, là phe phản diện trí thức lận đó nha!!

Trương Tuyết lơ đãng cười, “Thì có làm sao? Người nhà Tô Gia mũi nhọn ở khắp nơi, lần này lại đem quyền chủ động đặt vào tay anh em ta, nếu đã vậy thì đem cái mũi dùi Tô Mẫn này cắm ở hậu viện Diệp Gia cũng là một ý hay! Dù gì muội cũng không muốn dính líu đến Diệp Trầm nữa, trò vui như thế, vì sao không làm?”

Trương Duệ sững sốt, “Muội nói vậy là sao?”

“Như huynh đã nói đấy thôi, muội vẫn là cô nương gia chưa gả. Đại ca, nhờ huynh nói lại với cha, việc hôn sự này chấm dứt ở đây thôi.” Nói đến đây lại thờ dãi, làm bộ thi nhân, “Núi xanh còn đó, sợ gì không có củi dùng?”

Trương Duệ suy nghĩ một chút, cảm thấy ý này rất tốt. Diệp Trầm tuy rằng có tài, nhưng lại là nam nhân không có chủ kiến, mà Diệp Gia bên đó cũng phức tạp chấp chùng, gả em gái qua bên ấy, sau này chắc chắn không yên ổn.

“Nhưng còn mẹ thì sao, hôm trước lúc hay tin muội bị thương trở về, người đã bắt tỉnh...”

“Đại ca đừng lo lắng, muội sẽ tự mình nói rõ với mẹ.”

“Vây, Tuyết nhi, còn muội...” chẳng lẽ không có chút tình ý gì với Diệp Trầm sao?

Trương Tuyết cười cười, “Đại ca nghĩ nhiều rồi. Trước kia hôn nhân cha mẹ làm chủ, bản thân muội căn bản chưa từng nghĩ đến chuyện trăng gió tình cảm gì với ai, nên lấy ai cũng được. Nhưng mà trải qua chuyện lần này, thập tử nhất sinh, muội đã thông suốt rồi. Đời này có bao nhiêu thanh xuân? Muội muốn tìm một người thật đáng tin cậy để trao thân gởi phận cả đời, mà người đó, chắc chắn không thể nào là Diệp Trầm.”

Trương Duệ có chút kinh ngạc nhìn em gái, cảm thấy đứa nhỏ này đột nhiên thay đổi rồi. Trước đây mấy ngày rõ ràng vẫn là một tiểu bá vương quậy tung bưng trời đất, mà hôm nay ngồi đây đã có thể nói những lời tình tự nhi nữ như vậy, lẽ nào tui cười trước kia đều là che giấu bất an trong lòng? Trương đại thiếu gia càng nghĩ, càng cảm thấy bản thân mình đã quá lơ là đối với em gái, càng giận mình làm anh thật là vô dụng, không thể sẻ chia tâm sự...

Vị đại thiếu gia nào đó càng nghĩ, càng ỉu xiu, đến nỗi Trương Tuyết nhìn mà nổi gân xanh trên trán.

Trương Duệ ôm đầu buồn rầu rời khỏi.

Trương Tuyết nhàn nhã ăn ngủ qua một buổi sáng, đến xế chiều mới sai Như Ý, Cát Tường chuẩn bị ổn thỏa, leo lên phản cho hạ nhân khinh sang viện của phu nhân.

Trước kia Phùng Tuyết cũng có mẹ, cũng được mẹ săn sóc yêu thương, nhưng đáng tiếc, nhờ có lão cha bất lương, nàng chỉ được hưởng thụ tình mẹ ấm áp đến năm mười tuổi. Hiện giờ bản thân là Trương Tuyết, có cha mẹ hiền từ đầy đủ, cảm thấy thực thỏa mãn.

Mẹ của Trương Tuyết họ Đỗ, là con gái duy nhất của một hộ thư hương thế gia, gả cho anh thư sinh mồ côi nghèo nàn Trương Đức làm vợ, một lòng chờ đợi thư sinh nghèo bangles vàng đề danh. Khi Trương Đức đỗ Trạng Nguyên vào triều làm quan, đã mang theo gia quyến vào kinh, đến nay cũng đã gần hai mươi năm rồi. Trương Tuyết kính phục tình cảm sâu sắc của họ, Trương Thừa Tướng cho dù đức cao trọng vọng, nhưng gia quyến trong nhà cũng chỉ vốn vẹn một vợ và bốn đứa con, không hề có thêm thiếp thất như đám quan lại khác.

Vợ chồng Trương Thừa Tướng vẫn luôn mong các con của mình có thể tìm được người tâm đầu ý hợp, có thể đầu bạc răng long, hạnh phúc cả đời. Cũng chính vì lẽ đó, nên khi Diệp Trầm mười bảy tuổi, dù chỉ gặp mặt Đỗ Tuyên một lần vào năm ba tuổi mà đã khắc cốt ghi tâm, xin cha đến nhà ngõ lời, Trương Thừa Tướng liền cảm thấy đứa nhỏ này là người nặng tình nặng nghĩa, tương lai cũng sáng sủa rạng ngời, có thể cho con gái mình dựa vào cả đời.

Dù cho dạo trước có tin tức không hay, nhưng ông vẫn nhớ tới đứa trẻ mười tuổi dũng cảm năm ấy đã đỡ cho con gái mình một đao, lại nhớ tới thiếu niên mười bảy tuổi tươi sáng rạng rỡ mà không đành cắt đứt một đoạn nhân duyên. Vây mà, lần này suýt nữa mất đứa con gái bản thân mình luôn nâng trong tay sợ vỡ, ngấm trong miêng sợ tan, khiến Trương Thừa Tướng tức giận không nói nổi.

Lúc Trương Tuyết đến, thì Trương Thừa Tướng cũng đang ở trong phòng an ủi phu nhân, thấy nàng thì kinh ngạc. Trương phu nhân nhìn thấy Trương Tuyết thì nước mắt tuôn trào, Trương Thừa Tướng hai hốc mắt đỏ ngầu, nhìn vợ và con gái mà trong lòng thống hận tiểu tử Diệp Trầm kia không thôi.

Khi Trương Tuyết chậm rãi trình bày ý kiến, quan điểm của mình. Từ mở bài đến kết bài đều liền mạch trôi chảy, sắc mặt bình thản dứt khoát, cả hai vợ chồng lão Thừa Tướng đều kinh ngạc. Thừa Tướng cha sau hồi trầm mặc suy nghĩ, cũng như Trương Duệ, đồng ý với Trương Tuyết. Chỉ có Thừa Tướng mẹ, cho rằng con gái mình đã chết tâm, nước mắt vẫn ngắn dài không dứt, nhưng cũng không phản đối nữa.

Vì thế, ngày hôm sau khắp thành Sài Kinh ai ai cũng đều biết hôn sự hai đại gia môn Diệp – Trương đã bị hủy bỏ. Diệp đại thiếu gia, tân Phủ Doãn thành Sài Kinh lại trở về là một đóa hoa vô chủ, khiến bao nàng thiếu nữ ra sức mộng mơ.

Bởi vì đoàn rước dâu bị chặn giữa đường, nên không ít người đã nhìn thấy ngọc diện của tiểu thư nhà Trương Thừa Tướng, thế là ngôi vị ‘kinh thành đệ nhất mỹ nhân’ lập tức được đội lên đầu Trương Tuyết. Hôn nữa, bởi vì tin tức hôn ước bãi bỏ, Trương Tuyết cũng trở thành hoa vô chủ, nên không ít ngày sau, tất cả bà mai ông mai trong kinh thành đã đập sập luôn cổng nhà thừa tướng.

Lại nói, bởi vì ngày ấy Trương Tuyết mặc giá y đỏ thắm, đầu đội trâm châu mào, tung người đánh kiếm quá sức kinh diễm, đã khiến không ít danh môn giang hồ, võ tướng uy phong đề mắt. Vì thế nên, hèm, bạn Tuyết của chúng ta đã được liệt vào một trong ‘nhị thập tam hoa bảo’ (hai mươi ba đóa hoa quý) của Đại Triều, là đóa kỳ hoa sáng rỡ trong lòng chúng huynh đệ trâu chó.

Cửa nhà bị bà mai đập sập, không sao, giang hồ có cách riêng của giang hồ, khinh công bay lượn vào thẳng đại sảnh tấn kiến Thừa Tướng đại nhân để tặng lễ vật đính ước cũng là một cách hay, có sáng tạo, rất nổi bật!

Vì thế, Hữu Thừa Tướng dưới sức ép của Hoàng Đế già mà ham vui, điều đến một nhánh nội vụ cao thủ Cẩm Y Vệ lập rào chắn ngăn cản đám nghĩa sĩ giang hồ đột nhập phủ cầu thân. Thêm người thêm việc, huồng hồ Cẩm Y Vệ đều là đàn ông, có từng thấy mèo chê mỡ bao giờ chưa?

Thật là, cha con Trương Thừa Tướng có khổ mà không biết nói cùng ai, chỉ đành cắn răng nuốt giận thầm mắng Hoàng Đế: già mà không nên nét!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thái Tử Lên Sàn

Lão Hoàng Đế ‘già mà thiếu nét’ lúc ấy đang ngồi trong đình đánh cờ thưởng trà cùng Thái Tử và Lục Hoàng Tử, bỗng dung đánh cái hắt hơi, chòm ria nhọn rung rung.

Lục Hoàng Tử Trình Can vội vàng lo lắng hỏi, “Phụ Hoàng, người không sao chứ?”

Hoàng Đế sờ chóp mũi, cười khẽ lắc đầu ý bảo không việc gì. Tầm mắt ngài dịch chuyển từ bàn cờ trước mặt sang người đang ngồi cạnh. Thái Tử Trình Tuyệt mắt không hề dừng trên bàn cờ, mà đang phiêu lãng trong hồ sen. Dưới ánh nhìn thăm soi của Hoàng Đế, Thái Tử vẫn trưng ra sắc mặt lạnh nhạt, chỉ khẽ nhướn mày rồi thôi.

Hoàng Đế lúc này mới thu hồi tầm mắt, không nhìn nước cờ vừa xuống tay của Lục Hoàng Tử mà thông thả nhấp một hơi trà nóng, tay giờ lên đặt xuống một quân, nhếch râu cười nham hiểm, “Bây giờ ở chỗ lão Trương chắc đang đông vui lắm!”

Lục Hoàng Tử Trình Can một mặt vừa ngẫm cờ, một mặt tươi cười phụ họa, “Trương Thừa Tướng trước nay thái độ luôn đoan chính, lúc nào nhi thần cũng thấy Thừa Tướng nghiêm trang. Ngay cả Hộ Bộ Thượng Thư Trương Duệ khi nào cũng cười mà dạo này sắc mặt lạnh tanh. Phụ Hoàng, nói thật nếu không phải chuyện hôn lễ kia, nhi thần còn không biết nhà họ Trương còn có một mụn con gái nữa đấy, thật tò mò không biết dung mạo ra sao mà khiến Sài Kinh xôn xao như vậy!”

Trình Can vừa dứt câu, Thái Tử đang ngồi ngẫm hồ sen đột nhiên ngoái đầu lại nhìn thẳng vào y. Một đôi hắc ngọc sáng trong, trầm tĩnh vô ba vô động, vằn trán, tóc mai, góc cằm đều toát ra hơi thở thanh sạch, lạnh lẽo. Đối diện với ánh nhìn không rõ nghĩa như thế, người nổi tiếng được lòng hoàng thất như Trình Can cũng không khỏi giật mình, quân cờ trên tay rơi xuống phát ra tiếng vang thanh thúy.

Hoàng Đế lại bung lên tách trà vừa được đổi, khẽ nheo mắt nhìn gương mặt lạnh nhạt vô ba kia. Cái gọi là vân đạm phong khinh, không nhiễm khói lửa nhân gian tựa như trích tiên, có lẽ là nói đến đứa con trai này của ông. Dưới một người trên vạn người, vẫn có thể vô tâm trước quyền lực, mặt lạnh nhìn người người vì tiền quyền danh vọng mà kéo nhau vào dòng nước đục.

Là thật sự không cần, hay chỉ là giả vờ?

Cửu ngũ chí tôn, quyền khuyên thiên hạ nằm trọn trong tay, lẽ nào thật sự không có chút hấp dẫn nào trong đôi mắt kia?

Hoàng Đế Trình Tông là một vị minh quân, nhưng ông có một cái tật mà hầu như vị đế vương nào cũng mắc phải, là tật đa nghi. Ông thừa nhận đức hạnh của Trình Tuyệt là một chuyện, nhưng đứng ở lập trường quân và thần, thì ông cho rằng, thái độ của Trình Tuyệt luôn khiến ông có cảm giác không tin tưởng được. Bởi vì không tin được nên đa nghi, vì đa nghi, sẽ trở thành đa nghi. Một khi đế vương sinh lòng nghi kị, thì khó nói trước sẽ làm ra việc gì.

Hoàng Đế nhìn Lục Hoàng Tử Trình Can lúc này đã lấy lại phong độ, trưng ra vẻ mặt tươi cười hiền lành, lại nhìn xuống nước cờ Trình Can vừa đi. Hoàng Đế nhìn nước cờ ấy, đột nhiên bật cười một tiếng. Lại nghe Trình Tuyệt nhàn nhạt nói, “Lục đệ, có một số chuyện, mặc dù là thật nhưng nói ra lại không thật, mặc dù là giả nhưng nói ra lại không giả. Thật thật, giả giả, thật giả, giả thật. Nhìn nhìn, nghe nghe, nhìn nghe, nghe nhìn. Biết được sao?”

Nghe xong, Hoàng Đế lại bật cười thêm một tiếng.

Trình Can ngây ra, sau đó lập tức ôm quyền hướng Thái Tử cười, “Haha, hoàng huynh dạy rất phải. Vẫn biết hoàng huynh xưa nay nổi tiếng thông tuệ, hôm nay đệ cuối cùng cũng vinh hạnh được lĩnh giáo!”

Thái Tử chỉ im lặng nhìn Trình Can, lại tiếp tục xoay đầu, ung dung thưởng sen tựa như chưa hề có gì xảy ra. Lục Hoàng Tử Trình Can cúi đầu ngẫm cờ, tươi cười trên môi rạn nứt, ánh mắt nhìn mỗi quân cờ trắng đen trên bàn tựa như mũi dao nhọn sắc lạnh. Đôi bàn tay đặt trên đầu gối lẳng lặng siết chặt, thế cờ đã loạn.

Lại qua một lúc, Hoàng Đế nhạ giọng nói, “Thái Tử, con tạm gác lại việc ở Hộ Bộ, đi một chuyến khảo sát quân tình thay trẫm.”

Trình Can ngẩng phắt đầu, trong mắt là dao động mãnh liệt.

Hoàng Đế vẫn đặt tầm mắt trên bàn cờ, nói, “Quân doanh các lộ đã tới lúc cần kiểm tra.”

Tầm mắt Thái Tử dừng lại trên một đóa bạch liên đang nở rộ, cánh trắng khẽ đong đưa theo gió. Đáy mắt lướt qua một tia sáng lạnh, không rõ là vì nắng chiếu mặt nước, hay vì cái gì khác.

Thái Tử đứng dậy, cúi đầu ôm quyền đáp, “Nhi thần lĩnh mệnh.”

Hoàng Đế chợt trầm giọng hỏi, “Con không hỏi ta vì sao?”

Thái Tử đứng thẳng tắp, nét mặt vẫn một mực điềm tĩnh, sóng mắt vô ba nhìn Hoàng Đế, thậm chí có chút không rõ mà hỏi, “Nhi thần phụng chỉ hành

sự, chẳng lẽ có gì không đúng?”

Hoàng Đế khựng lại, hồi sau mới khoát tay, “Trẫm hiểu rồi. Thái Tử hãy về chuẩn bị, sớm ngày khởi hành.”

“Vây nhi thần xin phép cáo lui trước.”

Trình Can cũng đứng lên cúi đầu, “Hoàng huynh đi thông thả.”

Thái Tử chỉ lạnh nhạt gật đầu, rồi ung dung tiêu sái bước đi.

Hoàng Đế có chút đăm chiêu nhìn bóng lưng cao gầy thẳng tắp của Thái Tử rời khỏi đình, lại nhìn về mặt vẫn luôn tươi cười của Trình Can thoáng chốc trở nên sáng láng hơn, không khỏi nhủ thầm. Lại nhìn xuống bàn cờ, hừng thú cũng hết sạch, nên cũng đứng dậy, khoát tay sau lưng nói, “Con cũng chuẩn bị một chút, ngày mai hãy đến Lễ Bộ học việc.”

Trình Can vừa nghe, trong mắt thoáng chút sửng sốt nhưng lại lập tức che giấu, vội vàng cúi người đáp, “Vâng, thưa Phụ Hoàng.”

Hoàng Đế lơ đãng nhìn về phía hồ sen, nhàn nhạt nói, “Nếu có việc gì không hiểu, có thể thỉnh giáo Diệp Thanh, ông ta tuy là Tả Thừa, nhưng xuất thân cũng từ Lễ Bộ mà ra, lại là người biết tiến thoái, con có thể học hỏi thêm từ ông ta.”

Trình Can ngước mắt nhìn Hoàng Đế thật nhanh lại cúi xuống, trông mắt ánh lệ quang, giọng có phần run run, “Vâng, nhi thần đã biết.”

Trình Tông nhìn Trình Can, nét mặt lạnh lùng chợt có chút nhu hòa thoáng qua, nhưng rất nhanh, ông lại cất giọng trầm thấp, rét lạnh, “Diệp Thanh mặc dù tài giỏi thông minh, nhưng bản chất lại là một con cáo già. Trẫm cho con theo hẳn học hỏi, nhưng không có nghĩa là bảo con nhận hẳn làm thầy, chỉ đâu đánh đó. Trẫm có thể nhân nhượng con một lần hai lần, nhưng thời cục đã định, một miếng gạch mẻ sẽ làm hư sản, trẫm không hi vọng con trở thành miếng gạch mẻ ấy, càng không mong tự tay trẫm sẽ phải dỡ miếng gạch ấy lên. Can nhi, con đã hiểu chưa?”

Trình Can run rẩy, trong lòng lạnh lẽo như rơi vào hầm băng, từng trận ác hàn nổi dọc khắp da thịt, trán vịn ra cả một tầng mồ hôi. Mười đầu ngón tay bấm vào lòng thịt trắng tái, lại không còn thấy đau đớn, chỉ thấy tâm thật lạnh, thật lạnh.

Đây là cha ruột của hắn, là phụ hoàng của hắn, là vua của hắn. Một người vẫn luôn hết mực yêu chiều hắn, từng ngày nhìn hắn lớn lên, nhìn rõ vô vàn cố gắng của hắn. Nhưng nỗ lực bao nhiêu cũng vô dụng, chỉ đổi lại một câu ‘thời cục đã định’ kia.

Trình Can rất muốn hỏi vì sao? Là vì Trình Tuyệt? Là bởi vì Trình Tuyệt là con trai của nhất quốc chi mẫu, còn hắn chỉ là con trai của một Hiền Phi nương nương? Thế nhưng rõ ràng cả Hoàng Hậu lẫn Hiền Phi đều là con gái Tô Gia, Phụ Hoàng nếu đã có lòng kiêng kỵ Tô Gia, vậy thì vì sao lại có một Hoàng Hậu và một Hiền Phi đều xuất thân Tô Gia? Lễ nào chỉ vì mẫu thân hắn, Hiền Phi chỉ là thứ nữ, vĩnh viễn không thể sánh bằng đích nữ Hoàng Hậu kia sao?

Hắn thua Trình Tuyệt ở chỗ nào? Một ngày còn chưa rõ điểm này, Trình Can hẳn, không phục!

Nhưng không phục thì sao? Ngay tại đây, ngay bây giờ, trước người cha cửu ngũ chí tôn, dưới ánh mắt sắc lạnh như đao kia, Trình Can chỉ có thể miễn cưỡng nở nụ cười, cúi đầu phục lệnh.

“Trở về đi.”

Trình Can đứng dậy, trước khi rời đi còn nói, “Phụ Hoàng, ngoài này gió lớn, xin đừng nán lại lâu.”

Hoàng Đế khẽ gật đầu, ngồi lại trong đình nhìn theo hướng cả hai người con vừa rời đi mà rơi vào trầm mặc. Trong hồ sen, một đóa bạch liên nương theo gió nghiêng mình, thả xuống mặt hồ vài cánh sen trắng muốt như mây, đong đưa, dao động trôi đi.

Triều đình bá quan văn võ sục sôi bàn luận chuyện đương kim Thái Tử bất ngờ được phong làm Khâm Niên Sứ lĩnh mệnh thị sát quân tình. Thái Tử trước nay nhận việc trong lục bộ, làm việc trực tiếp dưới lệnh Hoàng Thượng, nhưng thực tế là làm những gì, có nên can thiệp gì hay không thì cũng chỉ có Hoàng Thượng mới rõ. Nhưng nay dùng một cái lại trở thành Khâm Niên Sứ, một cước nhảy vào Binh Bộ, còn lãnh chức quan có thể trở mặt hô mưa, trở tay có thể gọi gió, khiến bá quan văn võ đều không hiểu ra làm sao. Cũng đành thở dài một câu, “Thánh ý khó dò, thiên cơ bất khả lộ.”

Trong triều năm mươi bảy miếng thì tình hình Thừa Tướng Phủ chỉ trong vài ngày ngắn ngủi này cũng đã trở nên tấp nập nhộn nhịp không sao kể xiết.

Ngày này, trời trong gió mát, bạn Tuyệt của chúng ta đang nhàn nhã nằm dài trên ghế lát đệm lông vịt đặt dưới giàn hoa thiên lý, vừa hóng mát vừa ăn bánh, bên tai nghe Cát Tường luôn miệng tường thuật lại cảnh tấp nập trong đại sảnh gần thán qua.

Còn vài ngày nữa là Trung Thu, cũng là lễ giỗ ông bà, vì thế nhị ca Trương Tĩnh đã từ biên cương trở về được hai hôm. Có Kim Cương Đại Tướng Quân trấn giữ thật tốt, bầu trời phủ Thừa Tướng mấy ngày nay đến cả con ruồi cũng không thấy bóng dáng chứ đừng nói là đám ‘spider man’ chao lượn như điên kia.

Lúc Trương Tĩnh vừa về tới, đã xộc thẳng đến nhìn Trương Tuyệt. Trương Tuyệt lúc đó đang bị một tên giang hồ danh sĩ leo tường đòi tặng thơ, xui xẻo vị danh sĩ nào đó gặp phải Trương Tĩnh một thân lửa giận bắt được, bị dân cho mềm xương, mặt mũi đầy máu, đá ra trước cổng thị uy.

Trương Tuyệt thực ra không bị gã giang hồ kia dọa sợ, mà là bị Trương Tĩnh mặt đầy sát khí, lưng đeo trường đao, chiến giáp uy vũ dọa cho sợ hãi người.

“Ca đi giết nó.” Trương Tĩnh lời ít ý nhiều phun một câu làm Trương Tuyết, Trương Duệ, Trương Đàm, và vợ chồng Trương Thừa Tướng tá hỏa. Phải đến khi Trương Tuyết hết lời giải thích, nói rõ ràng bản thân không hề yêu thích gì Diệp Trầm, Trương Tĩnh mới bán tín bán nghi chịu thỏa hiệp.

Trương Tuyết bốc một quả nho thả vào miệng, nghĩ tới cảnh tượng bát nháo hôm đó mà rùng mình. So với tứ đệ Trương Đàm là một cái kíp nổ bình thường, thì nhị ca Trương Tĩnh rõ ràng chính là một trái lựu đạn cực bự nha, may mắn Diệp đại gia kia đã không đến dây dưa nữa.

Nhưng mà, Trương Tuyết quên mất một điều, trong Sài Kinh này con cháu thế gia đến tuổi cưới gả còn nhiều hơn chim bay trên trời. Theo lời Trương Đàm thì là, ‘chỉ cần ra cửa đựng một cái cũng đầy ngã một tiểu thế tử hay là thiên kim nhà A hay nhà B nào đó, nói chung là con dễ hơn đạp phải phân chó giữa đường.’ Mà ngay tại thời điểm cái tên Trương Tuyết nổi lên như cồn bán thảo thì khỏi cần nói cũng biết, có không ít kẻ ăn no rừng mò theo chân bà mai tới đập cửa giúp vui.

Khi Trương Tuyết nghe Cát Tường kể lại, không khỏi co rút da mặt. Mấy cái tên thế tử thế gia gì đó mò đến cửa, nếu không phải là hồ bằng cầu hữu của Đỗ Tuyên trước kia, thì cũng là đối thủ đã từng ‘giành địa bàn’ với Đỗ Tuyên nàg.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Rời Khỏi Sài Kinh

Sau chuyện dạm ngõ bất thành của Diệp Trầm, Sài Kinh tạm thời lắng xuống. Không phải vì bà mai đã thôi đập cửa, mà đích xác là đối tượng dạm hỏi đã đóng cửa từ chối tiếp khách. Phủ Trương Thừa Tướng ngày ngày đóng kín như bưng, gia đình từng lớp dày đặc, cho dù là Quan Mai cũng không có cách chen chân vào.

Lúc này, triều đình dậy sóng chuyện Thái Tử rời kinh thị sát quân tình. Đối với vị Thái Tử này, Trương Tuyết ngoài trừ ấn tượng cái tên Trình Tuyết, trùng tên khác họ với anh trai Phùng Tuyết của mình, thì cũng phải nói đến đức tính hiền lương thực đức của vị này.

Vì sao gọi là ‘hiền lương thực đức?’

Đơn giản mà nói, vị này chính là vị Thái Tử ăn chay niệm phật có một không hai trong lịch sử Đại Triều. Trước kia khi còn nhỏ, đã từng một thời gian chung đụng với Thái Tử, ấn tượng không tệ. Nếu muốn nói về ‘hiền lương,’ thì trong số đám con em đông đảo của hoàng tộc, Thái Tử đứng thứ hai sẽ không ai dám đứng thứ nhất.

Thế nhưng Trương Tuyết cho rằng, ‘hiền lương’ thì làm sao mà cầm đầu cái đám con em nổi loạn của hoàng gia được, làm sao mà trị quốc bình thiên hạ được? Muốn làm Thái Tử, làm Hoàng Đế, thì hiển nhiên phải là người có cốt cách lạnh lùng tàn nhẫn, âm ngoan hiểm độc, còn mấy cái như thông minh tuyệt đỉnh, thiên tài quân sự gì gì đó thì khỏi cần nhắc tới rồi. Không thông minh thì làm sao được làm Thái Tử, vấn đề là hấn có thực tâm muốn làm hay không thôi!

Trương Tuyết nghe Cát Tường mô tả về những chuyện liên quan đến Thái Tử, nào là ăn chay niệm phật, tinh thông y thuật, hành y cứu thế, nhờ vào thế lực bên ngoại là Hoàng Hậu Tô thị và Tô Quốc Công, còn có Thái Hậu chống lưng nên mới đứng thẳng trên vị trí Thái Tử suốt mười mấy năm qua... hiển nhiên, chuyện đáng nghe nhất là, trong tất cả các sông bãi lớn nhỏ Sài Kinh, chỗ nào cũng có một bàn cược Thái Tử liệu có thể đăng cơ được hay không.

Trương Tuyết nghe mà chất lưỡi hít hà, chà, thì ra cũng có ‘cao nhân’ mang cùng một suy nghĩ với mình. Vỗ đùi cái đét, bảo Cát Tường lên đem tiền đi đặt Thái Tử rút dài. Trong lòng bắt đầu tính toán nên làm gì với số tiền thắng cược.

Như Ý vén rèm, cười tí mắt nói, “Tiểu thư, có nhị thiếu gia đến thăm người!” dứt lời bèn nghiêng người sang một bên, để Trương Tĩnh tiến vào.

“Nhị ca!” Trương Tuyết vui vẻ nhảy xuống giường.

“Mang giày vào, làm sao lại đi chân không như vậy?” Trương Tĩnh khê chau mày.

“Dạ! Muội leo lên giường là được mà!” Trương Tuyết bật trở về giường.

Trương Tĩnh nhìn người nào đó hết như con thỏ hiếu động nhảy lung tung, bản mặt than ngán năm hơi giãn ra, “Hai ngày nữa nhị ca phải về doanh ở Thao Châu, cha mẹ bảo ta sang hỏi muội, nếu muốn về trang nghỉ mát ít hôm thì đi theo, huynh tiện đường hộ tống cho muội, còn có Trương Đàm cũng theo cùng.”

Vợ chồng Trương Thừa Tướng vốn dĩ không phải người Sài Kinh, mà ở tận Kiên Châu, về phía nam vùng sông nước Đông Gia, nơi quanh năm nắng ấm. Trương Tĩnh tông quân, đóng ở Thao Châu, trên đường hỏi doanh sẽ đi ngang Kiên Châu, Ca Châu. Từ ngày Trương Thừa Tướng lên kinh nhậm chức, đã mang theo cả nhạc gia nhạc mẫu. Ba năm trước, ông bà ngoại của Trương Tuyết cũng đã cười hạc quy tây, vì thế nhà cũ ở Kiên Châu trở thành nhà cỏ. Trương Thừa Tướng bởi vì phụ nhân mình đau buồn cha mẹ, lại cảm kích ơn nghĩa của hai vị nhạc gia, nên đã mua lại mấy mươi mẫu ruộng tốt ở quanh nhà, sửa nhà cỏ thành một thôn trang nhỏ, thỉnh thoảng sẽ dẫn phụ nhân về đó nghỉ mấy ngày phép.

Trương Duệ công vụ quán thân, Trương Tĩnh đóng ở biên quan, Trương Tuyết trong vai Đỗ Tuyên vẫn phải chăm chỉ đi theo Trương Duệ học hành, chỉ có Trương Đàm bởi vì Trương Thừa Tướng sợ hấn rảnh rồi hòa theo Đỗ Tuyên gây rối loạn, mới giao việc quản lý thôn trang này cho hắn. Ban đầu chỉ định tìm việc cản chân phá hoại của Trương Đàm, ai mà ngờ được, tiểu tử này làm chơi ăn thật, có bài có bản đầu ra đấy, khiến mọi người thật sự mờ mắt mà nhìn. Trương Thừa Tướng cũng bởi vì vậy mà thư thả, không quản nhiều quá việc của Trương Đàm nữa, hiển nhiên lại vô tình tạo điều kiện cho gia hỏa này ‘giẫm chân’ sang nhiều ‘lĩnh vực’ động trời khác.

Kiên Châu và Thao Châu cách nhau không xa, nhưng vì Thao Châu là thành biên giới, có không ít người ngoại quốc, vì thế cảnh quan so với Kiên Châu bốn mùa thôn dã thanh tịnh quả thật khác nhiều. Trương Tuyết chưa bao giờ đến Thao Châu, một phần vì nơi đó bình quan trọng điểm, một phần vì dân số phức tạp, nhưng nhiều phần là vì chỗ đó nằm ngay dưới tầm mắt của Trương Tĩnh, lỡ làm bậy là rất dễ ăn roi mây nha.

Trương Tuyết đảo mắt, quyết định trước cứ vờ đến Kiên Châu rồi chuẩn đi. Tuyết đối không thể để ông anh tướng quân này biết, nếu không thì đừng hòng ra khỏi nhà!

“Đạ, đi chứ! Tất nhiên là đi rồi! Để muội bảo Cát Tường, Như Ý thu dọn! Cảm ơn nhị ca!”

Trương Tĩnh gật đầu đứng dậy, “Được rồi, muội ngủ sớm đi.”

“Nhị ca ngủ ngon!” Trương Tuyết vẫy vẫy tay.

Cát Tường, Như Ý vừa nghe được đi nghỉ mát, hơn nữa còn có đại tướng quân trẻ tuổi anh dũng nhất Đại Triều đích thân hộ tống, cột mốc hưng phấn lập tức chỉ thiên, hai đêm không ngủ thu dọn sạch sẽ cả biệt viện, hầu như món nào cũng muốn mang theo. Trương Tuyết ở một bên nhìn mà chóng mặt, vung tay một cái, ra sách lược ‘gọn gàng giản lược’, khiến hai bạn nha hoàn xoay đến rồi tỉnh rồi ngủ.

Rốt cuộc, sau hai ngày chiến đấu hăng hái, buổi bình minh mong chờ cuối cùng cũng lộ dạng. Trương Tuyết sau một giấc ngủ ngon lành, tung chăn nhảy xuống giường, trong đầu đã quyết định trang phục cho chuyến đi cho nên công tác chuẩn bị của bạn Tuyết cực kì nhanh chóng.

Trương Tuyết từ nhỏ đã giả trai mà lớn, thậm chí được nuôi dưỡng như một đứa con trai, mặc dù luôn được trưởng bối trên dưới chịu đựng, thế nhưng tomboy vẫn là một cái tomboy. Huống hồ, trước kia Phùng Tuyết vốn dĩ là một con ma bệnh, có được cơ hội sống lại trong một thân thể khỏe mạnh, một mũi tên xuyên ngực mà chỉ cần dăm bữa nữa tháng tâm bồ là đã có thể chạy nhảy như ngựa, bạn Tuyết của chúng ta cuối cùng cũng thỏa được giấc mơ, còn gì hạnh phúc hơn thế?

Cho nên khi Trương Tuyết trở về trong tạo hình một thiếu niên tuấn tú ôn nhuận như ngọc, phong lưu ưu nhã, đã khiến cho hai bạn nha hoàn giật nảy mình. Thậm chí, bạn nhỏ Cát Tường trong lúc nhất thời đã quên bống dáng vẻ tiểu thư nhà mình trước khi lên kiệu hoa, sau giây phút đó mặt liền kinh hãi lăn ra khỏi phòng, hét toáng lên, “CÓ KÊ ĐỘT NHẬP PHÒNG TIỂU THƯ! NGƯỜI ĐẤU RỒI! CÓ KÊ ĐỘT NHẬP!”

Trương Tuyết nghe tiếng thét như báo cháy nhà của Cát Tường, lại nhìn đến vẻ mặt ngây ngốc của bạn nhỏ Như Ý, thật sự có cảm giác muốn đập đầu vô gối đi ngủ lại cho khỏe.

Tiếng kêu của bạn Cát Tường vừa dứt, liền thấy một bóng người cao to dùng khinh công nhảy qua cổng viện, đáp xuống sân, ba bước thành hai bước vượt qua Cát Tường, tiến thẳng tới giờ chân đạp bay cửa phòng, mang theo gió lạnh cùng sát khí, gầm lên, “Kẻ nào muốn chết?”

Nhìn ông anh Trương Tĩnh một thân áo sẫm màu, tóc buộc dây vải, tay cầm trường đao lăm lăm như muốn bấm ai đó ra thành cám, Trương Tuyết toát mồ hôi lạnh, nhe răng cười run rẩy, “Nhị ca, là Cát Tường bị muội dọa giật mình thôi mà.”

Trương Tuyết vừa dứt lời, bên ngoài liền kéo theo một đồng người nữa, dẫn đầu là Trương Đàm cũng đang lăm le thanh kiếm, bộ dạng cực kì hồ báo. Sau đó là đại thiếu gia Trương Duệ, rồi đến Thừa Tướng cha, Thừa Tướng mẹ cũng lục tục kéo tới. Trương Tuyết há hốc nhìn Trương Đàm còn mặc võ phục, chứng tỏ mới vừa từ võ phòng chạy tới, lại nhìn sang hai vị phụ huynh chỉ kịp khoác cái áo choàng, Thừa Tướng cha còn rất là khoa trương, một chân mang giày một chân mang vớ, tạo hình rất... mất hình tượng!

Cả phòng rơi vào im lặng, rất là im lặng. Cuối cùng cũng là nhị ca Trương Tĩnh với tố chất cường đại, rất bình tĩnh thu lại đao, thu lại sát khí, chỉ nhàn nhạt nói, “Được rồi, nếu đã dậy thì mau chuẩn bị ăn sáng rồi khởi hành thôi.”

Mặc dù lúc ăn sáng và lúc khởi hành rất bận rộn, nhưng bạn Cát Tường của chúng ta vẫn khó tránh khỏi một màn ân cần dạy dỗ của bạn Như Ý. Trương Tuyết vờ như không nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của bạn nhỏ tròn trịa, thẳng đến khi lên xe, tinh thần mọi người cuối cùng cũng bị hưng phấn đánh tới mà quên sạch sự kiện mất mặt lúc sáng.

Xe ra khỏi cổng thành, Trương Tuyết đã nhìn không được muốn trèo ra ngồi phía trước, nhưng Trương Tĩnh cười ngựa đi bên cạnh chỉ cần trưng ra bộ mặt nghiêm túc nói, “Đội đi xa một quãng nữa rồi hãy ra.” nàng liền ngoan ngoãn ngồi vững bên trong. Trương Tuyết tự kỷ nghĩ, có lẽ Trương Tĩnh không muốn người khác nhìn thấy nhan sắc chim sa cá lặn của mình đây mà, ừm, ông anh Trương Tĩnh này thật ra là người suy nghĩ chu đáo.

Bên ngoài xe, Trương Tĩnh đề xuống cung tên trong tay Trương Đàm, khẽ lắc đầu dẹp đi ý định hành thích mệnh quan triều đình của hắn. Trương Đàm bực tức thúc ngựa phóng lên phía trước. Trương Tĩnh ngoái đầu, bắn ánh mắt rét lạnh về phía tường thành rồi lạnh lùng quay đi.

Diệp Trầm đứng trên thành, quan phục sẫm màu cô tịch hứng lấy làn gió sớm. Ánh mắt âm u dõi theo cỗ xe ngựa mỗi lúc một xa, bàn tay dưới tà áo siết chặt. Gió rét đánh vào mặt, Diệp Trầm chợt nhớ bảy năm về trước, hắn rồi đi nàng đứng lại, cũng trong tình cảnh một buổi sớm như vậy, cũng làn gió tấp vào da thịt. Nay vật đổi sao dời, Diệp Trầm không biết cảm giác khi đó của nàng như thế nào, nhưng bản thân hắn làm người đứng trên cao này thật sự không dễ chịu, rất không chịu được.

“Tuyệt nhi, ta chờ nàng, chờ nàng trở lại...” Diệp Trầm thả lời theo gió, mắt nhìn cỗ xe hoàn toàn khuất bóng mới xoay lưng rời khỏi.

Dĩ nhiên, việc nhỏ nhỏ này bạn nào đó không hề hay biết, bởi vì người ta còn đang bận quan sát thiết kế bên trong xe. Xe ngựa được Trương Duệ chuẩn bị riêng cho Trương Tuyết, bên trong rộng rãi được lót đệm dày, trong góc xe còn có bàn nhỏ, ngăn nhỏ đựng ít thứ đồ dùng và kẹo bánh.

Trương Tĩnh mười bảy tuổi nhập ngũ, đã sớm luyện thành thói quen dã chiến, nên nhóm sáu người gồm Trương Tĩnh, Trương Tuyết, Trương Đàm, Như Ý, Cát Tường và phó tướng của Trương Tĩnh gọi là Trần Dật không cần dừng tại dịch trạm mà cứ một đường thẳng tiến Kiên Châu.

Khi Trương Tuyết và Trương Đàm nhìn thấy Trần Dật, thiếu chút nữa là đập đầu vào xe mà ngắt đi cho rồi. Cả hai ôm theo tâm tình nom nớp lo sợ cho tới tận lúc ra khỏi cổng thành mới dám thở phào.

Phải nói, thời thơ ấu trẻ trâu, Trương Tuyết, Trương Đàm quả thật là một cặp bài trùng gieo rắc ác mộng thiên tai cho dân chúng Sài Kinh. Trong số những ‘chiến tích’ lẫy lừng đó, có một số việc, mặc kệ là vô tình hay cố ý, thì hậu quả đều quá khủng khiếp, đến nỗi Trương Tuyết còn tự nhủ với lòng mình, “Quên đi, cho dù ta chết thêm mấy lần nữa cũng nhất quyết không đầu thú!”

Đáng buồn thay, phó tướng Trần Dật, trẻ tuổi tài ba, uy phong dũng mãnh, lại là một trong số những người những việc đã được Trương Tuyết ‘lập trình’ xóa sạch sẽ. Đối với việc này, cả Trương Tuyết lẫn Trương Đàm đều luôn cảm thấy may mắn, bởi vì đương sự không hề biết chuyện có liên quan tới mình a.

Chuyện này, kể ra cũng cách đây khá lâu rồi. Còn nhớ đó là một đêm nguyệt hắc phong cao, rất thích hợp để giết người cướp của, đốt nhà, thông gian...

“Ày, đệ ngâm cái miệng quạ lại, lo tập trung đào đi! Đào cho ra cái lỗ mà chui coi!” Trương Tuyết huých hông Trương Đàm một cái, lại tập trung đào lỗ chó.

Nói trắng ra là một đêm trước ngày thi, Trương Tuyết cùng Trương Đàm lên lút đào lỗ chó trốn ra ngoài xem đệ nhất danh kỳ Diễm Diễm ở Nghênh Xuân Lâu treo giải bán đêm đầu tiên.

Ặc, nói trắng ra thì Trương Tuyết cũng chẳng ham muốn gì đêm đầu tiên của Diễm Diễm kia, chẳng qua là sở thích ham vui ham náo nhiệt mà thôi. Ngất ngất đi theo bên người lại là gia hỏa chẳng những ham vui ham náo nhiệt mà còn thêm cái tính chỉ sợ thiên hạ không loạn Trương Đàm, thành ra Nghênh Xuân Lâu thiếu chút nữa là sập luôn nóc nhà.

Sự việc là như vậy, lúc cả hai lết được tới cửa Nghênh Xuân Lâu, liền đụng ngay mặt gia hỏa Tô Mặc đang xuống xe ngựa. Phủ Tô Quốc Công ở tít thành tây, trong khi Nghênh Xuân Lâu lại nằm bên thành đông, hiển nhiên đã vượt xa địa bàn của Tô Mặc, vì thế ở cửa, hẳn bị Đổ Tuyên chọn cho té lăn từ trên xe ngựa xuống thì cũng chẳng có gì lạ. Lại ở chỗ là, gia hỏa này hôm nay không nổi điên nhào tới như Đổ Tuyên nghĩ, còn vui vẻ cười hơ hớ.

Trương Đàm nghĩ nghĩ rồi đưa ra kết luận, “Chắc là té một cái, não bị lộn ngược rồi cũng nên.”

Sự thật chứng minh, não của Tô Mặc không hề bị lộn ngược, chẳng qua là hấn vui quá hóa khủng thôi. Lúc hấn ra giá tiền mua đêm đầu tiên của Diễm Diễm, đã vênh mặt hất hàm nhìn Đổ Tuyên mà nói như vậy, “Hahaha, đêm nay gia khai trai, quyết định bỏ qua cho người lần này! Tiếu từ người miệng còn hôi sữa, mau mau cút về nhà bú ti mẹ đi, đừng ở đây học khôn làm người lớn với gia! Há há há!!”

Trương Tuyết và Trương Đàm vì còn chưa đủ tuổi, Ặc, nói cho chính xác thì vẫn chưa làm lễ thành nhân, không có thể bài nên bị chặn lại ở ngoài. Nhìn Tô Mặc khoải chí theo chân tú bà vào trong, ngấm lại lời kia ba lần, sau đó liền phá ra cười như điên. Trương Đàm cười đến ôm cột, nói, “Thì ra là... hôm nay là lễ trưởng thành của hấn... hắc hắc... đồ trướng ngỗng kia mà cũng có ngày... có ngày... khai trai... cười chết ta, cười chết ta rồi!!”

Đại Triều nam tử mười tám trưởng thành, có thể thi công danh, chính thức kế tục gia nghiệp, cưới vợ lập gia, tòng binh đánh trận, nhất là được tự do ra vào kỹ viện. Vì thế những nhà có con trai, vào những ngày như vậy sẽ tổ chức lớn, nếu là gia đình có chút danh tiếng, hoặc nhà quý tộc hoàng gia, sẽ càng long trọng. Trương Tuyết còn nhớ khi Trương Duệ vừa xong lễ trưởng thành liền bỏ trốn mất dạng hết mấy ngày, chỉ vì sợ cha mẹ gấp gấp bắt hấn thành hôn! Còn Trương Tĩnh thì khỏi cần nói, một lần trốn nhà thanh danh tương. Trương Tuyết cũng đỡ khóc đỡ cười không thôi, mười tám tuổi, biết cái gì mà cưới vợ lập gia?

Trương Tuyết ôm bụng cười lăn lộn một hồi, bèn quay sang kéo lỗ tai Trương Đàm, xì xầm, “Đệ yêu dấu, với giao tình của chúng ta và trướng ngỗng, cũng nên tặng hấn một phần lễ vật chúc mừng chứ hả?”

Trương Đàm lau nước mắt, mặt mũi nghẹn ngào đỏ bừng, cười đến run rẩy tay chân, hai cái răng chó sáng quắc trông chẳng khác gì một con hồ ly con, “Đúng là nên tặng lễ chúc mừng hấn khai trai... Ừm, khai trai nên tặng cái gì đây? Tam ca, nói một chút cao kiến cho đệ nghe xem?”

Trương Tuyết nghe răng cười meo meo.

Nằm rạp trên nóc nhà Nghênh Xuân Lâu, Trương Đàm cẩn thận đỡ một miếng ngói, hai cái đầu bốn con mắt nhìn xuống. Trong phòng, Tô Mặc đang ngồi một mình đợi hoa khôi Diễm Diễm chuẩn bị trở lại. Ngó bộ dáng lần đầu tiên thử rượu của hấn, hai tên gia hỏa trên nóc nhà thiếu chút nữa là cười lăn rớt xuống. Trông mặt Trương Tuyết láo liên một hồi, bèn kéo lỗ tai Trương Đàm lại xì xầm to nhỏ. Trương Đàm càng nghe, hai mắt càng long lanh rục rục.

Thực ra cũng không có gì hay ho, chẳng qua là Trương Tuyết bảo Trương Đàm lên xuống đôi bằng số phòng thượng số một của Tô Mặc với phòng thượng số hai sát vách mà thôi. Vốn chỉ định đùa Tô Mặc một chút, ai mà ngờ được, gia hỏa Trương Đàm này đùa quá trớn, đem toàn bộ biển số phòng trên lầu ba tráo sạch.

Khi Trương Tuyết vẫn đang nằm trên nóc nhà xem Tô Mặc tự biên tự diễn hí kịch ở bên dưới, Trương Đàm đã trở lại. Nhắc thấy Tô Mặc ở bên dưới lén lút tráo hương trong lò, Trương Đàm khẽ nheo nheo mắt. Chốc sau, một mùi hương dịu dịu bốc lên, Trương Đàm cả kinh, vội vàng bế khí, dùng cả hai tay bịt chặt mũi miệng Trương Tuyết, đem người phi thân xuống nấp sau núi giả trong hậu viện, thì thầm, “Tên trướng ngỗng này, không biết lại học thói xấu ở đâu ra, dám chơi xuân được!”

“Xuân được?” Trương Tuyết vừa nghe đến đó, cũng choáng váng.

Trương Đàm ngẩng đầu nhìn cửa sổ phòng Tô Mặc, bĩu môi xì, “Chắc, còn tắt đèn nữa cơ đấy! Đệ còn muốn chờ nghe hán la lối om sòm, bây giờ đốt xuân được, còn tắt đèn, cho dù người lên giường với hán là diêm vương hán cũng chả biết đâu!”

Trương Tuyết nhận thấy hết trò chơi, cũng ngáp một cái bảo, “Vậy thì về thôi, ta buồn ngủ rồi, tạm tha cho trướng thói đó hôm nay vậy!”

Một đêm qua đi, trời sáng trở lại trường. Trương Tuyết, Trương Đàm mặt mũi bơ phờ, cho đến khi nhìn thấy Tô Mặc khập khiễng tiến vào chỗ ngồi, mặt mày từ bơ phờ lập tức chuyển sang hồng nhuận. Bốn con mắt lấp la lấp lánh bắn tới chỗ Tô Mặc. Chắc chắn chắc, nhìn xem kia, mắt thũng sâu thâm quầng, môi tím tái, mặt mũi trắng bệch, ôi chu choa ôi, rõ ràng là triệu chứng tiêu hao quá độ đây mà.

Trương Tuyết bởi vì quá mức phấn khích, bài thi nộp giấy trắng, quên luôn viết tên mình vào, nên vinh quang đứng chót. Còn Tô Mặc, bởi vì quá mệt mỏi hao tổn, quên cả hơn thua xem đũa nào dành được ngôi chót đợt này, chỉ vừa viết tên vào đề thi liền gục xuống bàn ngủ suốt buổi, nên miễn cưỡng được một điểm an ủi, đứng áp chót.

Lúc xem bảng điểm, thật ra Tô Mặc cũng chẳng còn tâm trí gì mà quan tâm tới cái thứ hạng kia, mà đang cảm hận kẻ nào dám giờ trò trộm long tráo phụng hại hán ra nông nổi này. Nghĩ tới cảnh xuân tới qua, nghĩ tới sáng sớm nay hán vì đau quá mà tỉnh dậy, nhìn thấy lên giường với mình không phải hoa khôi Diễm Diễm mà là một gã đàn ông lạ hoắc, kinh sợ hắt ngẩng tên khốn đang nằm đè trên người mình xuống giường, Tô Mặc ba chân bốn cẳng chạy trốn như gặp quỷ.

Trương Tuyết hiển nhiên không nghĩ nhiều như thế, càng không biết đêm qua mình đã làm nên được ‘việc tốt’ gì, châm chọc khiêu khích nãy giờ mà trướng ngỗng chẳng thèm phản ứng lại, bèn hỏi Tô Mặc một câu, “Sao vậy, đêm qua khai trai cảm giác thế nào? Vui quá nên cảm luôn rồi?”

Tô Mặc vừa nghe xong, nổi cảm tức, nhục nhã, oán khí trong ngực gặp nhiệt hỏa bốc lên, trào ra họng, phun một búng máu tươi lên bảng điểm rồi bất tỉnh nhân sự. Thật đúng với câu ‘tức học máu’ mà người ta thường nói.

Nhưng mà Trương Tuyết lại quên mất một điều tối quan trọng, đó là cái miệng quạ đen của Trương Đàm. Gia hỏa này trong nhà nổi tiếng, vô cùng nổi tiếng vì cái mồm quạ của hán. Hán đã nói “Cho dù người lên giường với hán là diêm vương thì hán cũng chẳng biết,” vì thế, người đã bò lên giường Tô Mặc thật không khác gì diêm vương!

Cái người đi nhầm vào phòng Tô Mặc, trướng phải xuân được kia nói xa tận chân trời, gần ngay trước mắt. Chẳng phải Diễm Diễm, chẳng phải các cô nương trong Nghênh Xuân Lâu, càng không phải tú bà, mà lại chính là thủ hạ dưới trướng của Trương Tĩnh ở Thao Châu, phó trướng Trần Dật!

Trương Tuyết vừa đuổi đánh Trương Đàm trong sân, vừa thầm mắng:

Một chữ, hay!

Hai chữ, quá hay!

Ba chữ, cực kỳ hay!

Bốn chữ, con mẹ nó hay!

Trần Dật cũng không biết vì sao lại xảy ra chuyện như vậy. Hán hiển nhiên rất tức giận, nhưng điều khiến Trương Tuyết lẫn Trương Đàm bất ngờ là, hán tức giận không phải vì bị người ta chơi, mà tức vì cái ‘tiểu mỹ nhân’ trong miệng hán vừa sáng ra đã bỏ trốn mất dạng.

Lời của Trần Dật khiến Trương Tuyết vô cùng tò mò, chả lẽ qua một đêm, Trần Dật lại không biết trướng ngỗng là nam? Ày, nói không chừng... có khi nào... trướng ngỗng hán cũng là... giống mình hay không?

Nghĩ lại một chút xem, trướng ngỗng mặc dù ngông cuồng lỗ mãng, không coi ai ra gì, nhưng mặt hoa da phấn, mũi nhỏ miệng xinh, chỉ trừ cái hơi mập mạp một chút, nhìn rất giống quả trướng ngỗng, lại thêm cặp mắt một mí ba chớp ba nháng kia, nói thế nào thì cũng đúng là một ‘tiểu mỹ nhân’ trong miệng Trần Dật.

Nhưng mà, rất nhanh Trương Tuyết liền khẳng định Tô Mặc không hề cùng một ‘trường phái’ giống mình. Hơn nữa, Trương Tuyết dám khẳng định người có một đêm gian tình với Trần Dật chính là Tô Mặc, cũng bởi vì, Trần Dật đã buồn bã thốt lên một câu như vậy, “Em ấy không phải người của Nghênh Xuân Lâu, bởi vì ở đó vốn dĩ không có nam kỹ. Hơn nữa, tướng tá mập mạp tròn trịa, da trắng môi hồng, mỗi tội mất một mí, nhưng vừa ngây ngô vừa háo thắng, quả thật rất đáng yêu, đòi ta chưa từng gặp ai đáng yêu như thế.”

Sau lại căn cứ quyết tuyệt tựa như chiến sĩ một đi không trở lại, “Nếu có thể tìm được người, ta nhất định không cần biết em ấy là con nhà ai, cứ bắt cóc về Thao Châu rồi hẵng tính...”

Đi đường sầm sét bên tai.

Trương Tuyết, Trương Đàm bốn mắt nhìn nhau, thầm than: “tiêu rồi, Trần Dật bị sét đánh trúng rồi!”

Sự thật chứng minh câu nói ‘tất đèn gà rừng cũng như phượng hoàng’ là sai bét! Nhìn xem, nhìn xem, còn không phải Trần Dật vừa trúng xuân dược, trong đêm tối thui cũng có thể nhận ra quả trứng ngỗng thúu tha kia nở ra là đực hay cái sao?

Trương Tuyết và Trương Đàm đang có ý định dẫn dắt Trần Dật theo đuổi mỹ nhân, lại nghe bọn Trương Duệ, Trương Tĩnh, Trần Dật và quân sư Nghiêm Gia Niên bàn bạc chính sự. Toàn nói cái gì thế lực của Tô Quốc Công, rồi tranh giành binh lực, rồi người của Tô Gia thế này thế kia, vân vân và mây mây...

Tốt lắm, lần này thì hay rồi, chẳng những loạn điểm yên yên, mà còn chọc tới ổ kiến lửa. Phải biết rằng, Trần Gia và Tô Gia như nước với lửa, năm xưa khi Trần Đức Quý Phi, cũng tức là cô của Trần Dật qua đời, Trần lão Thân Vương đã mang Trần Gia về Thao Châu, tuyên bố đời này không bước vào Sài Kinh nữa bước, cho thấy sự việc quyết liệt như thế nào...

Trương Tuyết nghĩ lại chuyện xưa mà thờ dài.

Nghĩ lại chuyện nay mà phải thở thêm một hơi dài thườn thượt.

Thật là, nhân gian có lối có đường người không đi, địa ngục kín cổng cao tường người cứ thích leo tường đục lỗ chó mà vào!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Đào Ngũ hay Trốn Trại?

Đối với Trương Tuyết, dã ngoại picnic gì gì đó đều là những kinh nghiệm thật sự mới mẻ. Thế nhưng ngủ trong xe, ăn giữa rừng, tắm giữa suối được đến ngày thứ năm, lại bị mất ụng của ông anh trai mặt than nhìn chăm chăm nhất cử nhất động, bạn nhỏ Trương Tuyết, Trương Đàm cùng hai bạn nha hoàn đã chán ngấy đến tận cổ rồi.

Trưa ngày thứ sáu, trong khi Trương Tuyết đang giành cái đùi thỏ nướng cuối cùng với Cát Tường, thì bị Trương Đàm huých nhẹ một cái, nhảy mất ra dẫu. Nhìn sang, liền thấy Trần Dật nhận được bồ câu đưa thư. Nội dung thư là gì thì bọn Trương Tuyết hoàn toàn không biết, chỉ thấy thần sắc khẩn trương của Trương Tĩnh, liền biết có chuyện lớn xảy ra.

Phải biết rõ một điều là, Trương Tĩnh khác với tính cách hòa nhã ôn nhu của Trương Duệ. Trương Tĩnh chính là điển hình của trai mặt than, lời ít ý nhiều, thích dùng hành động hơn là lời nói, hơn nữa với bản lĩnh được rèn luyện từ những năm tháng lăn lộn trên chiến trường, cho dù là trời sập thì mặt vẫn đen như than.

Vì thế, một khi Trương Tĩnh lộ ra trạng thái khẩn trương, chân mày rậm cau chặt, gân xanh nảy lên, Trương Tuyết lập tức trăm phần trăm khẳng định là có chuyện rồi, hơn nữa còn là chuyện lớn vô cùng! Ừ, có thể còn lớn hơn cả trời sập nữa!

Trương Tuyết giả vờ nhu thuận nói, “Nhị ca, nếu có việc gấp thì huynh và Dật ca cứ đi đi, bọn đệ tự vào thành được mà!”

Trương Tĩnh ánh mắt có hơi lưỡng lự, “Như vậy...”

Trương Đàm khoát tay, “Đệ còn lạ gì trang viên nữa, huynh có công vụ trong người, cứ đi đi, đệ sẽ bảo vệ tam ca thật tốt!”

Trương Tĩnh lòng nóng như lửa đốt, biết phía trước chỉ còn một con đường vào thành Kiên Châu, cuối cùng dưới sự thúc giục của Trương Tuyết, quyết định cùng Trần Dật cưỡi ngựa một đường về doanh trại ở Thao Châu, ý định để Trần Dật lưu lại cũng bị bọn Trương Tuyết gọng gông đánh gãy.

Vì thế, bên cánh đồng, hai thiếu niên cùng hai thiếu nữ ồn ào tranh nhau ít thịt thỏ còn lại, chừng hai ba giờ sau đó, mới dong xe thẳng theo phương hướng mà Trương Tĩnh vừa đi, hiển nhiên đích đến không phải là Kiên Châu như kế hoạch đã đề ra. Trương Tuyết trong lòng đã có tính toán, với tốc độ cưỡi ngựa như phóng ô tô của Trương Tĩnh vừa rồi, thì cái xe ngựa cả lộc cả lô của các nàng chắc chắn sẽ không bị phát hiện.

Trương Tuyết tự tin ‘đào tẩu’ như vậy, cũng vì có đồng bọn hùa theo một cách hết mình. Hai bạn nha hoàn thì khỏi nói, vừa nghe đi chơi là hồn đã lên mây. Còn về phần Trương Đàm, haha, tính cách ham náo loạn cùng với Trương Tuyết là một cặp bài trùng đánh đầu loạn đó, nên trốn trại là không cần bàn cãi.

Trương Đàm vừa đánh xe, vừa hào hứng tự khen bản thân mình có bao nhiêu thông minh sáng suốt. Từ năm ngoái khi đến thôn trang ở Kiên Châu kiểm kê sổ sách, đã len lén vào thành Thao Châu, mua lại một cái từ lâu cũ kỹ, rồi cho người sửa sang lại, thế là lần này du ngoạn đã có sẵn chỗ trốn, không sợ giữa cuộc vui thì nhị ca mặt than hốt trở về.

Trương Tuyết vênh tai nghe mà thích thú, hỏi làm ăn có khá không?

Trương Đàm vờ vịt bĩu môi, “Vốn dĩ là một cái quán tồi tàn nằm ở góc thành, đối diện còn có một cái y quán tên là... cái gì ấy nhỉ... à, Vong Nhân Y Quán, mẹ nó, khiến cho cả con đường đó đến ma cũng không thêm ve vãn.”

“Y Quán gì mà khiếp thế? Sao gọi là y quán? Phải gọi là nhà xác mới đúng!” Trương Tuyết cảm thán.

Trương Đàm một giây trước còn đang rầu rĩ, sang giây tiếp theo đã trưng ra bộ mặt gian thương, “Bởi thế nên nhà cửa quanh đó bán phá giá luôn, đệ mới nhanh tay mua lại hết, chờ khi gom đủ tiền, đệ sẽ dựa theo mô hình ngày xưa chúng mình chơi cờ ti phú, mở một cái biệt quán! Tạm thời chúng ta trốn ở đó, cực kì vắng vẻ, nhưng lại gần với mấy con phố trung tâm, haha, không phải đệ nói chơi chứ, nếu có bọn giang hồ tặc tử nào cản trở chuyện xấu, đệ không ngại đứng ra lấy tiền xâu!”

Trương Tuyết tròn mắt há hốc mồm, nhìn cái mặt sói cười trắng răng của Trương Đàm, có cảm giác không biết có phải tiểu tử này cũng xuyên hay không. Không ngờ oắt con này mới mười lăm tuổi mà đã có lá gan lớn vậy, ngay dưới mũi Trương Tĩnh ‘đại lão gia’ mà dám tự tung tự tác, rõ là mượn gan trời.

“Này, xây như thế sẽ tốn rất nhiều tiền, đệ định lấy ở đâu ra?” Trương Tuyết thật sự rất tò mò.

Trương Đàm đảo mắt lên nhìn quanh, mới nhỏ giọng nói, “Suýt, đệ chỉ cho ti biết thôi đấy! Đệ đem mấy mươi mẫu đất trong núi ở thôn trang Kiên Châu... cầm lấy tiền rồi!”

Trương Tuyết há hốc mồm, “Đệ, đệ, đệ!! Sao đệ dám... nếu cha và hai ca ca biết được...”

“Ày, lúc bọn họ giao thôn trang cho đệ, chẳng qua là muốn đệ bận rộn thôi, cũng không có hồi tới nhiều. Hơn nữa, mấy chục mẫu đất trong núi đó, đệ cầm sống mà, đợi khi gom đủ tiền sẽ đem chuộc về.”

Trương Tuyết nghĩ nghĩ, lại lấy làm lạ hỏi, “Lạ nhỉ, chỉ là đất trong núi, làm quái nào lại có người đem tiền đi trả cho đệ?” nơi đó căn cỗi, trông trội được quái gì? Ày, sẽ không phải là...

Trương Đàm dường như hiểu được ý của Trương Tuyết, mới nhe hàm răng hồ ly con cười meo meo, “Bởi vậy cho nên đệ mới không bán, chỉ là cầm thôi. Lần trước đệ có cho người đến xem rồi, cái đám người cầm đất của chúng ta hai năm rồi, cũng có đào khoét chỗ này chỗ kia, nhưng hình như vẫn chưa đục ra được cái đỉnh gì cả.”

Trương Tuyết gật gù, nhưng vẫn cảm thấy có gì đó quái quái là lạ. Lại nói, gia hỏa này xưa nay chỉ nhận tiền chứ không nhận người, càng không nhận công danh khoa bảng gì gì đó. Trương Thừa Tướng, Trương Duệ cũng hết cách với nó mới ra hạ sách nuôi thả này. Hơn nữa còn nuôi thả ở Kiên Châu, gần chỗ đóng quân của Trương Tĩnh, vì thế cho nên hai năm nay mới không có chuyện bất nháo gì xảy ra.

Nhưng mà, Trương Tuyết dờ dờ nhìn bản mặt non trẻ đầy tai họa của gia hỏa kia, cảm thấy hơi hơi tội nghiệp cho đám đầu lĩnh trong nhà. Cái gọi là tai họa, thì cho dù là nổi trên bề mặt hay chìm xuống dưới cũng vẫn cứ là tai họa.

“Nhưng mà đệ đã nói chỗ đó vắng vẻ, còn có cái y quán lang băm gì đó, vậy buôn bán sẽ rất ế ẩm đi?”

Trương Đàm bĩu môi, “Bởi thế nên lần này đệ muốn tranh thủ an bài một chút, ày, trước giờ đệ không thích làm ăn lỗ vốn. Tỷ đừng lo, trước mắt chúng ta cứ ở đó chơi cho đã đi, đợi tới lúc nhị ca tìm được thì cũng phải hai tháng nữa.”

Trương Tuyết lại một lần nữa cảm thán, quả nhiên phải có gan lớn thì mới làm được chuyện lớn. Nghĩ nghĩ, lại cảm thán thêm một buổi trời, hai vợ chồng Trương Thừa Tướng người thì hiền như cục bột, người thì suốt ngày lo trước sợ sau, làm thế quái nào mà lại sinh ra được ba thằng con trai thiên lôi đánh trật búa như vậy?

Haizz, bạn Tuyết nào đó vừa nghĩ vừa tự cảm thán cảm thụ trong lòng, lại quên mất chính mình cũng là một cái ‘cột thu lôi chuyển điện’ của hai vợ chồng nhà họ Trương. Rốt cuộc thì ai mới nên là người phải thán với thụ? Ày, chắc là Trương Thừa Tướng rồi...

Đúng như Đại Triều Địa Chỉ đã nói, Thao Châu là vùng đất có phong cảnh tuyệt đẹp. So với chốn Sài Thành người đông ồn ào, thì nơi này thật sự vô cùng yên bình. Một đường đi, phải xa thật xa mới nhìn thấy lác đác vài nhà dân, ruộng lúa bạt ngàn, triền núi xa xa nhuộm đỏ sắc thu như dải lụa rực sáng vắt ngang chân trời.

Buổi trưa, trong khi Trương Tuyết, Trương Đàm đang cùng bạn nhỏ Cát Tường bắt cá bên sông, để bạn Như Ý một mình trên bờ lui cui nhóm lửa trại, thì một biến cố nho nhỏ xảy đến.

Bởi vì mấy ngày qua toàn ăn thịt gà, thịt thỏ với trứng chim đã ngán ngấy, hôm nay đi ngang một dòng sông trong vắt mát lạnh, thấy cả cá ở dưới, Trương Tuyết quyết định bờ sông này sẽ là chỗ hạ trại đêm nay. Chỉ một lúc mà cái giỏ trúc mang theo đã được bốn con cá, sáu con tôm to ụ, còn cả mấy con cua đồng, làm bạn Tuyết và bạn Tường nhà chúng ta hưng phấn không thôi.

Sau khi Trương Tuyết vào xe thay quần áo, liền kê đá ngồi xem Như Ý trổ tài nướng cá, nướng tôm, nướng cả cua đồng. Chẳng mấy chốc mà mùi thơm đã bay dạt dào.

“Tiểu, à, Tuyên gia, Đàm gia! Lại đây xem cái gì lạ quá!” Cát Tường ôm quần áo đã giặt xong đứng lên, cất tiếng gọi.

“Gì vậy?” Trương Tuyết cùng Trương Đàm tò mò đi tới.

“Bên kia...” theo hướng Cát Tường chỉ về thượng nguồn, một dòng chất lỏng màu đỏ chói mắt đang chậm rãi trôi xuống. Trương Tuyết neho mắt, quái lạ, chỗ này làm sao có màu đỏ? Màu đỏ... chợt, hai mắt Trương Tuyết mở trừng, nhìn những ‘vật thể lạ’ đang theo dòng nước trôi tới.

Ngay khi nhìn rõ kia là cái gì, Cát Tường liền kinh hoảng hét lên một tiếng, vứt cả quần áo mới giặt mà nhào qua ôm chặt Trương Tuyết. Trương Đàm vội vàng rút song đao đứng chắn trước ba cô gái. Một cái xác dật dờ trôi về phía bốn người, rồi bị mấy tảng đá to mắc lại, khiến cả bọn sợ hãi lùi lại mấy bước.

Cát Tường mặt tròn trắng bệch, muốn khóc tới nơi, “Thiếu, thiếu, thiếu gia, là, là người chết đuối... chúng, chúng ta nhanh nhanh rời khỏi đây thôi... Em sợ ma da...”

Trương Đàm nạt, “Đừng nói xàm!”

Trương Tuyết nhìn một khúc sông đã bị máu nhuộm đỏ, cảm thấy may mắn là mình đã lên bờ từ sớm, nếu không thì hiện tại đã chết giắc trong vũng máu này rồi. Nhìn những thầy người không toàn vẹn lở lửng trôi theo dòng nước, Trương Tuyết quyết định bữa trưa nay không cần ăn nữa, bây giờ chỉ muốn ói ra chứ không muốn nuốt vô bất cứ cái gì.

Hai nha đầu bên cạnh mình đã run rẩy khóc rồi, Trương Đàm cho dù có tỏ ra trấn tĩnh thì cũng chỉ là cậu nhóc mười lăm tuổi, chưa từng thấy người chết bao giờ. Trương Tuyết quyết định bản thân mình sẽ là người trấn định, khàn giọng nói, “Bình tĩnh, bọn họ không phải chết đuối... dường như là bị chém chết...”

Bên này Cát Tường còn chưa hết sợ ma da, bên kia Như Ý đã kích động muốn hét lên, “Vậy thì càng phải mau rời khỏi đây! Thiếu gia, lỗi, lỗi như... có người muốn đuối cùng giết tuyệt thì làm thế nào... chúng ta, chúng ta vẫn nên đi là hơn!”

Trương Đàm quay sang nhìn Trương Tuyết, sắc mặt cũng tái nhợt nói, “Tỷ, để nhìn quân phục trên người bọn họ, hình như là binh lính Đại Triều, nhưng không rõ là cánh binh nào... Tam tỷ, để nghĩ trên thượng nguồn có binh biến... Chúng ta không thể lưu lại quanh đây được.”

“Được...” Trương Tuyết vừa muốn kéo tay các nàng rời khỏi, chợt tầm mắt liếc tới các xác đang bị mắc kẹt gần nhất, dây thần kinh run lên bần bật.

Cái xác!

Nhức nhích!

Rõ ràng là hai từ rõ nghĩa, thế mà khi xếp chung với nhau thành một câu hoàn chỉnh, Trương Tuyết liền cảm thấy da đầu mình tê dại. ‘Cái xác’ không nên ‘nhức nhích’ mới đúng, nói trắng ra là, ‘cái xác’ thì làm sao mà ‘nhức nhích’ cho được?

Nếu ‘cái xác’ không thể ‘nhức nhích’, vậy thì phải tìm từ khác thế vào!

‘Zombie?’ Không được, quá phi nhân đạo rồi!

‘Xác ướp Ai Cập?’ Không không, đây là tên phim mà! Hơn nữa người này cũng không bị quấn vải liệm...

‘Người chết!’ Đúng, chính là người! A, cũng không được, ‘người chết’ đồng nghĩa với ‘cái xác’ mà!

Trong khi bạn Tuyết nhà chúng ta còn đang bần loạn tìm từ hợp lý, thì bạn Tường đã hét lên một tiếng, “Á! MA DA!” rồi nhảy vào bụi rậm trốn mất, chỉ để lộ ra cái mông đang run rẩy.

Vì cái mông đang run rẩy của bạn nha hoàn quá là biếm họa, đã thành công đánh bay cảm giác khản trương của bạn Tuyết, bạn Đàm và bạn Ý. Thay vào đó là muốn cười không được, muốn khóc chẳng xong.

Trương Tuyết co giật khoe miệng, rất muốn đạp một cước vô cái mông tròn trịa kia mà hét lên, “Là ma da đó! Trốn có ích lợi gì sao?”

Như Ý tuy vẫn còn sợ hãi, nhưng đã tạm trấn định tinh thần, kéo tay Trương Tuyết hỏi, “Thiếu, thiếu gia, đó... là ma da thật sao?”

Trương Tuyết day day thái dương, có chút bất lực đáp, “Là người.” nghĩ thế nào lại thêm một chữ, “Là người sống.”

Chỉ có người sống mới nhức nhích được, còn về vấn đề bại liệt hay gì gì đó, khụ, xin các bạn nhỏ hãy tạm bỏ qua đi.

Xác định là ‘người sống,’ Trương Tuyết cùng Trương Đàm cũng lớn mật hơn, xắn ống quần đi tới. Như Ý đứng trên bờ kêu mấy tiếng cũng không có tác dụng, đành phải chạy tới hì hục giúp một tay đem ‘người sống’ kéo lên bờ.

Trương Đàm lật người đàn ông đã bất tỉnh ra. Quần áo trên người y là của binh sĩ, xem ra là trên thượng nguồn có binh lính hai phía đánh nhau. Để chắc chắn bản thân không cứu nhầm quân địch, tránh rước họa vào thân, Trương Tuyết rất bình tĩnh bảo Trương Đàm thò tay vào lục lọi trong người binh sĩ này, mò ra được một miếng ngọc bội trắng treo tinh xảo. Sờ sờ lên mặt đá, mò được một chữ “Trình.”

Trương Tuyết cau mày hỏi Trương Đàm, “Bây giờ làm sao?”

Trương Đàm gãi đầu, “Có thể cứu được, nhưng cứu rồi thì phải đem người giao nộp cho quan binh. Tam tỷ à, quan binh ở vùng này, cầm đầu chính là nhị ca đó.” ngụ ý là, nhị ca mà biết chúng ta trốn trại, thế nào cũng có ‘đánh lớn’ cho mà coi.

Trương Tuyết vân về miếng ngọc trong tay, nhìn chăm chăm gương mặt tái nhợt của người nọ, cho dù đang hôn mê bất tỉnh, hai mắt nhắm nghiền, làn da trắng như sáp nến bị bùn bám bẩn, môi mỏng mím chặt, nhưng nhìn thế nào cũng không giống một binh sĩ tầm thường, lại có miếng ngọc này trong mình. Trương Tuyết nghĩ nghĩ, cảm thấy não muốn phình lớn ra, hoài nghi không biết người này liệu có liên quan đến chuyện Trương Tĩnh gấp gáp rời đi hay không.

Đắn đo một hồi, quyết định: Cứ cứu trước rồi tính.

Vì thế, Trương Đàm phụ trách công người ném lên xe. Ba cô gái hè nhau thu dọn dập lửa, xóa vết tích thật nhanh. Cái trò này, mấy ngày qua đã luyện thành chuyên nghiệp luôn rồi, bảo đảm không ai biết ở đây vừa có một đám nhóc đốt lửa trại nướng cua! Để nhẹ bớt, bạn Tuyết nhà chúng ta đã đem nào là áo giáp, kim quan, thậm chí mấy miếng sắt cột trên ống chân ông tay người ta lột sạch bách, ném xuống dòng sông.

Trước khi rời khỏi, Cát Tường lạnh lẽo gỡ cá nướng, tôm nướng, cua đồng nướng cất hết vào lồng đồ ăn. Trương Tuyết chui vào trong xe, dựa vào tư tưởng con gái hiện đại cái gì cũng đã nhìn qua thấy qua, chỉ có chưa sờ qua thử qua, bình tĩnh mở to mắt nhìn em trai ‘trợ thủ’ của mình vung tay lột sạch bách quần áo ướt nhẹp trên người binh sĩ nọ.

Đến lúc Như Ý để Cát Tường đánh xe, mò vào trong phụ một tay, nhìn thấy người nọ bị thiếu gia, tiểu thư nhà mình lột sạch chỉ còn cái quần nhỏ thì không khỏi che mặt kinh hãi.

Trương Tuyết ném quần áo ướt của người nọ ra góc xe, tận lực đè xuống cảm giác muốn nhào qua cửa sổ một phát vô lồng ngực trắng trẻo cường tráng kia. Chẳng ngờ được bản mặt bê bết máu bùn lúc này sau khi được lau chùi sạch sẽ lại là một mỹ nam nha. Trương Tuyết thử người bỏ ra mấy phút đồng hồ ngồi ngắm nghía ‘hàng’ mới nhặt được này, chắc chắn, chân mày đen gọn gàng kiên nghị, lông mi vừa dài vừa dày như cánh quạt, sóng mũi thẳng tắp, môi mỏng lạnh bạc.

OMG, thật sự là hàng tốt, hàng chất lượng cao chính hãng con nai vàng ngơ ngác dày xéo lá vàng khô!

Trương Đàm, người từ nhỏ đã thần tượng chị gái khác người của mình, đã sớm bị tẩy não, chẳng những không ngăn cản chị gái ngắm trai, mà còn rất bình tĩnh nhắc nhở, “Tỷ tỷ, đệ nghĩ hay là mình tranh thủ lúc hấn chưa tỉnh, lập một bản khế ước bán thân cả đời rồi ép hấn ấn tay chỉ điểm luôn đi?”

Trương Tuyết hai mắt sáng rỡ dạt dào yêu thương nhìn Trương Đàm, cười tí tưng, “Phải ha! Đàm Đàm của ta thật thông minh! Kí khế ước rồi, há há, hấn phải ở Trương Gia ta cả đời luôn! Không sợ hấn bỏ trốn!”

Trương Đàm xoa xoa cái cằm nhẵn nhụi, híp híp mắt, “Đệ thấy, với gương mặt này, vóc dáng này, có thể dùng hấn làm chân chạy việc cho quán của mình, tỷ thấy sao? Dù gì thì quán rượu của tỷ đệ ta cũng cần tuyển người...”

Trương Tuyết vỗ đùi cái đét, “Chuẩn tầu!”

Trương Đàm cũng nhe răng khểnh cười gian xảo, “Hí hí, không ai hiểu tỷ hơn đệ, cũng không ai hiểu đệ hơn tỷ!”

Ngồi ngoài cửa xe nhìn vào, hai bạn nha hoàn vừa nhìn vừa nghe một màn đã sớm quen thuộc kia, cảm thấy trong lòng ngổn ngang như tơ vò. Đây, hai vị tổ tông của tôi ơi, các vị là cứu người hay hại người vậy? Cái gọi là sống không bằng chết, chính là nói tới bất hạnh bị rơi vào tay của hai vị đấy!

Rốt cuộc, Như Ý không nhìn nổi nữa, bèn húng háng lên tiếng nhắc nhở, “Thiếu, thiếu gia, nô tỳ thấy, trước khi bàn đến việc đưa hấn đi làm nam kỹ, thì vẫn nên cứu sống trước rồi hẵng nói!” ngụ ý là, phải có người sống thì mới có nam kỹ cho các vị ngắm, cho các vị kiếm tiền chứ!

“Ồ ha!” Trương Tuyết giật mình, thu hồi lại nước miếng của mình, cảm thấy thật là xấu hổ trước ánh nhìn chòng chọc như nhìn thú lạ của bạn nhỏ Như Ý. Không được chút nào, mình là con gái thời đại mới, thế kỉ mới, trai ta trai tây trai tàu trai hàn, trắng đen vàng đỏ, cỡ nào mà chưa thấy qua? Làm sao lại vì một mỹ nam bình thường như vậy mà đã chảy nước miếng rồi? Vì thế, bạn nhỏ Trương Tuyết của chúng ta quyết định không thêm đề nỡ nam vừa nhặt được vào mắt, chuyên tâm nghiên cứu vết thương dài chừng hai mươi centimet, sâu chừng một centimet rưỡi, đang không ngừng phun trào máu me giữa lồng ngực xinh đẹp của mỹ nam.

“Nhị vị thiếu gia, hai người, làm được chứ?” Như Ý run rẩy nhìn Trương Đàm xâu kim xỏ chỉ, hươu hươu cây kim thêu trên ngọn đèn, hoài nghi hỏi.

“Có gì đâu, cứ coi như đang khâu để giày cho nhị ca đi!” Trương Tuyết híp mắt nhìn đầu kim nhọn hoắc, ung dung đáp.

Trương Đàm cười hắc hắc, “Tỷ tỷ, hay là tranh thủ luyện tập một chút, sau đó cũng làm cho đệ một đôi giày mới nha!”

“Được, để khi nào ta rảnh sẽ làm cho đệ một đôi dép ngủ!” Trương Tuyết xắn cao tay áo, bắt đầu cùng Trương Đàm vung tay luận nghệ.

Như Ý vừa nghe xong liền có cảm giác muốn ngất xỉu cho rồi. Tiểu thư, đó là da người, là da người sống đó! Hơn nữa, tiểu thư người có từng động đến kim chỉ bao giờ? Thiếu gia, vẫn biết người là ‘trợ thủ đắc lực’ của tiểu thư, nhưng ít nhất cũng phải có chừng mực chứ? Sẽ đùa chết người, chết người đó!

Hiển nhiên Trương Tuyết sống mười bảy năm như một thằng con trai, một cái tiểu bá vương nức tiếng kinh thành, nào có biết mặt bạn ‘kim’ và bạn ‘chỉ.’ Lại nói cái màn khâu da và thịt này, chẳng qua là Phùng Tuyết trước kia đã xem qua không ít bộ phim kiếm hiệp, phim cổ trang, phim y học, phim chiến tranh, thậm chí là phim khoa học viễn tưởng, nên bây giờ liền dựa theo đó mà đem ra đánh liều.

Còn bạn nhỏ Trương Đàm của chúng ta, ài, thật là một đứa trẻ ham học hỏi làm sao. Cứ nhìn nét mặt háo hức nhìn chòng chọc từng mũi thêu ‘con rết’

vô cùng kinh dị kia, thì liền biết tương lai nếu có ai đó ‘may mắn’ được Đàm thiếu gia ra tay thi chắm, là hiểu người đó hẳn đã dùng hết phước đức ba đời tổ tông rồi ha.

Vậy nên, các bạn nhỏ đáng yêu, chúng ta hãy cùng mặc niệm, à không, là cầu nguyện cho hoa mỹ nam của chúng ta vượt qua được cửa tử này nào!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

“Anh Tuyết, chuyện này... bọn em cảm thấy không ổn...”

“Em cũng nghĩ vậy. Tài sản này vốn là của anh, nay anh đem toàn bộ ủy thác cho bọn em... làm như vậy thật sự không được!”

Người đàn ông vẫn đứng lặng nhìn một màn trời âm u ngoài cửa sổ, gió mang theo cơn mưa rào tí tách rơi trên mặt kính, nhiều tầm nhìn. Căn phòng nhá nhem tối, tiếng kim đồng hồ chậm rãi gõ nhịp, anh vẫn cứ đứng như vậy, không biết đã qua bao lâu.

“Anh Tuyết...” một trong hai người phía sau lại khẽ gọi.

Phùng Tuyết lúc này mới chậm chạp xoay người, ánh mắt u ám, nét mặt mông lung nhìn như không nhìn về phía hai người trợ lý trẻ. Mất một lúc, anh dường như định thần lại, trong ánh mắt lúc này mới có được một chút tiêu cự, nhưng chỉ là một chút.

“Anh Tuyết, chuyện tụi em vừa nói, anh... có nghe không vậy?” người kia ngờ ngợ hỏi.

Phùng Tuyết gật đầu, ý cười thoáng qua nhàn nhạt trong mắt, “Nghe được.” giọng khàn khàn, dường như đã một thời gian không nói chuyện, “Nhưng tôi mệt mỏi, không muốn quản nữa. Giao cho các cậu, muốn làm thế nào thì làm.”

“Anh!!” cả hai người cùng bất mãn la lên.

Phùng Tuyết nhú nhú mày, giọng trầm xuống, “Suyt! Đừng ồn! Tuyết đang ngủ, đừng đánh thức em ấy!”

Căn phòng rơi vào im lặng kinh hãi. Không khí ngột ngạt bao trùm, qua một hồi lâu, một trong hai người nọ mới cất giọng dè dặt nặng nề, “Anh Tuyết, chị Tuyết đi rồi, đi được một tháng rồi...”

Phùng Tuyết ngồi xuống đầu giường, ôm lấy gối nằm, chậm chậm vỗ về. Đôi mắt vô hồn nhìn về phía bàn trang điểm nho nhỏ, bức hình treo trên tường, đĩa nhạc vẫn còn mở ra bên kệ, tủ quần áo gọn gàng ngăn nắp...

Anh đáp bằng giọng nhạt như nước, “Tôi biết... Các cậu về đi, tôi... mệt mỏi...”

Hai người nọ đứng lặng thinh, có rất nhiều lời muốn nói lại không biết phải nói những gì, cuối cùng lại thôi. Biết phải nói gì, biết làm sao mới cứu được một người đã sớm chìm trong vô văn đau thương tuyệt vọng? Tâm bệnh không có thuốc, có trời mới cứu được...

Phùng Tuyết ngồi một mình trong căn phòng tối, lắng nghe tiếng mưa rào bên ngoài. Trời mưa về đêm, căn phòng càng lúc càng lạnh. Trong cái lạnh lẽo vô tình ấy, Phùng Tuyết có chút ảo tưởng, ảo tưởng rằng... em vẫn còn ở đây. Bàn tay anh mân mê remote, nhớ tới dáng vẻ vừa nghe nhạc vừa thiêm thiếp của cô, tay đảo qua đảo lại remote. Ngón tay vô tình nhấn nút play, tiếng nhạc chậm chậm vang lên trong phòng, lặng lẽ hòa vào với tiếng mưa bên ngoài.

Là bài *Biết Tìm Về Đâu*...

“Tất cả mọi thứ như thể chỉ mới ngày hôm qua, em vẫn còn bên tôi.

Nhắm mắt, tôi thấy em ngồi bên cửa sổ đầy nắng, nhìn đường chân trời trong đôi mắt, ngân nga hát, hát rằng ‘em yêu anh’...

Mở mắt, chỉ còn mình tôi đứng lặng bên khung cửa, tắm mưa lạnh rơi trên thân mình, mắt không thể nhìn thấy đường chân trời của em, chỉ thấy một màu xám đậm ưu thương...

Tôi từng gần em trong gang tấc, nhưng vĩnh viễn không chạm được đến trái tim em.

Em xa tôi, xa mãi một đời.

Lời yêu tôi, em vẫn chưa một lần nói.

Tìm em, tôi biết đi đâu về đâu? Tìm về đâu, biết tìm về đâu...”

Điệu nhạc ngân dài rồi rơi vào tĩnh lặng. Phùng Tuyết ôm gối nằm, vui mặt hít sâu hương tóc đã sớm phai của người xưa. Đôi mắt anh nhắm chặt, nhưng rốt cuộc lại không ngăn được tiếng nước nở nghẹn ngào.

Phùng Tuyết, anh biết đi đâu tìm em đây? Biết tìm ở nơi nào lời yêu em chưa từng nói...

Anh cứ như thế, rã rời vào con mộng một nhồi. Trong con mơ ấy, anh nhìn thấy một thời Đại Triều thịnh thế tựa như trong những lời kể hoang đường của Phùng Tuyết trước đây. Phùng Tuyết cảm thấy thật mơ hồ, nhưng khi nhìn thấy một nhà Trương Thừa Tướng, Trương Duệ, Trương Tĩnh, Trương Đàm, sau đó là... Đỗ Tuyên, trái tim của anh suýt nữa ngừng đập.

Phùng Tuyết từng nói, trong thế giới ấy, cô mang họ Trương, được nuôi lớn dưới lớp vỏ bọc nam nhi của Đỗ Tuyên.

Trong con mơ hư ảo, anh phát hiện bản thân mình có thể được nhìn thấy Trương Tuyết. Thấy Trương Tuyết lúc nhỏ, thấy nàng dần dần trưởng thành, làm một nhóc lưu manh ngày ngày gây họa. Thấy cô có thể sinh long hoạt hổ như thế, anh vừa mừng vừa chua xót. Anh có thể cho cô tất cả, nhưng tiền quyền của anh lại không thể cho cô sức khỏe, cho cô cuộc sống đầy màu sắc như thế.

Khi anh nhìn thấy Đỗ Tuyên trở về thân phận Trương Tuyết, giá áo quàng vai lên kiêu hoa giả cho Diệp Trầm, con ghen tức chua chát bức anh điên cuồng.

Nhưng anh chỉ là một linh hồn, thậm chí anh cũng không rõ mình có tính là một linh hồn, hay chỉ là ảo giác trong con mê man của chính mình. Không có thể xác, không có năng lực che chắn cho cô, Phùng Tuyết hoàn toàn bất lực nhìn mũi tên kia bay xuyên qua người anh, cắm vào ngực Trương Tuyết.

Cuộc đời Phùng Tuyết lớn lên trong hận thù, thế mà khi nhìn Trương Tuyết nằm giữa vũng máu, anh mới biết thì ra ngoài Phùng Đức Tài, còn có những người khác có thể làm anh căm hận hơn thế nữa.

Diệp Trầm, Tô Mẫn, Diệp gia, Tô gia, đều vinh hạnh được Phùng Tuyết liệt vào danh sách đen. Trả thù, anh muốn trả thù. Anh muốn tất cả bọn chúng kéo nhau xuống tử đài, muốn bọn chúng sống không bằng chết, muốn bọn chúng hối hận vì đã sinh ra trên đời này!

Thế nhưng, khổ nạn, anh bây giờ, anh của hiện tại, lại không thể làm được gì. Làm được gì? Anh không làm được gì cho người con gái anh yêu! Nếu sống vô ích như vậy, thì anh sống làm gì?

Phùng Tuyết trôi lơ lửng bên giường bệnh của Trương Tuyết, đau xót nhìn gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc của cô, khe khẽ thở than, “Cuộc sống dài đằng đẳng này, nếu không có em làm đích đến, vậy thì anh biết phải đi hướng nào, biết về nơi đâu?”

Trương Tuyết chìm sâu trong giấc ngủ, mơ màng nghe tiếng ai thở dài, bật khóc trong con mộng mị.

Ngày hôm ấy, Phùng Tuyết thức dậy, đầu nặng trĩu như muốn nứt ra. Anh chọn một bộ tây trang màu đen, vừa thắt caravat, vừa nhìn vào trong gương. Gương mặt gầy gò tái mét, viền mắt đỏ ngầu, môi bạc mím chặt, cằm lún phún râu. Chàng trai trong gương vô cùng tiêu sệt, khác hẳn người đàn ông đầy hùng tâm tráng trí trước kia, thế nhưng tinh thần lại rất sáng khoái nhẹ nhõm.

Anh nhìn chính mình trong gương, đậm bạc nở nụ cười.

Phùng Tuyết tìm đến Phùng Tuyết. Anh ôm hũ cốt của cô vào lòng, ngón tay dài vuốt ve bề mặt lạnh ngắt của gốm trắng. Phùng Tuyết đi rồi. Một thân thể đã từng ấm áp biết bao, mềm mại biết nhường nào trong vòng tay anh, nay chỉ còn là một nắm tro tàn gòn gợn trong một cái hũ chết.

“Tuyết ngoan, anh đưa em đi xem biển.”

Bên bờ biển lộng gió, bóng dáng người con trai cao lớn, cô quạnh, cứ quật cường đón gió khốc thiết gào. Mặc cho gió táp lạnh buốt, Phùng Tuyết ôm hũ cốt trong lòng, chậm rãi thì thầm như thể thứ mà anh đang ôm là chính Phùng Tuyết.

Anh nói, “Em còn nhớ không? Năm đó khi mẹ mất, anh em mình cũng lần đầu ra biển như vậy. Em đã khóc rất nhiều, rất nhiều. Em có biết, thật ra lúc đó anh cũng muốn khóc, nhưng anh dặn mình không thể... Một ngày nào em chưa thể cười vui vẻ, thì anh vĩnh viễn không thể khóc...”

“Chúng ta đã hứa sẽ trả thù cho mẹ... Em cũng đã hứa, sẽ mãi ở bên anh... nhưng bây giờ, em lại đi rồi, đi xa quá xa... ở nơi anh không nhìn thấy, không nghe thấy...”

“Phùng Tuyết, em nói dối... Em vẫn luôn gạt anh...”

Anh từng bước tiến vào lòng biển lạnh buốt, ánh mắt da diết nhìn về phía đường chân trời xa thăm thẳm.

Từng cơn sóng dữ thiết gào, biết đâu là khóc than thương tiếc, là điên cuồng vấy vũng? Biết đâu lại là hi vọng?

“Em từng hỏi anh muốn gì, thật ra rất đơn giản...”

Nước biển nặng nề quấn quanh thân Phùng Tuyết, anh ngửa đầu nâng cao hũ gốm, nhìn lên bầu trời lồng sóng u tối, “Điều duy nhất anh muốn, đó là một ngày kia thức dậy, chúng ta trở thành người thân khác họ...”

Anh hôn lên dòng chữ vàng khắc trên hũ gốm lạnh lẽo, ánh mắt nhu hòa mỉm cười khi một đợt sóng hung hãn đánh tới.

Biển tan, gió tàn, chỉ còn lại âm thanh sóng hát rì rào, luân phiên lặp lại một lời thổn thức của người đã xa, “Người thân khác họ, không máu mủ ruột rà, nhưng là thân thuộc nhất... cũng là xa lạ nhất...”

“Không... đừng... KHÔNG!!” trong buồng xe chọt vang lên tiếng thét kinh sợ của Trương Tuyết.

“Làm sao? Làm sao vậy?” Trương Đàm xốc lên màn xe xông vào, thấp lên ngọn đèn nhỏ, vè mặt khăn trương.

Như Ý, Cát Tường cũng giật mình, vội vàng trùm thêm chăn, ôm lấy thân mình đang run lẩy bẩy của Trương Tuyết.

Trương Tuyết mờ trùng mắt, khó khăn hóp lấy từng hơi thở. Lồng ngực đau thắt, đau đến độ mồ hôi lạnh thấm cả lưng áo. Nàng bặm mặt, che lấy hai mắt nhạt nhòa, cảm giác đau đớn bất lực không cách nào xua tan.

“Thiếu gia, uống chút nước đi!” Như Ý cẩn thận dứt nước, lại dịu dàng vuốt lưng cho nàng.

Chút nước vào miệng, Trương Tuyết mới cảm thấy tỉnh táo được một chút. Nàng nhắm mắt, khều khào nói, “Không sao...”

Cát Tường nhỏ giọng hỏi, “Thiếu gia, vừa rồi người gặp ác mộng sao?”

Trương Tuyết tựa vào thành xe, ánh mắt dò dẫm nhìn ra màn đêm bên ngoài rèm, lát sau mới một mồm đáp, “Ừm, là ác mộng...”

Cát Tường lại nhao nhao, “Là mơ thấy ma da? Có phải chuyện hồi chiều làm người gặp ác mộng không?”

Như Ý cốc nhẹ lên trán nàng, nhẹ giọng mắng, “Cái miệng thối của người, không im lặng được một chút à?”

Cát Tường gờ hai tay bặm miệng, ánh mắt vừa lo lắng vừa hiếu kỳ nhìn chằm chằm Trương Tuyết. Trương Tuyết bị cái tướng nhiều chuyện của nhóc bánh bao kia chọc cho buồn cười, tâm trạng u ám nặng nề cũng nhẹ bớt một chút.

Nàng nhìn bạn nhỏ bánh bao, cười buồn nói, “Cũng gần như thấy ma da vậy...”

Như Ý vừa nghe liền đảo trắng mắt, lúc nào cũng thích chọc ghẹo người khác.

Cát Tường lập tức tròn tròn cặp mắt, vừa kinh sợ vừa háo hức nói, “Phải không, phải không? Đã nói ma da là rất dễ sợ mà, còn ghê hơn ông kẹ nữa!!”

Trương Đàm thức thối cũng phụ họa vài câu, rồi dẹp chợ. Nhưng lúc chui trở ra ngoài đánh xe, ánh mắt có chút không yên lòng liếc nhìn Trương Tuyết vài cái. Mãi cho đến khi Trương Tuyết gạt đầu rùm rụp chắc chắn không có việc gì, anh bọn nhỏ mới yên tâm tiếp tục đánh ngựa.

Như Ý trước lúc thối tắt đèn, còn không quên lấy thêm chăn cuộn kín người Trương Tuyết lại như cái bánh cuốn, chỉ thiếu điều không lấy dây thừng bó lại là xong. Trương Tuyết nằm yên trong góc xe, hai mắt mờ thao láo nhìn trần xe tối om, theo nhịp xe chậm rãi lắc lư mà bồi hồi nhớ lại con ác mộng kia.

Trong mộng, nàng nhìn thấy Phùng Tuyết đưa tang cho mình. Đám tang chỉ vền vền có mấy người, ngoại trừ Phùng Tuyết, còn lại đều là y tá bác sĩ, hoặc là những người mà Phùng Tuyết từng quen biết trong bệnh viện. Cũng đúng, Phùng Tuyết lớn lên trong bệnh viện, làm gì có được mấy người bạn.

Trương Tuyết có cảm giác không thực. Nàng đi bên cạnh Phùng Tuyết, nhìn khuôn mặt tiêu tụy của anh, đôi mắt đỏ ngầu dò dẫm, so với người trong di ảnh mà anh đang ôm thì anh càng giống người chết hơn. Ít ra, Phùng Tuyết trong ảnh đang tươi cười rất đẹp. Trước kia, nàng vốn không biết bản thân mình khi cười lên lại đẹp đến vậy, đẹp đến nỗi dù chỉ là bức ảnh trắng đen, thế nhưng cũng đủ sức khóa mắt người nhìn.

Trương Tuyết chột nghĩ, muốn biết một người con gái có hạnh phúc hay không, cứ nhìn vào nụ cười của cô ấy. Nụ cười đẹp đến nhường này, đều là Phùng Tuyết cho nàng. ‘Phùng Tuyết’ đã từng sống thật hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc.

Nhưng còn người đàn ông ấy thì sao?

Trương Tuyết đứng trong căn phòng quen thuộc, lắng nghe những bài hát mình đã từng thích nghe, nhìn người đàn ông ấy ngày lại qua ngày chết dần chết mòn. Nếu linh hồn có nước mắt, nếu giấc mơ này là thật, có lẽ nàng sẽ khóc hết nước mắt cả mấy đời.

Người ấy đã cho nàng tất cả, đem cả linh hồn lẫn sinh mạng nhét vào tay nàng, không hối không tiếc. Mà ‘Phùng Tuyết’ lại vĩnh viễn không thể cho anh tất cả những gì anh mong muốn.

Hỏi nàng có tiếc nuôi không, có đau lòng không?

Có chứ. Đời người ngắn ngủi, không biết trăm ngàn kiếp trước nàng đã tu dưỡng bao nhiêu, mới may mắn gặp được một người yêu mình như thế, càng may mắn hơn nữa, là nàng cũng yêu người ấy. Cho nên mới đau, đau muốn chết.

Có lúc đã tự hỏi, nếu trời cho một cơ hội nữa để sống lại làm Phùng Tuyết, nàng sẽ chấp nhận tình cảm của Phùng Tuyết sao? Sẽ giống như anh, không màng đến luân thường đạo lý, cùng anh làm một đôi thiêu thân lao đầu vào lửa?

Nếu là trước kia, có lẽ nàng sẽ không thể chấp nhận được. Nhưng mà, đã chết một lần rồi, đã bỏ anh lại một lần rồi... Thật sự không thể làm như vậy lần thứ hai, nhìn Phùng Tuyết sống mà như đã chết, nàng ước gì mình có thể đội mồ sống lại.

Nhưng tất cả vĩnh viễn chỉ là ‘nếu như’...

Cho nên, ‘Phùng Tuyết’ không thể sống lại.

Cho nên, nàng không có cách nào chạm vào Phùng Tuyết được nữa.

Cho nên, nàng không thể ngăn cản Phùng Tuyết trầm mình vào bão biển.

Trương Tuyết gào thét vẫy vùng trong làn sóng dữ, nhưng không có cách nào chạm đến Phùng Tuyết, càng không thể đáp lại lời anh. Từng câu, từng chữ mà anh nói đều như lưỡi dao theo đi từng miếng thịt lớp da trên thân thể. Còn có nỗi đau nào đau hơn việc chính mắt nhìn thấy người mình yêu thương nhất, trân quý nhất đi vào đường chết?

Trương Tuyết gác tay che ngang mắt, cổ họng muốn rách ra vì phải nén xuống cơn ghen ngào. Giờ thì nàng đã hiểu, khi Phùng Tuyết ôm nàng trong lòng, nhìn nàng chậm rãi chết đi, đã có bao nhiêu tuyệt vọng, biết bao tang thương, xót xa cùng bất lực.

Chỉ có thể trơ mắt mà nhìn...

“Tuyết, nếu có thể... em muốn dùng tất cả những gì em có... để đổi lại những tháng ngày bên anh... Cho dù bệnh tật, cho dù khổ đau, đòi hỏi kiếp kiếp, vĩnh viễn không chia lìa...”

Cỗ xe ngựa chậm rãi xuyên qua màn đêm đen đặc, ánh đèn nhỏ nhỏ trước đầu xe nhấp nhàng đong đưa. Trương Tuyết cũng theo tiếng ngáy đều đều của Cát Tường mà chìm vào mê man.

Trong góc buồng xe rộng rãi, người đàn ông được cuộn trong nhiều lớp chăn bắt ngờ mở trừng đôi mắt. Hàm răng vẫn luôn cắn chặt khe thoát ra một luồng khói xám bạc màu. Đôi con ngươi giãn ra, lơ đãng dao động rồi chậm rãi khép lại, tựa như vừa rồi mở mắt chỉ là ảo giác.

Rèm xe vén lên, một chút ánh sáng yếu ớt rọi vào, Trương Đàm đưa mặt nương theo ánh đèn nhìn vào bên trong. Trương Tuyết cùng hai bạn nha hoàn đều đã ngủ say, còn cái người được chôn nệm cuộn lại vẫn không có dấu hiệu tỉnh dậy.

Cẩn thận dèm lại rèm cửa, Trương Đàm tiếp tục đánh xe, lắc đầu lẩm bẩm, “Quái! Lẽ nào buồn ngủ đến mơ màng rồi? Cứ có cảm giác vừa rồi có cái gì lẩn quẩn quanh đây...” rùng mình một cái lại nói, “Ảo giác! Nhất định là ảo giác! Được rồi, mau một chút vào thành ngủ bù vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Đêm khuya không trăng, mây mù phủ kín bầu trời hoàng cung âm u xám xịt. Trong Dưỡng Tâm Điện, Hoàng Đế Trình Tông nổi cơn lòi đình, vung hai tay gạt đổ toàn bộ tấu chương trên ngự bàn, quát, “Phế vật! Một lũ phế vật!”

Dưới sảnh điện, Tô Quốc Công, Tô Thái Sư, Tả Hữu Thừa Tướng, Thái Phó, cùng Tổng Quản Nội Vụ Phúc Tùng đều nhất loạt quỳ rạp xuống đất, khăn trương hô, “Hoàng Thượng bốt giận, xin hãy chú ý long thể!”

Hoàng Đế sắc mặt nộ hỏa, hai mắt long lên, đập tay xuống bàn, quát, “Truyền lệnh trăm, lập tức đem Thống Lĩnh Cẩm Vệ Quân Lý Hồng Tư ra chém! Tước binh quyền Thành Thủ Đông Gia, tổng giám chờ chém! Ngự Sử Đài Diên Đào Lĩnh, tổng giám chờ chém! Chém! Chém hết lũ ăn hại đó cho trăm! Làm thế nào mà Thái Tử vừa đến nội địa Đông Gia liền bị ám sát? Không rõ sống chết? Không rõ tung tích? Cao thủ đại nội điều theo Thái Tử đều là đám cỏ lau một kiếm là chết hay sao? Hay lắm, hóa ra trước giờ trăm đều nuôi một đám ăn hại! Tất cả lũ ra chém hết cho trăm!”

Mọi người vừa nghe một loạt chữ ‘chém’ phun ra đều cảm thấy da đầu run lên, ruột gan lộn ngược, run rẩy không nhịn được. Lão Thái Phó tuổi tác đã cao, thân kinh yếu, thiếu chút nữa là tụt huyết áp đột quỵ rồi. May mắn ông làm quan lâu năm đã dày dặn kinh nghiệm, len lén móc ra một viên thuốc nhét vào miệng, run run rẩy rẩy mà nuốt xuống. Trương Thừa Tướng cùng Diệp Thừa Tướng cúi gằm đầu, trán đụng nền nhà. Rõ ràng là nền đá lạnh đến tê cóng tay chân, thế mà trên lưng đã thấm ướt mồ hôi.

Các vị đại thần liên tục khuyên can, an ủi Hoàng Đế bốt giận, nhưng cơn giận này nào có dễ nuốt trôi như vậy? Trương Thừa Tướng cũng hòa theo nói mấy câu cho có lệ, trong lòng lại hậm hực đám đồng僚 này không có mắt hay sao mà cứ đổ dầu thêm lửa, thử hỏi làm gì có người cha nào nhịn được khi con mình tung tích không rõ như vậy chứ? Hơn nữa người cha này còn là cha của thiên hạ, là cửu ngũ chí tôn, con mình ở trong đất nhà mình mà lại bị ám sát rồi mất tích, ông ta không nổi điên giết vài người thì mới là lạ đó!

“Câm miệng! Tất cả đều câm hết cho trăm!” Hoàng Đế cau tiết gằm lên, tiện tay chụp một đầu lân bằng ngọc ném vỡ.

Trương Thừa Tướng âm thầm kêu khổ, “Ôi ôi, còn tưởng ngài đã liệu trước sẽ có người săn đầu Thái Tử gia nhà ngài rồi chứ? Bây giờ ngài ở đây nổi trận lòi đình thì cũng có ích gì đâu? Ôi, Hoàng Thượng của tôi, Thái Tử gia của tôi ơi...”

Lúc này, một thái giám run rẩy tiến tới quỳ trước thềm cửa, sợ sệt nói, “Bẩm, bẩm, bẩm Vạn Tuế, có, có, Lục Hoàng Từ... xin được diện thánh...”

Đáng thương quá, nhìn cậu nhỏ giống như sắp sửa tè ra quần luôn rồi kia! Ày, không biết là con nhà ai mà số khổ quá vậy...

Đang lúc Trương Thừa Tướng còn bận cảm thán tội nghiệp cho thái giám trẻ nọ, thì Lục Hoàng Từ Trình Tông đã tiến vào điện, quỳ gối dập đầu trước ngự bàn, nghẹn ngào khóc, “Phụ Hoàng, nhi thần biết người đau cho Hoàng Huỳnh, tức cho Hoàng Huỳnh, nhưng khẩn xin người lấy sức khỏe làm đầu! Chớ để bị thương hao mòn long thể, nếu không khi Hoàng Huỳnh trở lại nhất định sẽ vì người mà đau lòng!”

Lão Thái Phó, Tô Thái Sur, cả Diệp Thừa Tướng nghe xong đều thực cảm động. Vẫn là Lục Hoàng Từ hiểu đức làm đầu không sai, đối diện long nhan thịnh nộ mà vẫn một lòng khuyên can, lo lắng cho sức khỏe của Hoàng Thượng, thật là một người đáng khen. Chỉ tiếc, ày, chỉ tiếc vẫn còn tám gương sáng chói lòa là Thái Từ, nếu không, Lục Hoàng Từ sẽ là tiền đồ vô lượng. Đáng tiếc, đáng tiếc a...

Trong góc điện, Trương Thừa Tướng vẫn im lặng cúi mũi nhìn sàn đá bóng lờng, trong lòng không khỏi khó hiểu, “Cái Lục Hoàng Từ này, nói một hồi đồ mờ hôi sôi nước mắt như vậy để làm gì ta? Thật là dong dài, còn không bằng mấy đứa nhỏ nhà ta, một câu là vô đề. Xin miễn dong dài để ta còn về ôm vợ ngủ chớ!”

Hoàng Đế Trình Tông trừng mắt nhìn Trình Can, trầm giọng hỏi, “Người đã có tin tức của Thái Từ?”

Trình Can mặt mũi u sầu, hai mắt phấp phấp quang ngược nhìn Hoàng Đế, thút thút đáp, “Hồi Phụ Hoàng, nhi thần cũng không có tin gì của Hoàng Huỳnh, nhưng mà, nhi thần biết Hoàng Huỳnh phúc lớn mạng lớn, nhất định sẽ không có việc gì, sẽ sớm trở về!”

Hoàng Đế nhắm mắt, hít sâu vài hơi. Hồi sau mới lại mở mắt, sắc mặt tạm hòa hoãn lại, “Tạm thời khoan chém Lý Hồng Tư và Diên Đào Linh, lệnh cho quân Đông Gia mau chóng điều tra tìm người. Còn nữa...” nói đoạn ngài neho mắt, ánh mắt sắc lẹm bắn về phía vị Thừa Tướng nào đó đang ngủ gục ịn cả mặt xuống sàn, quát lên, “Trương Đức!”

Trương Thừa Tướng giật bản mình nhồm đậy, mắt mũi kèm nhèm hồ, “Có vi thần!!”

Hoàng Đế cơ mặt run rẩy, râu ria dựng ngược, hai mắt muốn bắn ra lửa, hiển nhiên đã bị chọc giận không nhẹ, gầm rú, “Trẫm muốn khanh dùng một ngàn sáu trăm dặm cấp báo, truyền ý chỉ của trẫm đến cho Trương Tĩnh ở Thao Châu, lệnh cho hắn tạm thời nhận ấn soái Thành Thủ Đông Gia, cùng với Thành Thủ Thao Châu, Kiên Châu, Ca Châu, lập tức điều tra tước nã những kẻ chủ mưu, mặc kệ là quan viên tam phẩm hay cửu phẩm, không cần biết hoàng thân quốc thích, chỉ cần có liên quan đều xét nhà niêm phong, tổng giam chờ thẩm, hoặc kẻ nào chống đối, cứ việc tiền trăm hậu tấu!”

Trương Thừa Tướng đánh cái rùng mình, vội vàng quỳ xuống, “Thần, lĩnh chỉ!”

Tô Thái Sur, Diệp Thừa Tướng, cùng lão Thái Phó vừa nghe đến đó, không ai bảo ai, cũng cảm thấy một hơi lạnh trào lên trên sống lưng. Lần này Hoàng Thượng lại dùng đến Trương Tĩnh, còn đem cả binh quyền Đông Gia trao vào tay hắn, thực là một nước cờ quá hiểm.

Đông Gia là quê nhà của họ Tô, Thành Thủ Đông Gia cũng chính là con trai thứ của Tô Quốc Công, cùng với Tô Thái Sur là anh em cùng mẹ. Binh lực ở Đông Gia trong tay Tô Thành Thủ là sáu vạn. Vốn dĩ căn cơ vững chắc, không ngờ chỉ nội trong một ngày, mà đã mất sạch con số sáu vạn đó, hơn nữa còn vương họa vào thân.

Người người Đại Triều đều biết, Trương Tĩnh không chỉ là một tướng quân, mà còn là một mãnh tướng văn võ song toàn. Tuổi trẻ đã nắm vững bốn vạn binh Thao Châu trong tay, mấy năm nay lập không ít chiến công. Nhưng những thứ đó cũng không có gì đáng nói, điều đáng nói ở đây là, cha con Trương gia trước nay luôn tự giữ mình, tuyệt không quá phận, vì thế trong triều lẫn trên chiến trường, đều có người Trương gia. Trương Tĩnh lại không giống Trương Duệ co được giãn được, mà chính là một thanh đao sắc bén chỉ nói lý không nói tình. Chuyện này nếu vào tay Trương Tĩnh, còn không phải là đem từng góc ngách gốc rễ trong tối ngoài sáng ở Đông Gia nhô lên sạch sẽ hay sao?

Tô Quốc Công sắc mặt tối sầm lại, nhưng chỉ có thể cúi đầu làm thinh. Lần này quả thực người ở Đông Gia đã quá sơ suất, lại để Thái Từ gặp chuyện ở ngay trên địa bàn của mình. Xem ý chỉ vừa rồi của Hoàng Thượng, nhìn thì có vẻ là tức giận đến hồ đồ rồi đấy, nhưng thực chất lại chẳng có chút gì là hồ đồ. Vừa nãy nếu không phải Trình Can xuất hiện kịp lúc, biết đâu chừng người đã hạ bút lệnh chém cả nhà Tô gia ở Đông Gia rồi? Tô Quốc Công vừa nghĩ đến đây, không khỏi giật mình, chuyện này nếu Tô gia sạch sẽ không nhúng tay vào thì hay rồi, nhưng ngộ nhỡ...

Tô Quốc Công muốn nhanh hỏi phủ, phái người đi tìm hiểu xem rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra ở Đông Gia, nhưng tình hình hiện tại, Hoàng Thượng đối với họ Tô như hổ rình mồi, chỉ cần gió thổi cỏ lay cũng sẽ là họa diệt môn. Biết ai đi mới được đây?

Ngay lúc mỗi người trong điện đều ôm tâm tư bất an lo nghĩ, thì Lục Hoàng Từ Trình Can bất ngờ dập đầu lên tiếng, “Bẩm Phụ Hoàng, nhi thần có một việc, khẩn xin người thành toàn!”

Trước ánh mắt kinh ngạc của các đại thần, Hoàng Đế khẽ híp mắt nhìn Trình Can, giọng lạnh lùng không rõ cảm xúc, “Nói.”

Trình Can hít sâu một hơi để bình ổn run sợ trong lòng, mờ mờ từ thái dương nhỏ giọt xuống tay áo, nhắm mắt hít thở, mới dám ngẩng đầu lên khăn thiết nhìn Hoàng Đế, giọng thốn thốn đầy kiên quyết, “Khẩn xin Phụ Hoàng chuẩn cho nhi thần đến Thao Châu, theo Trương Tướng Quân tìm tung tích của Hoàng Huỳnh!”

Tô Quốc Công mở mắt giật mình, dường như đến lúc này mới nhận thức được Lục Hoàng Từ Trình Can. Suýt nữa thì, suýt nữa, ông đã quên mất Tô gia vẫn còn một Lục Hoàng Từ Trình Can do thứ nữ của ông sinh hạ. Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Tô Quốc Công. Có lẽ, có lẽ Tô gia vẫn chưa thể đồ, ít nhất không phải vào lúc này, khi mà Tô gia có những hai quân chủ bài ngang ngửa nhau...

Diệp Thừa Tướng khẽ nhủ mảy, trong ánh mắt chột thoáng qua chút phức tạp. Lục Hoàng Tử ngay lúc này rời đi, là có ý gì?

Hừ, còn ý quái gì nữa?

Trương Thừa Tướng vẫn đứng yên một góc, mắt nhìn mũi, mũi nhìn bụng, giả làm cột nhà, nhưng trong lòng không khỏi hừ lạnh. ‘Rõ ràng là muốn tìm chỗ tránh bão, chạy đến tận Thao Châu cơ đấy! Cha con nhà Hoàng Đế chơi nhau, lại đem muốn đen con trai ta ra làm banh lông đá qua đá lại! Hừ, không được, trong thư cấp báo nhất định phải nhấn gửi lão nhị vài lời mới được!’

Hoàng Đế trầm ngâm trong chốc lát, gật đầu, “Được rồi, con đi cùng Trương Tĩnh, cố gắng một chút, sớm đem Hoàng Huynh của con trở về cho trăm. Cần thận đừng để chính mình cũng xảy ra chuyện, Thái Tử là đủ rồi, nếu thêm con, trăm...” nói đến đây thì thở dài một hơi.

Trình Can cúi đầu lau nước mắt, lại dập đầu thưa, “Xin Phụ Hoàng yên tâm, nhi thần nhất định tìm ra Hoàng Huynh, sớm ngày trở về bên người!”

Đến đây, Hoàng Đế mới phát tay cho mọi người ra về. Đặc biệt, có người nào đó đã buồn ngủ chịu không nổi, vừa ra khỏi cửa Dưỡng Tâm Điện đã chạy mất dép. Hoàng Đế ngồi bên trong, nhìn vật áo của họ Trương như gió bay đi, da mặt lại co giật thêm một hồi, tay run run bẻ gãy cả bút. Cái đám họ Trương, cả cha lẫn con, đều có khả năng chọc cho ngài nổi gân xanh.

Trên xe ngựa Tô gia, Tô Thái Sư tâm thần thấp thỏm nói, “Phụ thân, chuyện này e là không đơn giản vậy. Việc Thái Tử đi thị sát quân tình ai cũng biết, nhưng đích đến đầu tiên là Đông Gia thì con thật chưa từng nghe nói!”

Tô Quốc Công nhủ mảy, “Bây giờ có nói thì cũng ích gì? Người của ta ở Đông Gia nói như thế nào?”

Tô Thái Sư đáp, “Dạ, ở dưới báo lên rằng, sáng hôm qua Thái Tử đã đến phủ Thành Thủ, quá trưa liền mang theo người đến thị sát vùng đề đập. Trong lúc thuyền đang đi trên sông thì bị tập kích. Theo lời những người sống sót kể lại, thì bọn sát thủ này thân thủ rất cao, từ dưới đáy sông trời lên thuyền, khoảng chừng năm mươi tên, đáng chết ở chỗ là, bọn chúng đều mặc binh phục của Đông Gia! Thuyền của tam đệ theo ở phía sau, còn có thuyền của quan viên binh sĩ đi theo tổng cộng là ba thuyền, nhưng bọn chúng tập kích một lần là chính xác ngay thuyền của Thái Tử! Trên thuyền ấy, ngoại trừ vài người chèo thuyền kịp thời nhảy sông, thì không còn ai sống sót. Thủ pháp rất tàn bạo, phần lớn xác chết vớt được đều đã đứt lìa từng phần...”

Tô Quốc Công nghe vậy cũng không khỏi run lên, lại có kẻ ra tay tàn ác như thế, “Vậy có tìm được chút gì liên quan đến Thái Tử không?”

Tô Thái Sư âm trầm đáp, “Vẫn đang tìm trên khúc sông đó, vẫn chưa có tin tức gì.”

Tô Quốc Công nhắm mắt dưỡng thần trong chốc lát, bèn nói, “Phải vài người theo Trình Can đi, vài người được việc ấy.”

Tô Thái Sư ngạc nhiên, “Trình Can?”

Tô Quốc Công lầm lẫm, “Ta cảm thấy, chúng ta dường như đã bỏ sót đứa cháu này nhiều quá rồi... Thái Tử trước kia đối với ai cũng không mặn không nhạt, hôn sự với Tô Nghi vẫn dùn đẩy tới giờ. Hôm nay ta mới chợt nhận ra, có lẽ so với Thái Tử, thì Lục Hoàng Tử là lựa chọn tốt hơn cho Tô gia.”

Tô Thái Sư cau mày, “Việc này... có cần phải nói qua với Hoàng Hậu không?”

Tô Quốc Công thờ dài, “Chờ có được tin tức của Thái Tử trước đã. Còn nữa, việc ta báo người chuẩn bị cho Mặc nhi tới đâu rồi?”

Tô Thái Sư nghe nhắc tới con trai cưng, không khỏi day trán đáp, “Cha à, không phải người không biết, ân oán giữa Mặc nhi với anh em Trương gia đâu phải chỉ ngày một ngày hai? Cha quên hôm trước nó đến Trương gia đã bị Trương Tĩnh dân cho một trận như từ à? Chúng ta còn vì chuyện đó mà nháo một trận trên điện, nhưng kết quả đâu? Bây giờ cha lại báo chúng ta kết thông gia với Trương gia, thật sự là...”

Tô Quốc Công trừng mắt, “Nói vậy! Đánh nhau này nọ đều là chuyện con nít, chúng ta là người lớn, đứng ra lo việc hôn sự cho bọn nhỏ có gì là không đúng? Hơn nữa, Trương gia hôm nay người đông thế mạnh, lại vẫn luôn ở thế trung lập, nếu Mặc nhi có thể cưới được con gái của Trương Đức, còn không phải thế cục đã nằm trong tay chúng ta?”

Tô Thái Sư ăn mừng chỉ biết cúi đầu nín nhịn. Cha ơi cha à, có phải cha già lú lẩn rồi không? Người ta Diệp Phủ Doãn mặt hàng cao giá như vậy mà còn bị đuổi ra khỏi cửa, huống hồ là thằng cháu đích tôn suốt ngày chỉ biết chạy rong ngoài đường của cha? Tô Thái Sư ngẫm nghĩ, chợt cảm thấy dạo trước Tô Mặc nhà ông ăn đòn như vậy là còn nhẹ đấy, nghe đâu ba anh em Diệp gia còn suýt nữa bị chó cắn đứt giò nữa kia! Trương Đức cái tên đầu gỗ này, người đá hấn đánh hấn cũng được, nhưng chỉ cần động tới vợ con của hấn, hấn nhất định sẽ liều mạng chứ chẳng chơi!

Ngay lúc Tô Thái Sư đang âm thầm đau khổ, thì xe ngựa đã về tới Quốc Công Phủ. Cha con Tô Quốc Công vừa xuống xe, liền nhìn thấy một nhà già trẻ lớn bé trong phủ đều đang đứng đây trước cổng, giàn dựa nước mắt nước mũi, nhất là lão thái phu nhân, khóc đến bộ mặt già nua nhăn nhúm muốn nở hoa.

Tô Quốc Công vội vàng đỡ lấy lão thái phu nhân, nhìn cả phủ đèn đuốc sáng trưng, bát nháo hỗn loạn hỏi, “Phu nhân, chuyện gì xảy ra vậy?”

Tô thái phu nhân khóc đến run rẩy không nói nên lời, rốt cuộc vẫn là con dâu lớn của bà đứng ra nói rõ, “Hồi thái lão gia, tướng công! Híc, Mặc nhi, Mặc nhi nó...”

Tô Thái Sư vừa nghe tới đứa con trai độc nhất, liền khản trương, “Mặc nhi nó làm sao? Lúc trưa vẫn còn nháo ầm ĩ kia mà?”

Tô phu nhân khóc lớn dẫn theo một đoàn thê thiếp cùng nhau khóc rống theo, đồng thanh, “Mặc nhi bỏ nhà trốn đi rồi!!!!”

Nửa đêm, phủ Quốc Công đèn đuốc sáng trưng, người ngửa bát nháo đổ xô tìm người. Tô Thái Sur bận đến đầu óc quay cuồng, một bên Tô Quốc Công vừa nghe đích tôn bỏ nhà trốn đi, đã ngất xỉu mất rồi còn đâu, lại nói Tô gia người đông nhưng toàn đàn bà con gái, khiến Tô Thái Sur cũng muốn ngất nhưng vẫn bị người ta ấn huyết nhân trung kéo tỉnh lại a! Thật là loạn, loạn hết chỗ nói rồi!

Quốc Công Phủ nháo nhào hỗn loạn như vậy, hiển nhiên đã quên bém chuyện phái người theo hỗ trợ Trình Can, để cậu nhỏ chông đèn căng mắt chờ một đêm tới sáng, tui thân chui vào góc tường trông nấp rồi.

Lại nói, trong Dưỡng Tâm Điện, Hoàng Đế sau khi nghe mật thám báo cáo tình hình trong Quốc Công Phủ, âm trầm cười một tiếng, “Hừ, vừa lúc trẫm đang định tìm chuyện gì đó ngăn chặn bọn chúng, tiểu tử Tô Mặc kia bỏ nhà đi thật đúng lúc!” lại hỏi, “Vậy có biết vì sao nó trốn nhà đi không?”

Mật thám quỳ trên sàn, hai tay ôm quyền đáp, “Bẩm, là muốn trốn hôn.”

“Trốn hôn?”

“Vâng, nghe nói Tô Quốc Công có ý muốn kết thông gia với phủ Trương Thừa Tướng. Có điều Tô Mặc từ nhỏ đã gây thù với anh em họ Trương, mấy ngày trước còn bị Trương Tĩnh đánh cho không xuống giường được, nên đã có ý định trốn hôn trong đầu.”

Hoàng Đế lại hừ lạnh, “Hay cho lão già giỏi tính toán! Tô Mặc này tuy vô dụng nhưng cũng được đấy, đánh bại đánh bại nhưng lại vừa ý trẫm. Cho người theo dõi hắn, xem hắn định đi đâu.”

“Bẩm, đã rời khỏi kinh thành, theo hướng đi, thì có lẽ muốn đến Đông Gia lánh nạn ở nhà thúc bá, nhưng lại không biết Đông Gia đã xảy ra chuyện. Theo đà này đi tới, vào thành Đông Gia nhất định sẽ bị Trương Tướng Quân bắt giam”

Hoàng Đế hí mắt, “Bắt giam? Hừ, con trai của trẫm hiện giờ tung tích không rõ, thì đích tôn nhà Tô gia cũng không thể được an nhàn bóc lột như vậy... Lương Gia Thành, người truyền lệnh xuống dưới, báo bọn họ lột sạch Tô Mặc, khiến cho hắn một đường ăn mỳ tới Đông Gia, tự mình nhìn thấy nhà thúc bá của hắn thế thảm cỡ nào. Ngày nào Thái Tử chưa bình an trở về, trẫm muốn Tô Mặc bị dồn vào đường cùng, ăn mỳ ăn xin, người không ra người, ma không ra ma, nhưng vẫn phải tỉnh táo để nhìn Tô gia diệt!”

Thủ Lĩnh Mật Vụ, Lương Gia Thành vừa nghe đến đó, da đầu cũng run lên. Không phải vì lo cho Tô Mặc bị giận cá chém thớt, mà là sốt ruột cho đội Mật Vụ của mình. Thái Tử khi không mất tích, ngay cả bốn mật thám được cử theo sát Thái Tử cũng không có tin tức, nếu thật sự tìm không ra Thái Tử, hoặc đã tìm về một cái xác, đừng nói là Cẩm Vệ Quân hay Thành Thủ Đông Gia, mà mấy trăm mạng phủ Mật Vụ cũng xong rồi.

Chợt nghĩ đến một chuyện, Lương Gia Thành bèn hỏi, “Chủ tử, vậy còn Lục Hoàng Tử? Nên xử trí thế nào?”

Hoàng Đế khẽ hí mắt, trong đuôi mắt xẹt qua tia âm đạm, nhẹ giọng nói, “Trước mắt cứ theo dõi. Trình Can này, trẫm thật sự hy vọng nó sẽ không làm gì làm lỡ...”

Lương Gia Thành lĩnh mệnh, nhanh chóng xuất cung.

Đêm hôm ấy, khắp trong ngoài hoàng thành thật sự ồn ào bát nháo. Người không biết còn tưởng loạn đến nơi rồi. Dãy chỉ có phố đông, Trương Phủ vẫn yên bình như không có việc gì. Trong phòng ngủ, Trương Thừa Tướng đã sớm an ổn trong chăn êm đệm ấm, ôm bà xã đại nhân trong ngực, cùng nhau chìm vào mộng đẹp. Trong thư phòng, Trương Duệ đem mật thư đốt trên ngọn nến. Trong thư là nét bút cứng cáp của Trương Tĩnh.

Thư viết, “Tìm thấy xác người mặc áo Thái Tử. Xác hủy, không thể nhận diện.”

Trương đại thiếu gia sau khi đốt xong thư, cũng nhanh chóng về phòng trèo lên giường ngủ, ngáp một câu, “Chờ ‘xác Thái Tử’ về tới, sẽ nhện nhip lắm đây... Óp...”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Mộng Thành Nhân

Cảm giác sóng nước đưa đẩy dần lắng xuống. Thân thể Phùng Tuyết trở nên nặng nề vô cùng. Dao động lác lác không ngừng khiến anh dù đang nhắm chặt mắt cũng chóng mặt kinh hồn. Phùng Tuyết cảm nhận thân nhiệt của mình thực nóng, nóng đến độ khô khốc.

Một dòng nước mát đổ vào miệng, Phùng Tuyết còn chưa kịp đã khát, thì nước kia cũng đổ luôn vào lỗ mũi. Nước tràn vào mũi không hề dễ chịu, nhưng anh lại nghĩ, bản thân mình đang chìm dưới biển, nước vào mũi là đương nhiên. Sau lại nghĩ, còn cảm giác tức là chưa chết, vì thể Phùng Tuyết không thêm mờ mắt, thậm chí còn chút chờ mong có bầy cá mập nào đó đi ngang ‘lỉnh’ mình đi giùm thì càng tốt. Chẳng phải người ta nói cá mập thường cắn cáp ở biển sao? (cười)

Phùng Tuyết đang mơ màng, lại nghe có tiếng người nói chuyện, mà vài câu hội thoại này khiến anh không thể không mở mắt.

“Thiếu gia, người đổ nước như vậy sẽ khiến y bị chết sặc đó!”

“Không chết nổi đâu, hôm qua còn bị người ta chém rồi trôi sông mà có chết đâu?”

“Cát Tường, ta cảm thấy thiếu gia nói đúng đó. Muội nhìn xem, người chịu được mấy mũi khâu của thiếu gia mà còn sống được tới bây giờ, chắc chắn là vĩ nhân!”

“Như Ý, em là đang khen ta, hay đang chửi xéo ta vậy?”

“Thiếu gia, em là đang nói sự thật. Thiệt mà!”

“Tỷ tỷ, đệ thảo xong khế ước chung thân cho hấn rồi! Tỷ đọc thử xem!”

“Đâu đâu, xem nào... Đại Ngưu? Đệ không cảm thấy cái tên này không hợp chút nào với vẻ ngoài của hấn sao? Chúng ta cũng không phải tấu hài!”

“Vậy thì tên gì đây? Ở nhà có ba con chó là Đại Vàng, Đại Hắc, Đại Gâu. Bốn con khoái mã là Đại Phân, Đại Tiểu, Đại Hồn, Đại Đản. Tên vừa đẹp vừa xóc hàng đều dùng hết cả rồi còn đâu?”

“Đề ta nghĩ xem nào...”

“Tiểu thư, đẹp trai như vậy hay là gọi Tiểu Tuấn đi?”

“Tầm thường, mình cứu hấn từ dưới sông lên, gọi Đại Hà đi?”

“Vớ vẩn, thế không bằng gọi Hà Tuấn đi?”

“Không có phong cách!”

“Lao nhao lao nhao...”

Phùng Tuyết cảm thấy mình nên mở mắt, rất cần phải mở mắt. Vì thế, anh yếu ớt chớp mở hai mí mắt nặng trĩu. Đầu tiên, anh nhìn thấy một cái mái vòm đang lắc lư lắc lư. Chớp chớp, lần này tầm mắt hạ xuống một chút, nhìn về phía trước có bốn người đang ngồi tranh cãi hết sức ồn ào.

Đây nhìn thế nào cũng giống bên trong một cái buồng xe, hơn nữa còn là xe ngựa. Rèm cửa bị vén lên, vừa đánh xe vừa ngoái đầu buôn chuyện là hai cô nhóc tầm mười ba mười bốn, rõ ràng không hề có ý thức an toàn giao thông chút nào. Ngồi tựa vào thành xe là một cậu nhóc tầm mười lăm, áo quần kỳ quái, mặt mũi cũng sáng sủa. Nhìn qua có chút quen mắt...

Người còn lại... Nghe giọng nói giống như là con gái, nhưng khi Phùng Tuyết đảo mắt nhìn qua, lại là bóng lưng của một thiếu niên.

Nhưng quan trọng hơn cả là, từ đây có thể kết luận: Phùng Tuyết anh vẫn chưa bị cá mập câu đi. Hơn nữa còn được người cứu sống. Mà cái đám nhóc đã cứu sống anh lại là... một đám người ăn mặc quái dị.

Phùng Tuyết cố sức vận động đại não đang quay cuồng của mình, nhớ xem gần đây giới trẻ có phong trào thời trang mới lạ gì không. Ánh mắt hồ hững đảo qua hai miếng ngọc trên đầu hai thiếu niên, có chút giật mình. Cho dù chỉ là trào lưu, nhưng dám dùng hai miếng ngọc đắt tiền như thế, chắc hẳn là con nhà khá giả.

Phùng đại thiếu gia cứ như thế mà đánh giá ‘con nhà người ta’, lại không nhìn thử xem hiện giờ bản thân mình có bao nhiêu nhếch nhác, bao nhiêu thê thảm!

Trương Tuyết đang hăng hái thảo luận chuyện đặt tên cho nô bộc sắp bắt qua cửa của mình, thì chợt cảm giác được tầm mắt của ai. Quay đầu nhìn thấy người nọ cuối cùng cũng tỉnh, liền mừng rỡ bò tới, “Tĩnh! Tĩnh rồi! Ba đưa lại xem này! Chào ôi, đẹp trai quá trời quá đất!”

Phùng Tuyết thoáng cau mày nhìn người nọ, sau đó hai mắt trừng to sừng sốt. Người trước mắt, dung mạo đoan trang, mũi cao môi hồng, một đôi mắt hạnh to tròn sáng trong, đây chẳng phải là Trương Tuyết đang đóng giả Đỗ Tuyên hay sao?

Đỗ Tuyên – Trương Tuyết – Phùng Tuyết!

Trương Tuyết nhìn vào đôi mắt phượng xinh đẹp sau một giây kinh ngạc là một hồi hoang mang của mỹ nam, tự giác nhìn lại bản thân mình. Quái, rõ ràng là quần áo chỉnh tề, đầu có phải ở trường chạy rông đâu nà... Chợt nhớ tới miếng ngọc kia, bèn vỗ đùi cái đét, phán một câu, “Được rồi! Gọi là Như Ngọc đi!”

Trương Đàm lập tức gạt đầu cái rụp, lè lưỡi liếm đầu bút, hí hoáy sửa lại tên Đại Ngưu thành Như Ngọc, mặc cho hai bạn nha hoàn đang réo rất kháng nghị.

Cát Tường kêu lên, “Thiếu gia, hấn là đàn ông con trai, làm sao kêu Như Ngọc đây? Ờo là chết đi được!”

Như Ý cũng hiếm khi đồng ý với Cát Tường, nói, “Đúng vậy đó! Như Ngọc, Như Ngọc, nghe sao cũng giống như đang gọi một cô nương hết!”

Trương Tuyết ném cho hai bạn nhỏ một ánh mắt xem thường, “Các người thì biết cái gì gọi là ‘như hoa như ngọc’ chứ? Đàn ông mà gọi Như Hoa mới là thô tục bi ối!”

“Nhưng cũng không thể gọi Như Ngọc được nha!”

“Đúng đúng!”

“Ồn quá! Gọi Như Ngọc! Còn ồn ào ta đem gả hết bây giờ!”

Dưới sự đàn áp của ‘địa chủ’ Trương Tuyết, hai nhà ‘tá điền’ Như Ý và Cát Tường chỉ đành cảm nín gởi ánh mắt vô vàn tiếc thương tiếc hận tiếc của đến cho mỹ nam đang nằm ngơ ngác không hiểu mô tê gì kia.

Phùng Tuyết sững sờ, còn tưởng rằng mình đang mơ, nhưng khi đối diện với ánh mắt quá mức ‘mãnh liệt thương tiếc’ của hai bạn nha hoàn, da đầu không khỏi run lên. Phùng Tuyết, Phùng đại gia, Phùng Tổng Giám Đốc của chúng ta còn chưa kịp sắp xếp lại toàn bộ dữ kiện trong đầu, dựa vào đó lập bảng phân tích thống kê giá trị thật giả của tình huống thì đã bị cưỡng ép trắng trợn.

Trương Đàm hồ hởi chỉnh sửa thật nhanh, đọc lại kế ước ba lần, sau khi đã chắc chắn không có chỗ hở nào, bèn đưa cho Trương Tuyết duyệt qua. Trương Tuyết hải lòng gật gù, âm thầm trắc lười nhóc con này chỉ cần thêm hai năm nữa chắc chắn sẽ trở thành một con cá sấu bụi tổ chẳng nuốt sạch bách nền thương nghiệp của nước nhà.

Ôi, thật đáng mừng cho thế hệ trẻ mai sau!

“Tỷ, mực đỏ đây!” Trương Đàm móc trong học tủ ra một chén mực khô đỏ chói, để xuống trước mặt Trương Tuyết.

Phùng Tuyết yếu ớt nhìn tờ giấy trong tay Trương Tuyết, lại nhìn chén mực in kia, cảm giác bất an cứ như thế theo đà xóc nảy mà leo thang, lần lướt bởi hồi xúc động còn chưa kịp lặn tủa.

Trương Tuyết trải tờ giấy xuống, gờ tay chộp lấy ngón cái của Phùng Tuyết. Khi hai bàn tay chạm vào nhau, tựa như có dòng điện xẹt qua, đánh cho cả hai giật bắn mình. Nàng khựng lại, trợn mắt nhìn bàn tay mình, lại nhìn gương mặt tái nhợt của hoa mỹ nam.

Trương Tuyết lắc đầu, xua tan cảm giác kì quặc, lại gờ vuốt về phía bàn tay thon dài trắng nõn của Phùng Tuyết, nào biết Phùng Tuyết lại dành trước một bước, chộp lấy cổ tay nàng.

“Hừm? Phản kháng?” Trương Tuyết nhưn một bên mày, lập tức bày ra dáng vẻ điền chủ, trừng mắt nhìn Phùng Tuyết.

Trương Đàm cùng hai bạn nha hoàn vẫn đang chờ xem hoa mỹ nam bị ‘lão điền chủ’ Trương Tuyết cưỡng ép lên kiệu hoa, à không, là cưỡng ép lặn tay vào tờ khế ước chung thân giết người không thêm đền mạng kia, lại nhìn thấy một màn mắt to trừng mắt nhỏ rất là đặc sắc. Như Ý, Cát Tường liếc nhìn nhau, bắt đầu cảm thấy xui xẻo thay cho ‘Như Ngọc,’ thật sự muốn bò lên nóc xe ngựa đầu hú một câu, “Tiếc thay hồng nhan bạc phận, rơi vào tay giặc, vào tay giặc rồi aaaa!!!”

Trương Đàm gãi chóp mũi, cặp mắt lảo liên đảo từ Trương Tuyết đến ‘Như Ngọc,’ trong lòng có vụn vụn con sâu lông đang bò lổn ngổn ngứa ngứa khó chịu làm bạn nhỏ của chúng ta thâm háo hức không thôi, ‘Có trò hay! Có trò hay để chơi rồi!’

Trương Tuyết hát hàm nói, “Người nghĩ bọn đại gia ta đây không xây quán rượu, mở kĩ viện, vào sông bãi ngã vài ván, rảnh rồi sinh nông nổi lại đi cứu cái mạng quên của người làm quái gì?”

Phùng Tuyết nào còn tâm trí nghe rõ xem Trương Tuyết đang nói cái gì. Khi tay hai người chạm nhau, anh mới nhận ra rằng mình không chỉ nghe nhìn, mà còn có thể chạm được đến cô. Đầu óc anh mơ hồ rối loạn, không biết đâu là thật đâu là giả, cũng không biết đây là trước hay sau khi Trương Tuyết lên kiệu hoa gả cho Diệp Trầm. Trong trí nhớ chợt xẹt qua hình ảnh đầy máu me của cô khiến Phùng Tuyết hoảng hốt.

Tình yêu của anh, cuộc đời của anh, sinh mạng của anh, chỉ có thể dành cho một người, duy ngã độc tôn một người con gái ấy. Phùng Tuyết không còn, thì anh cũng không còn nguồn sống để tồn tại. Những tưởng hi vọng ái ố đã theo người ấy chết đi, thế mà hôm nay, Phùng Tuyết lại một lần nữa được trải nghiệm cái gọi là tức giận.

Anh giận Trương Tuyết vì sao gả cho Diệp Trầm. Hận Diệp Trầm vì sao dám khinh bạc cô gái anh nâng trên tay sợ vỡ, ngâm trong miệng sợ tan. Càng hận hơn cả là bản thân không thể đỡ được mũi tên kia cho cô. Chưa chút đáng cay khi nghĩ tới nguyên nhân Trương Tuyết chịu gả cho Diệp Trầm.

Là vì yêu? Em yêu Diệp Trầm? Em yêu người khác, không phải anh?

Phùng Tuyết?

Em dám...!!

Phùng Tuyết nghĩ đến đó mà nghiêng răng nghiêng lợi. Chút hơi tàn còn sót lại đều dồn cả lên cổ tay mảnh khảnh của Trương Tuyết, sắc mặt đã tái nhợt nay càng thêm xanh xám như ma. Tức giận cùng đau lòng ứ nghẹn trong lồng ngực.

Buồng xe bỗng chốc rơi vào áp suất thấp cực kì, nhiệt độ tuột dốc không phanh khiến cả bốn đứa nhóc bất giác rùng mình một cái. Trương Tuyết còn ngốc ngốc rùng mình nói, “Tự dưng... thấy lạnh quá ta?”

Trừ Trương Đàm và Như Ý không khỏi lạnh lẽo tăm mò hơi lạnh, thì cũng chỉ có Cát Tường có độ thô thần kinh là đọ được với Trương Tuyết, vạch tay áo lên nói, “Đúng ha, tự dưng em nổi da gà luôn thiếu gia ơi!”

Trương Tuyết lại nhìn nhìn người đang nằm trong góc xe. Đôi mắt phượng kia hơi nheo lại, đuôi mắt lóe ra nụ cười. Ai da, không hiểu sao cái khí thế ép chết người không đèn mạng này rất quen nha!

Nghĩ đến đó, Trương Tuyết rùng mình mấy cái, không dám nghĩ tiếp nữa, bèn chống hông quát, “Trùng trùng cái khi gì trùng? Đừng nghĩ có chút nhan sắc thì bốn đại gia đây sẽ bỏ qua cho! Cái mạng quên của người là do gia đây nhốt về, làm trâu làm ngựa, lấy thân báo đáp là nghĩa vụ của người, là lẽ sống của người, có biết không? Có hiểu không?”

Soát cái không khí càng trở nên áp lực nặng nề, nhiệt độ cũng lạnh xuống. Trương Đàm ngó ra nhìn mặt trời nắng chang chang trên đỉnh đầu, thế nhưng trong buồng xe lại là một mảnh lạnh lẽo như giữa mùa đông, không khỏi rùng mình ớn lạnh.

Thầm than: cha mẹ ơi, chả lẽ vót nhầm há bá thiết sao?

Giờ phút này mà còn không nhận thấy cái gì không ổn thì đã không phải Trương Tuyết cái tiểu bá vương chuyên phá làng phá xóm kia rồi. Nhìn nhìn sắc mặt biến tím biến xanh của hoa mỹ nam, Trương Tuyết tự dưng có chút chột dạ, khí thế cũng xui xuống, bèn dò hỏi, “Nếu không... lấy tên Đại Ngu được không? Đó là nhân nhượng nhất rồi, làm gì có nô bộc nào lại được tự mình chọn tên? Thế nào? Đại Ngu, nhé?”

Ngu, ngu cái...

Phùng Tuyết há miệng mắng người. Chỉ là không có âm thanh gì phát ra được từ trong họng, thay vào đó là một trận đau rất không chịu nổi. Lồng ngực bị nén chặt, lên không được, xuống không xong, sắp sửa nổ tung ra.

“Làm, làm sao vậy?” Trương Tuyết bị nắm đau, cổ sức vặn ra.

Cổ họng Phùng Tuyết đau đến rách, cổ thử vài lần nhưng âm thanh không phát ra được, mà trái lại là máu học ra. Trương Tuyết trợn mắt há hốc mồm nhìn búng máu đỏ sẫm như hoa dâm bụt dính trên vạt áo mình, rồi nhìn sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy của hoa mỹ nam, có dự cảm vô cùng, vô cùng xấu.

Phùng Tuyết cũng giật mình không ít, một tay nắm chặt Trương Tuyết, một tay bịt miệng, không ngừng học máu. Không biết là phổi, tim hay lá gan, nội tạng, từng chút từng chút đau xoắn lại với nhau, nghiền cả hô hấp, càng cố gắng hít thở, càng thêm đau đớn, máu cũng theo đó trào ra.

Trương Đàm ngồi một bên nhìn tình cảnh có chút hỗn loạn, tự dưng chồm tới xắn tay áo, gỡ một cái lên ốt Phùng Tuyết, đánh cho người ta bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Thành Thủ Nghiêm Gia Niên

Trương Đàm bên này đánh ngất Phùng Tuyết, Trương Tuyết bên kia mặc kệ là máu người hay máu cún, chộp bàn tay máu me của Phùng Tuyết, ấn cái ‘chành’ lên tờ khế ước chung thân kia, thở phào một hơi sau khi xong việc khiến cho hai bạn nha hoàn trông mắt thiếu điều muốn rớt luôn ra ngoài.

Trương Tuyết nhìn nhìn vết máu trên vạt áo của mình, lại nhìn đến người vừa bị đánh ngất kia, bĩu bĩu môi, “Người tốt nhất thành thật ngoan ngoãn cho ta, nếu không, hừ hừ, bỏ đói chết người! Hừ!”

Trương Đàm gật gù hùa theo Trương Tuyết, nói chuyện với người đã bất tỉnh, “Tam ca ta nói không sai. Người có biết cứu người, bọn ta phải chấp nhận biết bao nhiêu nguy hiểm không? Biết đâu truy binh vẫn còn đang lùng sục xung quanh đây...”

Còn chưa dứt câu, Cát Tường và Như Ý đều hai miệng một lời hướng cậu gầm lên, “Thiếu gia!”

“Ngậm cái miệng quạ đen của đệ lại cho ta nhờ!” Trương Tuyết nghiêng răng nói.

Trương Đàm ngó ra, mới phát hiện mình vừa lỡ lời, bèn gờ hai tay bịt miệng, vẻ mặt hoảng hốt. Giống như Trương Đàm, Như Ý và Cát Tường cũng hoảng sợ, mắt lão liên nhìn khắp chung quanh xe ngựa.

Phàm là người vật trong phủ Thừa Tướng, không ai là không biết, không vật nào không hiểu, đám chủ từ họ Trương này cái xấu cũng nhất mà cái tài cũng nhất. Trong đó, người có cái miệng bản bựa nhất trong nhà chính là cậu nhóc Trương Đàm này đây. Một lời hăn nói ra, tốt thì thôi, mà hễ xấu liền y như rằng ‘trời giáng sấm sét’, đem bom đạn dội xuống ngay lập tức.

Như Ý vội bò vào trong xe, cấp tốc lau dọn chỗ máu bắn, đem chăn cuộn lại, che kín người Phùng Tuyết. Cỗ xe tăng tốc, xóc nảy dữ dội. Đột nhiên, bốn con khoái mã hí vang, xe thắng gấp dồn dập. Như Ý ngã ngửa trong xe, kêu lên một tiếng. Trương Tuyết mất đà, lăn lên người Phùng Tuyết, vô tình làm cho vết thương trước ngực anh rách ra.

Bên ngoài xe vang lên giọng cười lâu cá của Trương Đàm, “Quan gia, các ngài có việc gì sao?”

“Người nào? Từ đâu tới?” tên đầu lĩnh cao giọng hỏi.

Cát Tường trưng ra bộ mặt ngẩn ngơ vô tội và nhìn nhóm binh lính ước chừng mười người đang lập trạm kiểm tra trên lối vào thành. Đôi mắt cá chết lẳng đàng dừng lại trên mặt tên đầu lĩnh, âm thầm ghi khắc bộ râu cá trê kia vào lòng để có dịp còn mách lại cho Nhị Thiếu Gia cạo vẩy chặt đuôi hân. (Àc, tổ chất ghi thù của bạn CT cũng quá là dữ dội.)

Trương Đàm tươi cười đáp bằng giọng lên xuống dài dòng, “Huynh đệ chúng tôi là lũ thương, lần này xuống Thao Châu vì muốn lấy hàng chuyển lên phía Bắc. Ấy chà, không ngờ Thao Châu vào mùa này lại xinh đẹp tuyệt vời như vậy. Mây xanh nước biếc, lá phong đỏ rực như lửa! Tôi đây lần đầu tiên rời nhà, lại được thấy cảnh đẹp như vậy, đúng là...”

“Được rồi!” tên cầm đầu cũng không đủ kiên nhẫn mà nghe Trương Đàm nói nhảm, bèn giơ lên một bức họa, nói, “Có thấy qua kẻ này hay không?”

Trương Đàm cùng Cát Tường đều tròn mắt há hốc mồm nhìn người trong bức họa kia. Mây kiếm mắt phượng, mũi cao môi mỏng, nhan sắc trêu hoa ghẹo nguyệt, cho dù chỉ là tranh vẽ nhưng cũng có thể nhìn ra được vẻ văn đậm phong khinh kia, còn ai khác ngoài hoa mỹ nam đang nằm trong xe?

Thấy vẻ mặt biến đổi của hai người, đầu lĩnh còn cho rằng lần này hẳn sẽ thu được manh mối, ngờ đâu lại nghe bạn Cát Tường oa lên một tiếng, nước miếng văng tứ tung, “Chu choa oi! Người ở đâu mà đẹp như vậy? Ta lớn từng tuổi này rồi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy một bức mỹ nhân đồ sống động xinh đẹp đến vậy!”

Trương Đàm cũng hai mắt sáng rỡ phụ họa, “Không phải nam nhân, không phải nữ nhân, là mỹ nhân! Là tiên giáng trần! Thật sự là tiên nhân giáng trần rồi!”

Ánh mắt của hai tên nhóc kia đều như hồ điệp chỉ thiếu điều nhào tới cắn nuốt luôn bức họa, viên đầu lĩnh không thể không vội vàng thu lại cất vào ngực áo. Da mặt dưới hàm râu cá trê kia nháy đỏ nháy tím, thật sự không còn lời gì để nói trước vẻ háo sắc của hai người này. Mặc dù bản thân hẳn khi nhận được bức họa này từ cấp trên truyền xuống, cũng thao thức không thôi, thế nhưng ít ra hẳn còn biết kiềm chế, đâu có lộ ra như vậy?

“Ồn ào quá! Rốt cuộc có nhìn thấy hay không?”

Trương Đàm ngơ ngác, “Quan gia, ta còn định hỏi ngài đó là danh sĩ ở nơi nào, thì ra là tội phạm bị truy nã à?”

Cơ mặt bọn binh lính co giật, tên đầu lĩnh hai mắt ánh lửa quát, “Hỏi nhiều làm gì? Không thấy thì rút nhanh!”

Trương Đàm bày ra dáng vẻ giật mình, vội vàng đánh ngựa đi qua. Đám lính bức bối nhìn theo bóng chiếc xe ngựa lọc cà lọc cọc khuất sau lối đi, bên tai còn nghe văng vẳng âm thanh bàn tán huyền ảo của hai người nọ.

Nữ hỏi, “Xinh đẹp như vậy, không biết phạm tội gì nhỉ?”

Nam đáp, “Ày, chắc chắn là phạm vào tội phá hoại gia can người khác, còn không thì là cấm sừng đại quan nào đó rồi!”

Nữ lại hỏi, “Cũng đúng, đem cả binh lính truy tìm, chắc hẳn là người có trọng quyền ở Thao Châu. Ấy, có khi nào là Kim Cương Đại Tướng Quân uy chấn thiên hạ, Trương Tĩnh kia không?”

Nam đáp, giọng có chút chán chừ, lại có chút háo hức, “Hề hề! Chờ chúng ta đem chuyện này về đến kinh thành, bảo đảm sẽ khiến cho biết bao giống cái phải khóc ròng, đem nước mắt nhấn chìm Sài Kinh!”

“...”

Theo tiếng nói cùng âm thanh bánh xe lọc cọc xa hẳn, tâm trạng của đám binh sĩ kia cũng tựa như đá đè, càng lúc càng nặng nề. Trương Tĩnh, cái vị Kim Cương Đại Tướng Quân Trương Tĩnh kia mà bọn chúng dám đem ra thù địch như thế, có phải là chán sống rồi không? Chợt, nhóm binh sĩ không ai bảo ai, vội vàng khẩn trương chặn người chặn xe, ra sức dò hỏi tin tức. Ấy, bọn họ cũng là bất đắc dĩ phải theo lệnh hành sự thôi, chỉ mong gấp rút xong việc chuẩn về kinh thành, nếu không ở Thao Châu này, có ngày tin vịt bị đồn thổi, tất sẽ bị Kim Cương Đại Tướng Quân giơ chân giẫm một phát, chết oan mạng, oan mạng đó!

Lại nói, xe ngựa vừa rời xa phạm vi nguy hiểm, giọng Trương Tuyết từ trong xe liên truyền ra, “Cát Tường, dốc hết mã lực vào thành!”

Trương Đàm đem dây cương giao vào tay bạn nhỏ bánh bao, vừa tìm chỗ chắc chắn vịn chặt vừa nói, “Đến Hồng Hi Quán, ta chỉ đường!” tình hình xem ra khá khẩn cấp, ngày nào chưa biết người mình cứu lại lịch thể nào, muốn chơi muốn chém thì cũng phải suy nghĩ cho kỹ, dù Trương Đàm bản tính cà lờ phát phơ thì cũng gấp đến độ lửa xém lông mày.

Ngày hôm đó trời trong nắng tốt, dân chúng trên đường lớn thành Thao Châu được một phen mở mắt khi một cỗ xe ngựa do một tiểu cô nương mặt bánh bao điều khiển phóng như bay qua khỏi cổng thành. Khắp đường lớn người người nháo nhào tránh cỗ xe được bốn con khoái mã kéo chạy như điên kia. Cả con đường vang vang tiếng đá ngựa của bạn Cát Tường, rất uy lực, rất hăng hái, rất... khụ, nói chung là đã khiến người Thao Châu quanh

nắm quen với binh doanh tướng sĩ cũng phải choáng váng.

Trương Đàm ngồi một bên bán sống bán chết ôm chặt ván xe để tránh khỏi bị hất xuống khi Cát Tường vừa khiển mã đánh một vòng lạng lách ngoạn mục lên qua hai cổ kiệu mà chẳng thêm giảm tốc độ. Ánh mắt đau khổ, vẻ mặt cá chết trơ ra nhìn xe ngựa được bốn vị ‘mã đại ca’ dưới sự điều khiển có một không hai của Cát Tường đang dần dần vượt mặt bà con cô bác.

Nhận ra cha và anh trai nhà mình vốn có thói dậy trễ, thế mà chưa từng một ngày trễ giờ chiều sáng sớm, thực sự phải kể đến công lao to lớn khủng khiếp của bạn nhỏ Cát Tường. Sau đó, Trương Đàm lại miên man nghĩ, tốc độ xe như vậy, làm thế nào mà hai người kia lúc xuống xe đều là dáng vẻ đường hoàng chỉnh tề, hay thế nào?

Bạn Cát Tường một tay cầm cương, một tay cầm roi, một chân đạp trên bậc gỗ, tà váy xốc qua một bên, tay áo xắn cao lộ gần hết cả cánh tay, miệng không ngừng hô, “Đại Phân, dồ! Đại Tiểu, dồ ta! Đại Hổn, dồ hây! Đại Đan, dồ dồ! Cả nhà cùng dồ dồ dồ dồ nào!!” hoàn toàn không nhìn đến sắc mặt có kinh ngạc, có kinh hãi, có hứng thú, có buồn cười, nói chung là rất nhiều loại cảm xúc của người người trên phố.

Trong trà lâu, một người ngồi ở bàn bên lan can nhìn xuống đường lớn, kinh ngạc dõi theo cỗ xe sầm chớp kia làm một pha rẽ ngoặt ngoạn mục, cả cỗ xe nghiêng lệch, bánh xe liết lên bờ tường xệt khói, sau đó, mất hút.

Tài đánh ngựa như thế còn hơn cả mã xa trong quân đội, lại chỉ là một cô nhóc mặt bánh bao, đầu năm nay chuyện lạ thế gian đâu đâu cũng có. Bên tai vang lên âm thanh chuyện trò bàn tán xôn xao của những người chung quanh. Vừa rồi vì cỗ xe trên đường lạng lách quá ngoạn mục, không ít người trong trà lâu đều dòn cả ra lan can trông xuống, giờ mới trở về bàn tiếp tục sự nghiệp buôn dưa.

Không ít người thắc mắc, “Tên của bốn con khoái mã kia là ai đặt?” lại nói, “Tiểu cô nương kia cũng thật là tài, khiến ngựa kiêu ấy mà cũng không sợ tông chết người ta!”

“Không phú thì quý, Mã Gia ta buôn ngựa bao nhiêu lâu, còn nhìn không ra bốn con ngựa kia đều là thượng mã sao? Người bình thường không mấy ai có được đâu! Người như thế, bá tánh bình dân chúng ta không chọc nổi!”

Một tiểu phu mặt mày rậm rạp, áo thô chân ủng ngồi ở bàn giữa cũng ồm ồm lên tiếng nói, “Trên có trời dưới có Hoàng Đế! Làm gì có chuyện hiếp người quá đáng như thế?”

Có người nghe khẩu khí nóng nảy như thế, bèn hỏi, “Tiểu Phu, không phải vừa gặp chuyện gì rắc rối đi?”

Tiểu phu gọi là Tiểu Phu kia nóng nảy vỗ bàn làm chén đĩa trên bàn run lên, lớn giọng mắng, “Mẹ nó! Lão tử sáng nay đem củi thịt vào thành bán đổi gạo, lại gặp một đám quan binh ăn không ngồi rồi chặn lại làm khó làm dễ! Muốn tìm người thì cứ việc dán cáo thị treo thưởng, làm gì chặn đường lão tử đông dài?”

Một ít người lại chăm chọc, “Còn không phải bộ dáng của Tiểu Phu nguoi quá đầu gấu sao?”

“Hừ! Tiểu Phu ta vốn dĩ là thất phu, tướng tá thô kệch, mặt mũi xấu xí, chữ nghĩa không có, nhưng ít ra không giống một số người, cái gì mà anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, mẹ nó! Rặt một đám thú đội lốt người!” nói xong còn không quên chèn thêm một câu, “Dĩ nhiên, Kim Cương Đại Tướng Quân là ngoại lệ.”

Đám người vừa nghe xong liền cười phá lên. Tiểu nhị còn vui vẻ châm thêm trà cho Tiểu Phu, hỏi, “Thế còn Nghiêm Thành Thủ, Nghiêm quân sư của chúng ta thì thế nào?”

Tiểu Phu hơi chần chừ một chút, mày râu rậm rạp cau chặt lại, bộ râu rậm rung rung, rồi ồm giọng đáp, “Ta mặc dù kính nể Nghiêm Thành Thủ, nhưng nói thật, đàn ông đàn ông mà quần là áo lụa, suốt ngày phe phẩy cây quạt, nhìn cứ gai gai mắt thế nào...”

Mọi người liền cười ồm lên. Cả trà quán như muốn nổ ra. Ngay cả nô bộc đang đứng hầu sau lưng chủ tử cũng run rẩy nhìn cười đưa mắt liếc nhìn đám người ồn ào phía sau màn trúc kia, lại liếc chừng bóng lưng thẳng tắp cứng nhắc của chủ tử, con sâu cười trong bụng cắn xé đến đau cả ruột.

Nghiêm Gia Niên cực kì nhẫn xuống xúc động muốn bay ra cho gã tiểu phu kia một đạp xuống lầu, thế nhưng hắn tự nhận mình là quân tử nho nhã, phong lưu tiêu sái, quyết sẽ không hành động thô tục như thế. Vì vậy, Nghiêm Thành Thủ, Nghiêm đại quân sư nức tiếng xa gần, rất bình tĩnh đứng dậy, vuốt lại nếp áo, bình thản đạp một chân lên lan can, vào tư thế ăn xong bỏ chạy.

Tiểu Tam nhìn một bàn đầy tô chén đĩa đã bị cần quét sạch bách, lại nhìn dáng vẻ ăn chực ăn chạy của chủ nhân mình, da đầu run lên. Ông nội của tôi ơi, đừng nói ngài định phải mông chuồn êm để lại tên nô tài nghèo mạt là tôi đấy nhé!

May mắn, đang lúc Nghiêm đại quân sư chuẩn bị nhún người bay đi, thì lại nghe ai đó hỏi Tiểu Phu, “Vậy người đang bị bọn họ truy tìm hình dáng ra sao?”

Nghiêm Gia Niên tức thời vọt lại sau bức màn tre. Tiểu Tam nhân cơ hội này, lập tức lẩn qua lan can, nhanh như con sóc đu mình vào trụ nhà, tuột xuống đất rồi chạy biến vào đám người. Nghiêm Gia Niên lúc này nào còn tâm tình chú ý tên nô tài của mình đang làm gì, toàn bộ tinh thần đều đặt vào mấy câu miêu tả của Tiểu Phu.

“Đẹp lắm! Rất là đẹp!”

“Đẹp như thế nào?”

Tiêu Phu bần thần trong chốc lát, nhớ tới dung mạo của người trong tranh, da mặt đen xỉ dưới bộ râu rậm cũng phải ửng đỏ. Lúng ta lúng túng nói, “Ta không biết diễn tả, chỉ biết là rất rất rất đẹp!”

Lòng hiếu kì của mọi người cũng theo đó tăng lên, có người bèn hỏi, “Vậy so với Mạc thần y của Vong Nhân Y Quán thì thế nào?”

Tiêu Phu trả lời dứt khoát, “Ăn đứt!”

Nghiêm Gia Niên khẽ run lên.

Phàm là người Thao Châu, không ai là không biết, Thao Châu là vùng đất long lân quy phụng, ngoạ hồ tàng long. Tại đây, có một vị thần y họ Mạc tên Uẩn nổi danh ngông cuồng không xem ai ra cái đỉnh gì, đem miếu Thổ Địa dỡ bỏ, mở ra một cái y quán đặt tên Vong Nhân. Vừa nghe tên quán đã biết là loại người không phúc hậu gì rồi. Thế nhưng người người đều phải công nhận, Mạc Uẩn mặc dù hi vọng thất thường, tính tình độc đoán, nhưng lại là một người trẻ tuổi trước có tài sau lại có sắc.

Mạc Uẩn, tại Thao Châu được xếp hàng thứ ba.

“Vậy so với Nghiêm Thành Thủ?”

Tiêu Phu lần này bình tĩnh đáp, “Hơn hẳn.”

“Vậy... so với Đại Tướng Quân?”

Lần này không đợi Tiêu Phu đáp lời, Nghiêm Gia Niên đã bay ra, chớp lấy cổ áo hắn, hai mắt hực lửa hỏi, “Có phải người trong tranh dung mạo kinh diễm, thế gian hiếm có khó tìm. Mây như kiếm, mũi như sơn, môi thấm huyết mai, mắt băng đồng lãnh, hắc tợ ba ngàn tựa như lụa bảo trải dài? Họa trong tranh tựa như tiên giáng trần bước ra?”

Tiêu Phu lấp bấp kinh hãi, “Nghiêm, Nghiêm, Nghiêm Thành Thủ?”

“Ta hỏi ngươi phải hay không? Nói!” Nghiêm Gia Niên quát lên.

“Quả là, là, là tiên giáng trần!” Tiêu Phu khó khăn lợm lại lời Nghiêm Gia Niên.

Nghiêm Gia Niên buông Tiêu Phu, thần sắc ngưng trọng đứng giữa gian lâu, bốn phía chung quanh đều nín thở im bật. Dân chúng nhìn khí thế của Nghiêm đại quân sư, trong lòng run sợ. Thành Thủ quân sư của bọn họ mọi khi luôn treo tươi cười đều giả trên mặt, giờ lại giả bộ làm mặt than, hẳn là có chuyện lớn rồi.

Tiểu nhị cùng chủ quán nháy nhòm không yên, chợt thấy Nghiêm Gia Niên quay người phóng ra lan can, cả hai bèn bắt chập tất cả, thất thanh hô, “THÀNH THỦ! NGÀI CÒN CHƯA TRẢ TIỀN!!!”

Bóng áo xanh đang nhảy trên nóc nhà xa xa chợt dao động suýt ngã. Trong gió truyền đến giọng nói uy nghiêm của Nghiêm quân sư đỉnh đỉnh thiên hạ.

Nghiêm đại quân sư nói, “GHI SỔ!”

Để lại tiểu nhị cùng chủ quán đứng bên lan can, lệ nóng quanh tròng, ‘nhưng nhớ’ vô hạn, “Lại ghi sổ nữa...”

Nghiêm Gia Niên, từng đỗ Thám Hoa trong kinh kì vừa qua, xuất thân từ họ Nghiêm ở Thao Châu, ba đời Thành Thủ. Tuổi trẻ tài cao, tướng mạo tuấn tú, ngọc thụ lâm phong, cũng coi như là một thể hệ anh tài.

Sở thích: nghe lén.

Tật xấu: chúa ăn chực ăn chạy.

Nghiêm Gia Niên, tại Thao Châu được xếp hạng thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Khát Cái Tiểu Thần Y

Bóng đêm trải khắp, mây mù che phủ kín mít báo hiệu một cơn mưa sắp tới. Trong đêm tối, một bóng người thoăn thoắt nhảy qua nóc nhà cao thấp, trên vai vác một cái bọc lớn, không ngừng len lỏi góc ngách, sau cùng nhảy vào một lâm viên.

“Đàm thiếu!” Như Ý khẩn trương cầm đèn lồng chạy tới.

Trương Đàm ra hiệu bảo Như Ý giữ im lặng, hai người cùng nhau thật nhanh tiến vào một biệt viện nằm khuất sau tũu lâu. Bên trong đèn đuốc sáng trưng, Trương Tuyết nhìn thiếu niên ăn mặc rách nát còn đang bất tỉnh bị Trương Đàm đỡ ra từ trong bao, hoài nghi hỏi, “Đây là thầy thuốc?”

Trương Đàm tháo khăn bịt mặt, chộp bình trà uống ừng ực rồi đáp, “Năm trước đệ theo đại ca đến Đông Gia làm việc, có từng gặp phải một vụ án đại phu chữa chết người. Người bị chữa chết là cháu trai của tam di Thành Thủ Đông Gia, đại phu kia bị tịch biên gia sản, đày đi Thao Châu, vợ của y cũng theo chồng lưu đày. Đây chính là đứa con duy nhất của đại phu kia. Lúc sáng vào thành có nhắc thấy qua hần lẩn trong đám ăn mày, cử tửu tượng nhìn nhảm, không ngờ lúc này đi một chuyến ra ngôi miếu hoang, mới xác thực được.”

“Hó?” Cát Tường lò tò đi tới, dùng tay đẩy thiếu niên kia nằm ngửa ra.

Khi ánh đèn chiếu rõ, mới thấy thì ra là một cậu em xinh trai. Chỉ chừng mười hai mười ba tuổi, mặt mày non nớt, đầu mày mi mắt đều toát mùi sữa tươi. Trương Tuyết cùng đồng bọn trở mắt ngắm nhìn một hồi, mới cùng nhau ‘ồ’ lên một tiếng, xem ra Thao Châu đúng là ngọc hỏ tàng long nha!

Trôi sông là ‘flower man’, ăn mày lại là ‘cu – ti – boy’!

Ồ là la!

Cậu em xinh trai bị tiếng ‘ồ’ của bốn người kia làm tỉnh, ngơ ngác nhìn thấy bốn gương mặt mang theo vẻ háo hức sáng rực đang nhìn chăm chăm mình, trực giác không ngừng cảnh báo. Cậu nhỏ kinh hoàng co rụt lại, vốn dĩ muốn thét lên một tiếng, nhưng Trương Đàm đã nhanh tay điểm á huyết, khiến cho cậu chỉ há mồm mà không kêu ca được gì.

“Bùi Hi, còn nhớ ta không?” Trương Đàm trưng ra bộ mặt tươi cười vô hại, mà trong mắt Bùi Hi, sau khi nhớ ra Trương Đàm thì nụ cười kia lại trở thành cười rất chi là vô lại.

Bùi Hi trừng mắt Trương Đàm, nhận ra mình vừa bị trùu bao bỗ bắt đi, càng thêm căm tức nhe răng nghiền lợi muốn bỏ nhào tới cắn đứt cổ Trương Đàm. Trương Tuyết ngồi bên giường, nhìn Phùng Tuyết mê man bất tỉnh, hơi thở thoi thóp, có chút phiền lòng hỏi, “Trương Đàm, ta bảo đệ đi tìm thầy thuốc, đệ lại lôi một đứa ăn mày về làm gì? Còn là con trai của một tên lang băm chữa người sống thành người chết?”

Trương Đàm nghe cả họ cả tên đều được chị gái lôi ra gọi thẳng, trong lòng run lên, đang muốn giải thích ý tưởng của mình, lại bị hành động của Bùi Hi làm cho sợ hãi. Bùi Hi tuy bị điểm á huyết, nhưng tay chân vẫn còn tự do, lửa giận xông lên não, liền nhào tới muốn hành hung Trương Tuyết.

Như Ý và Cát Tường liền hoảng sợ đứng ra chắn trước mặt Trương Tuyết. Trương Đàm nhún người bay tới điểm huyết Bùi Hi, trừng mắt, “Chỉ cần người động đến một sợi tóc của tam ca, ta lập tức nhổ từng cái răng của ngươi!”

Trương Tuyết phiền chán ngáp một cái, cau mày nói, “Được rồi, Trương Đàm, đừng nói với ta là đệ muốn để tên ăn mày này chữa bệnh cho Như Ngọc đây?”

Trương Đàm quay sang cười toét miệng, “Ca thật hiểu ý đệ!”

Trương Tuyết liếc hần một cái, nói, “Lỡ đâu chữa chết người thì sao?”

“Không chết được, bị tam ca khâu cho hai mươi mấy mũi mà còn sống được tới giờ, Như Ngọc mạng lớn lắm nha.”

Trương Tuyết nghĩ nghĩ, lại nhìn Bùi Hi, tò mò hỏi, “Nhưng cho dù nó là con của thầy thuốc, cũng chỉ là đứa nhóc, biết cái gì mà chữa?”

Trương Đàm cười cười, đi tới trước Bùi Hi nói, “Ta giải huyết cho ngươi, nhưng phải bảo đảm không la không hét mới được. Được không?”

Im lặng kéo dài.

Như Ý nghiêng nghiêng đầu, chợt nói ra trọng điểm, “Thiếu gia, hình như còn chưa giải huyết, hần không trả lời được.”

Trương Đàm vỗ tay một cái, “À, ta quên mất.”

Cặp mắt to tròn của Bùi Hi trắng trợn đảo một vòng, dường như không hề bị bất ngờ trước tình huống ó đăm này. Trương Tuyết khẽ chuyển ánh mắt, bắt đầu cảm thấy gia hỏa Bùi Hi này cũng có chút đặc biệt, chả trách người hỏi hột cả lợ phát phờ như Trương Đàm mà lại nhớ tới nó.

Bùi Hi mở miệng, câu đầu tiên là, “Gọi ta Bùi Lãnh.”

Trương Đàm hứng thú gật đầu, “Đổi tên à? Nghe cũng oách lắm.”

Da mặt đầy bụi bẩn của Bùi Lãnh gật gật. Câu thứ hai nói ra là, “Ta không chữa cho cầu quan các ngươi.” ánh mắt cực kì hung hãn nhìn chăm chăm Trương Tuyết.

Trương Tuyết cười đáp, “Bọn ta không phải quan gia.”

Bùi Lãnh khẩu khí thực tệ, hung hăng nói, “Ngươi không phải quan, nhưng cha ngươi, anh ngươi, bằng hữu của các ngươi đều là cầu quan! Tất cả trong

mất ta đều như nhau! Là cầu!”

Trương Tuyết nói, “Có cầu quan cũng có thanh quan. Bảo đảm với người, cha anh của ta đều là thanh quan.”

Bùi Lãnh cực kì khinh thường, “Quan lại một nhà, đồng lòng làm cầu.”

Trương Tuyết gãi ót, có chút mất kiên nhẫn liếc nhìn Trương Đàm đang đứng một bên cười yếu ớt, nói, “Người là đệ mang về, tự đệ xử lý. Chỉ cần đừng chữa chết Như Ngọc của ta là được.” nói xong muốn đứng dậy về phòng ngủ, lại phát hiện cổ tay của mình vẫn còn bị Phùng Tuyết nắm chặt, gỡ thế nào cũng không ra, chỉ đành thở dài một hơi chán nản ngồi xuống.

Như Ý thấy thế, vội vàng dời trường kỉ đến bên cạnh giường, đem chăn đệm lót ổn thỏa để Trương Tuyết nằm xuống nghỉ ngơi. Vậy nên cục diện hiện tại trở nên có chút kì quái. Trương Tuyết nằm ngủ khò khò trên trường kỉ, trướng ngủ há miệng nhỏ giải cực kì xấu. Một cánh tay Trương Tuyết đặt trên ghế nhỏ, cổ tay bị người nằm trên giường nắm chặt không buông.

Trương Đàm biết tỷ tỷ mệt mỏi, bản thân mình cũng không khá gì hơn, càng miễn bàn tới hai nhà hoàn gia. Hắn tiến tới giải hết huyết đạo cho Bùi Lãnh, ánh mắt chăm chú nghiền ngẫm nói, “Ta biết người vì chuyện trước kia nên rất gai mắt quan nhân bọn ta. Nhưng oan có đầu nợ có chủ, kẻ nằm trên giường kia chỉ là một người bị cướp ném trôi sông, được bọn ta cứu về một mạng, nhưng trên đường xóc nảy lại không có thuốc men chăm cữ, nếu đêm nay người không cứu, e rằng sáng mai chúng ta đành phải lập cho hắn một cái mộ vô danh rồi.”

Bùi Lãnh có chút mềm lòng, nhưng con vịt chết còn cứng mỏ, hất hàm phũ tay áo quay đi, “Hừ, giả nhân giả nghĩa!”

Ngay lúc Như Ý và Cát Tường Nhìn nhau sâu não bởi vì Trương Đàm đàm phán thất bại, thì liền diễn ra một màn rất bất ngờ.

Trương Đàm tiến tới nắm lấy cổ tay Bùi Lãnh, kéo cậu lại, chớp ánh mắt ôn hòa tha thiết. Bùi Lãnh giật mình, định hất tay Trương Đàm, lại bị giọng nói thâm tình của Trương Đàm dọa cho cứng đờ, “Nể tình ta tìm người suốt một năm qua, giúp ta cứu hắn, được không?”

Cảnh này, khiến hai bạn nhà hoàn rùng mình ớn lạnh.

Phải biết rằng, cả ba huynh đệ Trương gia đều có dung mạo tuấn tú hơn người, nhưng chỉ có người trong nhà mới biết, bên trong lớp vỏ tốt đẹp ấy đều là cặn bã. Ví dụ như, Trương Duệ nổi danh văn nhân tài đức hơn người, thực chất lòng dạ đen tối biến thái bất bại. Ví dụ như, Trương Tĩnh bề ngoài đường hoàng đứng đắn mặt than vạn năm, thế nhưng chỉ cần bị người ta sờ trúng nghịch lân, thì lục thân bất nhận, chuyên làm dụng chức quyền sử dụng tư hình để mà trả thù a.

Còn Trương Đàm, chắc chắn, phải nói đó là một cái hạt mè đen, đen từ trong ra ngoài của Trương gia. Trương Đàm từ nhỏ vô cùng dính lấy Trương Tuyết, cũng bị tính cách quái dị của Trương Tuyết ảnh hưởng không ít. Lại thêm Trương Đàm so với Trương Duệ gian xảo hơn, so với Trương Tĩnh máu lửa hơn, lại thêm cái bản tính chỉ sợ mình rảnh rồi chứ không sợ thiên hạ đại loạn kia, thực chất chính là một cái hỗn thể ma vương không thua gì tiểu bá vương Đỗ Tuyên.

Vậy nên, khi hỗn thể ma vương thành công dụ dỗ Bùi Lãnh lên giường, à không, là chữa bệnh cho Phùng Tuyết, thì hai bạn nhà hoàn của chúng ta quả thật chỉ muốn chạy ra ngửa cổ nhìn trời mà khóc thét, “Trời cao ơi! Đất bằng ơi! Thiên lý ở đâu? Vì sao lại liên tiếp để những mầm non tốt đẹp của chúng ta rơi cả vào tay giặc thế này?????”

Bên ngoài bắt đầu mưa lớn. Trời mưa suốt một đêm, mọi người cũng tắt bật một đêm đến sáng. Khi Phùng Tuyết lờ mờ tỉnh lại, thấy mình đang yên ổn nằm trên giường, phòng ốc sạch sẽ tinh tươm, tay còn giữ chặt Trương Tuyết không buông, liền thở phào nhẹ nhõm.

Nếu đây là mơ, thì giấc mơ này chân thật đến kì lạ...

Anh ngồi dậy, nghiêng đầu nhìn dung nhan đang say ngủ của Trương Tuyết. Đây là Phùng Tuyết, là Phùng Tuyết ở thế giới mà trước giờ anh chỉ biết đến qua những lời kể hoang đường của cô. Thì ra là thật, thế giới ấy quả thật tồn tại.

Đây nên gọi là gì?

Là kiếp sau của anh và em sao?

Nếu quả thật là thế, vậy thì kiếp này, anh có thể yêu em được không?

Đôi mắt đen láy khép lại, chân mày đậm, hàng mi dày cong cong như cánh quạt. Vầng trán tròn bóng lất phất tóc mai, sống mũi cao cao, đôi môi mọng như quả hồng mềm. Phùng Tuyết nhìn mà ngẩn người. So với trước kia, nàng bây giờ thêm phần đoan trang diễm lệ, ít đi phần đáng yêu trẻ con. Nhưng như vậy lại càng làm cho nàng thêm phần hấp dẫn. Ánh mắt mờ mịt của Phùng Tuyết dời xuống, vô tình dừng lại ở cổ áo bị hở ra. Căn cổ trắng ngần, kéo dài xuống một chút xương quai xanh ngọt ngào...

Trong đầu Tuyết đại gia một mảnh hồng hồng phấp phới. Anh đang nhớ tới ngăn tủ đựng đồ lót trong phòng Phùng Tuyết trước kia, nào là cotton này, chữ T này, ren này, nơ bướm này, hồng hồng rồi xanh xanh này... Chợt, Tuyết đại gia nghĩ đến một vấn đề thực đáng lo ngại: đồ lót thời đại này liệu có thích hợp với làn da mềm mại của em ấy không? Chắc chắn, chất liệu vải này, trình độ thủ công này, kiểu dáng này...

Trong lúc Tuyết đại gia còn đang bận suy nghĩ đến những vấn đề ‘trọng đại’ kể trên, thì cửa phòng mở ra, một người bước vào, thấy anh đã tỉnh, bèn kinh ngạc kêu lên, “Người đã tỉnh rồi?”

Phùng Tuyết giật mình, nhìn sang liền thấy một cậu nhóc chừng mười ba, mười bốn tuổi. Đầu tở quạ, quần áo lồi thối lếch thếch, vá chằng vá đụp, chân đi một đôi giày vải đã lủng rồi vá, và rồi lủng không biết bao nhiêu lỗ. Cậu nhóc này từ trên xuống dưới, chỉ được có gương mặt sáng sủa và đôi bàn tay là vệ sinh sạch sẽ.

Bùi Lãnh thấy Phùng Tuyết đang dùng mắt đánh giá mình, khoe môi khẽ giật mấy cái. Nếu là người thường, chắc chắn đã bị cậu sửa vài câu, nhưng đây là người bệnh của cậu. Mà người bệnh thì luôn mang tâm trạng và lý trí ở một tầng số khác, nên, cậu quyết định bỏ qua cho Phùng Tuyết lần này.

Phùng Tuyết nhìn chằm chằm bàn tay gầy guộc của Bùi Lãnh đang gơ ra về phía mình với ánh mắt cảnh giác. Với bản tính sạch sẽ ngăn nắp một cách biến thái của Tuyết đại gia, thì việc ở cùng phòng với Bùi Lãnh đã là nhân nhượng cuối cùng của anh rồi. Cho nên, Bùi Lãnh muốn bắt mạch xem bệnh lúc Phùng Tuyết đang tỉnh táo, điều này cảm chắc thất bại.

Sắc mặt Bùi Lãnh sa sầm khi Phùng Tuyết lần thứ hai tránh tay không cho cậu bắt mạch. Lần thứ nhất thì coi như là chưa tỉnh hẳn đi, lần thứ hai thì nhất định là có bệnh!

Bùi Lãnh trừng mắt nhìn Phùng Tuyết, ý là, ‘Muốn gì?’

Phùng Tuyết cũng mắt to trừng mắt nhỏ, ‘Có bệnh à? Bần như vậy mà muốn đụng vào ông?’

Bùi Lãnh tách tỉnh ngay thẳng bộc trực, nào có chịu được ánh nhìn khinh bỉ ấy của Phùng Tuyết, lập tức mi mắt dựng ngược, há miệng, ‘Người muốn...’ còn chưa nói hết câu, đã nghe giọng Trương Đàm oang oang từ ngoài truyền vào.

“Thế nào, thế nào rồi?”

Tiếp theo đó là cửa phòng bật mở, Trương Đàm sau một đêm ngon giấc thần thanh khí sảng bước vào, giật mình nhìn Phùng Tuyết đã ngồi dậy, bèn chạy tới bên giường hỏi, “Thế nào rồi?”

Lúc này, hai bạn nha hoàn đang ghé vào bên bàn ngủ gục cũng tỉnh lại. Như Ý dụi mắt, giật mình hỏi, “Đã sáng rồi sao?”

Cát Tường bật dậy, vỗ vỗ hai má phúng phính, chạy đến nhìn người bệnh, hồ hồ, “Đã tỉnh rồi! Xem ra y thuật không tệ chút nào nha!”

Bùi Lãnh hừ mũi, vừa đứng dậy định rồi đi, bỗng dung một trận hoa mắt chóng mặt, bước chân lao đảo. Vừa may Trương Đàm kịp thời đỡ lấy. Bùi Lãnh vỗ ót, giật khỏi tay Trương Đàm, khàn giọng nói, “Người này bị ngoại thương lẫn nội thương, mặc dù đã được các người sơ cứu, nhưng cái kiểu khâu vết thương mà mũi khâu còn sâu hơn vết chém kia, hẳn sống được tới tối hôm qua đã là đáng khen rồi.”

Mũi khâu còn sâu hơn vết thương? Phùng Tuyết nhìn băng trắng quấn trước lồng ngực, có chút không dám tin.

Cát Tường vừa nghe đến đây, không khỏi chấp tay hướng bốn phương tám hướng khấu đầu làm bầm bầm bầm Bò Tát cứu khổ cứu nạn gì gì đó. Như Ý thì thực tế hơn, mặt đông cứng đờ một câu, “Ta đã sớm nói, da người không phải để giày, khâu như thế là không ổn...”

Bùi Lãnh trán nảy ra hai cọng gân xanh, lại khàn giọng nói tiếp, “Vết thương coi như ổn, ta đã tháo chỉ khâu lại, các người chỉ cần để hắn đừng cử động mạnh, an phận tĩnh dưỡng vài hôm sẽ liền da.”

Trương Đàm cười meo mắt, “Vậy thì tốt quá!”

Bùi Lãnh nhếch môi, “Đó là ngoại thương, còn nội thương, thân trúng kịch độc, kẻ dùng độc có lẽ không rành về độc, hoặc là cố ý khiến hắn sống dờ chết dờ. Độc không khiến hắn chết ngay, mà chỉ khiến hắn chết từ từ. Với tình hình này, dự đoán cao lắm là vài ba tháng.”

Sắc mặt Trương Đàm nháy mắt trầm xuống, còn hai bạn nha hoàn mặt mày trắng bệch, rõ ràng bị hù dọa không nhẹ.

Bùi Lãnh cúi đầu, chậm rãi nói, “Ta học y không tới nơi tới chốn, nếu các người muốn hắn sớm ngày giải độc, nên đi tìm danh y khác...” sau đó lại lẩm bầm, “...phải chỉ có phụ thân ở đây...”

Những lời này, Phùng Tuyết ngồi ở trên giường đều nghe rõ từng câu từng chữ, phất chốc rơi vào trong hầm băng lạnh lẽo. Muôn trùng khó khăn mới có cơ hội được một lần tương phùng, nhưng ông trời lại trêu người, khiến ta sống không bằng chết... tựa như trên đầu treo lơ lửng một thanh đao bén, bất cứ lúc nào cũng có thể chặt xuống...

Vì sao lại như vậy? Thân thể này là ai? Nếu ta ở trong thân thể này, vậy chủ nhân thật sự đã đi đâu?

Phùng Tuyết chán nản buông tay, ánh mắt đờ đẫn, cảm giác hít thở không thông, miệng lưỡi đắng nghét.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Ti Sát

Bên cạnh chợt vang lên tiếng Trương Tuyết, “Độc này là như thế nào, người có thể nói rõ một chút không?”

Mọi người giật mình quay lại, mới nhìn thấy Trương Tuyết đã tỉnh, đang chậm rãi ngồi dậy. Phùng Tuyết cũng có chút kinh ngạc, ngửa đầu nhìn Trương Tuyết, lại bất gặp ánh mắt của nàng cũng đang lẳng lặng nhìn mình. Ánh nhìn như vậy khiến cho anh xao động, cup mi mắt, giấu đi chút bất thường kia.

Lẽ nào, em ấy đã biết?

Thế nhưng, câu tiếp theo của Trương Tuyết lại đánh bay chút hy vọng mong manh của Phùng Tuyết, “Hắn là nô bộc mới của ta, còn chưa có dùng ngày nào, làm sao lại phán từ như vậy được? Nhóc con, người mau nói xem, biết gì nói nấy cho ta!”

Phùng Tuyết mím môi, tay nổi gân xanh.

Bùi Lãnh chường mắt anh em Trương Đàm, thế nhưng kẻ nằm trên giường kia ‘nhìn có vẻ vô tội’, nghĩ nghĩ, bèn đi tới giờ tay Phùng Tuyết ra chăm chú bắt mạch lại lần nữa. Hồi im lặng qua đi, Bùi Lãnh mới nhìn Phùng Tuyết, nói, “Người hiện thời cảm thấy trong người thế nào? Có phải cổ họng rất đau không? Mắt thỉnh thoảng có điểm mờ, chớp mắt lại thấy rõ? Bên tai sẽ có khi ù một bên, có khi ù cả hai bên, nhưng hít sâu liền bình thường trở lại? Chỉ có điều, mỗi lần hít sâu sẽ cảm thấy lồng ngực đau không chịu nổi, nếu hít thở quá sâu sẽ thấy lồng ngực đau như muốn rách? Cả người vô lực, ngay cả hít thở cũng phải tốn sức?”

Phùng Tuyết nghe hỏi một hơi dài, ngẫm nghĩ một hồi, quả thật có điểm giống như vậy, muốn há miệng trả lời, nhưng lại không thể phát ra tiếng mà cổ họng lại đau buốt, đau đến tai ù mất hoa, nhất thời phải ôm ngực hít một ngụm khí, lại đau đến đỏ mồ hôi.

Bùi Lãnh nhủ mảy, học tướng của mấy ông thầy thuốc già trầm ngâm nói, “Chắc, người cái người này, rốt cuộc đã chọc đến ai, thâm thù đại hận cỡ nào mà xuống tay độc ác như vậy? Ti Sát là dùng ngũ độc hòa thành, năm loại độc này tính độc không cao, nhưng một khi hòa chung, sẽ là kịch độc tương sinh tương khắc cùng với các loại giải được, cách dùng thì ta không rõ, nhưng còn nhớ trong sách của cha ta có viết, ‘nhiều một chút tử vong, ít một chút thà tử hơn sinh’...”

Phùng Tuyết nhếch khóe môi. Hừ, chủ trước gây thù oán gì làm sao mà biết được? Là ai, tên họ, quê quán gốc tích còn chẳng biết nữa là...

Trương Đàm một bên vừa nghe liền ngăn ra, hỏi, “Nói như vậy, nghĩa là người hạ độc không muốn hắn chết, mà là muốn hắn sống không bằng chết?”

Bùi Lãnh lắc đầu, “Không, là muốn hắn chết, nhưng trước khi chết, phải chịu đau đớn sống không bằng chết. Các người xem, trước mắt đã khiến hắn thành người câm rồi kia, nếu không tìm được thuốc giải, hoặc không tìm được người biết cách chữa, sắp tới sẽ là mắt, rồi tai, rồi mũi, sau đó là lục phủ ngũ tạng, còn chưa kể đến đau đớn thường xuyên hành hạ. Cha ta từng nói, người trúng Ti Sát mà không chết thì cũng sẽ tự sát chết...”

Cát Tường vừa nghe liền hoảng sợ, “Uy uy, nhóc này đừng nói gở!”

Như Ý gật đầu, “Đúng vậy, còn chưa có chữa mà đã nói chuyện chết chóc, làm thầy thuốc mà như vậy là không được đâu!”

Bùi Lãnh hừ lạnh đứng dậy, “Thầy thuốc cũng không phải thần tiên, nếu không trên đời này cũng không có ‘sinh – lão – bệnh – tử’!”

Mọi người nhìn cậu nhóc ra về người lớn đi về phía cửa phòng, đồng thanh hỏi, “Này, người không ở đây chữa bệnh cho hắn mà đi đâu vậy????”

Bùi Lãnh bị bốn cái họng kia giật ngược trở về, da đầu run lên đáp, “Ta nói rồi, không biết chữa. Tìm người khác đi!”

Trương Đàm nắm tay áo Bùi Lãnh, tươi cười nói, “Nào nào, làm gì mà gấp gáp? Ta còn có việc chưa thương lượng xong với người kia mà?”

“Hừ! Ta lại không có cái quái gì dễ thương lượng với người!”

“Hong Hi Quán đang cần một thầy thuốc, thế nào? Có hứng thú làm kẻ ước với ta không?” Trương Đàm hai câu ném mồi dụ.

Như Ý, Cát Tường liếc mắt nhìn nhau, lại đưa ánh mắt u ám nhìn về phía Phùng Tuyết. Kì lạ là, Phùng Tuyết lại hiểu rõ cái ánh mắt thương tiếc vô hạn kia có nghĩa là gì. Anh nghiêng răng, đại khái là đang nói tới cái kẻ ước chung thân kia của mình đi.

Bùi Lãnh ngay cả ngoảnh đầu nhìn cũng không thèm, tiếp tục bước đi.

Trương Đàm chợt trầm giọng nói, “Người luôn miệng nói mình khinh thường chúng ta, thế nhưng người nghĩ mà xem, một tên khất cái không quyền không thế, không người chống lưng, không tiền bạc thì có thể làm được gì? Đến cả một việc còn con là nuôi sống bản thân mình còn không thể, thì làm sao có tư cách nói đến chuyện trả thù cho cha mẹ người?”

Bóng lưng gầy yếu dừng lại.

Như Ý, Cát Tường trở mặt kinh ngạc. Không ngờ Đàm thiếu gia cả lơ phát phơ mà cũng có lúc nghiêm túc như thế, lời nói nghiêm trọng như thế. Bỗng chốc, hai bạn nhà hoàn có cảm giác Đàm thiếu gia thật sự đã trưởng thành rồi, đã là một người đàn ông đội nón đập dẹp rồi, thật muốn quý xuống ôm đùi thiếu gia mà khóc thét lên vì vui mừng!

Trương Đàm lại nói, “Ta cũng không ngại nói cho người biết, Hồng Hi Quán là nơi chuyên thu thập tin tức ngầm của huynh đệ chúng ta. Người nói xem, tin tức mà chúng ta mua bán có thể là loại tin tức gì?”

Như Ý, Cát Tường ôm chầm lấy nhau, cảm giác máu huyết sôi trào, mặc dù cũng không rõ cái quán xập xệ sắp sụp ngoài kia lại có ma nào đem tin tức tới.

Phùng Tuyết khẽ chớp mắt, vô cùng hoài nghi tính chân thật trong lời nói của tên nhóc kia.

Trương Tuyết dờ mắt, giả làm không khí.

Bùi Lãnh đứng yên bất động, hai đầu vai nhỏ gầy run lên.

Bỗng dưng, Trương Đàm hí hóp mắt cười nhe răng nanh sáng lóa, đi tới bá vai cậu nhóc, tay áo phất lên tung ra một tờ khế ước, vừa nói vừa kéo Bùi Lãnh rời khỏi, “Nào nào, đến phòng của ta! Điều kiện có thể bàn bạc lại! Khế ước hai mươi năm, thế nào? Ày, đừng nhìn ta như vậy, hai mươi năm nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, ... bỏ lô ba la...”

Hình tượng gia hỏa họ Trương nào đó trong nháy mắt sụp đổ như bánh in bị bể. Cát Tường chấp tay sau lưng, vừa ra cửa vừa thở dài, hết như cụ bà tám mươi, “Ồi thôi, ai thai... một phút lơ là đem thân đi bán...”

Như Ý khòe miệng co rúm, quay sang nhìn Trương Tuyết đề nghị, “Thiếu gia, người có muốn về phòng tắm rửa, sau đó nhìn ngắm chung quanh đây một chút không? Đàm gia nói người cũng là một nửa ông chủ, vì thế bốn vị quản sự cũng muốn đến chào người.”

Trương Tuyết trưng ra bộ mặt lơ đãng, ngáp ngáp nói, “Không có hứng thú, nói với nó là ta... ừm, ta bận.”

Như Ý biết tông Trương Tuyết trước giờ chỉ thích chơi không thích làm, bèn gạt đầu ứng thanh. Lại nhìn sang Phùng Tuyết hỏi, “VẬY, thiếu gia, nên sắp xếp cho Như Ngọc thế nào? Nhóc thân y kia có nói ngoại thương không thành vấn đề, mười ngày nửa tháng sẽ khỏi, còn nội thương thì thỉnh thoảng mới phát tác... Có cần cho người đi mời danh y về chữa trị cho hấn không?”

Trương Tuyết khẽ cau mày, “Mười ngày nửa tháng? VẬY sao được? Mỗi một ngày hấn chưa khỏe lại là một ngày tổn thất của ta! Em và Cát Tường hãy chú ý chăm sóc hấn thật tốt, chi phí thuốc thang và đồ bổ gì gì đó cứ mang đến thanh toán ở chỗ Đàm thiếu. Còn mấy cái chuyện mời danh y gì đó, giỡn sao? Cứ cho người sang cái y quán đối diện gọi tên lang băm đó là được rồi. Theo ta thấy bệnh này chẳng qua là cảm mạo thường thôi, thằng nhóc kia chi giỏi hù chết người, đúng là miệng lưỡi lang băm như mồm sói!”

Mấy câu đầu nghe chẳng thể lọt tai, nhưng câu cuối, Phùng Tuyết cũng phải âm thầm đồng ý. Tinh thần không khỏi phấn chấn lên một chút. Độc với chả không độc? Trước giờ chỉ nghe thấy người ăn nhầm thuốc chuột với thuốc rầy mà chết, còn Tí Sát? Đó là cái quái gì? Có ma mới tin, hừ!

Như Ý chẳng biết từ đâu móc ra một quyển sổ tay nho nhỏ, rút từ trên búi tóc xuống một lõi than bọc trong thân trâm rồng, bắt đầu hí hoáy hết những căn dặn của Trương Tuyết, đáng vẻ cứ như thư kí được đào tạo chuyên nghiệp. Giữa chừng còn ngừng đầu hỏi, “Thiếu gia, vậy hấn rốt cuộc sẽ trở thành nô bộc vạn năng của người, hay là giúp việc cho Hồng Hi Quán vậy?”

Phùng Tuyết lập tức trừng mắt nhìn Như Ý, khiến bạn nhỏ không nhìn được mà rùng mình. Tự dưng sao lạnh lạnh vậy ta? Đạo này thời tiết thật kì quái!

Trương Tuyết khựng lại, liếc nhìn ánh mắt của người trên giường. Ánh mắt kia quá sắc bén, không phù hợp, thật sự có gì đó không phù hợp, nhưng chỗ nào không hợp thì tạm thời, bạn nhỏ của chúng ta vẫn chưa nghĩ ra.

Trương Tuyết lắc lắc đầu, tự dưng nghĩ nhiều như vậy làm gì?

Không được, nếu cứ để tình hình này tiếp diễn, chắc chắn tương lai sẽ nuôi ra thêm một nô tài lấn ép chủ nhân như hai gia hỏa kia. Trương Tuyết nghĩ nghĩ, quyết định làm mặt lạnh, quay sang hắng giọng, “Người có thể làm được những gì, nói nghe xem?”

Phùng Tuyết ngẩn mắt chớp chớp, cơ thể run run ghim xuống xúc động muốn ôm nàng vào lòng, ôm siết thật chặt.

Như Ý nhắc nhỏ bên tai Trương Tuyết, tránh làm mất uy phong lâu lâu mới có một lần của chủ tử.

Trương Tuyết nhú mày, khụ khụ nói, “Được rồi, ta hỏi, người gạt hoặc lác đầu là được. Hiểu không?”

Phùng Tuyết nhếch miệng cười ngây ngây, chả biết có nghe lọt tai hay không.

Trương Tuyết nhìn xuống xung động muốn đánh người, kiên nhẫn hỏi, “Người, từ hôm nay trở đi sẽ là người của ta, hiểu không?”

Phùng Tuyết không thêm suy nghĩ lập tức gật đầu.

Trương Tuyết nghech mặt ra.

Sao lạ rứa? Tự dưng khi không bị cưỡng bắt làm nô bộc nhà người ta, khế ước bán không luân xuong, ít ra phải sùng cồ lên giống như gia hỏa Phùng Lãnh kia chứ? Đàng này lại cười tươi phơi phơi như tắm gió xuân thế nì?

Trương Tuyết gãi đầu, có khi nào nhóc thân y kia chữa lành bệnh, lại lỡ tay làm hỏng mất sợi dây nào rồi không?

Nàng tiến lại gần, giro tay chạm vào trán Phùng Tuyết, lăm bằm, “Hơi ấm, nhưng so với hôm qua sốt cao thì cũng không đến nỗi...”

Bàn tay mịn màng mát chạm vào trán. Phùng Tuyết hít sâu một hơi, xương cốt mềm nhũn. Anh cúi đầu, giấu đi rung động mãnh liệt trong mắt.

Đúng là em, là em!

Phùng Tuyết trước đến nay chỉ có cảm giác với Phùng Tuyết, cho dù là nhắm mắt, chỉ cần chút gió thoảng qua, anh cũng biết đó là cô. Ban đầu là thói quen, sau đó phát triển thành một loại mê muội, cuối cùng biến thành cây thuốc phiện thiên đường, giết anh trong cay đắng lẫn ngọt ngào. Từ khi mất đi Phùng Tuyết, mỗi một giây một khắc, máu thịt của anh không ngừng kêu gào đau đớn.

Phùng Tuyết siết chặt tay, nén xuống run rẩy hốt hoảng trong lòng. Khao khát này, vọng tưởng này, thời thời khắc khắc đều như một con quái vật, không ngừng điên cuồng thiêu đốt anh. Nhưng cơn khát ấy, chỉ với một cái chạm tay của nàng, lại tựa như đất hạn gặp mưa rào, đem hơi nóng bốc lên, lan tỏa...

Trương Tuyết không nhìn thấy bối rối hoảng hốt của Phùng Tuyết, chỉ thấy bộ dáng người bị khi dễ. Trên hai gò má nhợt nhạt phớt hồng, cánh môi mông run run, vẻ ngoài xinh đẹp kinh diễm, rõ ràng là đàn ông con trai, nhưng không hiểu sao lại cho người ta cảm giác nhu nhược mỏng manh.

Trương Tuyết nhìn đáng vẻ như cô dâu nhỏ bị chồng đùa bỡn kia, chợt muốn nhào tới giờ trò cường bạo, đem người ta lăn qua lộn lại mấy vòng trên giường. May mắn, bạn Tuyết của chúng ta chỉ có gan nghĩ chứ không có gan làm. Mặc dù không thể đem người lăn qua lộn lại, nhưng đùa bỡn một chút thì, e hèm, đối với tiểu bá vương Đỗ Tuyên mà nói, dễ như ăn cơm uống nước vậy.

Vì thế, bạn nhỏ Như Ý nhà chúng ta đứng một bên chỉ có thể tròn lòi tròng mắt nhìn tiểu thư nhà mình hóa sói, đá lông nheo buông lời chọc ghẹo như vậy, “Tiểu Ngọc định thế nào báo ơn cho gia đây? Hừm?”

Ặc!!

Như Ý không chút hình tượng sắc một búng nước miếng, ho sù sụ.

Phùng Tuyết nhũn mảy ngẩng đầu nhìn khuôn mặt xinh xắn, đôi mắt láo liên linh động kia, có chút mơ màng. Cô bé này, không phải lại muốn...

Trương Tuyết hí hóp mắt, lúm đồng tiền duyên dáng tỏa sáng nụ cười. Khuôn mặt vốn dĩ đoan trang thùy mị, vào lúc này sắm vai tiểu bá vương Đỗ Tuyên lại cực kì hợp vai, chẳng những mi mắt đầu mày đậm chất lưu manh, mà cái thế đứng một chân gác lên cạnh giường, một tay chia quạt nâng cằm người đẹp, quả đúng điệu côn đồ tặc tử.

“Như Ngọc đẹp quá đi thôi! Làm sao bây giờ, chắc ta sẽ phạm tội mất!”

Một câu nói này khiến Phùng Tuyết ngây người. Máu huyết trong não cũng ngừng lưu động. Bên tai ừ ừ, đầu choáng váng, tầm mắt nhòe nhoẹt. Cùng một câu nói, cùng một kiểu cười ngả ngớn như vậy, càng lúc càng khẳng định sự thật trước mắt anh.

Trương Tuyết thấy Phùng Tuyết ngỡ ngác, còn cho là mình đã dọa con người ta sợ mất mật rồi. Còn Như Ý nhìn vào, chỉ thấy một nàng dâu mới, nhầm, là chú rể mới đang bị cô dâu nhà mình lưu manh bỡn cợt.

Vào lúc bạn Như Ý cảm giác tạo hình của tiểu thư nhà mình có cái gì đó kì quái, lại nghe Trương Tuyết cười hề hề nói, “Hay là tiểu Ngọc, người lấy thân báo đáp cho gia đi, thế nào?”

Lúc này đây, bạn Như Ý của chúng ta cuối cùng cũng biết cái điều kì quặc đó nằm ở chỗ nào. Tình huống không sai, lời thoại cũng không sai, nhưng sai là sai ở chỗ ngược thoại rồi!

Thoại bản chẳng phải đều có cảnh ‘anh hùng mỹ nhân’ như này sao? Đáng lý cái người phải ‘lấy thân báo đáp’ là nữ chính mới đúng, làm thế nào đến phiên tiểu thư nhà mình lại thành nam chính ‘lấy thân báo đáp’? Ấy ấy, là tiểu thư có ơn cứu hần, hần ‘lấy thân báo đáp’ tiểu thư là đương nhiên. Nhưng báo như vậy thì lời lỗ tính thế nào? Có lộn không đây?

Lại nhìn bạn ‘Như Ngọc’ vẻ mặt hoang mang rồi rồi, mắt sòng sánh mở to, hết như bé cún bị dọa sợ run lẩy bẩy, khiến Trương Tuyết bất chợt hoài nghi, ‘có phải đàn ông không vậy?’

Đúng mà, đúng là đàn ông mà, lúc lột đồ hần trên xe ngựa chẳng phải đã thấy hết rồi còn gì? Lột sạch bách, chỉ chừa lại cái quần nhỏ xinh xinh.

Theo ánh mắt cản trở của Trương Tuyết dời xuống, Như Ý cả kinh, vội vàng nhảy vào, “Tiểu, á, thiếu gia! Thiếu gia người còn chưa ăn sáng! Chúng ta đến phòng ăn trước...”

Trương Tuyết vẫn nhìn chằm chằm vùng cấm nằm ở dưới chân của Phùng Tuyết, xấn tay áo nói, “Chờ đã, để ta kiểm...”

Như Ý cơ hồ hét toáng lên, mặt đỏ như cái mào gà, “THIẾU GIA! Chúng ta đi ăn sáng!”

“Nhưng mà ta...”

Như Ý dứt khoát ôm người lỏi đi, “Như Ngọc vừa tỉnh lại thôi, cần được nghỉ ngơi! Thiếu gia, để em dẫn người đi ăn sáng, sau đó đi dạo một vòng xem

xét chung quanh...”

“Ấy, ta còn...”

“Người trước nên ăn sáng, sau đó thay quần áo sạch sẽ!”

“Như Ý, ta muốn...”

Ba la bỏ lỏ từng trận âm thanh đi xa dần, để lại Phùng Tuyết ngồi một mình trên giường, khiếp sợ không thôi. Anh ôm chầm, há miệng cười không ra tiếng, mặc dù nước mắt đều chảy ra cả rồi. Cười đến độ vết thương trên ngực phát đau thì mới cố gắng dừng lại. Nhớ tới biểu cảm lưu manh vừa nãy của Trương Tuyết, anh lại buồn cười.

Em vẫn vậy, thích đùa cợt, thích bày trò, thế nhưng đùa giỡn kiểu này, sau khi chúng ta trưởng thành, em vẫn luôn tránh né. Chỉ cần anh dao động, em sẽ lập tức tránh né...

“Chúng ta là anh em, đó là sự thật không thể thay đổi.”

Sắc mặt Phùng Tuyết chợt tối sầm, ánh mắt sầm xuống. Anh nhắm mắt, nhép miệng, “Chúng ta đã không phải là anh em. Anh không còn là Phùng Tuyết... em cũng không phải Phùng Tuyết...”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Quái Y

Phòng ngủ kiểu cũ, mái ngói cao, xà nhà gỗ, cửa sổ dán giấy dầu,... Phùng Tuyết ngồi tựa vào đầu giường, ánh mắt hiểu kì đem bốn phía chung quanh quan sát một lượt. Nơi này thật yên tĩnh, không có tiếng còi xe, cũng không có âm thanh TV náo loạn...

Có chút cảm giác không thật, anh giờ vật áo, liền thấy băng trắng quấn kín, sờ sờ lên đó, âm ẩm, còn có mùi dược thảo thật nồng. Thở phào, quần áo, tóc tai có thể giả, nhưng đau thì không giả được.

Đột nhiên, Phùng Tuyết nhìn lồng ngực của mình mà ngẩn ra. Vì sao lại ngẩn ra? Vì cái đang khiến anh đau chịu không nổi này, cái màu da trắng muốt này, xương quai xanh này, thậm chí cả cái lỗ rốn nho nhỏ này, toàn – bộ – đều – không – phải – của – anh!

Phùng Tuyết cau mày, lại kinh ngạc nhìn hai tay mình. Anh cầm viết tay trái, nên trên ngón giữa tay trái sẽ có vết chai, nhưng bàn tay này lại không có. Anh tập quyền, nên đôi tay thô ráp, lóng xương rất cứng cáp. Hơn nữa bàn tay đánh máy, ngón tay luôn được cắt sửa gọn gàng sạch sẽ. Còn đôi bàn tay này, mười ngón thon dài, móng tay không nằm ở mức độ gọn gàng, mà giống như là được cắt – tỉa – chà – giũa – tỉ – mỉ, da dẻ mịn màng mềm mại, không hề có dấu vết của việc cầm bút hoặc làm việc nặng...

Đôi tay này, cũng – không – phải – của – anh!

Phùng Tuyết ngồi trên giường, thất thần. Ánh mắt ngơ ngác đảo qua, nhắc thấy một cái gương đặt trên bàn, bèn trèo xuống giường. Vết thương trên ngực không phải giả, cơn đau này không thể giả, còn cả mấy lần nôn ra máu kia, tất cả đều không hề giả.

Anh vốn dĩ có một tinh thần thép, thế mà, khi anh ngồi trước tấm gương vàng lờ mờ, nheo mắt nhìn thật lâu, cuối cùng cũng nhìn rõ được người trong gương. Phùng Tuyết trừng to mắt, người trong gương cũng trừng to đôi mắt phượng xinh đẹp nhìn trở lại.

Cho dù là chất lượng gương cực kì kém, sắc mặt bệnh hoạn của người trong gương vẫn rất tẻ, thế nhưng vẫn có thể nhìn rõ được, kia là một người rất đẹp. Trán cao, mũi thẳng, môi mỏng lạnh bạc, đôi mắt phượng đa tình. Dung nhan diễm lệ, nét đẹp trung tính, một mái tóc đen dày xõa dài, vài sợi tóc rối kéo qua mi mắt càng làm tăng thêm vẻ nhu nhược yếu đuối. Rất đẹp, nhưng là một loại nhan sắc không nên xuất hiện ở đàn ông, càng miễn bàn đến một người đàn ông ‘chuẩn men’ như Tuyết đại gia!

“CHOANG!!”

Phùng Tuyết đứng bật dậy, vung tay hất ngã tấm gương đồng. Anh vịn thành bàn, thở hổn hển nhìn chằm chằm mảnh vỡ của chiếc gương.

Vốn anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý, thân thể này không còn là của anh, thế nhưng khi thật sự nhìn thấy, anh không khỏi khiếp sợ đến choáng váng. Thì ra, trên đời này thật có chuyện khó tin như vậy, hơn nữa còn xảy ra trên người anh. ‘Tả thi hoàn hồn’, Phùng Tuyết nghĩ đến bốn chữ này, không nhận được ơn ót, cơn lạnh lẽo âm u từ lòng bàn chân vọt thẳng lên đầu.

Vậy có nghĩa là... ‘Phùng Tuyết’ đã chết?

Không, ‘Phùng Tuyết’ không chết, cái chết đi chỉ là thân xác mang dòng máu của Phùng Đức Tài, dòng máu khiến anh thống hận, khinh bỉ. Còn linh hồn

của anh vẫn vậy, vẫn là anh, một lòng một dạ chỉ hướng về cô.

Như vậy cũng tốt...

Anh cười chua xót.

Thật không tệ, có thể đem cuộc sống tăm tối thù hận lẫn đau khổ trước kia vứt bỏ hoàn toàn. Tựa như đem mình gột rửa, thanh lọc, điều duy nhất còn giữ lại, chính là tình yêu dành cho em. Vậy là đủ rồi, còn hơn cả đủ, anh không còn vướng bận, cái gì máu mủ, cái gì anh em, tất cả đều vứt sạch đi.

Chợt một cơn đau đốn nhói lên. Phùng Tuyết ôm ngực khuy xuống, muốn thét lên, nhưng một tiếng kêu cũng không thể thốt ra được. Yết hầu không ngừng lay động, nhưng chỉ mang lại đau đốn như có dao nĩa đang cắt xé thanh quản thành từng miếng nhỏ. Hai mắt đỏ ngầu, hơi thở gấp gáp, nóng giận và đau đốn trộn lẫn khiến tầm mắt anh nhạt nhòa, đầu óc choáng váng.

Khốn kiếp, anh quên mất, thân thể ‘secondhand’ này thật sự chẳng khác gì một đồng sắt vụn, trước mắt có sóng nổi hay không vẫn còn chưa nói trước được. Khó khăn lắm mới gặp lại nhau, anh còn bao nhiêu chuyện muốn làm, còn chưa nghe cô chính miệng nói thương anh, làm sao có thể chết tức tưởi như vậy được?

“?!” cô hòng vọt lên một hơi tanh nồng, Phùng Tuyết đau đến gấp người, phun ra một búng máu sẫm màu. Máu đỏ sẫm trên sàn khiến đầu óc anh choáng váng, thân thể như rơi vào hầm băng lạnh buốt. Con lạnh đủ sức đóng băng đau đốn.

Anh đã từng muốn chết, bởi vì thế giới ấy không còn em. Thế nhưng bây giờ, anh sợ. Anh rất sợ. Anh sợ nếu lúc này anh thật sự chết đi rồi, sẽ không bao giờ... còn cơ hội nữa...

Phùng Tuyết không rõ mình đã rời khỏi căn phòng đó như thế nào, cũng không biết làm sao mình lại đứng giữa đường. Anh dờ dẫm nhìn người qua kẻ lại, chợt thấy mình lạc lõng giữa thế giới xa lạ...

Giữa thanh thiên bạch nhật, bỗng đâu xuất hiện một người đàn ông mang vẻ đẹp trung tính, diễm lệ đến chết người, hơn nữa, trên người chỉ độc một bộ quần áo bệnh nhân thuần trắng, mỏng manh. Làn da trắng tái, mái tóc xòa dài tựa thủy mặc, đôi mắt phượng lạc lõng. Làn môi mỏng mang sắc máu, sẫm như màu hoa huyết hải đường.

Người đi đường đều dừng ra nhìn anh không chớp mắt.

Lúc bấy giờ Phùng Tuyết cho rằng những người này rất quái dị. Nhưng sau này, khi anh đặt chân về Sài Kinh, thì mới biết hóa ra những người dân Thao Châu này vẫn còn vô cùng ‘thật thà chất phác’ so với cái kiểu biến thái thập cẩm ở Sài Kinh. Bọn họ không chỉ nhìn, mà còn nhào tới như cương thi thấy máu a...

Ngửa đầu nhìn bầu trời trong vắt vời vọi, lại nhìn cả một con phố thừa thớt, đường đá sỏi, nhà cửa, hàng quán đều đậm mùi cổ xưa, xe ngựa, xe bò,... tất cả mọi thứ đập vào mắt, Tuyết đại gia ngu người.

Đây là thế giới của cô, nơi cô có thể sống mà không có khổ đau, không bệnh tật hành hạ, mỗi ngày qua đi đều tràn ngập tiếng cười. Trước kia anh luôn phải nhìn cô đau vật đau khổ, nhìn cô chống chọi với bệnh tật, nhìn cô ngày một gầy yếu, chút hơi tàn lưu lại trong tay anh. Nay vật đổi sao dời, liệu cô có giống như anh, trông thấy anh bị hành hạ khổ sở mà đứt từng đoạn ruột, hay nhiều lắm là một chút thương hại?

Em nói, ‘anh là người duy nhất em luyện tiếu, cũng là người duy nhất em vĩnh viễn chôn chặt trong tâm’, vậy có nghĩa là em yêu anh? Yêu anh như một người con gái yêu một người con trai, hay chỉ là chút lưu luyến của em gái dành cho anh trai?

Nếu bây giờ, em biết người em nhạt được là anh, vậy em sẽ thế nào?

Một kiếp kia, em là chết, anh là sống.

Kiếp này, em là sống, anh là chết.

Duyên kia là oan nghiệt, duyên này nên là gì?

...

Từ khiếp sợ kinh ngạc chuyển sang vui mừng hạnh phúc, rồi đến vùng vẫy trong hoang man, sau đó, Phùng Tuyết lại trở về trạng thái dửng dưng trầm ổn. Anh có thể bình tĩnh như vậy, là bởi vì ở thế giới kia, anh vốn dĩ đã chết rồi. Anh đã chết từ khi Phùng Tuyết không còn. Vậy thì sống không bằng chết, hoặc là chết, lại có khác biệt gì đâu?

Chỉ là, hiện tại, anh thật sự không cam tâm...

“Sau này, khi em chết, anh hãy cứ làm theo ý anh. Giống như được chôn ở trên núi, hay rải tro ra biển, cũng đều như nhau. Người chết rồi, có còn gì quan trọng nữa đâu anh...” nàng đôi mắt nhìn về phương trời nào xa xăm, nở nụ cười nhẹ như mây khói.

Khi nghe những lời ấy, anh không nhận được đau đốn sợ hãi trong lòng. Em nói đúng, người chết rồi, có còn gì quan trọng nữa đâu. Nhưng vì sao em có thể bình tĩnh như vậy? Tại sao khi sự đời xoay vần, đổi lại là anh đang đứng ở bờ vực, trước mặt là em, sau lưng là cái chết, anh lại không thể giống như em vậy, chấp nhận cái chết như thể đó là điều thật bình thường.

Em cam tâm sao?

Có lẽ vậy.

Em lúc đó cần một giải thoát. Mà giải thoát của em, lại là địa ngục của anh...

Anh ôm vết thương. Bước chân loạn choạng, đâm sầm vào một người, ngã xuống đường. Lần này ngã xuống, anh đã không còn muốn đứng dậy. Anh một mõi mõi mắt nhìn lên bầu trời. Hai mươi ba tuổi, nhưng toàn bộ tâm hồn anh đã sớm cạn khô. Đau đớn của cơ thể này có là gì, ít ra, đau cũng là một loại cảm giác. Một lúc nào đó, khi cơn đau cũng không thể cảm nhận được...

“Này, đừng vào người ta rồi nằm lì ản ả ở đây à?” một giọng đàn ông vang lên bên cạnh.

Phùng Tuyết không thèm để ý bốn phía chung quanh đã không có người. Cả con đường đầy người như thế, bỗng dưng vắng lặng như có giặc đuổi qua.

Người nọ nhìn Phùng Tuyết, lại ngẩng đầu nhìn lên trời, “Trên mây có tiên nữ à?” hỏi xong bèn thả giỏ thuốc, nằm ngửa ra giữa đường giống hệt Phùng Tuyết.

Một giờ, hai giờ, ba giờ...

Mặt trời lên cao, nắng nhạt chuyển gắt. Người nọ đột ngột bật dậy, “Nóng chết ta!” xong lại nhìn qua Phùng Tuyết gọi, “Này, đừng ngủ nữa, người không nóng à?” nhưng gọi thế nào cũng không tỉnh.

Hắn chớp cở tay Phùng Tuyết, lăm bắm, “Trúng độc? À há, còn là Tỉ Sắt! Thôi vậy, ta không có ý định cứu người, nhưng người đã dăng lên tận cửa, người dù gì cũng chết, vậy thì làm chuột thử thuốc cho ta đi! Đây đây, Ích Công Tán phiên bản thử nghiệm! Ta nói này, với nội lực sẵn có của người, một chút Ích Công Tán này, nếu mà không có phản ứng phụ gì, bảo đảm chỉ trong ba ngày là người có thể ếp hết độc ra ngoài!” vừa nói vừa cười thật gian, bóp miệng Phùng Tuyết đổ vào một lọ thuốc bột, sau lại dốc hết ống tre đựng nước bên hông mình xuống miệng người bị hại.

Xong việc, hắn cười híp mắt, vỗ vỗ má Phùng Tuyết, “Còn nếu lỡ như có phản ứng phụ, chắc chắn, đến gặp Diêm Vương mà hỏi vì sao may mắn trước khi chết còn được vinh hạnh gặp được Nhất Đại Thần Y, Mạc Uẩn, chính là ta đó! Vậy đi nhá, không hẹn gặp lại!”

Nhìn bóng người anh tuấn, tiêu sái, ngọc thụ lâm phong kia đeo giỏ thuốc khuất bóng, dân chúng lúc này mới dám lộ đầu ra. Một màn vừa rồi thực quá kinh hãi, người chứng kiến chỉ có thể mở to mắt tiếc hận cho vị mỹ nam kia. Đã gặp cướp sắc, còn gặp phải quái y nổi tiếng nhất Đại Triều, họ Mạc tên Uẩn, hầy, thật sự là ‘lam nhan bạc mệnh’.

Tội a tội...

Mọi người còn đang vây quanh nhìn mỹ nam nằm trên đất mà tiếc hận không thôi, thì lại có thêm hai thiếu niên xuất hiện. Mọi người nhìn hai thiếu niên nọ, lại nhìn mỹ nam nằm trên mặt đường, không khỏi tán thưởng, “Quái y Mạc Uẩn đệ nhất danh truyền, lại thêm một trích tiên mỹ nam, rồi lại đến hai vị thiếu niên thanh tú xinh đẹp như này? Hôm nay là ngày tốt gì a? Vì sao hoa mỹ nam đều lần lượt xuất động gây rung động như vậy?”

Trương Đàm rẽ đám đông chui vào, dáng vẻ thực phần khích hóng hớt, nhưng đến khi nhìn thấy người nằm trên đường thì không khỏi sững sờ. Đây không phải là Như Ngọc sao? Làm thế nào không ở trong phòng tịnh dưỡng, lại nằm ngoài đường thế này? Ngại người ta không biết mình xinh đẹp hay sao?

“Như Ngọc?” Trương Tuyết cũng giật mình.

Hai người không ai bảo ai, vội vàng đỡ Phùng Tuyết dậy. Như Ý, Cát Tường mang theo một đồng hàng hóa chen vào, nhìn thấy cũng hốt hoảng không ít. Trương Đàm nhận thấy hơi thở của Phùng Tuyết khác lạ, bèn hướng một hòa thượng theo sau hai bạn nhà hoàn, nói, “Viễn Tu, huynh xem giùm ta, có phải hần lại bị độc phát không?”

Hòa thượng gọi là Viễn Tu nọ kinh ngạc nhưn mảy, “Độc? Hần trúng độc?”

“Là Tỉ Sắt.” Trương Tuyết đáp.

Viễn Tu chống ti trọng, cúi người bắt mạch cho Phùng Tuyết. Chân mảy y cau lại, hai mắt chợt mở to, kinh ngạc lăm bắm, “Vô Công?”

Trong nháy mắt, vẻ mặt ngả ngớn của Trương Đàm đột ngột chuyển lạnh, ánh mắt sắc bén bắn về phía Viễn Tu. Nhưng chỉ là trong chớp mắt, khiến Trương Tuyết còn hoài nghi bản thân đã nhìn nhầm.

Trương Đàm nhìn nàng, bật cười, “Chúng ta mang Như Ngọc về quán trước. Không cần lo lắng, hần sẽ không dễ chết như vậy.” sau đó, lại bổ sung thêm một câu, “Trừ khi hần không còn muốn sống nữa.”

Theo lời giải thích của hòa thượng Viễn Tu, thì Vô Công là một loại võ học bí truyền của Tịch Tàng Cốc, đã thất truyền từ rất lâu. Loại võ công này không có hình thể lẫn chiêu thức nhất định, ngay cả người học đã học thành như thế nào cũng không rõ, chỉ biết rằng người luyện thành đều có thể bước vào trạng thái hư vô, dùng niệm lực để chuyển hóa nội lực. Không đến mức trường sinh bất tử, cải lão hoàn đồng như thiên hạ đồn đại, thì cũng chỉ ít có thể tự giải bách độc. Sau cùng, Viễn Tu còn ra vẻ đạo mạo cao thâm chấp tay vái, “A Di Đà Phật, bản tăng hiểu biết hạn hẹp, chỉ có thể nói được như vậy.”

Trương Đàm gãi cằm, quay sang hỏi một trung niên nam tử râu hùm quai nón, tướng tá trông hết như con gấu đen, “Hùm thúc, thúc có biết gì không?”

Da mặt dưới lớp râu ria rậm rạp kia khẽ động đậy, Hùm thúc cất giọng hùng hậu, “Giang hồ đồn đại, khoảng năm mươi năm trước, Tịch Tàng Cốc Chủ đã tuyên bố bế môn, nội bất xuất, ngoại bất nhập, không còn giao du với bên ngoài. Tịch Tàng Cốc nghe đồn là nơi cất chứa tất cả bí tịch cổ kim, người xuất thân từ nơi đó đều danh chấn thiên hạ. Nhưng năm mươi năm trở lại đây, quả thực đã không còn nghe gì liên quan đến Tịch Tàng Cốc.”

Trương Đàm, Viễn Tu, lão Phúc đều tròn tròn mắt. Không phải vì chuyện vừa nghe được, mà bởi vì hôm nay Hùm thúc đã mở miệng nói nhiều chữ như vậy, thật sự là hiếm lạ vô cùng! Coi chừng lát nữa trời mưa lớn đó!

Trương Tuyết càng nghe, đầu càng muốn nổ ra như mì ăn liền, khoát khoát tay nói, “Được rồi, đừng nói chuyện chuyên môn nữa, ta nghe không hiểu!”

Như Ý nhếch miệng, “Thiếu gia, người cũng là người luyện võ, sao lại tự xem nhẹ mình như thế?”

Họ Trương nào đó lập tức nhếch mũi, “Xi, Vô Công? Đó là cái quái gì? Gia đây không học cũng làm được!”

Viễn Tu lẫn Hùm Thúc đều sững sờ kinh ngạc nhìn nhau, “Lẽ nào Tuyên thiếu lại là kì tài cao thủ? Nếu quả thật như thế, vậy thì không thể xem thường được!”

Như Ý thực bình tĩnh khép mắt, “Thiếu gia, đừng nói với em, ngủ mở mắt cũng là Vô Công đi?”

Trương Tuyết gõ quạt xuống bàn, kêu lên, “Đúng vậy đó! Làm sao mà em biết hay vậy? Quả không hổ danh là nha đầu mà ta đã tự tay bồi dưỡng!”

Ngủ mở mắt...

...

Hòa thượng Viễn Tu khẽ chấp hai tay, “A Di Đà Phật, mặc dù không phải là Vô Công đệ nhất thiên hạ, nhưng cũng là một chiêu thức vô cùng cao siêu. Ngay cả bản tăng tu hành của Phật tử nhỏ cũng chưa thể hoàn thiện được.” nếu mà làm được, thì đã không bị sư phụ bắt phạt mỗi lần tụng kinh rồi, ày, mô Phật...

Trương Đàm cắn táo nhai rôm rốp, “Vây, nói trắng ra là, Như Ngọc không muốn sống nữa? Nên cho dù có Vô Công, nhưng vẫn không tự bức độc? Ừm, thật là trâu bò...”

Như Ý lo âu, “Có lẽ là đã chịu một cú sốc quá lớn, nên không còn muốn sống nữa...”

Trương Đàm không cho là đúng, “Vớ vẩn, cuộc sống tươi đẹp là thế, có cái quái gì mà sốc? Các người nói thử xem, phải là nguyên nhân gì mới khiến cho các người sốc đến độ không muốn sống nữa? Bắt đầu từ... Cát Tường!”

Bánh bao vừa bung một nồi chè đậu xanh vào cửa, nghe Trương Đàm gọi liền giật mình ngẩng đầu lên, chân vấp một cái, nồi chè bay vút về phía quả đầu trọc bóng loáng của Viễn Tu. Dĩ nhiên, hòa thượng đức cao trọng vọng của chúng ta sẽ không để thức ăn cúng lạy cho thổ địa, nên rất nhanh tay bắt lấy.

Trương Đàm chỉ tay về phía Cát Tường, quát, “Điều gì khiến em đau khổ không muốn sống nữa? Một, hai, ba! NÓI!”

“CƠM CHAY KHÔNG THỊT!” Cát Tường ôm mặt, nước mắt giàn giụa gào lên, chỉ mới tưởng tượng thôi mà đã đứt từng khúc ruột.

“Quá thực dụng!” Trương Đàm lập tức chuyển sang người gần nhất, Thập Nương, lại quát lên, “NÓI!”

Thập Nương giật bản mình, thốt lên, “THIÊN HẠ THÁI BÌNH!”

Mọi người nhú mày, đồng thanh, “Tại sao???”

Thập Nương quýnh quýnh, “Thiên hạ thái bình sẽ không có cãi nhau, đánh nhau, nói chung là không còn chuyện để hóng!”

“Xôi!!!” mọi người lại đồng thanh.

“Sẽ chán muốn chết đó!” Thập Nương cố gắng cứu vãn.

Trương Đàm lạnh lùng phát tay, “Quá dung tục!”

Thập Nương ôm lấy Cát Tường, khóc kêu, “Bọn họ xem thường ta!”

Bánh bao múc chè ra chén, an ủi, “Em hiểu mà, em hiểu... Ăn chè đi.”

Trương Đàm chỉ lão Phúc, “NÓI!”

“Có người dám ăn đồ ta nấu!” lão Phúc vuốt chòm râu bạc, cười đáp.

Đồ ăn của lão Phúc nấu ra quả thật không phải đồ cho người ăn, nhưng vì sao có người dám ăn thì lão lại muốn chết? Mọi người nhìn nhau không hiểu.

Lão Phúc kéo vạt áo bùi ngùi, “Sẽ khiến ta xúc động muốn chết!”

Người người gật gù, đúng là sẽ xúc động muốn chết. Xúc động vì trên đời lại có người gan dạ như vậy, và cũng ngu như vậy.

“Coi như là lý do tạm ổn đi. Tiếp theo, Như Ý!”

Như Ý nhìn chằm chằm Trương Đàm, Trương Tuyết, sau đó trịnh trọng đáp, “Nếu hai vị thiếu gia có ngày thành gia lập thất mà không bị ‘trả hàng’, Như Ý nhất định sẽ mừng muốn chết!”

Trương Đàm vỗ bàn đứng dậy, “Vớ vẩn! Hai chúng ta làm sao có ngày bị ‘trả hàng’ cho được? Lý do quá bậy bạ, loại! Tiếp! Hùm Thúc!”

Hùm Thúc cả người căng cứng như đá, gương mặt đầy râu rung rung, dường như đang suy nghĩ rất tích cực. Mọi người vừa ăn chère vừa chờ đợi. Cuối cùng, khi bạn nhỏ bánh bao ăn tới chén chère thứ ba, Trương Đàm buộc phải bỏ qua ý kiến của vị ‘đầu gấu’ này, nhảy sang đầu trục.

Hòa thượng Viễn Tu lại chấp tay niệm ‘nam mô’, xong mới chậm rãi đáp, “Đối với bản tăng, cưới vợ là một việc đau khổ đến chết!”

Câu nói này như một trái đạn khói ném vào giữa nhà, làm cho chương khí mịt mù. Trương Đàm không nhịn được mà hỏi, “Huynh là hòa thượng, hòa thượng xuất gia cũng có thể hoàn tục cưới vợ lập gia. Tu huynh, huynh định hoàn tục à?”

“Không.”

“Vậy huynh còn nhắc tới chuyện cưới vợ làm chi?”

Viễn Tu thở một hơi thật dài, quả đầu bóng lưỡng lắc lư, “Cưới vợ thì phải tốn tiền, mà tiền thì không dễ kiếm, càng khó dành dụm. Nếu cưới vợ, thì phải chuẩn bị sính lễ, mặc dù vẫn có hồi môn, nhưng mà không thể trông mong gì được. Sau đó còn phải đãi tiệc, ày, cũng không thể đãi chay tàu hủ thay thịt, trà thay rượu. Lỡ như bên vợ bà con đông, ày, thiệt là tốn kém què lại mặt... bỏ lô ba la...”

Mọi người nghếch mặt ra. Trương Đàm hoài nghi hỏi, “Tu huynh, đừng nói với ta, huynh đi tu là vì sợ phải tốn tiền cưới vợ đi?”

Viễn Tu gật đầu, “Đúng là vậy.” sau lại lắc đầu tiếc hận, “Đáng tiếc là sư phụ, sư thúc bá, sư huynh đệ, chúng tăng gia phật tử trong tự đều bắt ta hoàn tục, ày, thật là đau khổ...”

Đến đây, mọi người mới nắm được một tin tức trọng yếu, đó là, cái tên đầu trục mặc cả sa cầm ti trọng ôm bát vàng sáng tối mở miệng nam mô này thực ra đã hoàn tục rồi. Ày, nói không chừng là bị trục xuất mới đúng...

Sau khi Trương Đàm tổng kết cuộc khảo sát cực kì vớ vẩn ấy, bèn quay sang Trương Tuyết, gãi gãi đầu, “Tam ca, theo đệ nghĩ, Như Ngọc chắc là không có vì thiếu thịt mà muốn chết, không vì thiên hạ thái bình mà muốn chết, càng không thể vì cưới vợ mà muốn chết được, ừm, còn về mặt nấu ăn thì...”

Trương Tuyết khoanh tay, vẻ mặt trầm trọng, “Hừm, theo ta nghĩ, chắc là do hận đời nên mới chán sống rồi.”

“Hận đời?”

“Hận như thế nào?”

Trương Tuyết liếc mọi người một cái xem thường, “Còn hận thế quái nào nữa? Dĩ nhiên là hận đời này không có ai xinh đẹp sánh đôi được với hân, cho nên muốn chết rồi!”

Cả thầy cùng ồ lên, “Ồ, thì ra là như thế!”

Viễn Tu chấp hai tay, “Quà là suy nghĩ cao thâm, thí chủ, bản tăng xin bái phục!”

“Bái phục! Bái phục!”

“Ăn chère, ăn chère đi...”

Người bình thường thứ nhất: Như Ý, ngửa đầu nhìn trần nhà, thật sự không còn gì để nói.

Người bình thường thứ hai: Bùi Lãnh, im lặng rút chân lại, lặng lẽ tránh xa căn phòng đầy những kẻ không bình thường kia. Vốn định ăn chút chère đậu xanh, nhưng bây giờ lại thấy, chẳng thả nhện một chút, còn hơn dính vào rồi nhiễm phải căn bệnh ‘thiên tai’.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Xin Yêu Em Thêm Lần Nữa

Khi Phùng Tuyết có thể xuống giường lần nữa, đã là ngày thứ năm. Không biết bao nhiêu lần giặt mình tỉnh dậy trong đau đớn. Đúng như Bùi Lãnh dự đoán, không chết ngay được, mà là sống không bằng chết.

Lúc thần kinh đau đớn khiến anh không còn tỉnh táo, đối diện với anh mắt kinh ngạc của Trương Tuyết, anh chỉ muốn trốn. Lý trí của anh từ chối chấp nhận bản thân trở nên tệ hại như vậy trước cô. Anh muốn mình luôn mạnh mẽ vững chắc, cho dù có ngã xuống, chí ít cũng phải vì cô mà ngã, chứ không phải thê thảm như vậy, không phải như thế này.

Những cơn đau như thế, Phùng Tuyết bị đánh ngất thì cũng vì đau mà tỉnh lại. Mỗi một lần tỉnh táo ít ỏi, trước mắt anh hiện ra đều là dáng vẻ mệt mỏi của người xung quanh.

Lão Phúc vẫn cứ lầm nhảm bên tai anh, “Này nhá, mấy người bọn ta đây hợp lại mới đủ sức đánh gục người đấy nhá! Cho nên, tiểu tử thú, người chưa chết được đâu, khỏe như trâu ấy mà, voi vật cũng không chết được...”

Phùng Tuyết liếc nhìn tay chân bị trói vào giường, chỉ có thể miễn cưỡng nhếch môi cười gượng. Sau đó, đau đớn choáng váng lại ập đến, một hồi nóng một hồi lạnh. Nóng như lửa thiêu, lạnh như đóng băng. Từng tấc da thịt tựa như đang bị một con quái vật vô hình gặm nhấm, nhai rồi nhả, nhả rồi lại nhai. Miệng nồng tanh mùi máu.

Ý thức Phùng Tuyết lại dần dần trở nên mơ hồ, không biết chuyện gì xảy ra. Bên tai là tiếng thét của Bùi Lãnh, nghe như từ xa vọng lại, “Đứt dây trói rồi! Hùm Thúc, đại sư...”

Trương Đàm nhìn Phùng Tuyết không biết lấy đâu sức lực kinh người bứt đứt dây trói, quát lên, “Đánh ngất hần! Đánh ngất hần đi!”

Hùm Thúc cùng Viễn Tu vội vàng lao tới. Thân thể Phùng Tuyết đột nhiên cứng lại, gân xanh nổi đầy mặt, tay hướng về phía Hùm Thúc. Bàn tay chuyển màu tím sẫm, mang theo kinh lực bất ngờ ập tới. Hùm Thúc theo phản xạ đối chưởng. Hai người chạm tay chỉ trong chớp mắt, Hùm Thúc bị đẩy lùi hai bộ.

Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người. Hùm Thúc gầm lên một tiếng, công lực tung ra phải đến bảy thành, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng ghìm lại một chương kia của Phùng Tuyết.

Viễn Tu ngay lập tức dùng ti trượng đánh rời bọn họ. Phùng Tuyết tách khỏi vòng vây, điên cuồng hướng đầu vào cột nhà mà lao tới. Trương Đàm dùng vai tông Phùng Tuyết ngã văng ra giữa phòng.

Nội công của Phùng Tuyết khiến mọi người thực khản trương. Bị tra tấn đến chết là một chuyện, nhưng tẩu hỏa nhập ma lại là cả một vấn đề khác. Theo như lời Trương Đàm, thì cao thủ bị tẩu hỏa nhập ma cũng chẳng khác gì kẻ điên mỗ lộn, trước khi chết còn kéo theo cả tá người làm đệm lót lưng!

Đối với người chưa từng biết gì về nội công tâm pháp như Phùng Tuyết, bản thân anh vào lúc này ngoại trừ cảm nhận hết thấy cơn đau thống khổ thì chẳng mấy may nhận ra khác thường của cơ thể này. Trong thâm tâm anh thực sự không muốn chết, nhưng bản năng muốn chấm dứt nỗi tra tấn này lại khiến cơ thể tự động tìm chết. Trong cơn giãy dụa, đôi mắt như có như không nhìn thấy một bóng dáng mờ mịt đang bước qua thềm cửa.

Dáng người mảnh khảnh, áo gấm kim ngọc, người đứng ngược sáng, khiến cho châu thân như đang tỏa hào quang. Ánh sáng ấy quá chói mắt, làm cho anh ngu muội theo đuổi.

Trương Tuyết nhìn người đang chập vật trên sàn. Làn da trắng bệch như sáp nến, đôi mắt đỏ ngầu, tóc tai xơ rối, màu máu đỏ thẫm rỉ ra từ khe miệng. Người trước mắt trông chẳng khác gì ngọc quý, khiến nàng không khỏi khiếp sợ, nhưng nhiều hơn cả là... đau lòng...

Vào ngay lúc này, gia hỏa Bùi Lãnh lại giống như diêm không sợ súng, lao tới Phùng Tuyết, hai tay vung lên đầy kim bạc.

Trương Đàm kinh hãi thét lên, “BÙI HỈ!!”

Vậy mà, dưới ánh mắt kinh ngạc sững sờ của mọi người, Bùi Lãnh lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, dùng thủ thuật phóng châm cực kì kinh người đem Phùng Tuyết cầm thành con nhím. Thân thể Phùng Tuyết lập tức chao đảo, tròn mắt đỏ ngầu trợn trừng, một búng máu đen phun ra, sau đó liền ngã xuống bất động.

Bùi Lãnh giờ tay áo thấm mồ hôi trên trán, phồng miệng thở một hơi, “Phù, hù chết ta! Tự dưng quơ tay quơ chân loạn xạ làm gì?”

Viễn Tu cùng lão Phúc bốn mắt nhìn nhau, mồm há hốc.

Là ảo giác sao? Vừa nãy gia hỏa này vừa làm cái gì vậy? Đến cả võ lâm cao thủ cũng suýt nữa thất thủ, vậy mà nhóc con này, võ công không có, nội công mù tịt, lại có thể ra tay hạ gục hần trong nháy mắt. Lẽ nào chúng ta rời giang hồ lâu quá, đã không còn theo kịp thời đại rồi? Sóng sau đè sóng trước, râu dài hơn lông mày rồi sao?

Trương Đàm bức bối nói, “Bùi Lãnh, người muốn chết à? Vừa rồi người có biết mình vừa làm trò ngu xuẩn gì không?”

Bùi Lãnh hi hục kéo Phùng Tuyết lên giường, nghe vậy tròn tròn mắt hỏi, “Làm gì? Ta châm ngắt hẳn, đỡ mắc công các người tốn sức, còn mắng ta?”

Trương Đàm há miệng, lại cảm thấy nói nhiều cũng thừa. Quyết định ngâm miệng ngời phịch xuống ghế. Hừ, đại gia ta sinh khí rồi đó! Hừ hừ!

Trương Tuyết đến bên giường, vắt khăn nóng chậm rãi lau đi vết máu trên người Phùng Tuyết. Máu đều đã biến thành đỏ thẫm. Đau đớn như vậy, hành hạ khổ sở như vậy, người không ra người mà chẳng ra ma. Là ai mà lại lòng dạ độc ác như thế?

“Tứ đệ.” Trương Tuyết quay sang giặt khăn, nhìn màu đỏ nhuộm cả đôi tay của mình mà có chút cay mắt.

Trương Đàm đang làm mặt ngủ, vừa nghe gọi liền biến thành cún con chạy tới ôm chân Trương Tuyết, “Dạ?”

“Ặc!” đầu trọc rất không khách khí sặc một búng nước trà.

Trương Tuyết cầm bàn tay thon dài bết bết máu khô của Phùng Tuyết, chậm rãi lau chùi. Trương Đàm nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của nàng, liền biết đây là đang nói chuyện nghiêm chỉnh, vì thế cũng nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh mà lắng nghe.

Nàng nói, “Phái người tìm hiểu xem, hôm chúng ta vớt được Như Ngọc, ở thượng nguồn đã xảy ra chuyện gì.”

Trương Đàm thâm đảo mắt nhìn người đang bất tỉnh kia, đáp, “Vâng.”

Đó là chuyện xảy ra hai ngày trước. Bởi vì lần đó quá sức chịu đựng, nên Phùng Tuyết bị bọn người vô nhân đạo kia cột luôn trên giường. Đêm này đầu óc thanh tỉnh, nhìn đến dây trói tay bị xô ra, lần đầu tiên kể từ khi đến đây, Phùng Tuyết có cảm giác muốn đào quân.

Mở mắt lên bước trong đêm tối, đến khi dừng lại thì đã thấy mình đứng bên hồ cạn trong lâm viên. Khung cảnh trước mắt thật sự không có chút gì gọi là đẹp đẽ. Từng dãy đèn lồng đỏ đưa chớp tắt quanh thạch đình, le lói chiếu xuống cỏ lau mọc kín đầy hồ. Hồ này có lẽ cũng từng có nước, có sen, có cá cá chép, chỉ tiếc là với mấy cộng dây thần kinh có tầng số thất thường của đám người trong nhà này, Phùng Tuyết dự đoán cái hồ này sớm muộn gì cũng bị bọn họ lấp đi. Ven hồ, cây cối lẫn cỏ rác um tùm, vô pháp vô thiên. Tất cả đều nói rõ ràng, nơi này đã lâu không người chăm sóc ngõ ngàng tới. Theo Phùng Tuyết biết, thì trong biệt viện này cũng chỉ có mấy người kia. Có lẽ bọn họ quá bận, cũng có lẽ là quá lười...

Một cơn gió thổi qua mang theo hơi lạnh. Ánh trăng ló dạng, rọi sáng một dáng người đang đứng trên cầu đá vắt ngang hồ cạn. Phùng Tuyết bị bóng lưng gầy yếu đó hấp dẫn tầm mắt, bị không khí ưu thương của người nọ lôi kéo, vô thức lại gần.

Trong ánh sáng lấp lúng chớp chòn, đôi vai nhỏ gầy buông rũ. Gió thổi mái tóc dài, tà áo lay động. Tiếng thở dài khe khẽ hòa cùng âm thanh cây lá xào xạc. Hình ảnh dao động trước mắt tựa như trong mơ, khiến Phùng Tuyết ngừng thở. Xúc động như nước tràn ly, như ngọn lửa cháy lan tràn trong cõi lòng xào rỗng.

“Em...” anh mở miệng gọi, nhưng chỉ có âm thanh hít thở nghẹn ngào phát ra.

Người nọ lại buông tiếng thở dài, chậm rãi quay mình.

Khi mặt đối mặt, mắt đối mắt, dung nhan đoan trang kiều diễm gần trong gang tấc, Phùng Tuyết bỗng dưng có xúc động muốn bỏ chạy. Nhưng anh thật sự bỏ được sao? Anh cúi đầu, để mái tóc rũ rượi che đi nụ cười bất lực. Thảm hại, thật sự là thảm. Biết làm sao đây, cô gái nhỏ này đã khiến anh yêu thâm rồi...

Trương Tuyết giật mình nhìn Phùng Tuyết chẳng biết từ khi nào lại đứng sau lưng mình, lo lắng những lời vừa rồi có bị nghe thấy, nhưng khi bắt được vô lực yếu ớt kia, lòng lại khẽ động. Người này tuổi đời còn rất trẻ, thế nhưng vì sao từ đầu đến chân đều mang một hơi thở tang thương. Nỗi tang thương như đã qua mấy đời...

Cô đơn đắm chìm trong nỗi đau của riêng mình, để mặc vết thương kia lở loét, máu chảy đầm đìa.

Nàng không phải là người có tấm lòng bao la yếu mềm, càng không phải là người sẵn lòng quan tâm kẻ khác. Trước kia trong thế giới của nàng chỉ có hai màu trắng đen, chỉ tồn tại một người duy nhất. Nay đã là Trương Tuyết, cho dù thế giới này có muôn màu muôn vẻ, người người vây quanh, nhưng vĩnh viễn vẫn không thể sánh bằng hai màu đen trắng, không thể thay thế người ấy...

“Người ngoại trừ bất lực muốn chết, còn có thể làm gì?” Trương Tuyết bỗng cất giọng nhỏ nhẹ hỏi.

Phùng Tuyết nhìn trong đôi mắt lạnh nhạt kia. Vừa xa lạ lại vừa quen thuộc...

Trương Tuyết cười nhạt, “Chết thật ra rất đơn giản, nhưng điều quan trọng là, sau khi chết rồi, người có thể được giải thoát hay không?” sống mất bình thân vô ba nhìn vào đôi con ngươi đen thẫm của Phùng Tuyết, “Chết rất dễ, nhưng sống lại rất khó. Nếu sống đau khổ, chết lại chưa hẳn là giải thoát, vậy cứ coi cuộc sống này là tội nghiệt mà người phải trả đi.”

Chết chưa hẳn là giải thoát?

Em từng nói, em không sợ chết, bởi vì cuộc sống này có quá nhiều khổ đau. Nếu có thể, em mong mình được sống ở nơi đó. Nơi em có tuổi trẻ, có sức khỏe, có một cuộc sống mà em vẫn hằng mơ ước.

Nhưng bây giờ, em lại nói với anh, ‘chết chưa hẳn là giải thoát’, vậy đâu mới là giải thoát cho em? Cho anh?

Đây là dẫn vật? Em đang tự trách mình sao? Em biết anh yêu, vẫn luôn yêu em... nhưng em lại dẫn vật, lại tự trách, lại đem tình yêu của anh trở thành gánh nặng...

Phùng Tuyết, em cần gì phải như vậy, cần gì phải như thế này?

Gió đêm thổi cho đôi mắt khô rát. Phùng Tuyết cúi đầu cười nhạt, vị đắng lan tràn trong lòng.

Có lẽ, như vậy sẽ tốt hơn.

Nhưng nhớ, đau khổ này, cay đắng lẫn chua xót này, hãy cứ để mình anh nhận lấy là được. Còn em, em hãy cứ quên hết đi, hãy hạnh phúc đi. Nếu cuộc sống là tội nghiệt, vậy chỉ cần một mình anh gánh vác là được...

Chúng ta đã dẫn vật nhau một đời một kiếp qua. Đời này kiếp này, hãy để mình anh, một người là đủ...

Người đứng trên cầu, mặc cho gió đêm thổi tóc dài đan rối vào nhau. Rõ ràng là mặt đối mặt, gần nhau trong gang tấc, nhưng lại như cách nhau đã mấy đời. Là nhưng nhớ vô hạn, là khắc khoải tuyệt vọng, là con tim khô héo chết dần chết mòn...

Không còn là đáng vẻ yếu ớt mảnh mai như cành liễu trước gió, cũng không phải gương mặt đáng yêu ngọt ngào trong trí nhớ. Điểm duy nhất vẫn không đổi, chính là nét lạnh nhạt ẩn hiện giữa hai đầu mày, vô tâm vô phé nơi đuôi mắt, còn cả thần thái lơ là lơ đãng đã ăn sâu vào cốt lõi kia.

Vì ánh mắt của Phùng Tuyết quá chuyên chú, quá nhiều cảm xúc phức tạp đan xen, khiến Trương Tuyết ngần ngại, mặc cho Phùng Tuyết từng bước áp sát. Đôi mắt mở to nhìn bàn tay thon dài tái nhợt của Phùng Tuyết khe khẽ chạm vào chân mày, lướt qua đuôi mắt, mang theo lạnh lẽo tê tái. Trong hơi lạnh ấy, nàng nghe thấy tiếng tim mình đập mạnh, còn cả... run rẩy từ những ngón tay lạnh ngắt như băng kia.

“Tuyệt thiếu! Là người đó à?” một giọng nói lạnh lót vang lên đánh gãy bầu không khí rồi bời giữa hai người.

Trương Tuyết giật mình, “Ồ, là ta... Thập, Thập Nương? Tỷ chưa ngủ à?”

Thập Nương kéo vạt váy ngủ, men theo ánh sáng đèn lồng bước tới. Trương Tuyết theo đôi giày đỏ chót nhìn lên cái áo ngủ màu ốt chín, đến khi nhìn thấy gương mặt trắng bóc như ma hiện ra, không khỏi giật mình nhảy dựng. Phùng Tuyết cũng giật mình không kém, nhưng cái người đang nấp sau lưng anh run rẩy chìa tay về phía Thập Nương lại càng khiến anh buồn cười hơn.

Trương Tuyết nào có tâm trí để ý đến hình tượng của mình, lộ ra đôi mắt nhìn Thập Nương, run giọng hỏi, “Thập, Thập Nương... mặt, mặt của tỷ...”

Thập Nương ngượng ngùng cười, “Cái này là mặt nạ nếp đường da! Công thức mới của tiểu thần y nhà chúng ta đấy!”

Nghe rõ, nhưng Trương Tuyết vẫn không dám nhìn thẳng mà vẫn nấp sau Phùng Tuyết, “Thập Nương, ban đêm không, không ngủ, ra đây, ra đây làm chi?”

“Ày, Đỗ Tuyệt thiếu gia, vì người mới tới nên không biết. Tôi, tôi có chứng mộng du.”

“Mộng, mộng du? Tỷ?”

Thập Nương cười xòa, “Săn hai người đã thấy rồi đó, cho nên lần sau nếu có thấy tôi đi lang thang trong nhà, cũng đừng sợ nhé!” nói xong lại che miệng ngáp dài, phát phát tay, “Thôi, hai người mau về ngủ đi. Tôi cũng trở về ngủ đây, chắc, ngày mai phải bảo lão Hùm tìm cái khóa to một chút mới được...”

Trương Tuyết nhìn dáng đi chữ ‘s’ của bà di Thập Nương ra khỏi tầm nhìn, bỗng dưng rung mình một cái thật là lạnh. Nửa đêm rồi còn mộng du ‘lượn’ ra đây, đầu tóc đó, mặt nạ đó, áo ngủ đó, đôi giày đó, từ đầu tới chân có khác gì quý nữ thứ thiệt đâu? Chà trách, chà trách gia hỏa Trương Đàm kia cứ cam đoan ban đêm nơi này cực kì an toàn, phải rồi, có một ‘ma nữ’ nửa đêm phá khóa lượn lòng vòng trong viện như này cơ mà!

Trương Tuyết rung mình, “Ta, ta phải về, về ngủ! Người, người cũng, mau mau một chút...” sau đó liền như con chuột nhắt men theo hành lang có ánh đèn lồng mà lùi mất.

Phùng Tuyết đứng nhìn bóng người nhỏ nhắn kia đi khuất, khẽ cười.

Dưới ánh trăng, trời đêm xào xạc gió hát, anh đứng đó, mái tóc dài lay động theo vạt áo trắng. Mờ nhạt lại ưu thương. Nhưng tất cả đau thương này có là gì?

Yêu em không phải là nghiệt, yêu em, là anh cam tâm tình nguyện. Chỉ sợ qua hết kiếp này, trăm năm sau sẽ không còn may mắn như vậy.

Trước nay chưa từng ước hẹn, chưa từng thề thốt.

Nếu đời này đã duyên kiếp tương phùng, hãy để anh lưu lại dấu vết bên em

Có lẽ là rất ít, nhưng anh vẫn muốn dùng một chút thanh tịnh ít ỏi còn sót lại này, đem em khắc ghi thật sâu vào trong tâm trí. Có như vậy, cho dù luân hồi

muôn kiếp, chỉ cần thoáng qua, anh hy vọng vẫn có thể nhận ra em, hy vọng lại một lần nữa yêu em.

Trái tim anh đập thật nhanh, choáng váng quen thuộc lại ập đến. Phùng Tuyết ôm đầu, cắn răng nhin xuống đau đớn. Anh nheo mắt nhìn về hướng Trương Tuyết biến mất. Lồng ngực phập phồng, cơ thịt co giật. Sâu trong máu huyết hai luồng khí nóng lạnh trỗi dậy, công kích lẫn nhau.

Mây đen kéo tới, trời lác đác mưa. Phong vân vẫn vũ vây quanh Phùng Tuyết, tạo thành một cơn lốc xoáy. Giữa cơn lốc, thân thể Phùng Tuyết được bao bọc trong luồng ánh sáng màu tím thẫm. Đến khi đau đớn vượt qua sức chịu đựng, anh cảm không được thét gào, đem nội lực dồn nén trong cơ thể kích phát ra bên ngoài. Một vòng sáng tím từ châu thân bắn ra, quét qua bán kính rộng lớn của hoa viên. Cùng lúc, một tia sét đánh xuống bầu trời, át đi âm thanh lẫn ánh sáng do kinh lực kia gây ra.

Phùng Tuyết thất khứu chảy máu, một búng máu đen ngòm đặc quánh từ trong miệng phun ra. Anh vịn thành cầu trượt xuống, bất động.

Ánh chớp nhá qua màn mưa đen kịt, gột rửa đi máu tanh trên phiên đá.

Trên cầu bỗng xuất hiện bốn bóng người. Ánh sáng yếu ớt rọi lên tướng mạo của họ. Một gầy gò râu tóc bạc phơ, một áo đỏ mặt trắng, kẻ thân hùm râu nón, người cò sa ti trượng. Không ai khác mà chính là bốn vị quân sự của Hồng Hi Quán: Lão Phúc, Thập Nương, Hùm Thúc, Viễn Tu.

Bọn họ đứng vây quanh, nhìn xuống Phùng Tuyết đang nằm bất động.

Hùm Thúc chống đại đao, cúi người xem xét Phùng tuyết, khẽ gật đầu.

Viễn Tu tay cầm ti trượng, tay lẫn tràng hạt, nhíu mày nói, “Không hổ là Vô Công. Ban đầu nếu không phải Bù Lân bắt ra được Tì Sát, có lẽ ta cũng không biết được hần là người của Tịch Tàng Cốc.”

Thập Nương che dù, có chút không tin được, “Đã từng nghe nói Vô Công đệ nhất thiên hạ, nhưng người này còn trẻ như vậy đã đạt được nội công thâm hậu như thế, xem ra là kỳ tài hiếm có. Nhưng nói đi cùng nói lại, vừa rồi khi hần phát công, các người có cảm thấy... từ khi khiếp người kia không? Ta nấp ở xa như vậy mà vẫn nổi hết da gà...”

Lão Phúc vuốt bộ râu dài bạc trắng, vẻ mặt trầm ngâm, “Người này thân phận, mục đích không rõ ràng. Nhưng hai vị thiếu gia có vẻ rất thích thú, nên trước mắt chúng ta chỉ còn biết chú ý nhất cử nhất động của hần.” tới đây, ánh mắt bỗng ngưng trở nên sắc bén, giọng nói cũng lạnh lùng, “Chỉ cần là kẻ có ý đồ bất chính ảnh hưởng tới an nguy của hai tiểu tử kia, chúng ta nhất định không thể để hần sống!”

Hùm Thúc lúc này mới lên tiếng, “Tì Sát đã được tìm lại, nhưng lạ ở chỗ là, trong cơ thể hần lại xuất hiện một loại độc khác. Dường như đã trộn lẫn với Tì Sát.”

Viễn Tu ngạc nhiên, ngồi xuống bắt mạch, nói, “Đúng là vậy. Kỳ quái, lần trước rõ ràng chỉ có Tì Sát, nhưng sao giờ lại nhiều thêm thể này? Hơn nữa còn là độc lạ. Dường như là độc, lại không phải độc...”

Lão Phúc trầm ngâm, hồi sau thở dài, “Chỉ có thể nói, có không ít người muốn mạng hần, tiểu tử này cũng thật tài giỏi, có thể gây thù chuốc oán với nhiều người sâu đậm như vậy.”

Thập Nương nhún vai, “Ta lại hoài nghi, nhóc con này lừa tình không ít người đâu. Để bảo đảm an toàn cho hai vị thiếu gia, trước mắt cứ để mặc hần trúng độc đi, ngộ nhờ hần có ý đồ gì, hoặc là có ai đến tìm hần trả thù, cũng không liên lụy đến thiếu gia nhà chúng ta!”

Phùng Tuyết bất tỉnh, chẳng biết làm quái nào mà lại bị đưa vào diện tình nghi. Ngay cả thân thể này võ công dùng như thế nào anh còn không biết, thế mà lại ‘dính chương’ rồi.

Thôi thì, Tuyết đại gia, chúc quý ngài may mắn về sau!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Ngoại Truyện Trần Dật

Nghĩ lại thì, nghiệp duyên của Trần Dật và Tô Mặc được bắt đầu bằng một sự kiện hết sức đơn giản, đến mức không thể nào giản đơn hơn. Khi ấy, nhà họ Trần đã dời toàn bộ về Thao Châu. Cha của Trần Dật, cũng tức Trần Thế Từ khi ấy, bởi vì phải thay ông nội hần, tức Trần Thân Vương trở về điện thánh, nên Trần Dật cũng được đi cùng.

Hần dất ngựa đi lạc lõng giữa đường phố Sài Kinh, nhìn mọi thứ thay đổi chóng mặt. Năm mà Trần Thân Vương mang Trần gia về Thao Châu, lại thế đời này không bao giờ trở lại Sài Kinh, Trần Dật chỉ mới bảy tuổi, đến lần trở lại thì đã mười bốn tuổi rồi. Bây giờ, Trần Dật cảm thán, thật nhiều thay đổi.

Đang bản thân, chợt nghe có tiếng bước chân chạy lạch bạch, còn chưa kịp dất ngựa tránh sang một bên, đã có vật nhỏ đâm sầm vào chân rồi dội

ngược lại. Âm thanh mông hên đất mẹ vang lên, liền nghe một tiếng kêu ‘ai da’ vang lên. Trần Dật liền thở dài, thôi rồi, động vào con nít rồi.

Ngã ngời trên đất là một đứa nhóc chừng ba bốn tuổi, mập mạp tròn vo như viên bánh trôi nước. Nhìn quần áo phục sức, chắc chắn là con nhà khá giả bậc thượng lưu rồi. Trần Dật vội vàng ngồi xuống đỡ đứa nhỏ dậy, còn tưởng nó sẽ khóc la om sòm, ai dè, vừa đứng dậy liền một tay ôm mông một tay giờ lên.

“Chát!”

Trần Dật ngẩn ra, không ngờ mình thế mà lại ăn một tát tai chắc nịch của gia hỏa này. Nhìn thấy bàn tay nhỏ kia giờ lên chuẩn bị táng xuống một cú nữa, Trần Dật lập tức chộp lại, sắc mặt cố gắng nhẫn nhịn, nói, “Anh bạn nhỏ, một lần là đủ rồi nha!”

Viên bánh trôi kia không những không sợ, mà còn hùng hổ, giọng ngọng nghịu quát lên, “Dám xô ta! Đánh chết ngươi! Đánh chết ngươi! Đồ tiện nhân!”

Trần Dật nhìn khuôn mặt phúng phính, ngũ quan đáng yêu kia, ngoại trừ đôi mắt có hơi nhỏ một chút, nhưng long lanh lóng lánh tựa như hạt mè đen rắc trên chén chè bánh trôi, quả thật đáng yêu chết người. Thế nhưng những lời kia rót vào tai, quả thật không thể chịu được. Rõ ràng chỉ là một đứa trẻ mới biết nói không lâu, làm sao lại nói được những lời này? Hai chữ ‘tiện nhân’ này nhất định là học từ đám già đầu trong nhà rồi!

Hắn nghĩ vậy, bất giác bàn tay cũng hơi dùng sức. Gương mặt đáng yêu kia lập tức dúm đỏ lại, cả người cũng vặn vẹo, hai mắt rung rung kêu lên, “Đau! Đau! Đau!”

Trần Dật giật mình thà lỏng nhưng vẫn không chịu buông ra. Bàn tay nhỏ nhắn, trắng múp míp, mịn màng non nớt, cầm trên tay chẳng khác gì cầm một cục bột, chỉ cần dùng sức một chút, lập tức sẽ bóp cho nát bét. Trong nhà Trần Dật cũng có một đồng anh em họ hàng, con nít càng không thiếu, nên khi nhìn viên bánh trôi trước mắt nín tay mím môi gần xuống tiếng khóc, trong lòng Trần Dật thật không dễ chịu.

“Đau lắm hả?”

Đôi mắt đen láy của bánh trôi rung rung nhìn hắn, vừa nghe hỏi thế, nước mắt bỗng dung tuôn trào, nhưng vẫn quật cường mím chặt môi không kêu ầm lên. Điều này càng khiến Trần Dật có hảo cảm với viên bánh này. Hắn bèn buông bàn tay nhỏ kia ra, thay vào đó là ôm lấy thân hình béo múp míp kia, bồng lên.

Viên bánh trôi cũng giật mình, khi được Trần Dật bồng lên liền thoáng sợ hãi, hai bàn tay bột lập tức giờ lên, chuẩn bị ‘thân’ vài cái nữa vào mặt Dật đại gia. Trần Dật sầm mặt lại, dùng ngay chất giọng uy nghiêm trong quân đội, “Ngươi mà đánh, ta lập tức đánh trả!”

Hiển nhiên đe dọa có hiệu lực. Viên bánh trôi kia cũng nhận ra Trần Dật nhiều tuổi hơn, cao lớn hơn, mạnh hơn, nên đánh người cũng sẽ đau hơn. Nghĩ mà sợ, mặt mày tái mét nhìn chăm chăm Trần Dật.

Hắn nhìn viên bánh trôi hai mắt rung rung nước, rõ ràng là sợ muốn khóc tới nơi nhưng vẫn mím môi nín lại, không hiểu sao lại thấy thương thương tội tội thế nào. Sang năm hắn sẽ làm lễ thành nhân rồi, bây giờ cũng coi như là một nửa người lớn, sao lại ở trên đường cái bắt nạt một đứa nhóc nhỏ hơn mình đến...

“Ta hỏi đệ, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Bánh trôi ngậm chặt miệng.

Trần Dật nhướn mày cười, “Sao? Không biết đếm số mà đã biết đánh người? Đệ là lưu manh đấy à?”

Viên bánh trôi bật thốt, “Ngươi á!” nói xong mới giật mình bùm miệng lại, sợ sệt nhìn Trần Dật.

Hắn bật cười, “Ngoan, chỉ cần đệ không hư, ta sẽ không đánh đệ.”

Viên bánh trôi bất mãn, “Keo kiệt...”

“Hừm? Ta keo kiệt?”

“Mẹ của ta mỗi lần ta ngoan đều thưởng! Ngươi là đồ keo kiệt! Ngươi không có thưởng cho ta!” đang nói giữa chừng, bỗng dung meo máo rồi òa khóc hu hu làm cho họ Trần kia hoảng hồn.

“Sao? Sao? Đệ làm sao vậy?” Trần Dật cuống quýt nâng viên bánh lên xuống đồ dành.

Viên bánh vừa khóc nức nở vừa nói, “Nhưng mà, mẹ của ta bỏ ta đi rồi! Híc! Bọn họ đều nói, híc, mẹ không cần ta, híc híc, người bỏ ta đi rồi! Hu hu hu! Mẹ không cần ta, hu hu hu, ta quậy ta phá nhưng người cũng không trở về phạt ta, hu hu hu!!!”

Trần Dật nghe mà hoảng hồn. Thì ra là vậy, chà trách đứa nhỏ này lại ngang ngược như vừa rồi. Rõ ràng là một đứa trẻ đáng yêu như vậy. Hắn để đứa nhỏ dựa vào áo mình khóc lầy khóc để, nhẹ giọng an ủi, “Ngoan nào, đệ đừng khóc. Con trai mà khóc cái gì? Mẹ đệ không cần đệ, nhưng còn có cha đệ mà...”

Không nói thì thôi, vừa nhắc tới là y như rằng mò trúng cái ngòi nổ. Viên bánh bao vùng lên, vừa đánh vừa khóc, “Ông không phải cha ta! Ông không cần ta! Mẹ ta đi rồi, ông cũng không thèm đi tìm mẹ về cho ta!! Bà vú nói, tại ông nghe lời tiện nhân mới làm cho mẹ ta tức giận bỏ đi! Hu hu hu! Ông chỉ

cần tiện nhân, ông không cần ta! Tiện nhân đó nói, nói sẽ sinh con cho ông, nên ông sẽ không cần ta nữa! Ta cũng không cần! Ta không cần ai hết! Ta chỉ cần mẹ! Mẹ ơi...”

Trần Dật càng nghe càng bối rối. Đây, đây là làm sao? Cái gia đình kiểu gì thế này? Tại sao đám người làm kẻ ở lại dám bàn ra tán vào việc nhà của chủ, để thiếu chủ nghe được như vậy? Hay là, bọn họ cố ý để đứa nhỏ này nghe được? Hắn càng nghĩ, thì lửa giận trong lòng trào dâng, nhưng nhìn khuôn mặt đầy đau thương uất ức trước mặt, không hiểu sao lại thấy xót xa hơn là tức giận.

“Này, đệ đừng khóc, ta mang đệ đi chơi nhá!”

“Híc híc, đi, híc, đi đâu chơi?”

“Đi thì biết!” nói rồi, họ Trần liền ôm theo viên bánh trôi chả biết là con nhà ai kia, nhảy phốc lên ngựa, phóng ra ngoại thành. Viên bánh trôi nhỏ lần đầu tiên cười ngửa, lần đầu tiên ra ngoại thành, được Trần Dật cho nếm thử những thứ cực kỳ mới mẻ.

Viên bánh trôi cười rất đáng yêu, khiến cho Trần Dật cũng bất giác thở phào nhẹ nhõm. Lúc đó, hắn đã nghĩ, thật may mắn vì đứa trẻ này còn có thể nở nụ cười xinh đẹp đến vậy.

Thế nhưng, khi Trần Dật mang viên bánh trôi trở lại, người ta đã giáng cho hắn một bạt tai đến xây xẩm mặt mày. Thì ra viên bánh trôi mà hắn đang ôm trong lòng lại là người của Tô Gia, hơn nữa còn là đích tôn trong nhà, tên là Tô Mặc. Thì ra, mấy tháng trước, phu nhân của Tô Thái Sư vừa bất hạnh qua đời, trong nhà đang bận rộn lo thu xếp, nên đã lơ là đứa nhỏ này, để nó chạy loạn khắp nơi, cho đến hôm nay vô tình gặp được Trần Dật trên đường.

“Người còn đứng đờ ra đấy làm gì? Mau giao trả tiểu công tử Tô Gia cho bọn họ, chúng ta còn phải khởi hành trở về Thao Châu!” Thế Tử Trần Danh, cha của Trần Dật, tức giận quát thẳng con ham chơi của mình.

Chẳng đợi Trần Dật giao người, Tô Thái Sư đã tức tốc chạy tới giành lấy đứa trẻ đang say ngủ được hắn bọc trong áo khoác. Hắn nhìn viên bánh trôi bị người ta giật khỏi tay mình, một nỗi bức tức không hiểu từ đâu dâng lên. Trần Dật ôm Tô Mặc lùi lại, lạnh lùng nhìn Tô Thái Sư.

Tô Thái Sư từ lúc trên triều trở về, tìm không thấy Tô Mặc, đã gấp đến độ muốn lật tung cả hoàng thành lên rồi, giờ phút này còn bị Trần Dật giành ngược, không khỏi nổi giận, gầm gừ, “Trần Dật, ngươi đây là ý gì?”

Một bên, Trần Thế Tử cũng không hiểu thái độ của con trai mình như thế này là thế nào. Nếu là bình thường, ông nhất định sẽ để mặc con trai mình muốn làm gì thì làm, nhưng đây là đích tử Tô gia, mà Trần gia thật sự không muốn có chút gì dây dưa với đám người này. Vì thế, ông cũng gắt gỏng nhìn chăm chăm Trần Dật, nghiến răng, “Dật nhi!”

Trần Dật đương nhiên cũng không muốn dây dưa với Tô gia, nhưng không hiểu sao, lúc đó lại không nhịn được mà hướng Tô Thái Sư nói, “Hắn nói Tô gia các người không cần hắn.”

“Cái gì??” hai lão cả đều tròn trừng mắt, tưởng chừng nghe nhầm rồi.

“Hắn nói, mẹ hắn bị đám tiện nhân trong nhà hại chết. Ông còn thông đồng với đám tiện nhân đó muốn hắn rời khỏi. Tô Thái Sư, có đúng vậy không?”

Tô Thái Sư sắc mặt biến trắng biến xanh, không rõ là chột dạ hay bị lời lẽ của Trần Dật chọc cho kinh hãi. Trần Thế Tử lại vô cùng ngạc nhiên, không nghĩ thẳng con này của mình hôm nay còn dám thọc ngoáy vào chuyện nhà người ta như thế. Nhất thời, cả hai đều không phản ứng kịp.

Trần Dật vỗ nhẹ lên bàn mặt núng nính thịt của Tô Mặc, lại nói, “Ta không biết tiện nhân mà hắn nói tới là ai, nhưng kẻ đó đã nói với hắn, rằng cha hắn sẽ có vợ mới, có con cái mới, cho nên hắn sẽ bị ném ra khỏi nhà. Ta lúc đó chỉ là người qua đường, còn không biết hắn là Tô Mặc, vậy mà hắn lại ôm chân ta khóc lầy khóc đê. Tô Thái Sư, chuyện của lệnh phu nhân, ta xin chia buồn cùng quý phủ. Nhưng thật lòng mà nói, nếu có một ngày, Tô Mặc thật sự rời bỏ các người, thì ta cũng không lấy làm lạ.”

“Người...” Tô Thái Sư giận tái mặt.

Trần Dật ngược mắt nhìn ông, nhấn mạnh, “Thái Sư, hắn là con trai của ngài.”

Bây giờ, một đường đuôi ngựa cấp tốc ra chiến trường, trong đầu Trần Dật không ngừng hồi tưởng lại ngày ấy. Hắn tự hỏi, nếu như ngày đó, hắn không theo cha vào kinh, cũng không dắt ngựa đi trên con đường ấy, thì mọi chuyện sẽ như thế nào?

Có phải hắn sẽ không gặp Tô Mặc của năm bốn tuổi tròn vo như viên bánh nếp kia không?

Trần Dật chợt phì cười.

Nếu ngày ấy không gặp, thì mười một năm sau, cũng sẽ gặp, hơn nữa còn là lần gặp gỡ đẩy hắn sa chân vào vùng lầy. Khiến cho hắn vạn kiếp bất phục.

Nhưng như vậy thì sao?

Trận chiến ngày mai, thắng bại đã rõ, nhưng cái con người vốn dĩ yếu đuối lại vô cùng cứng đầu cứng cổ kia vẫn bất chấp tới cùng. Chỉ nghĩ thôi mà tay hắn đã phát run. Đôi tay này, đã từng trao người ôm ấp ấm áp, đã từng vì người mà bao dung che chở, lại sẽ có một ngày, chính tay này sẽ đẩy người vào đường diệt vong.

Tô Mặc ơi Tô Mặc, có phải đây là điều em muốn?

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Hồng Hi Quán

Thao Châu là đất biên giới, dân cư chủ yếu là nông dân và thương nhân, hoặc người nước ngoài, đa phần còn lại đều là quân đội. Địa bàn được chia ra thành bốn khu vực tương tự ở Kinh Thành, lần lượt gọi là các trấn: Đông, Tây, Nam, Bắc.

Trấn Tây là khu vực quân sự trọng yếu.

Trấn Nam giáp biển, tụ hội rất đông thương nhân và ngoại khách, chỗ bến tàu lúc nào cũng rất đông đúc tấp nập, là chỗ kiểm ra tiền nhất.

Trấn Bắc là khu vực hành chính, Phủ Thành Thủ cùng vài phủ quan đều tập trung ở đây.

Còn lại, chính là trấn Đông, tập trung phần lớn là nông dân và ruộng đất.

Theo ý của Trương Tuyết, thì trấn Đông chính là chỗ tối chưa được văn minh khai sáng, bởi vì chỗ ở của các nàng hiện tại chính là ở trấn Đông, cái chỗ khi không đu – chim không đậu – gà không đẻ mà thần lùn cũng không thèm kêu. Vì thế, Trương Đàm quả thật đã bỏ ra số tiền còn con mà lại mua được cả mấy mẫu đất lớn, cho người dựng tường rào bao bọc thành một lâm viện yên tĩnh mát mẻ.

Trương Tuyết cùng hai bạn nha hoàn dạo một vòng, cuối cùng trở lại trong cái tửu quán tồi tàn của mình. Theo quan sát của nàng, con phố này trước kia có lẽ cũng không đến nỗi nào, nhưng hôm nay những hộ dân chịu sống gần quanh đây đều là những hộ nông gia, nghèo thì không nghèo, nhưng phần lớn đều đã trung niên đến lão niên, mười phần thì hết tám là người thuê ruộng đất của Trương Đàm.

Trong tửu quán mang tên Hồng Hi Quán này, rượu thì nhạt như nước, trà còn trong hơn cả nước mưa, thức ăn... không tìm được chỗ nào để khen. Mà những người được Trương Đàm thu về trông coi quán thì... thật sự rất đặc biệt.

Nói đến quán sự, ừm, quán sự ở Hồng Hi Quán bao gồm bốn người, đều là người được Trương Đàm ‘trăm tuyển ngàn chọn’. Tính từ tuổi tác, cao tuổi nhất là một lão già râu tóc trắng muối gọi là lão Phúc, xuất thân là thủ lĩnh của đám ăn mày trong ngôi miếu rách ở Sài Kinh.

Nghe Trương Đàm hàm hồ kể lại thì, món gà ăn mày của lão già này là con gà tuyệt vời nhất mà hắn từng được ăn. Lão Phúc chính là bếp trưởng, đáng tiếc, như đã nói từ trước: ngoại trừ gà ăn mày, những thứ còn lại lão làm ra đều không phải là thức ăn dành cho người.

Người thứ hai là Hùm Thúc, một trung niên râu ria rậm rạp, mặt mày hung ác, cao lớn đồ sộ, nhìn cứ như một con gấu đen. Người này thân phận không rõ, nhưng chỉ cần nhìn thanh đao không lồ thực dọa người kia, Trương Tuyết tự trấn an mình, có lẽ vị Hùm Thúc này sẽ có ích lợi ở một mặt nào đó, ví dụ như bảo kê chẳng hạn.

Còn có một hòa thượng tự là Viễn Tu, nghe đồn chính là sư đệ của Doãn Niên Phương Trượng ở Trấn Quốc Tự, người được xếp vào hàng ngũ võ lâm quái kiệt, đức cao vọng trọng, và nổi tiếng... keo kiệt.

Cuối cùng là Thập Nương, là một thạch phụ bị nhà chồng hưu nhà mẹ từ bỏ, nổi tiếng Thao Châu là người vừa đánh đá vừa hung dữ vừa bà tám. Vị này phụ trách đón và tiếp khách, ừm, nếu không muốn nói là đuổi khách.

Cả bốn người ấy, tầm thường một cách không tầm thường, đều không rõ nguyên do làm sao mà lại rơi vào tay hỗn thế ma vương Trương Đàm. Còn may là bình thường chẳng có ma nào ghé vào, nếu không, Hồng Hi Quán này chắc sẽ trở thành một cái đại hội võ lâm mất.

Trương Tuyết ngồi bên thềm cửa, ghé mắt nhìn ra đường. Buổi trưa vắng, gió hiu hiu thổi làm tấm vải đề mấy chữ Vong Nhân Y Quán ở đối diện cứ phất phơ như gọi hồn. So với Hồng Hi Quán, thì cái y quán ở bên kia đường xem chừng còn thâm hại hơn nhiều, nhìn mà xem, trong quán nhà nàng ít ra còn có ruồi muỗi ve vãn, còn cái y quán bên ấy, đến cả chim cũng không thèm ị nữa là.

Cát Tường mang trà bánh đặt lên bàn, theo tầm mắt dõi dẫn của Trương Tuyết nhìn sang, ngờ ngợ hỏi, “Thiếu gia, người đang nhìn gì vậy?”

Trương Tuyết phe phẩy quạt, chỉ chỉ cánh cửa vẫn đóng kín suốt mấy ngày qua ở đối diện, hỏi, “Cát Tường, ta nói cái ổ lang bám bên đó có phải đã bị niêm phong rồi không? Mấy ngày nay không thấy người nào ra vào.”

Cát Tường quả không hổ là cái radio tin tức nhạy bén, vừa nghe hỏi liền mở đài, “À, là Vong Nhân Y Quán. Hai ngày trước em theo Thập Nương lên chợ mua sắm, đã hỏi qua vài người trên chợ, thái độ rất là kì quái. Bọn họ nói, vị thầy thuốc đã dỡ miếu Thổ Địa lập thành y quán đó họ Mạc, tên Uẩn. Tuổi chừng hai mươi, tính khí thất thường, vui không cười, buồn không cười, không vui không buồn cũng không cười, nhưng một khi đã cười thì diêm vương cũng không thể bắt người. Họ Mạc đó, ở Thao Châu này rất nổi tiếng nha, biệt danh là ‘Diêm Vương Buồn’ đó.”

Trương Tuyết phe phẩy quạt giấy, híp mắt bĩu môi, “Vui không chữa, buồn không chữa, không vui không buồn cũng không chữa... Chớ không phải là tự PR bản thân mình đi? Ta thấy lang băm cũng chỉ là lang băm, chỉ khác ở chỗ có biết quảng cáo chào hàng không mà thôi.”

Cát Tường che miệng cười trộm, hai má phúng phính, cặp mắt cong cong như trăng lưỡi liềm, “Hi hi, thiếu gia, người phân tích thật hay nha! Thập Nương nói với em, cái họ Mạc lang băm đó đã lên núi hái thuốc rồi, phải đảm bữa nửa tháng mới về tới, hơn nữa, họ Mạc đó là khách quen của Hồng Hi Quán chúng ta, cứ đợi hần về tới là sẽ tự mò qua kiểm ăn thôi mà!”

Trương Tuyết vênh môi. Không phải nàng tò mò y quán kia, mà là đang buồn muốn chết đây. Đạo phổ Thao Châu cũng đạo rồi, mua sắm cũng mua rồi, nhìn người ngoại quốc cũng nhìn thấy rồi, có còn gì chơi nữa đâu? Trương Đàm thì mấy ngày nay chẳng thấy mặt mũi đâu, hẳn lại đang âm mưu quỷ quái gì nữa rồi.

Chợt có tiếng người bên trong hô lên, “Chao ôi! Trên đời lại có người đẹp như thế?”

Trương Tuyết lạnh gáy, cái giọng the thé cao quảng tám này còn không phải của bà dì Thập Nương kia sao? Thật là nhức đầu, chả trách khách vừa nghe đã bỏ chạy, có khác gì công phu sư tử hồng đâu?

“Lại có chuyện gì thế?” Trương Tuyết vẫn nhàn nhạt uống trà, hồi sau mới nhận thấy thật kì quái, sao con bé Cát Tường lại tắt đài rồi?

Quay đầu liền thấy bạn nhỏ bánh bao đang đứng chết trân như trời chồng. Trương Tuyết tò mò đứng dậy, tay quơ quơ trước mắt Cát Tường, hỏi, “Này, em làm sao vậy?”

“Thiếu, thiếu gia... người... néo em một cái, néo mạnh vào!” Cát Tường hai mắt tròn to, lắp bắp nói.

“Hử? Sao hôm nay lại muốn ăn đòn thế này?” Trương Tuyết lấy làm kỳ quái, giắt cây quạt vào thắt lưng, gờ hai tay bẹo má Cát Tường.

“Á! Đau quá! Thiếu gia, người đánh thật à?” Cát Tường ôm má hét toáng lên.

Trương Tuyết cười hề hề, “Ngu sao không đánh?”

Cát Tường ôm mặt ai oán, “Thiếu gia ơi là thiếu gia! Người còn đùa được? Không thấy tình hình có biến sao?”

Trương Tuyết lúc này mới ngơ ngác quay đầu nhìn quanh, không nhìn thì thôi, vừa nhìn, đến nàng cũng bị giật mình.

Dưới ánh nắng, người thanh niên áo xanh vân du, mái tóc đen dài, đôi mắt phượng chớp động, sắc mặt nhợt nhạt lạnh lùng. Trương Tuyết bị ánh mắt ấy làm cho á khẩu, không khí chung quanh như loãng đi. Sống lưng phát lạnh, nàng rung mình, khó khăn dời tầm mắt. Trong lòng dường như có bướm bươm bươm quanh, lại có chút gì đó trống trải, lạnh lẽo.

Ánh mắt này, rất giống anh, nhưng không phải anh...

Phùng Tuyết dừng bước, thu lại tất cả biểu tình của nàng vào trong đáy mắt. Cũng may, anh trước kia làm người giả tạo đã quen, khuôn mặt mới này vừa lạnh lùng vừa thanh cao, rất thích hợp giúp anh che đi tình cảm trong lòng. Tất cả những cảm xúc đều được anh đóng chặt, không lộ ra trước mặt nàng.

Khi bọn họ đối diện, những người và vật xung quanh dường như không tồn tại. Nhưng vào đúng lúc này, giọng nói gằn gợn của Trương Đàm lại cất lên, “Ui chớ! Bây giờ mới ra hình người đấy, còn là người đẹp như vậy! Tam ca, đệ thấy hay là cứ để Như Ngọc làm chiêu bài câu khách cho chúng ta đi, thế nào?”

“Không được!” Trương Tuyết lập tức phản đối, nói xong chính mình cũng kinh ngạc.

Phùng Tuyết nhướn mày, ánh mắt thoáng ý cười lướt qua Trương Tuyết.

Trương Đàm bắt được vẻ bối rối khó hiểu chợt thoáng qua kia của Trương Tuyết, liền cười xòa, “Ày nhưng mà không được. Nhìn bộ dáng ngây ngô như vậy, chắc chắn sẽ bị đám sài lang hồ báo nuốt mất, thôi thì cứ để Úc Dật Thanh đảm nhiệm vai trò này vậy!”

Viễn Tu đại sư đang đứng ngắm người đến đờ đẫn, vừa nghe đến cái tên này liền nhảy dựng kinh ngạc, “Úc Dật Thanh? Ông chủ, có phải là Úc thiếu trang chủ của Úc Kiếm Sơn Trang đứng đầu thất trang, được võ lâm giang hồ tôn là Nhất Kiếm Vương, cái người tính tình bạo hòa tự cao tự kỳ đó không?”

Trương Đàm vui vẻ gật đầu, “Đúng rồi đó! Viễn Tu huynh miêu tả thật là chuẩn không cần chỉnh! Có phải đã từng gặp qua Dật Thanh nhà chúng ta rồi không?”

Viễn Tu sắc mặt biến xanh biến trắng rồi biến hồng, lại trở về xanh, đầu trục bóng lưng đầy mồ hôi, bộ dạng khó xử vô cùng. Với kinh nghiệm phá hoại lâu năm, Trương Tuyết, Trương Đàm nhìn thấy thái độ có muôn lời muốn nói, vạn điều muốn thưa nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu kia, liền đoán chừng hai vị này hẳn đã đụng mặt nhau rồi, hơn nữa còn là trận chạm trán không mấy gì là vui vẻ nữa kia.

Trương Đàm tò mò húng khởi hỏi, “Tu huynh, đừng nói với ta là huynh đã từng lừa phỉnh Dật Thanh ngây thơ tong tầng nhà chúng ta rồi đấy nhé?”

Viễn Tu mặt mày nháy mắt đỏ bừng, cả quả đầu trục lóc cũng đỏ bừng bốc khói.

Chợt nghe có tiếng gầm từ trên cao vọng lại, “HÒA THUỢNG THÚI! LẦN NÀY ĐỪNG HỒNG CHẠY!!”

Mọi người cùng ngược cổ nhìn lên trần nhà. Một giây sau đó, liền thấy trần nhà rung lên, sau đó, bị một bóng hồng phấn phá banh. Viễn Tu hét lên, “NGUY HIỂM! MAU CHẠY!!”

Trương Đàm nhanh như cắt chộp lấy Trương Tuyết và Cát Tường, nhún người nhảy bổng ra khỏi chỗ Viễn Tu. Trương Tuyết hồi hồn, mới nhận ra mình đã đứng ngoài đường. Những người khác cũng nhanh chóng đáp xuống, lúc này Trương Tuyết mới biết, thì ra chung quanh mình toàn là cao thủ không thời.

Trương Đàm thả Cát Tường xuống, cẩn thận, “Cát Tường, ngươi nên giảm béo đi là vừa, nặng muốn gãy tay luôn hà!”

Cát Tường giậm chân, “Thiếu gia, người ta đây là mũm mĩm! Là mũm mĩm, không phải béo!”

Trương Tuyết cũng không có tâm tình xem hai đứa nhỏ kia cãi nhau, nhìn thấy Viễn Tu một bên che chắn cho Phùng Tuyết, một bên đọ quyền cước với ‘hồng phấn’, nàng mới sức nhớ, Như Ngọc mặc dù có Vô Công gì đấy, nhưng lại không có ngoại công đập gạch phá nóc như mấy tên quái thai này!

Bên cạnh, Trương Đàm kêu lên, “Ê, là Úc Dật Thanh, thì ra là bọn họ có quen biết từ trước!”

Trương Tuyết cau mày, “Vậy đệ còn không mau bảo bọn họ dừng lại? Đã đánh sụp tiền sảnh rồi, còn đợi họ đánh vào trong hậu viện luôn sao? Muốn tới nay cắm trại ngoài trời à?”

Trương Đàm vội vàng quay sang Hùm Thúc, “Hùm Thúc, thúc mau cản họ lại đi! Không khéo là đánh sụp nhà thật đấy!”

Hùm Thúc gật đầu, tròng mắt lóe lên. Cả bọn chỉ thấy một con gió mạnh quét qua, chớp mắt đã thấy Hùm Thúc chen ngang giữa trận đánh không rõ đầu đuôi kia. Một kích quang ra, liền đem ‘phấn hồng’ đánh bay.

Viễn Tu lúc này mới có cơ hội thở phà, “Hù chết ta, hù chết ta rồi! Mô Phật...”

“Mọi người mau xuống ăn cơm đi!” Như Ý cùng lão Phúc từ hậu viện đi lên, nhìn thấy tiền sảnh bị đánh sụp, không khỏi ngơ ngác, “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Trương Tuyết nhắc thấy Phùng Tuyết không có việc gì, mới âm thầm thở phào một hơi, rồi lại giật mình vì sao mình lại để ý nhiều như vậy? Nghĩ nghĩ, cuối cùng bèn quy vào việc đã là người của mình, cũng giống như bọn Cát Tường, Như Ý, lo lắng là chuyện dĩ nhiên. Nghĩ như thế, cả người tự động nhẹ nhõm hẳn đi.

Nàng bước qua đồng hồ cát, giẫm lên lưng Úc Dật Thanh đang nằm một đồng không dậy nổi, đi về phía Như Ý, cười tí mắt, “Không có gì, chỉ là một con chim lớn bay loạn thôi!” rồi dẫn đầu đi về phía phòng ăn.

Như Ý đơ mặt, “Chim? Chim gì mà kinh thế?”

Trương Đàm cười lớn, “Là chim chiêu bài!”

Cát Tường với tố chất nhiều chuyện cường đại, chạy tới chỗ Như Ý cung cấp tin tức, luôn tiện nói gót giẫm lên lưng Úc Dật Thanh mà đi. Chỉ là, lần này trọng lượng của bạn nhỏ bánh bao đã khiến Úc Dật Thanh bị đau mà tỉnh lại, rồi lại đau quá mà tiếp tục bất tỉnh.

Sau cùng, chỉ còn lại Viễn Tu và Úc Dật Thanh nằm trên đồng hồ cát. Viễn Tu lò dò tiến tới, chợt chợt Úc Dật Thanh vài cái, thấy người không động dậy, bèn ngồi xôm một bên, chấp hai tay há mồm niệm, “A Di Đà Phật, thiện tai, thiện tai, xin thí chủ hãy...”

Úc Dật Thanh đột ngột ngóc đầu dậy, đập vào quả đầu bóng lưng của Viễn Tu một miếng ngói, hét, “Câm miệng! Ta vẫn còn sống đây!”

Có câu ‘trời đánh tránh bữa ăn’, vì thế, trong bữa cơm trưa hôm đó, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ được diện mạo của người đã làm sụp tiền sảnh, chính thức đưa Hồng Hi Quán vào tình trạng ‘thì công sửa chữa’.

Úc Dật Thanh, theo quan sát của Trương Tuyết, và lời miêu tả của Trương Đàm thì là một nam nhân, là nam nhân có thể đánh đổ tầng tầng lớp lớp hoa khôi kim bài ở Di Hồng Viện, Nghênh Xuân Lâu, hay là Bách Hoa Lâu, các vị thiên kim là ngọc cành vàng, vân vân và mây mây. Lại nói, thói đời ngày nay đối với nam sắc đã không còn kị thị. Hơn nữa, đối với loại chủ quán chỉ nhận tiền không nhận người như Trương Đàm mà nói, nam sắc này cả nam lẫn nữ đều cầu, thật sự là dễ kiếm tiền hơn rất nhiều.

Trương Tuyết nhìn Úc Dật Thanh, cẩn thận quan sát dung mạo được chải chuốt tỉ mỉ, mặc dù rất anh tuấn, nhưng khí chất toát ra lại không giống với ‘người của nàng’. Quả thật không giống. Úc Dật Thanh từ đầu đến chân đều toát ra vẻ cao ngạo, ương bướng như con ngựa hoang. Còn Như Ngọc nhà nàng, lại là một phong thái ung dung tiêu sái, không nhiễm bụi trần, cả người từ đầu đến chân đều toát ra hơi thở lạnh nhạt, thoát tục. Nếu nói Úc Dật Thanh là con ngựa hoang, thì Như Ngọc nhà nàng chính là một con gió, ừ, đúng vậy, chính là một con gió.

Đang chuyên tâm ngắm người đẹp, bỗng dưng hơi lạnh từ đầu bủa vây, đem áp xuất trong phòng ăn đập xuống đất. Trương Tuyết đánh cái rùng mình, tự bản năng đem tầm mắt từ trên người Phấn Hồng thu hồi về. Úc Dật Thanh lập tức ngẩng đầu nhìn quanh, cũng không phát hiện được sát khí vừa rồi là từ đâu ra, bèn quay sang trừng Viễn Tu.

Hòa thượng đầu cúi gằm, thâm than thở, ôi Phật Tổ chứng giám, ta là vô tội... ai bảo đại gia ngươi không lựa chỗ mà ngồi như thế?

Trương Đàm: đừng nhìn ta, ta không biết gì đâu đấy, hà bá này không phải do ta vớt về đâu à!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cổ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Duy Ngã Độc Tôn

Tâm trạng của Trương Tuyết cho tới thời điểm đó cũng coi như là ổn định. Thế nhưng trạng thái ổn định này chỉ duy trì được cho đến khi cơm trưa được dọn lên bàn.

Trương Tuyết nhìn một bàn không biết là thức ăn cho người hay là cho heo trước mặt, lại nhìn sắc mặt cổ quái của đám người chung quanh, cất giọng hỏi, “Cái gì đây?”

Trương Đàm vẻ mặt méo xẹo nhìn từng đồng, từng đồng đen xì trên đĩa, khó khăn trả lời, “Theo lý mà nói, thì đây là bữa trưa của chúng ta.”

Trương Tuyết vừa nghe đến đó, nhướn mày nhìn Cát Tường, cố gắng kiên nhẫn hỏi, “Ai làm?”

Cát Tường vẻ mặt đau khổ đáp, “Dạ, là lão Phúc làm. Vốn dĩ mấy ngày qua, Như Ý nấu thuốc nấu cháo cho Như Ngọc, sẵn đó cũng phụ trách luôn việc trong bếp. Nhưng hôm nay Như Ngọc đã khỏe, nên việc bếp núc mới trả lại cho lão Phúc...” sau đó lại đưa ánh mắt tiếc hận nhìn Phùng Tuyết, rõ ràng muốn nói, ước gì người bệnh lâu một chút, nằm bẹp đi lâu một chút, như vậy ta mới có cơm ăn.

Trương Tuyết lại nhìn Trương Đàm, ánh mắt là ý nói, người là đệ chiêu mộ về, còn không mau giải thích rõ ràng cho ta?

Trương Đàm nuốt ực một hớp nước miếng, gian nan mở lời, “Trước kia đệ từng ăn qua gà ăn mảy của lão Phúc, rõ ràng là rất ngon, là con gà ngon nhất mà trước nay đệ từng được ăn...”

“Thật là đáng cấp...” Bùi Lãnh cho dù đã từng ăn mảy, nhưng trình độ này thật khiến cậu phải mở mang tầm nhìn.

Lúc này, cho dù Trương Tuyết muốn nhin thì cũng không nhin nổi nữa, đứng phắt dậy lật bàn đá ghế, chỉ vào mặt Trương Đàm mà quát, “Bây giờ ta bỏ đói người ba ngày ba đêm, sau đó đem một đĩa giun xào đĩa luộc lên đặt trước mắt, người cũng sẽ coi đó là mì xào giòn mà ăn ngấu nghiến, tin không? Muốn ta làm thử không? Hà?”

Phán Hồng lập tức phụ họa, “Đúng vậy đó! Đừng nói là mùi vị, chỉ vẻ ngoài thôi cũng đã vô cùng xúc phạm người nhìn rồi! Đây mà gọi là thức ăn sao?”

Trương Đàm xanh mặt lùi lại, cố gắng nở nụ cười nịnh hót, “Tin, đệ tin chứ! Tam ca, huynh đừng nóng, đừng nóng! Lập tức nấu cái khác! Nấu cái khác cho huynh ăn!”

Úc Dật Thanh phát tay, “Khỏi đi, khỏi đi! Ra ngoài ăn, chúng ta ra ngoài ăn!”

Bốn vị quân sự, kể cả lão Phúc cũng hát hòa theo, “Ăn tiệm, chúng ta đi ăn tiệm!”

Bao tử bạn nhỏ bánh bao vừa lúc này đánh một hồi trống đệm. Mọi người nhìn sang, bạn nhỏ Cát Tường của chúng ta liền ôm bụng gãi đầu cười hi hi, “Người ta vẫn còn đang phát triển mà...”

Trương Tuyết day day thái dương, nghe theo tiếng gọi bao tử của mọi người, nói, “Được rồi, trưa trời trưa trời, còn ở đó mà cãi nhau. Các người cứ cãi rồi ăn luôn cái... mở này đi, chúng ta ra ngoài ăn.”

Theo sau nàng, hiển nhiên là hai bạn nha hoàn, Phùng Tuyết, lại thêm Bùi Lãnh, Úc Dật Thanh và bốn vị quân sự, cuối cùng là Trương Đàm. Cậu nhỏ nhà họ Trương vừa đi vừa tiu ngưu, này hình như có gì không đúng, bình thường tam tỷ cũng không dễ nổi cáu như vậy đâu. Hừm, có khi nào ‘ngày ấy’ đến rồi không? Chẹp, mấy ngày trước đi đường ngựa xe xóc nảy, khó tránh lần này mệt mỏi khó chịu. Cậu nhỏ nhà họ Trương nghĩ thế, bèn chạy nhanh tới lòi lòi kéo kéo tiểu thần y, vừa đi vừa xâm xì to nhỏ, khiến đám người quân sự theo phía sau nghe thấy mà mặt mày rối bời không thôi.

Nửa giờ sau...

Trương Tuyết trừng mắt nhìn người nào đó ôm gốc cây mà ỏi lấy ỏi để, chân mày khẽ cau lại, cọng gân xanh trên trán lại một lần nữa bực ra. Nếu ban nãy là lỗi kỹ thuật thì thôi đi, nhưng hiện tại, mọi người đang ở trấn Nam, ngồi trong quán cơm nổi tiếng nhất Thao Châu, cả bàn cơm đều là mỹ thực hải sản ngon tuyệt, ngoài cửa là cảnh sông nước thuyền bè dập dìu gió mát.

Cảnh đẹp ý vui, đáng lý phải ăn ngon miệng, nhưng cái tên nô bộc này, thịt cá vừa đến trước miệng liền buông đũa bỏ chạy.

Chẳng lẽ gần mười ngày qua ăn toàn cháo trắng nên hỏng miệng rồi?

Trương Tuyết liếc qua Bùi Lành, hừm, chắc chắn đã chữa hồng mắt sợi dây nào đó...

Bùi Lành bị ánh mắt sấm soi của Trương Tuyết đánh tới, miễn cưỡng buông đũa, lưu luyến không rời đứng dậy khỏi bàn mỹ thực, lễ bước tới chụp lấy cổ tay Phùng Tuyết. Bất mạch một hồi, hồ nghi hỏi, “Người trước kia có từng ăn qua thịt cá không? Đồ ăn có mỡ động vật hoặc mùi tanh?”

Phùng Tuyết vốc nước rửa mặt, mơ hồ lắc đầu. Gì chứ, cái thân thể này trước kia ăn chay hay ăn mặn, anh làm sao mà biết được? Thịt cá tới miệng liền ói ra mặt xanh mặt vàng, có cần quá đáng như vậy không?

Bùi Lành trở lại bàn ăn, tay cầm đũa liên tục nhét đầy miệng, ngòm ngoàm nói, “Ặc Ặc Ặc Ặc... Ặc Ặc... Ặc Ặc Ặc Ặc Ặc...”

Mọi người trở mắt nhìn cậu nhỏ đang ra sức ngốn thức ăn, hai má căng phồng, mắt tròn to, ngay cả lỗ mũi cũng muốn trào ra cọng mì, không khỏi cảm thán. Cậu bé này cũng quá đáng thương, không biết đã bao lâu chưa được ăn một bữa đàng hoàng.

Phùng Tuyết ngồi một bên, nhìn thẳng bé ngoàm một họng như thế, cảm giác bất lực, mình đến miếng da gà cũng không cắn được...

Trương Tuyết cũng có điểm mũi lòng, nhưng tâm tính trêu đùa lại lấn sân. Nhìn Bùi Lành quả thật giống mấy nhân vật phim hoạt hình, ngoàm nhiều như vậy, không biết sặc một phát sẽ phun ra bao xa, nhẽ? Vừa nghĩ đến đó, liền không nhịn được nhếch mép cười.

Kẻ luôn đồng hành cùng Trương Tuyết trong suy nghĩ và hành động: Trương Đàm, lúc này rất không khách khí giơ tay lên, chường một phát vào lưng Bùi Lành.

Vâng, các bạn không có nhìn nhầm, đích thực là ‘chường’ một phát vào lưng Bùi Lành.

(MC: Yêu cầu các bạn nhỏ không được bắt chước trò này nhé!)

“Phụt!! Khụ! Khụ! Khụ!” thức ăn từ trong miệng Bùi Lành bay ra như đạn đại bác.

Mọi người lập tức tránh pháo. Trương Tuyết, Trương Đàm ngồi một bên, hai mắt lấp lánh nhìn một đường cong thức ăn parabol vô cùng ngoạn mục.

Ngay đúng lúc này, tiểu nhị đang tiễn chân một người đi ngang qua. ‘Phệt, phệt’ mấy tiếng, người kia từ trên trở xuống đều là ‘đạn pháo’.

Trương Tuyết, Trương Đàm cười đến run bàn. Úc Dật Thanh còn thực khoa trương rót từ trên ghế xuống, ngồi bệch trên đất cười chảy nước mắt. Chẳng còn vẻ công tử bột phần hồng đầu cả. Như Ý lắc đầu bất lực. Thực sự chẳng bao giờ ra thể thống gì. Cho nên mới nói, đẹp thì có ích lợi gì, quan trọng là bên trong, là cái cốt lõi ở bên trong đó!

Bùi Lành giận điên hướng Trương Đàm quát, “Người cái tên...”

Trương Đàm tay cầm tách trà lạnh, tay chụp cổ Bùi Lành, ép một đồng nước trà xuống họng khiến cậu nhỏ ho sặc sụa. Gia hỏa kia còn vuốt lưng cho Bùi Lành, cười meo mắt, “Ày, đừng nóng, là ta sợ người vừa ăn vừa nói sẽ nghẹn, nghẹn là dễ tắt thở lắm, biết không?”

Cát Tường vẫn tập trung gấp ăn, hai má ngốn một họng, động tác gấp đũa nhanh kinh hồn. Như Ý điềm tĩnh như không có việc gì xảy ra, cầm thực đơn gọi thêm món. Bốn vị quân sự kia tuy có kinh ngạc vì hành vi động kinh vừa rồi của Trương Đàm, nhưng nhìn thái độ bình thường của hai bạn nha hoàn, liền hiểu, thì ra cái gọi là ‘bất bình thường’ trong mắt chủ tớ bọn họ đều trở thành cái ‘bình thường’.

Vậy nên mới nói, đem cái bình thường gói vào trong cái bất bình thường, quả là phong thái của các bậc thiên tài!

Nếu mà Phùng Tuyết nghe được các quân sự vừa rồi đã ngầm ngầm thống nhất ý kiến với nhau như thế, chắc chắn sẽ ném cho bọn họ một ánh mắt vô cùng khinh bỉ. Đừng có nói người khác, chính các người cũng không có được xếp vào loại ‘bình thường’ đâu mà ham!

Phùng Tuyết uống một ngụm trà, liếc mắt nhìn sang Trương Tuyết. Nàng chỉ húp canh cá, gấp vài đũa gỏi thịt. Chân mày anh không nhịn được mà nhíu lại. Đường như là theo thói quen, anh ngồi thẳng lưng, xắn cao tay áo, dùng nước trà ấm rửa qua hai bàn tay, bắt đầu lột vỏ tôm.

Như Ý cau mày nhìn thực đơn. Món này có cá, món này có vỏ, hừm, thật là phiền phức. Tiểu thư nhà nàng không phải kén ăn, chỉ là lười mà thôi. Những món ăn ở đây đều phải lựa xương, bóc vỏ. Không phải nàng không thay tiểu thư làm, mà là ở bên ngoài ăn uống thì người nhất định không chịu để người khác phục vụ. Đến chỗ này ăn là ý kiến của tên dở hơi Úc Dật Thanh, bởi vì nghe nói đây là chỗ thu hút rất nhiều ngoại khách, hơn nữa cảnh vật cũng rất đẹp...

Chợt liếc mắt thấy người nào đó đang yên lặng lựa xương cá, lột vỏ tôm, bóc cua, lấy thịt đặt vào chén Trương Tuyết, hai mắt nàng sáng lên gât gù. Quả nhiên là tiểu thư nhà nàng mắt sáng biết nhìn hàng, trình độ tỉ mỉ như thế kia, e là cả đại nha hoàn chuyên nghiệp như nàng cũng không bằng rồi!

Trương Tuyết nhìn con tôm nằm trong chén, phồng má suy nghĩ. Ừm, cho tới ngày hôm nay, ‘nô bộc vạn năng’ này vẫn trung ra bản mặt lạnh như tiền, khiến nàng vẫn không dám lớn tiếng sai bảo. Cho nên, con tôm này, có phải ý nói người ta đã đồng ý cho nàng chỉ tay nắm ngón hay không? Vậy, ăn hay không ăn? Ày, thôi thì cứ ăn đại đi! Nếu không, e rằng sẽ có người trở mặt biết đâu chừng...

Ày, cứ cái kiểu này, việc nuôi ra thêm một cái gia nhân lần chủ có lẽ khó tránh khỏi rồi...

Ày...

Trương Tuyết vừa nghĩ vừa chậm rãi nhai nuốt, mới nói với Bùi Lãnh, “Thức ăn còn nhiều, không cần gấp. Từ từ nói rõ ràng cho ta nghe xem, Như Ngọc lại bị làm sao?”

Tay Phùng Tuyết hơi khựng lại. Anh hạ mi mắt, tiếp tục vờ như bình tĩnh, thực ra trong nội tâm đang run rẩy. Ngộ nhờ em ấy chê mình vô dụng, quyết định vứt bỏ thì làm sao?

Bùi Lãnh lườm Trương Đàm một cái, vừa định mở miệng, liền có tiếng người quát lên cắt ngang, “Mấy cái người này! Phun đồ ăn đầy người ta rồi mà còn không thèm xin lỗi tiếng nào sao?”

Lúc này một bàn chín người mới đồng loạt ngoảnh cổ nhìn lại. À, thì ra là một thiếu niên, mặc quần áo nô gia cao cấp dính toàn ‘đạn’. Từ đầu xuống chân, từ chân lên đầu, mãi mới nhìn đến mặt, không nhìn thì thôi, vừa nhìn, Trương Tuyết liền nhin không được phun ngay một ngụm trà. Mắt tí hí, mũi tí hí, miệng cũng tí hí, lại hé ra hai cái răng cửa to chình ịch, rất... đặc sắc! Đặc sắc đến nỗi Viên Tu ngồi ở đối diện Trương Tuyết cũng quên luôn mình vừa bị dính nước trà.

“Người...” Úc Dật Thanh lập tức buông đũa, mặt kênh lên chuẩn bị ‘đều’ người.

Trương Đàm lập tức đứng dậy, trưng ra bộ mặt cười nịnh toe toét, “Vị tiểu ca này, vừa nãy biểu đệ của ta ăn vội quá bị nghẹn, ta sợ hấn nghẹn chết, trong lúc cấp bách mới khiến hấn phun hết ra. Thật sự không có ý xấu gì với tiểu huynh đệ, niệm tình chúng ta trong lúc gấp gáp mà bỏ quá cho!”

Vị tiểu ca kia vừa phui thức ăn trên người, mặt mày cau có liếc mắt về phía Bùi Lãnh, giọng điệu cũng hạ bót lửa, “Thật là, làm như chết đói mấy năm không được ăn vậy... Hấn không sao rồi chứ?”

Trương Đàm phát tay áo, từ đầu trên tay đã có một miếng mộc bài, nhét vào tay tiểu ca nọ, cười tí mắt nhe ra hàm răng hồ ly trắng sáng, “Đã không sao rồi. Đây là phiếu hội viên miễn phí của hạ quán, coi như một chút thành tâm xin lỗi, tiểu ca nhận cho!”

Tiểu ca mắt hí một tay cầm lồng thức ăn, tay kia mở ra nhìn nhìn tấm mộc bài, gương mặt tròn vo tò mò, “Hồng Hi Quán? Đây là quán gì? Ở chỗ nào? Sao ta chưa từng nghe tới?”

Trương Đàm cười càng sáng lóa, “Chẳng giấu gì tiểu huynh đệ, hạ quán còn đang trong giai đoạn chuẩn bị, dự định tháng tới sẽ khai trương. Nơi đó cung cấp dịch vụ nghỉ dưỡng bao gồm ăn uống ngủ nghỉ, ăn huyết dưỡng nhan, giải trí bao gồm các loại hình trà đàm ca múa hát đấu quyền đua ngựa du hồ bơi lội, hoạt động dành cho bang hội gia đình gồm có dã ngoại săn thú leo núi đào nấm đốt lửa ca múa, bô lô ba la...”

Quán com đang đông đúc ồn ào, bây giờ chỉ còn lại tiếng nói khi cao khi thấp, hứng khởi sinh nong nổi của Trương Đàm. Ngồi ở đây, ngoại trừ Trương Tuyết và hai bạn nha hoàn đang ăn vẫn cứ ăn, còn có Phùng Tuyết là việc đang làm vẫn cứ làm. Đám người còn lại đều như lạc vào biển khơi của Trương Tứ Gia.

Trương Tuyết nhìn động tác bác vỏ cua của Phùng Tuyết mà thần thờ.

Ông tay áo xắn cao quá khuỷu, hai bàn tay trắng trẻo thon dài rửa qua nước trà, chậm rãi bác ra từng miếng thịt cua chắc nịch, nước trong vỏ cua hứng vào chén, thịt cua cũng cho vào trong chén đó.

“Anh ngâm thịt cua trong nước này, không sợ khô cứng, em cứ từ từ ăn. Nhai chậm nuốt kĩ, coi chừng khó tiêu.”

Trong quán hải sản đông đúc ồn ào, người đàn ông vận sơ mi nhạt, cravat vắt bên túi, tay áo xắn cao, vừa nướng sò vừa bác cua. Anh vừa làm, vừa nhắc chừng cô gái nhỏ bên cạnh, đôi khi lại cúi đầu cắn một miếng trên tay cô dứt tọt. Hai người, anh một miếng, em một miếng, thật âm áp, thật hạnh phúc...

“Thiếu gia, người sao vậy? No rồi à?” tiếng Như Ý vang lên vực Trương Tuyết về với hiện thực.

Nàng giật mình, phát hiện ra mình lại ngáy người. Nhớ anh đến ngáy người.

Trương Tuyết khẽ cúi đầu, giấu đi cảm xúc bất thường kia, nhưng nhìn đến chén thịt cua trước mặt, hốc mắt bỗng khô khốc, miệng lưỡi đắng chát. Một chút khẩu vị cũng mất sạch không còn.

“Ta no rồi, người cứ ăn phần của mình đi.” Trương Tuyết ừ rừ đẩy chén thịt cua về trước mặt Phùng Tuyết, đầu gục xuống uể oải.

Phùng Tuyết nhiu mày, chỉ mới ăn có mấy miếng mà bảo no cái nỗi gì?

Bùi Lãnh lên tiếng, “Hấn không ăn được, tạm thời thì không ăn được đâu.”

Như Ý hỏi, “Vi sao? Vi cái độc gì đó sao?”

Bùi Lãnh lắc đầu, ánh mắt có chút cổ quái liếc Phùng Tuyết, “Là do thể chất hấn không quen thức ăn có mỡ động vật, nói cho chính xác, là cái người này từ khi sinh ra tới giờ đã như vậy, hoặc là do một thời gian quá dài không ăn thịt cá, vì thế nhất thời trong cơ thể sẽ tự sinh ra một loại bài xích. Nếu muốn ăn thịt, trước mắt chỉ có thể tập từ từ, chậm rãi.”

Trương Đàm tiễn xong vị tiểu ca kia trở lại bàn ăn, không hề khách sáo chộp lấy chén thịt cua trước mặt Phùng Tuyết, vừa ăn vừa hỏi, “Làm thế nào lại vậy? Như Ngọc, trước kia người đi tu à?”

“Không biết.” Phùng Tuyết lạnh lùng đáp lời, giọng nói khàn khàn do thanh quản vừa bị tổn thương. Hai mắt nhìn chăm chăm cái chén bị cướp đi, xúc động muốn nằng người. Cái tên nhóc thối này vì sao lại dám cướp đoạt trắng trợn như vậy?

Phùng Tuyết căm tức nhìn Trương Đàm. Biểu hiện này, vào trong mắt người khác lại thành ra Phùng Tuyết đang phản bác lời Trương Đàm.

Thế là, Trương Đàm lại hỏi, “Vậy nơi người sống có tập tục ăn chay trước khi thành thân à? Vậy thì sẽ ảnh hưởng rất lớn tới dân số đấy... Ở đó chắc là theo chế độ nữ tôn rồi nhỉ? Vậy phụ nữ ở đó có đẹp không? Có biết chơi đánh bài không? Có bị hôi chân không? Bô lô ba la...”

“Không biết.” Phùng Tuyết có cảm giác, thằng nhóc Trương Đàm này rõ ràng tuổi thiếu niên, nhưng đầu óc tuyệt đối không phải thiếu niên, mà là trung niên, hơn nữa còn là một trung niên không gì không thạo!

Trương Thừa Tướng cũng thật hay, có thể nuôi dạy ra được một nhóc con đặc biệt như vậy. Anh chợt có chút hiếu kì đến hai người anh lớn của Trương Tuyết, so với Trương Đàm chắc cũng không phải loại ‘bình thường’ gì.

Trương Đàm nhai nuốt một cái càng cua đã được bác vò, trợn mắt hỏi, “Này, sao hỏi cái gì cũng không biết hết vậy? Đang đùa nhau à?”

Phùng Tuyết vẻ mặt lạnh nhạt, “Tôi không đùa cậu.”

Thái độ nghiêm túc của Phùng Tuyết khiến mọi người bất giác tự mình nghiêm chỉnh lại. Ngay cả Trương Đàm cũng tự giác thẳng lưng, giọng điệu cũng thu liễm lại, “VẬY... là ý gì?”

Phùng Tuyết lướt qua từng gương mặt mang vẻ khó tin nhìn mình, sau ánh mắt lạnh nhạt của anh mới dừng lại ở Trương Tuyết. Nét mặt của nàng cũng như bọn họ, bồn khoăn, hoài nghi, khó tin.

Anh nhìn vào đôi mắt đờ đẫn của nàng, chậm rãi nói, “Tôi không biết mình là ai, từ đâu đến, và vì sao tôi còn sống, nhưng mà, tôi rất cảm kích.”

Đúng vậy. Từ thời khắc anh trầm mình xuống biển, thì anh đã không còn là anh. Quá khứ, thân thể, tiền tài, địa vị giờ chỉ còn là bọt biển, theo con sóng dừ kia, vỡ tan rồi...

Cho nên, cảm ơn.

Cảm ơn định mệnh, đã cho anh một lần nữa được gặp lại em. Gặp lại em, khi anh vẫn còn là anh, vẫn còn một trái tim yêu em không đổi...

Trương Đàm choáng váng, “Nói như vậy... là... người bị mất trí nhớ?”

Phùng Tuyết nhún vai, “Cứ cho là vậy đi.” Lại quay sang Trương Tuyết, anh hỏi, “Em đồng ý giữ một người như tôi bên cạnh sao?”

Trương Tuyết há hốc nhìn Phùng Tuyết.

Nà, nà, nà nì?

Chuyện gì, chuyện gì đang xảy ra vậy? Ôi má ơi! Đây là, đây là... đang tỉnh tò sao????

Thập Nương huých tay Như Ý, mắt không rời khỏi hai kẻ đang bị khói hồng bao phủ kia, xì xạo, “Này, tỷ nghĩ thấy mùi gian tình đấy! Tuyên gia... không lẽ lại... thích đưa chuột?”

Như Ý cũng bị dọa cho ngơ ngác, thộn mặt ra, “Cái, cái gì mà đưa chuột?”

Thập Nương lại xùy một tiếng, “Ày, là tiếng lóng, tức là nói, Tuyên gia thích đàn ông!”

Như Ý mặt mày đỏ bừng như quả cà chua, lắp bắp, “Bậy! Bậy quá! Ô, không...” định nói Thập Nương ăn nói hàm hồ, nhưng sức nhớ tiểu thư nhà mình rõ ràng là nữ giới, dĩ nhiên phải thích đưa chuột, à bậy, là thích đàn ông rồi! Nhưng mà bây giờ ‘tiểu thư’ đang là ‘thiếu gia’ cho nên không thể nói ‘tiểu thư’ thích đàn ông được... ôi ôi ôi, sao lại lộn xộn hết cả thế này!!

Úc Dật Thanh cũng thộn mặt ra, nghiêng người hỏi Cát Tường, “Này nha đầu mập, cái quái gì đang diễn ra thế kia?”

Rốt cuộc cũng chỉ người có thần kinh thô như Cát Tường mới phá được cục diện màu hồng phấn trong mắt cái đám người rảnh hơi kia. Bọn bánh bao ngẩn mặt lên, miệng đầy mỡ phát biểu, “Còn cái gì nữa? Đây là Như Ngọc đang van xin thiếu gia nhà ta đừng có đuổi hán đi đấy! Không tiền, không nhà, không hộ tịch thì còn biết đi đâu được? Có thể mà cũng hỏi!” xong liền gục đầu xuống tiếp tục càn quét.

Bánh bao không mở miệng thì thôi, hể mà mở miệng, là y như rằng bão cấp tám thổi qua, thổi sạch sành sanh đám mây màu hồng phấn đang dày đặc bủa vây trí não của mọi người. Lúc này, tất cả mới ồ lên, à thì ra là vậy!

Ngay cả Trương Tuyết cũng hết hồn, còn tưởng...

Ày, cũng tại cái gương mặt yêu nghiệt kia quá mức nghiêm túc làm chi...

“Ăn chay thì ăn chay, gọi thêm vài món chay là được.” Trương Tuyết kết thúc màn xấu hổ không chịu được kia bằng việc bảo Như Ý gọi thêm món.

Mọi người lại cầm đầu ăn như thể đang trong cuộc thi ăn. Quán quân không ai khác là Bùi Lãnh, người đã lâu không được ăn một bữa cơm ngon. Và hậu quả của việc nhịn đói lâu ngày rồi đột ngột nhét quá nhiều thức ăn một lúc là: bội thực nghiêm trọng.

Vâng, thần y nhỏ bé của chúng ta sau bữa tiệc hoành tráng ấy cuối cùng cũng vinh quang ngã xuống. Không chỉ Bùi Lãnh, mà bốn vị quân sự dốt đặc bết núc của Hồng Hi Quán cũng vì hơn một năm qua đã toàn ăn thứ không phải dành cho người ăn, đột ngột ‘đổi khẩu vị’ nhét quá nhiều hải sản, khiến cho bao tử chịu không nổi, đều thi nhau ôm bụng ngã xuống thực là huy hoàng.

Trương Tuyết, Trương Đàm dở khóc dở cười. Trương Đàm và Úc Dật Thanh trước giờ đều chủ trương quân tử không gần nhà bếp, nên đã lấy cớ bận lên kế hoạch cải tạo lại quán xá mà chuồn mất. Trương Tuyết nói gì cũng là một con sâu lười chính hăng, nên việc điều dưỡng cho người bệnh đều rơi vào tay hai bạn nhà hoàn.

Sáng hôm đó, Cát Tường sắt thuốc, Như Ý nấu cơm. Phần cơm nước buổi sáng trôi qua trong yên bình, duy chỉ có phần thuốc men là có vấn đề. Theo như lời Trương Đàm, thì Cát Tường chính là cái bánh bao thịt, trong đầu không chứa não chỉ chứa thịt bằm với tai nấm, cho nên việc sắt thuốc bụng thuốc mà giao cho nàng thì chẳng khác gì gián tiếp giết người.

Xét thấy hậu quả nghiêm trọng của việc bỏ nhầm, sắt nhầm và bụng nhầm thuốc của bạn nhỏ bánh bao, Trương Tuyết liền đổi cho Như Ý sắt thuốc, Cát Tường nấu cơm. Buổi trưa, người bệnh đã có thể được uống đúng thuốc đúng bệnh, nhưng ngặt nỗi lại không đủ cơm ăn. Cũng theo như lời Trương Đàm, thì dưới cái đầu bánh bao thịt chính là cái hồ không đáy, thức ăn vào đó chỉ có thiếu chứ không có dư.

Vì đề bảo đảm phần cơm và tính mạng cho mọi người, lần này Trương Tuyết quyết định giờ chân đạp một phát vô cớ mông tròn trịa của bánh bao, tự mình đích thân xuống bếp.

Trương Tuyết là ai? Trương Tuyết chính là Phùng Tuyết, mà bản lãnh của Phùng Tuyết là gì? Là vô địch ném bơ, là uống thuốc không sợ đắng, là trạch nữ thù công gia chánh được Tuyết đại gia khó tính khó chịu liệt vào hàng nhất đẳng.

Vậy nên, buổi tối hôm đó, Phùng Tuyết bung bát cháo bí đỏ nóng nghi ngút ngồi phịch bên bàn cơm, hai mắt dờ dẩn rung rung lệ. Bởi vì biểu cảm của những người khác khi được ăn một bữa ra trò quá kích động, nên cũng không ai nhìn ra chút khác lạ kia của Phùng Tuyết.

Anh ngồi đó, nhìn mọi người vây quanh Trương Tuyết, chậm rãi múc từng muỗng, từng muỗng cháo. Nóng trong miệng, ấm trong lòng, ngọt ngào đến tận tâm can.

“Chúng ta là anh em, đó là sự thật không thể nào thay đổi...”

Nụ cười lạnh nhạt buồn bã, chua xót trong đáy mắt, hồ hững trong giọng nói...

Thế gian này, liệu còn có người khác có thể khiến tâm hồn anh thổn thức như thế?

Bất kể như thế nào, sẽ không bao giờ có người thứ hai.

Càng không ai có thể thay thế được.

Duy ngã độc tôn

Bởi vì, đó chính là em...

(Hờ hờ, tôi hơi hoài nghi, có phải anh vì thèm ăn đồ em ấy nấu nên mới đi tự sát không đấy?_MC)

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 21: Truy

Chương Hai Mươi Một: Truy

Tại quân doanh, mặc dù trời thu trong vắt, gió thổi hiu hắt thật đẹp, thật mát, thế nhưng nơi này, chứng khí ngập trời, người người u ám, đến con chuột cũng không dám chạy loạn. Hơn một tháng tình hình này đã kéo dài, và ngày càng có xu thế nghiêm trọng hơn. Cho đến hôm nay, có thể nói là một ngày tồi tệ hại nhất đối với các vị tinh anh trong quân.

“Vẫn chưa có tin tức? Các người được huấn luyện làm trinh thám kiểu gì? Lập tức trở về tự kiểm điểm cho bốn tướng quân!” tiếng nói trầm thấp ầm ầm như sấm sét từ trên trời rơi xuống chỉ huy trưởng truyền ra, dọa cho mấy binh sĩ canh gác bên ngoài sợ đến xanh mặt.

Nhóm năm người bước ra khỏi trường, sắc mặt xám ngoét như tro tàn. Bọn họ đều thuộc biệt đội trinh sát lão làng nhất, nhận rèn luyện khắc liệt nhất. Ấy mà mấy ngày qua đã liên tiếp thất bại, từng tổ đội năm người lần lượt nắm tay nhau xúc hầm cầu, thật sự khiến lệ anh hùng phải rơi trong hầm xí.

Nghiêm Gia Niên cùng Trần Dật còn cách chỉ huy trưởng chừng ba mét, vừa vặn nghe thấy tiếng gầm kia, lại nhìn thấy một nhóm người mặt ủ mày ê nhếch nhác đi ra, lập tức tự giác nhắc gót quay ngược trở lại. Đáng tiếc, người bên trong không phải hạng cao thủ tầm thường, mà là Kim Cương Đại Tướng Quân uy dũng, làm thế nào lại bỏ qua chút âm thanh nhỏ nhoi ấy.

“Đã đến sao còn không vào?” giọng Trương Tĩnh gầm gừ như sư tử, khiến Nghiêm Gia Niên cùng Trần Dật đều thoáng rùng mình.

Nghiêm Gia Niên phe phẩy quạt, xoay bước thờ dãi, “Thôi, thôi, là phúc không phải họa, là họa không thể tránh...”

Trần Dật về mặt muối tiêu cũng đành theo sát gót Nghiêm quân sư.

Bên trong, Trương Tĩnh đang ngồi xem địa đồ, đầu mày nhíu chặt, bọng mắt thâm quầng, chứng tỏ đã nhiều ngày không nghỉ ngơi. Nghiêm Gia Niên nhìn tình trạng này của Trương Tĩnh, chợt nhớ tới hai năm trước khi đánh quân du mục, Trương Tĩnh cũng mấy ngày đêm không ngủ không nghỉ suy tính đối sách. Hiện giờ mặc dù không đánh giặc, nhưng Trương Tĩnh vẫn khẩn trương còn hơn đánh giặc.

Trần Dật nghĩ tới hai bức thư khẩn phải dùng một ngàn sáu trăm dặm cấp báo kia, trong đầu càng thêm rối tung mịt mù. Bức thư tín đầu tiên là của Trương Thừa Tướng, truyền ý chỉ của Hoàng Thượng, bảo Trương Tĩnh tiếp quản binh quyền toàn vùng Đông Gia, sẵn tiện điều tra, tìm tung tích Thái Tử.

Bức thư thứ hai đến vào năm ngày sau đó, là Trương Duệ truyền đến, báo với Trương Tĩnh, hai ‘ông thần’ đáng lý phải đến điền trang ở Kiên Châu lại không biết đã đào ngũ đi đâu mất dạng.

So với bức thư thứ nhất, thì bức thư của Trương Duệ mới chính thức chọc Trương Tĩnh nổi cơn. Trần Dật còn nhớ rõ, ngày hôm ấy, hai đứa trẻ kia đã mồm năm miệng mười hứa hẹn là sẽ ngoan ngoãn thế nào, dâng hoàng ra sao, tóm lại đều là lừa tình người ta. Chả trách, chả trách Nghiêm Gia Niên đã từng nói, “Cặp bài trùng trong nhà họ Trương có thể sánh với thiên quân vạn mã, nếu không canh chừng cẩn thận, ai mà biết được sẽ quậy ra cái họa sát thân gì?”

Hơn mười ngày qua, bọn họ vừa phải tìm kiếm điều tra tung tích Thái Tử, vừa phải cho người ‘truy nã’ hai tên ôn thần kia. Từ phủ Đông Gia đến Kiên Châu, lại từ Kiên Châu thẳng tiến Ca Châu, từ Ca Châu vòng trở lại Thao Châu, vậy mà người cứ như nước bốc hơi, đến một sợi tóc cũng không lưu lại. Cứ tình trạng này tiếp diễn, e rằng trước khi Hoàng Thượng giận cá chém thớt, thì bọn họ đã bị Trương Tĩnh đưa lên thớt trước rồi.

Trương Tĩnh về mặt âm trầm, đột nhiên hỏi, “Mấy ngày nay, Lục Hoàng Tử có hành động gì không?”

Nghiêm Gia Niên đáp, “Mỗi ngày đều mượn vệ binh của phủ Thành Thủ ra ngoài tìm Thái Tử, số vệ binh ấy đều là người của ta, huynh không cần lo lắng. Mỗi ngày đều ra bên cạnh tìm người, không hề có liên lạc gì với ai khác.”

Trần Dật mím môi, “Ở bên cạnh chúng ta đã tìm hết rồi, thậm chí còn cho thuyền chặn ở hạ lưu cửa sông thả lưới trực vớt, nhưng vẫn chưa từng tìm thấy gì cả.”

Nghiêm Gia Niên gãi cằm, “Ta chỉ lấy làm hiếu kì, so với chúng ta, Lục Hoàng Tử ngoài việc mỗi ngày một lần đem người ra ngoài dạo, thì đều ở tại trong phủ ngồi ngốc. Nói hấn lo cho Thái Tử cũng không hoàn toàn đúng, nhưng nói hấn không lo lại cũng không phải...”

Trần Dật nói, “Hừ, huynh đừng quên, Trình Can giỏi nhất là đóng kịch. Ta vẫn không tin được người nhà Tô gia...”

Nghiêm Gia Niên cười đều, “Nhưng huynh lại tin Thái Tử đấy thôi?”

Trần Dật nhỏ giọng hừ nhẹ, “Thái Tử cũng không thực sự là...”

Trương Tĩnh cắt ngang lời Trần Dật, “Những chỗ có khả năng đều đã tìm qua, đều không có kết quả. Ta đang nghĩ, nếu như chúng ta tìm ngược lại, thử tra xét ở những chỗ không có khả năng xem sao?”

Nghiêm Gia Niên nheo mắt, “Ý huynh là...”

Trương Tĩnh ánh mắt sắc bén lướt qua bản đồ thành Thao Châu, “Đã hơn một tháng, nếu thực sự đã chết ở trên sông, thì ít ra cũng phải tìm được xác với di vật có thể chứng minh đó là Thái Tử. Nhưng những thứ chúng ta tìm được đều không có gì xác đáng. Tương tự, bọn hung thủ cũng sẽ có kết quả như thế. Cho nên là nói, Thái Tử vẫn còn sống, hoặc là không thể liên lạc với chúng ta, hoặc là đang ẩn nấp.”

Trần Dật hai mắt sáng rõ, “Không thể liên lạc với chúng ta, chỉ có hai khả năng. Thứ nhất là thương tích trầm trọng không có khả năng liên lạc, thứ hai, là đang bị khống chế! Với tính cách của Thái Tử, chắc chắn sẽ không chịu thỏa hiệp nếu bị uy hiếp! Vậy chỉ có thể là đang ẩn nấp!”

Nghiêm Gia Niên cười tiếp lời, “Đang ẩn nấp, cũng sẽ có hai khả năng. Thứ nhất là muốn tương kế tựu kế chờ rần xuất đầu. Thứ hai, là đã biết chủ mưu sau lưng là ai, cho nên cần phải ẩn nấp để bảo toàn. Nếu là đang ẩn nấp, như vậy rất có khả năng ngài ấy đang ở rất gần chúng ta, đang ở ngay trong thành Thao Châu!”

Trương Tĩnh đặt tay che trán Nam, trấn Tây khỏi bản đồ, nói, “Hai nơi này địch ta hỗn tạp, nếu ta là Thái Tử, nhất định sẽ tránh xa hai nơi này.”

Nghiêm Gia Niên nheo mắt cười, “Giao trấn Bắc cho ta đi, chỗ đó là địa bàn của ta!”

Trần Dật nói, “Vây ta sẽ dẫn người xuống trấn Đông, nơi đó ít người, hẳn sẽ sớm có manh mối.”

Trương Tĩnh lắc đầu, “Không thể kinh động nhiều người. Ta muốn hai người tự mình hành động, lần này không thể sơ xuất được. Nếu chúng ta nghĩ ra được khả năng này, thì bọn chúng cũng có thể. Trước mắt cứ để trinh sát tiếp tục tìm kiếm như trước, hai người sẽ âm thầm tự đi dò xét.”

Nghiêm Gia Niên gật đầu, “Ta hiểu rồi, cứ nhìn bọn chúng to gan ám sát Thái Tử trên thuyền thì biết, rõ ràng là có nội gián theo bên người Thái Tử...”

Vào lúc này, một tiểu binh từ bên ngoài tiến vào, hướng Trương Tĩnh ôm quyền, “Báo Tướng Quân, người của nhóm trinh sát số sáu đã trở về.”

“Cho vào.”

Tiểu binh lui ra, ngay sau đó, một nhóm người thân tàn ma dại, quần áo nhếch nhác vá chần vá đụp, tóc tai bù xù, trên tay còn cầm theo nón lá rách, chen bẻ tiến vào. Nghiêm Gia Niên mặt không đổi sắc lùi lại hai bước, bế khí nín thở.

Cái mùi, cái mùi quá sức là kinh dị!

Trương Tĩnh sắc mặt không đổi, nói, “Đã điều tra được gì?”

Người dẫn đầu lập tức hành lễ, nghiêm trang đáp, “Báo Tướng Quân, nhóm số sáu đã theo một nhóm ăn mày trong bốn ngày, đã tìm được vật này. Nghĩ rằng có thể sẽ liên quan đến vụ việc, nên mới gấp rút mang về.”

Trần Dật cau mày, “Vật gì?”

Người nọ vội tháo nón xuống, tháo xuống búi tóc rối tinh rối mù, mò mẫm trong mớ tóc rối một hồi, chặt vật lòi ra được một tấm thẻ bài. Trần Dật run tay cầm lấy (sợ bẩn -.-), nhìn thấy cái tên khắc trên đó, sắc mặt lập tức tối sầm. Nghiêm Gia Niên đi qua, mặc kệ bản thủ cầm lấy tấm thẻ bài kia, ánh mắt cũng trầm xuống, quay sang đặt lên giữa bàn cho Trương Tĩnh.

Tấm thẻ bài vô cùng quen thuộc đối với con dân Đại Triều, mặc dù đã bản đến độ sắc đồng chuyển sang sắc đen, nhưng vẫn có thể nhìn rõ cái tên được khắc trên đó.

“Tô Mặc!” Trương Tĩnh mặt mày như than, trên trán lập tức bụm ra một cọng gân xanh.

Nghiêm Gia Niên cùng đám người kia không ai bảo ai, tự giác lùi lại một bước. Mặt than ngàn năm không dễ thay đổi, nhưng cọng gân xanh kia lại rất đơn giản, dễ hiểu đối với mọi người trong cái doanh trại này. Cọng gân xanh xuất hiện, tức là bão tới rồi.

Không riêng gì Trương Tĩnh, mà Trần Dật khi nhìn thấy cái tên này, cảm hận cũng dâng trào, lập tức quay sang hỏi, “Người lấy được cái này ở đâu?”

Đội trưởng nọ đáp, “Ở bên bậc thềm ngoài mái hiên Miếu Thần Tài ở thành Nam. Nơi đó hương khói hưng thịnh, vật này có lẽ là của khách hành hương đến viếng miếu làm rơi.”

Nghiêm Gia Niên cau mày, “Thẻ bài là vật bất ly thân, cực kì quan trọng đối với nam tử Đại Triều. Nếu Tô Mặc đánh mất, không lý gì lại không trình báo lên Phủ Nhân Sự. Hơn nữa, với bản tính hống hách của Tô Mặc, chắc chắn sẽ làm ầm lên tận Phủ Thành Thủ.”

Trần Dật hai mắt chau hấu nhìn chằm chằm thẻ bài trên bàn, nghiêng răng cười gằn, “Hắn đã biết, hẳn nhất định đã biết Tô gia ở Đông Gia bị tùm rồi, nên mới không dám kinh động đến chúng ta!”

Trương Tĩnh lại cau mày, mặc dù cũng không ưa gì tiểu tử này, nhưng gia hỏa này nói trắng ra thì từ trước đến giờ vẫn chưa từng gây nên việc gì thiên địa bất dung như đám lão tặc họ Tô kia. Đối với Tô Mặc, nói trắng ra, Trương Tĩnh vẫn chưa từng nổi sát tâm.

Nghiêm Gia Niên phe phẩy quạt giấy, hip mắt nhìn miếng mộc bài kia cười khẩy. Hẳn dù sống ở Thao Châu, nhưng số lần vào Sài Kinh cũng không ít, ‘danh tiếng’ của Đỗ Tuyên với Tô Mặc cũng không thua gì mấy lão râu dài trong triều kia. Tô Mặc là đích tôn Tô gia, hơn nữa còn là con trai độc nhất, được cưng chiều đến vô pháp vô thiên là lẽ đương nhiên. Nhưng mà, cái quả trứng ngỗng này, tới nay cũng như Đỗ Tuyên và Trương Đàm, quậy phá thì có đó, nhưng chưa từng quậy chết ai, chọc ghẹo dân nữ dân nam thì có đấy, nhưng cũng chưa từng nghe qua đã cường hiếp ai.

Nghĩ rồi liếc thấy vẻ mặt hận không thể lòi cổ Tô Mặc đem về hành hạ một phen của Trần Dật, Nghiêm Gia Niên chỉ có thể trặc lưỡi. Xui xẻo, ai bảo người mang họ Tô, ai bảo người là Tô Mặc, là đích tôn từ Tô gia? Lần này quả trứng ngỗng kia mà rơi vào tay Trần Dật, bảo đám không chốt cũng què.

Trần Dật quay sang Trương Tĩnh, nói, “Tĩnh huynh, ta muốn bắt Tô Mặc!”

Trương Tĩnh khẽ nhú mày không đáp.

Nghiêm Gia Niên cũng nhìn ra được suy nghĩ của Trương Tĩnh, bèn nói với Trần Dật, “Tô Mặc chỉ là chuyện phụ, trước mắt quan trọng nhất vẫn là an nguy của Thái Tử. Ta thấy, hiện thời Tô Mặc đã hết đường bình rồi, không có thể bài thông hành, không thể ra khỏi cổng thành. Hiện thời Tô gia ở Đông Gia đã bị tề liệt, nếu hắn muốn trở về Sài Kinh, chỉ có cách chờ tiếp viện từ phủ Tô Quốc Công. Nhưng toàn bộ Thao Châu và ba thành Đông Gia hiện thời nằm trong tay chúng ta, Tô Mặc tuy ngốc nhưng xem tình hình thì có lẽ đã biết nhà thúc bá hắn có chuyện, tạm thời sẽ không dám manh động xuất đầu.”

Trần Dật vẫn nhìn chăm chăm miếng thẻ bài, cắn răng, “Nhưng mà...”

Nghiêm Gia Niên cười xòa, “Ngươi cứ yên tâm đi, Tô Mặc là cái thùng rỗng kêu to, chắc chắn giờ này đã sợ đến mất mật, rút ở một xó xỉnh nào đó rồi. Trước mắt cứ tập trung tìm Thái Tử, sau đó, ngươi chỉ cần đích thân đi một chuyến đến Miếu Thần Tài, bảo đảm sẽ moi ra được hần! Huống hồ, ta hỏi này, ngươi có biết mặt mũi Tô Mặc ra sao không?”

Trần Dật nghiêng răng. Hần đã từng gặp qua gia hỏa Tô Mặc này một lần, nhưng là mười ba năm về trước. Không nhắc thì thôi, nhắc đến, tựa như nhắc đến mối nhục trong lòng Trần Dật, nhô không được, nuốt không xong, thực là con mẹ nó khó chịu.

“Chuyện Tô Mặc cứ tạm gác lại đã. Hai người cứ y lời ta vừa nói, chia ra hành động. Thời gian cấp bách, nếu không tìm được người thì cũng phải có chút tin tức, đi nhanh về nhanh.” Trương Tĩnh trầm giọng tổng kết mọi chuyện.

Nghiêm Gia Niên, Trần Dật, hai người chia làm hai hướng, vốn định bí mật đi điều tra tung tích Thái Tử. Nhưng chẳng may cho Nghiêm Gia Niên, vừa ra khỏi quân doanh liền đụng mặt Trình Can cũng đang từ bến cảng trở về. Để tránh gây nghi ngờ, Nghiêm Gia Niên đành cùng Trình Can một đường nói cười trở về Phủ Thành Thủ.

Lại nói, Trần Dật quả thực ôm một bụng lửa giận mà đến Trấn Đông. Nơi này trông xa nhìn gần chỉ có mấy con đường, còn lại đa số đều là ruộng đồng, vườn cây, và nhà dân, đi xa một chút là đường lên núi. Ban đầu còn tưởng dễ dàng, thế nhưng đến rồi mới biết, thì ra một người nếu muốn trốn vào những nơi thâm sơn cùng cốc như vậy, muốn tìm một chút tung tích quả thật chẳng dễ chút nào.

Trần Dật cười ngửa, dường như không mục đích đi qua khắp các con đường, chợt nhớ ra Vong Nhân Y Quán cũng ở Trấn Đông, bèn đánh ngựa ghé qua một chút, biết đâu may mắn sẽ hỏi ra được chút gì đó ở chỗ tên quái y kia.

Đến khi đứng trước cánh cửa đóng kín im lìm của Vong Nhân Y Quán, Trần Dật mới biết, thì ra đạo này Thao Châu yên ắng như vậy là do tên quái y này đi vắng rồi. Chả biết lại là cà geo rắc tai họa ở nơi đâu.

Đang định leo lên ngựa ra về, chợt có giọng lạnh lạnh cất lên, “Này vị tiểu ca! Đến tìm Mạc quán chủ sao?”

Trần Dật theo tiếng nói quay lại, mới nhìn thấy đối diện Vong Nhân Y Quán chẳng biết từ lúc nào lại mọc ra một cái trà quán. Ban nãy vì chỉ chú tâm đến Vong Nhân Y Quán, cũng không kịp nhìn thấy. Người vừa cất tiếng lạnh lùng kia là một phụ nữ trạc ba mươi, mặt mày nở nang, quần lụa áo hoa, trông xa thì như chậu hoa di động, nhìn gần mới biết thì ra là cả một rừng hoa di động. Trần Dật hơi nghiêng đầu, tầm mắt lướt qua trà quán đối diện mà kinh ngạc.

Cái quán này, nếu nói là quán cóc thì không phải, nhưng nếu bảo là một tửu lâu thì càng không chính xác. Chỉ thấy một cái lều xập xệ được dựng lên, vừa đủ che nắng che mưa, một bên bức vách tường đã bị đánh sập quá nửa, bốn thanh gỗ trụ nhà vẫn còn huy hoàng đứng vững, càng làm tăng thêm cái phong cách đột nát của nó. Sát bên lề đường, một tấm biển gỗ được kê trên chân ghế, đề ba chữ văn vận, “HỒNG HI QUÁN”.

Thập Nương hai mắt lấp lánh nhìn chăm chăm cậu thanh niên trước mặt. Ủi chà chà, đạo này mặt trời mọc đằng tây hay sao mà cứ nhìn thấy trai đẹp miết vậy đó!

Gần như là trong chớp mắt, Thập Nương đã lượn tới trước mặt Trần Dật, đơn đả, “Tôi nói này tiểu ca, cậu đến không đúng lúc rồi! Mạc quán chủ đã đi hái thuốc, lần này nghe nói là lên tận Vạn Thạch Sơn tìm cây gì đó, không tới một hai tháng là không có về tới đâu!”

Trần Dật nghe thế thì lấy làm lạ, quên cả thắc mắc vì sao chỉ trong chớp mắt mà Thập Nương đã đứng trước mặt mình, liền hỏi, “Hắn đã nhắn lại với cô như thế?”

Thập Nương che khăn cười duyên, “Ày, Mạc quán chủ là khách quen của chúng tôi mà! Nếu tiểu ca không gấp, thì mời vào uống ly trà mát!” nói xong không thêm đợi Trần Dật từ hử gì đã quay lại đơn đả kêu, “Lão Phúc! Có khách! Mau đi pha trà! À, gọi Dật thiếu dâng trà lên nhé!”

Đến khi đã ngồi xuống ghế, Trần Dật vẫn còn mơ màng chả biết làm sao lại vào đây ngồi. Cái quán này, nhìn bên ngoài thì xập xệ, và chẳng vá đụp, đến khi vào bên trong, chắc, chỉ sợ giẫm mạnh một cái, thì tấm bạt che bên trên nhất định sẽ sập ngay không cần bàn cãi. Hắn nhìn xuống sàn, đây rõ ràng là nền đá lót nhà, là loại đá cứng dùng cho trà quán tửu lâu, chứng tỏ nơi này cách đây không lâu quả thực có một cái trà quán, nhưng giờ thì...

Trần Dật nhìn một đồng ngồi vụn chất cao ngoài mép vườn, chân mày run rẩy nhú lại. Gì đây? Chả lẽ nơi này vừa có động đất quét qua?

“Cạch!”

Tiếng đồ sứ chạm bàn gỗ đánh cho Trần Dật tỉnh ra. Nhìn cái tách đang chảy nước trước mặt mình, lại nhìn cái người vừa ‘dâng’ trà cho mình, Trần Dật không khỏi ngẩn ra. Người này, quần là áo lụa, đầu đội ngọc quan, một bộ trường sam xanh mát mắt, rõ ràng bộ dạng xinh đẹp, nhưng vừa mở miệng liền khiến người ta choáng váng.

Úc Dật Thanh trừng mắt, “Nhìn cái mông khi! Trà đó, uống ẹ rồi cút!”

Một bên, Thập Nương liền kêu lên, “Ồi giờ ơi! Dật thiếu, ngài làm như vậy là không được! Là tôi nhờ ngài ‘dâng’ trà, chứ không phải ‘đập’ trà vào mặt khách như thế!”

Úc Dật Thanh hất hàm quay ngoắt, “Hừ, ông đây đã rót trà cho hắn, coi như là phước đức ba đời tám hoánh nhà hắn rồi!” nói rồi ngồi phịch xuống cái

ghế nghiêng của lão Phúc, mặt mày cau có, không biết là đang nghĩ cái gì.

Trần Dật cau mày nhìn nhìn cái tách trà kia, một vệt nứt dài từ đáy kéo lên đến nắp, vừa khẽ động liền vỡ ra làm hai nửa. Một cái tách sứ bình thường có vỡ thì cũng không thể vỡ thành hai nửa xấp xỉ nhau như vậy, đây hẳn là do nội lực mà ra. Nhưng một chút nội lực như vậy vẫn không thể nói lên điều gì, việc quan trọng bây giờ là tìm ra tung tích của Thái Tử, chứ không phải tìm hiểu xem cái quán này từ đâu mà ra.

“Ngại quá! Để tôi đổi tách khác cho cậu!”

“Không cần đâu. Ta chỉ muốn hỏi vài câu rồi đi thôi.”

“Vậy tiểu ca đã tìm đúng chỗ rồi đấy! Trần Đông này nói nhiều không nhiều, ít cũng không ít, có chuyện gì thì cứ hỏi Thập Nương tôi, bảo đảm heo nái nhà nào đẻ mấy lứa cũng nói tốt cho cậu biết!”

Heo nái...

Trần Dật khụ một cái, cố gắng giữ bình tĩnh, “Ồm, thật ra tôi chỉ muốn hỏi, dạo này trong trấn có khách lạ đến hay không?”

Thập Nương hỏi lại, “Áy, khách lạ là lạ như thế nào? Nơi này mặc dù không nhiều người như ở mấy trấn trên, nhưng cũng là đất Thao Châu, người đến người đi dĩ nhiên phải có. Tiểu ca, cậu hỏi đại khái quá, làm sao tôi trả lời?”

Trần Dật nghĩ nghĩ, cảm thấy Thập Nương nói cũng có lý, bèn lựa lời hỏi, “Ý tôi muốn hỏi là, dạo gần đây, mọi người có từng thấy qua một thanh niên trẻ, mặt mũi sáng sủa, vóc dáng cao ráo, nhìn có vẻ rất là thư sinh, ừm, người này có lẽ còn có bệnh trong người, nên thoát nhìn rất yếu ớt.”

“Thư sinh?”

“Đúng.”

“Mặt mũi sáng sủa? Vóc dáng cao ráo?”

“Đúng! Đúng!”

“Thoạt nhìn rất yếu ớt?”

“Đúng vậy!”

Thập Nương bật cười khanh khách, “Tiểu ca, ở đây chẳng phải có một người ngay trước mắt cậu đó sao?” nói rồi chỉ qua chỗ Úc Dật Thanh.

Trần Dật nhìn người thanh niên kia, quả thật không khác miêu tả của mình là mấy, nhưng đáng tiếc đây không phải là người mình cần tìm, bèn lắc đầu chán nản.

Thập Nương lúc này mới ra vẻ luyến tiếc nói, “Tiểu ca, tôi nói thật cậu nghe nhé. Ở Trần Đông này đa số đều là gia đình trung niên, lớp trẻ một là đến trường học ở Trấn Bắc, còn không thì đã lên Trấn Nam buôn bán, số còn lại thì nhập ngũ cả rồi. Quán tôi hôm nào cũng mở cửa, quanh quán cũng chỉ nhìn thấy Mạc quán chủ là thanh niên trẻ tuổi cao ráo sáng sủa y lời cậu nói, nhưng Mạc quán chủ ở đối diện thì sao là người lạ được? Ngay cả Dật Dật nhà chúng tôi cũng không được xem là người lạ. Nếu cậu muốn tìm, thì có thể lên Trấn Nam xem thử.”

Trần Dật lắc đầu, “Đã tìm ở Trấn Nam rồi, nhưng vẫn không thấy người...”

Thập Nương đột nhiên sán lại, vẻ mặt mập mờ, “Áy, cậu tìm ở đâu mà không thấy người? Nghe qua lời tả của cậu, thì người này chắc cũng thuộc loại mỹ nhân, mà muốn tìm mỹ nhân thì đi đâu tìm, đừng nói với tôi rằng cậu không biết đây nhé!”

Thoạt nhiên còn lơ mơ, nhưng vừa hiểu ra, Trần Dật liền giận tím mặt, đập bàn đứng dậy quát, “HỒN XUỘC!!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thêm Người

Trong khi Trần Dật đến Trấn Đông, Nghiêm Gia Niên bị kẹt ở Trấn Bắc, thì tại Miếu Thần Tài ở Trấn Nam, bọn người Trương Tuyết lại đang nhàn nhã thăm thú.

Nói đến chùa miếu trong Sài Kinh, người phụ nữ của gia đình là Trương Phu Nhân rất thường xuyên lui tới, cho nên hai đứa trẻ ăn không ngồi rồi rảnh rỗi

nhất trong nhà là Trương Tuyết và Trương Đàm cũng thường xuyên bị lôi kéo. Vì thế, Trương Đàm cái tên nhóc chỉ nhận tiền không nhận người kia đối với khoản chùa chiền miếu mạo cũng coi như là có chút thành kính.

Hơn nữa, từ sau việc linh hồn của nàng không rõ nguyên do mà sống trong hai thể xác độc lập vẫn luôn nhắc nhở Trương Tuyết: trên đời này cái mà ta biết rõ thì rất ít, cái mà ta không biết lại rất nhiều, vẫn nên thành kính một chút thì hơn.

Miếu Thần Tài ở Trấn Nam không có giống như cái miếu Thổ Địa bị tên lang băm nào đó dờ mắt ở Trấn Đông, nơi này hương khói rất thịnh, đa phần người làm ăn nếu có đi ngang qua thì đều sẽ ghé vào thắp nhén nhang, cầu cho mua may bán đắt. Trương Đàm hiển nhiên sẽ không bỏ qua việc này. Như Ý và Cát Tường đều là các cô gái mới lớn, việc thắp hương cầu khấn cái này cái kia là đương nhiên.

Trương Tuyết nghe loáng thoáng mặt bánh bao kia lẩm nhẩm cái gì mà, “Bánh bao thịt... ăn hoài không hết...” lập tức khước miệng co rút không thôi.

Điều khiến Trương Tuyết ngạc nhiên là Phùng Tuyết thế nhưng cũng biết quỳ lạy dâng hương. Nàng thắp nhang xong bèn đứng một bên nhìn quanh, nhận thấy ánh mắt của rất nhiều người cũng đang đổ về phía bên này. Hèm, đặc biệt là các cô nương gia, thiếu phụ và mẹ chồng. Chắc, chắc, xem kia, xem kia...

Nàng lại nhìn dáng quỳ lạy của Phùng Tuyết, sóng lưng thẳng tắp, cúi đầu chạm đất, lòng bàn tay ngửa ra như cánh sen. Tư thế vô cùng quen thuộc, khiến Trương Tuyết ngẩn người.

Mỗi một người, khi đến dâng hương bái thần đều có cách quỳ lạy riêng. Do ảnh hưởng của tín ngưỡng, hoặc có thể do thói quen, nhưng tư thế thẳng tắp, nét mặt bình lặng thanh tịnh như thế, trước đây Trương Tuyết chỉ từng thấy qua ở một người...

Trong khi Trương Tuyết còn đang ngơ ngác, Phùng Tuyết đã dâng hương xong. Anh ngoái đầu, bắt gặp ánh nhìn ngầy ngẩn của Trương Tuyết, trong lòng khẽ động. Nếu là cô trước kia, chắc chắn sẽ hỏi anh vừa cầu xin điều gì. Nhưng cô của bây giờ, hiển nhiên sẽ không hỏi, mà anh thì, chưa bao giờ muốn giấu cô ước nguyện của mình.

Trương Tuyết chớp mắt nhìn Phùng Tuyết đã đứng trước mặt mình, hỏi, “Xong rồi?”

Phùng Tuyết khẽ gật đầu.

“Tứ đệ ra hậu viện tìm quản miếu trò chuyện rồi, chúng ta cũng đi loanh quanh xem xét một chút. Để hai cô nàng kia ở đó niệm kinh đi.” Trương Tuyết nháy mắt cười.

Hậu viện vắng vẻ thanh tịnh. Một gốc bồ đề không biết đã bao nhiêu năm, thân to đầy những bó rễ ngoằn ngoèo. Tán rộng che khuất một mảng trời xanh. Rễ con thả xuống như tóc đong đưa. Dưới gốc bồ đề có một hồ cá nhỏ nhỏ, đầy nước trong veo đầy những cá.

Trương Tuyết chọn một băng đá bên cạnh gốc cây ngồi nghỉ. Phùng Tuyết cũng tự nhiên ngồi cạnh. Trời nắng, trong bóng râm mát có tiếng gió rì rào qua tán lá, cho người ta một cảm giác thư thả dễ chịu. Nàng ngửa đầu nhìn bầu trời xanh thẳm bên ngoài tán lá, cười nói, “Nên bảo bọn họ trồng một cây như vậy bên ao cạn, người thấy sao?”

Phùng Tuyết nghĩ, cũng đúng, một gốc bồ đề vẫn hơn một rừng cỏ rác um tùm loạn xà ngầu. Nhưng muốn một gốc bồ đề lớn như vậy, chí ít cũng phải đợi trăm năm, chỉ sợ lúc cây xanh trăm tuổi, đầu người đã bạc, biết có còn tâm tình thưởng gió ngắm mây như hôm nay?

Đến khi ấy, e rằng cây xanh cỗi trời cô đơn...

Phùng Tuyết nhẹ giọng nói, “Nên trồng hai cây.”

Trương Tuyết nhú mi, “Hai cây, được đấy, nhưng bồ đề gốc lớn, nếu muốn trồng hai cây, thì phải cách nhau một quãng rộng. Ta thấy, cái ao cạn đó cũng đủ lớn, vậy trồng hai cây ở hai bên hồ đi, thế nào?”

Phùng Tuyết còn đang nghĩ, ao cá nên nuôi những gì, để sau này có rảnh, anh sẽ vác cần ra dưới gốc cây ngồi câu. Nếu kiếp này có thể bên nhau đến già, ngày ngày chèo thuyền hái sen, giăng câu bắt cá, lên núi xuống biển, có em cùng qua một kiếp bình yên như thế thật tốt...

Chợt thấy người bên cạnh nghiêng nghiêng, nhìn sang đã thấy Trương Tuyết mắt nhắm mắt mở, tựa lưng vào thân cây gật gù muốn ngủ rồi.

Trương Tuyết mơ màng thấy có người nheo mũi mình, cười khẽ, “Em là heo à?” giọng cười trầm thấp, mang theo vô vàn yêu thương triu mến. Nàng nhú mày mở mắt, thấy mình đang gối đầu trên chân Phùng Tuyết. Anh vẫn như ngày nào, anh tuần phóng khoáng, ánh mắt ấm áp nhu tình, nụ cười dịu dàng thân quen.

Trương Tuyết mơ màng hé nụ cười, hai mắt ươn ướt, khẽ gọi một tiếng, “Anh...”

Mãi về sau này, khi ngồi một mình dưới gốc bồ đề bên hồ, nhìn cá cắn câu, nàng vẫn mãi thờ dài. Giận mình khi ấy vì sao quá ngốc, không nhận ra anh vẫn luôn ở bên?

Nhưng đó là chuyện về sau, còn hiện tại, Trương Tuyết sau khi giật mình nhận ra mình đã ngủ mơ gọi nhầm, phản ứng đầu tiên là nhảy dựng khỏi Phùng Tuyết. Tiếp theo là nhìn quanh xem có ai khác, may mắn, chỗ này khuất, chẳng có ai trông thấy một màn vừa rồi. Sau đó, sắc mặt nàng từ hồng hào chuyển sang trắng bệch, một con lạnh lẽo tê buốt chạy vào trong tim.

Sai lầm, một sai lầm không thể chấp nhận được!

Cho dù là ngủ mơ, nhưng Trương Tuyết quyết không cho phép bản thân nhìn nhầm người khác thành anh. Vị trí của Phùng Tuyết trong lòng của nàng không bao giờ lung lay, không thể nào thay đổi. Cho dù kẻ đó có là ai đi chăng nữa.

Phùng Tuyết nhủ mảy. Quả thật có đôi lúc, anh cũng phát bực khoản cứng đầu cứng cổ của Trương Tuyết, thế nhưng, anh yêu nàng, có lẽ cũng vì nguyên nhân này. Đối với điều bản thân đã nhìn nhận, nàng sẽ không thay đổi. Nhiều khi anh muốn ôm cô gái cứng đầu này vào lòng, đánh cho tỉnh ra. Nhưng chỉ có thể cười xòa, anh nở xuống tay được sao?

May mà, giọng sang sảng của Trương Đàm vang lên phá vỡ không khí trầm mặc của hai người, “Tam ca! Ca ở đây làm bọn đệ tìm mãi!”

Có người đến, vẻ lạnh lùng của Trương Tuyết mới giảm bớt, cảm giác bối rối vừa rồi cũng lắng xuống. Nàng giãn mi cười nhìn Trương Đàm đi tới, phía sau là Như Ý, Cát Tường và Viễn Tu.

Trương Đàm chỉ vào Viễn Tu nói, “Mới vừa rồi đệ và Tu huynh đến chào thầy thủ miếu, ông ấy sống ở đây từ bé, biết rất nhiều chuyện hay. Nói huyền thuyên một hồi lại quên mất thời gian!”

Trương Tuyết cười, “Không sao, ta và Như Ngọc ngồi ở đây nghỉ một chút. Cây bồ đề này rất tốt, mát mẻ lắm.”

Như Ý nghe vậy bèn nói, “Nếu thiếu gia thích, vậy thì chúng ta cũng xin một cây con về trồng trong vườn đi?”

Trương Đàm nhìn cây cao bóng cả, vẻ gât gù tán thưng, “Nghe nói cây này đã hơn trăm năm rồi. Thật là ý hay! Vậy thì xin một cây về trồng làm kỷ niệm. Đợi mấy trăm năm sau... ha ha, chỉ nghĩ thôi mà đã thấy hưng phấn rồi!”

Viễn Tu chấp tay, “Mô Phật, vậy để bản tăng quay lại nói vài lời với thủ miếu, sau đó lại nhờ người tới chở cây con về...”

Trương Tuyết chợt thốt lên, “Nếu có thể thì xin hai cây giúp ta.”

Phùng Tuyết đưa mắt liếc qua hai lỗ tai đỏ bừng của Trương Tuyết, khoe môi khẽ nhếch.

Một cơn gió lạnh thổi qua, tán cây xào xạc như thể những người xưa cũ đang xào xạc cười, làm rộn lòng những mái đầu xanh.

Vốn mọi người cùng đứng trước cổng miếu chờ Viễn Tu và Trương Đàm xin cây xong sẽ tiếp tục dạo phố sắm đồ, nhưng chỉ có mấy phút đứng chờ ngắn ngủi, cả bọn lại gặp phải chuyện chẳng thể ngờ tới.

Trước cổng chùa miếu thường thấy nhất là người bán nhang đèn, đồ cúng. Nhưng nhiều nhất lại chính là ăn mỳ. Ngồi miếu càng thịnh, ăn mỳ càng nhiều, điển hình là Miếu Thần Tài này đây.

Thoạt đầu, Như Ý chỉ là có lòng tốt bụng, đem tiền lẻ chia cho bọn họ, nhưng chẳng ngờ một lại kéo thêm mười. Chẳng mấy chốc đã có cả tá ăn mỳ vây lấy Như Ý chờ được chia vài xu lẻ. Cát Tường đứng một bên nhìn không nổi nữa, bèn hô, “Ai muốn xin, xếp hàng!!!” dẫn đến hiện tượng một đám ăn mỳ lũ lượt xếp hàng chen lấn chờ được chia tiền.

Như Ý mếu máo nhìn sang Trương Tuyết cầu cứu. Ai ngờ, Phùng Tuyết đã kéo Trương Tuyết tránh xa ‘phạm vi nguy hiểm’ từ sớm. Trương Tuyết nhìn về mặt ‘kiên quyết không nhượng bộ’ của Phùng Tuyết, chỉ đành hướng Như Ý, Cát Tường lắc đầu cười khổ.

Ai chà, nhìn đi nhìn đi, chưa gì lại nuôi ra thêm một cái nô tài thích lấn át chủ nhân rồi đây này!

Trong khi Trương Tuyết còn đang tự kiểm điểm xem mình đã làm sai ở bước nào, mà cứ mỗi cái nô tài do nàng huấn luyện ra đều tai to mặt lớn như vậy, thì Phùng Tuyết lại chú ý đến một người khác. Trong số những tên ăn mỳ kia, có một người rất lạ, hần rõ ràng là ăn mỳ, thế nhưng khi nghe có người bỏ thí phát tiền thì lại chẳng bận tâm, vẫn nằm co ro trong một góc thềm.

Phùng Tuyết nghĩ, có khi nào người này không nghe thấy? Hoặc là nghe thấy nhưng không thể chạy tới? Anh nhìn đám ăn mỳ đang xô đẩy tranh giành, lại nhìn tới gã ăn mỳ kia, có cảm giác, cái người này là lực bất tòng tâm đây mà.

Trương Tuyết theo tầm mắt của Phùng Tuyết, cũng nhìn thấy gã ăn mỳ nọ. Vừa đúng lúc, người này cọ cựa trở mình, mắt nhắm mắt mở thì thấy Trương Tuyết đang nhìn mình. Trương Tuyết nhìn gương mặt dơ bẩn dưới mái tóc bù xù của người nọ, trong lòng giật thót một cái, vừa định tiến lên xem kỹ một chút, ai ngờ người nọ bỗng dựng bật dậy, ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Trương Tuyết lập tức đuổi theo, quát lớn, “ĐỪNG LẠI!!!”

Phùng Tuyết cũng giật mình, vội vã đuổi theo Trương Tuyết.

Đúng lúc này, Trương Đàm và Viễn Tu từ cổng hông bước ra, vừa lúc bị gã ăn mỳ nọ xô dạt ra một bên. Trương Tuyết lập tức thét lên, “MAU BẮT HẸN LẠI!!!”

Viễn Tu còn đang ngờ ngác chưa hiểu đầu đuôi, nhưng Trương Đàm từ nhỏ đã quen việc ‘tiếp tay làm bậy’ với Trương Tuyết, vừa nghe liền lập tức điểm gót chân dùng khinh công bắt người. Vốn dĩ gã ăn mỳ này cũng không có sức để chạy, nên Trương Đàm rõ ràng đã làm điều thừa, chẳng những bắt được người, mà còn đem người ta đập ngã trên đường. Tội cho tên ăn mỳ xấu số, bị đá cho lăn quay mấy vòng trên đường, khi Trương Tuyết đuổi tới

thì đã xây xẩm mặt mày.

Trương Đàm một chân đạp lên ngực người ta, quay sang hỏi Trương Tuyết, “Nó cướp tiền ca hả?”

Trương Tuyết lắc đầu, còn chưa kịp trả lời thì gã ăn mày nọ đã nhè ngay cẳng chân Trương Đàm phập một phát. Trương Đàm ôm chân rụt lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm gã như nhìn thú lạ, run giọng thốt lên, “Người... Tô Mặc?? Người... làm sao lại ở đây? Làm, làm sao lại, lại ra nông nổi?”

Gã ăn mày nọ run lên, vội co mình muốn trốn, nhưng vừa xoay mình mới phát hiện bốn phía đã bị bao vây. Trương Tuyết, Trương Đàm, Phùng Tuyết, Viễn Tu đều nhìn chằm chằm xuống hắn. Khuôn mặt dính đầy bùn đất co dúm lại, chỉ chốc lát sau liền bật ra một tràng tru tréo khó nghe vô cùng. Phản ứng của Tô Mặc khiến mọi người bối rối, lại còn bị hắn dùng ma ám tra tấn, thực sự không biết nên khóc hay nên cười.

Trương Tuyết bịt lỗ tai, thờ dài một hơi khom người muốn đỡ Tô Mặc dậy, nhưng không đợi nàng chạm vào Tô Mặc, Tuyết đại gia đã chấp nhận hy sinh anh dũng, đem Tô Mặc kéo dậy.

“Câm miệng.” Phùng Tuyết lạnh lùng quát khẽ.

Tô Mặc đang khóc bù lu bù loa như chết cha chết mẹ, bỗng dưng bị gương mặt lạnh như băng của Phùng Tuyết dọa cho cứng họng. Đôi mắt phượng hẹp dài, đen láy sắc bén tựa như lưỡi dao mũi kiếm, không giận mà uy, khiến Tô Mặc run rẩy từ trong ra ngoài. Với bản tính ý mạnh hiếp yếu, mềm nắn rắn buông, Tô Mặc thừa biết người ‘có thể chọc’ và người ‘không thể chọc’.

Người ‘có thể chọc phá’, ví như Đỗ Tuyên, Trương Đàm, mặc dù đa phần đều thua, nhưng vẫn có thể chơi đùa. Người ‘không thể chọc’, ví như Trương Tĩnh, Trương Duệ, bấy giờ lại thêm loại người ‘chớ dây vào’ điển hình là kẻ trước mắt.

Ày, các bạn nhỏ đáng mến, đây không phải là nhút nhát, đây là bản năng của ‘bị thịt’ khi nhìn thấy nguy hiểm. Cho nên, Tô Mặc nhà chúng ta không phải là chết nhất đầu nhá, mà là nhất chết, là sợ chết đó mờ hờ hờ... .

Sau này, khi có người hỏi qua lần đầu tiên nhìn thấy cấp trên của mình, bạn có cảm tưởng gì?

Tô Mặc đã không ngần ngại đáp, “Ta còn yêu đời lắm!”

Thao Châu là nơi anh tài tụ hội. Mà người ta thường nói, có tài có tật, cho nên, Thao Châu cũng là nơi quái nhân quần tụ. Vì thế, chuyện lạ ở đây xảy ra như cơm bữa, đến nỗi cũng chẳng còn ai hơi đâu để mắt đến. Ví như hiện tại, một nhóm người nam thanh nữ tú, xinh đẹp cao quý ngút trời, cùng nhau tụ trong cái ổ ăn mày ở cổng Miếu Thần Tài người qua kẻ lại đông như cơm nếp, đã chẳng phải là chuyện chi lạ lùng.

Trương Tuyết sau khi nghe hết lời kể không đầu không đuôi của Tô Mặc, bèn tổng kết như sau, “Người nói, người vì trốn hôn nên mới bỏ nhà đi, muốn đến Đông Gia lánh nạn. Chẳng ngờ giữa đường gặp cướp, hết tiền lại gặp phải ăn mày, bị trấn đến chiếc dép cũng không còn. Đành phải ăn mày ở trước cổng miếu này kiếm cơm?”

Tô Mặc vừa ngồm ngoàm bánh bao, vừa gật đầu lia lịa.

Như Ý bèn hỏi, “Vậy Mặc thiếu gia, sao người không đến Đông Gia tìm chú bác, lại ở chỗ này làm ăn mày?”

Tô Mặc đang nhai bỗng khựng lại, hai mắt âm đạm lắc đầu, “Không thể được.”

“Vi sao? Chẳng phải Tô gia ở Đông Gia là Thành Thủ ư?” Trương Tuyết đặt câu hỏi rất trọng tâm

Tô Mặc càng lắc đầu, nước mắt lại lã chã rơi, làm cho mớ bùn đất trên mặt nhoe nhoẹt cả ra. Trương Tuyết nhìn nước bùn thấm vào mấy đầu ngón tay bê bết của hắn, dính bân vào bánh bao trắng mà Tô Mặc cũng chẳng ngần ngại nhét vào miệng, cảm thấy thật là thế sự khó lường. Quả trứng ngỗng ngày ngày ăn ngon mặc ấm lại có thể cùng đường đến thế này, Tô Quốc Công, Tô Thái Sư mà nhìn thấy, chắc sẽ khóc đến bật mắt ra.

Viễn Tu lúc này mới lên tiếng, “Đông Gia bây giờ hỗn loạn lắm. Vị tiểu thí chủ đây không đến đó có lẽ là lựa chọn sáng suốt.”

Trương Tuyết ù ù cạc cạc hỏi, “Vi sao lại tốt?”

Trương Đàm đưa ánh mắt đầy hàm ý nhìn Trương Tuyết, nhỏ giọng nói, “Tam ca, từ dạo trước khi chúng ta đến đây, bên Đông Gia đã có lệnh trên đưa xuống, tịch thu ấn soái của Tô Thành Thủ, đem toàn bộ quan viên bên đó tổng giam chờ thẩm (chém) hết rồi.”

Trương Tuyết kinh ngạc.

Ngay cả Phùng Tuyết vốn chẳng hiểu mô tê gì cũng cảm thấy đây là chuyện lớn. Thành Thủ, tức là quản lý cả một tòa thành bao gồm đất đai, dân chúng, binh lực và lương thực. Thành Đông Gia cũng giống Thành Thao Châu, nói vậy diện tích không nhỏ, hơn nữa, ấn soái đại biểu cho binh lực, nói vậy làm Thành Thủ cũng tựa như làm vua một cõi. Nhưng ấn soái bị tịch thu, nếu không có người khác được đưa đến chấp chương kịp thời, sẽ có bạo loạn.

Trương Tuyết có cảm giác ngờ ngợ, bèn hỏi, “Vậy hiện tại...”

“Là Kim Cương Đại Tướng Quân nhà chúng ta đấy, tam ca.” Trương Đàm thờ dài một hơi, nhún vai về ‘còn ai trồng khoai đất này’.

Dù rằng Trương Thừa Tướng cha nàng và hai ông anh kia đều đứng về phe trung lập, không bon chen tranh giành giữa các phe phái trong triều, nhưng

tình hình bây giờ thì khó mà nói bản thân Trương gia ‘không vương bụi trần’.

Chuyện quan trường, nàng không hiểu, gia hỏa Trương Đàm cũng chẳng có vẻ gì quan tâm cho lắm, nhưng đối với thảm trạng của gia hỏa Tô Mặc này, trong lòng Trương Tuyết không khỏi chút áy náy.

Hơn nữa, gia hỏa này lần trước bị Trương Tĩnh đánh cho nằm liệt giường suốt mười ngày nửa tháng, chưa vào đến Đông Gia lại nghe nói người chờ mình ở trong thành là Trương Tĩnh, không chạy mất dạng mới là lạ.

Nghĩ vậy, Trương Tuyết nhìn Trương Đàm hội ý. Trương Đàm cười cười, quay sang hỏi Tô Mặc, “Ta nói này, nếu không thì ngươi theo bọn ta về căn cứ đi, thế nào?”

Cát Tường nghi ngờ nhìn sang Như Ý, “Căn cứ? Căn cứ gì?”

Như Ý chủ thích, “Là chỗ chúng ta đang ở, ngốc ẹ.”

Tô Mặc nghe thế liền ngẩng mắt nhìn cả bọn với vẻ hoài nghi, “Theo các ngươi? Định mang đại gia giao nộp cho Trương Tĩnh? Vậy thì cứ một đao chém chết gia đi! Cái đám họ Trương các ngươi...”

Trương Tuyết vùng vạt đánh một phát lên cái đầu bù xù của hắn, nghiêng răng, “Còn nói nhảm thêm một chữ, ông đây liền lột sạch ngươi bán cho quân kỹ!!”

Tô Mặc ôm đầu tròn mắt, “Ngươi, ngươi...”

Trương Đàm nói, “Bọn họ không biết chúng ta đang ở Thao Châu. Mượn lời ngươi nói thì gọi là ‘trốn nhà đi bụi’ đấy. Có điều, chúng ta may mắn hơn, không bị cướp sạch thành cái dạng xúi quẩy như ngươi.” nói tới đây bèn nhìn Tô Mặc từ trên xuống dưới với vẻ mờ ám, “Tam ca, đệ thấy ăn mày cũng không gì là không tốt. Nhìn xem mấy cục mỡ thừa trên người hắn đều bị rần sạch hết rồi kia, cái đám thổ phỉ kia thật thiếu kinh nghiệm, không những cướp tiền hắn, mà còn phải cướp sắc, sau đó đem bán cho kỹ viện làm tiểu quan, sau lại cướp thêm vài lần nữa. Há há! Tô Mặc, ngươi nói xem, nếu chẳng may bọn chúng lại bắt được ngươi, có đối ý như lời ta nói không?”

Trương Đàm vừa dứt lời, thì có âm thanh vật nặng rớt xuống đằng sau bức tường. Âm thanh kia giữa chốn người đông đúc ồn ào như vậy quả thật khó mà nhận biết, nhưng sắc mặt Trương Đàm, Trương Tuyết và Viễn Tu lập tức biến đổi. Viễn Tu bật dậy, phi người qua bức tường cao.

Tô Mặc nhìn mà há hốc mồm, “Cái, cái gì vậy?”

Phùng Tuyết lạnh giọng, “Có người nghe lén.”

Trương Đàm nhíu mày nhìn Tô Mặc, hỏi, “Tô Mặc, thời gian ngươi ở đây có ai biết không?”

Tô Mặc sợ sệt lắc đầu, “Không nha...”

Viễn Tu nhanh chóng trở lại, hướng Trương Đàm lắc đầu, “Hắn lúi vào đám đông, nơi này quá đông người, không thể truy được.”

Trương Tuyết nghe vậy bèn nở nụ cười, đứng dậy phui bụi trên vạt áo, “Đi thôi. Ta còn phải mua sắm vài thứ. Nếu không đi nhanh thì chiều mất.”

Tô Mặc hiển nhiên đã không còn ý định từ chối bọn Trương Tuyết, vội vã tắt tả chạy theo sau. Dù gì thì, so với đám quan binh của Trương Tĩnh, thì hai người Đỗ Tuyên và Trương Đàm vẫn ‘thân thiết’ hơn, dễ nói chuyện hơn. Chỉ là, Tô Mặc lại không ngờ, đường đường là thiếu gia nhà Tô Quốc Công, thế mà lại bị Đỗ Tuyên biến thành gia nô khuôn vác hàng hóa.

Không chỉ Tô Mặc, mà cả Như Ý lẫn Cát Tường, cả Viễn Tu lẫn Trương Đàm đều không thể thoát khỏi ma trảo của Trương Tuyết. Trương Đàm bắt mắt nhìn người nào đó thông thả đi tay không bên cạnh Trương Tuyết, uất ức kêu lên, “Tam ca, đệ mỏi tay quá! Bảo Như Ngọc vác thay đệ đi!”

Phùng Tuyết đang đứng nhìn thợ vẽ tranh trên ô giấy, ánh mắt trong vắt lặng lẽ lướt qua vẻ mặt bất mãn ganh tị của Trương Tứ Gia, khéo môi khẽ nhếch lên một độ cong thật nhỏ. Trương Tứ Gia vừa hay bắt gặp một cái liếc mắt nhếch môi này, lửa giận trong lòng không hiểu sao bị thổi đông mất một nửa, nửa còn lại yếu ớt đến nỗi không đủ làm ấm người.

Đệt, đây là ý gì??

Trương Tuyết đang chọn ô, nghe vậy bèn quay sang hỏi, “Mệt rồi?”

Cả bọn đồng thanh rên lên, “Mệt chết được!”

Nàng chỉ vào một trà lâu bên đường, “Vậy thì vào đó nghỉ một chút.”

Trương Đàm vừa đặt mông xuống ghế, liền thiết tha gọi trà gọi bánh. Đến khi Trương Tuyết cùng Phùng Tuyết đi vào, thì bồi bàn cũng vừa lúc dọn điểm tâm lên. Trương Đàm vừa uống xong ly trà mát, ngẩng đầu nhìn hai người ngược nắng đi vào, ánh mắt không khỏi ngáy ra một chút.

Trong cái nắng ngược sáng, người đi trước dáng nhỏ nhắn ung dung, người đi sau trầm ổn lạnh nhạt, trên tay cầm một chiếc ô tử hạp kiêu. Cảnh cầu bên nguyệt hà được họa trên cánh ô giấy vừa khéo đang khép lại, tựa như khép lại một mảnh chuyện xưa. Chợt nhớ lại chuyện buổi trưa bên gốc bồ đề,

Trương Đàm nhả hứng thốt lên,

“Bồ đề tượng thạch,

Bồ đề tượng nhân.

Bách niên nhân họa thạch,

Thiên niên thạch khả thành nhân?”

Viễn Tu vừa rót trà, vừa cười, “Lấy bồ đề tượng đá, lại tượng người. Người họa phiến đá suốt trăm năm, ngàn năm sau, ai biết đá lại thành người? Đàm gia, công phu không tồi.”

Trương Đàm cười híp mắt, nâng tách hương Trương Tuyết nhướn mày, “Chơi chữ chút chút thôi. Dù gì tứ gia ta đây cũng đã mài nát đất quàn vì đồng giấy độn kia, không được chút chữ thì buồn bán lỗ vốn rồi!”

“Chánh cò!” Tô Mặc bĩu môi làm bộ muốn nôn.

Trương Tuyết vén tà áo ngồi xuống, bật cười đáp,

“Bách niên thạch hóa đoạn kiều,

Nhân quả đoạn kiều, đoạn kiều tượng nhân.

Thiên niên thạch vẫn thành nhân,

Nhân vọng vẫn nguyệt, vẫn nguyệt vọng kiều.”

Cát Tường vừa ăn vừa ngược mắt hỏi, “Tuyên gia, Đàm gia, nếu nói vậy, thì người là đá, đá lại thành người, thành người lại thành cầu, vậy cuối cùng là, mặt trăng nhìn người hay nhìn đá vậy?”

Trương Tuyết cười tủm tỉm, “Hừm? Là đá hay người, chẳng phải đều giống nhau sao?”

Cát Tường lắc đầu, “Không giống, không giống! Đá không biết đi, không biết khóc cũng không biết cười, càng không biết ăn nha!”

Trương Tuyết lại hỏi, “Vậy, một người ngồi yên bất động, không nói không cười, không ăn không uống, nên gọi là đá hay là người?”

Cát Tường rất bình tĩnh nuốt hết bánh trong miệng, mở to mắt nói, “Thiếu gia, vậy đó là người chết rồi.”

Trương Tuyết lại cười, “Vậy nên ta mới nói, người là đá, đá là người.” chắc, dĩ nhiên không dựa trên khoa học chứng minh gì gì đó rồi, he he he...

“Không đúng. Người chết làm sao là đá được?”

Trương Đàm bật cười, “Nên mới dùng ngàn năm để hỏi. Ngàn năm sau, người thành đá, hay đá thành người, lúc đó đâu có ai biết được?”

Cát Tường nghiêng đầu nghĩ nghĩ, sau cùng mới liếc mắt nhìn Trương Đàm, “Đàm gia, người làm thơ mà cũng chơi ăn gian được sao?”

Mọi người lại bật cười. Ngay cả Tô Mặc cả người đang cứng ngắc cũng cười sặc sụa.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chu Tước Lệnh

Phùng Tuyết thấy trên bàn có món gì trông như bánh đậu xanh dẻo, bèn gấp thử một miếng. Dẻo dẻo, ngọt mà không ngấy, bùi mà không béo, tuy không giống món bánh đậu xanh bột mà Trương Tuyết rất thích, nhưng theo nhận xét của anh, thì nàng sẽ thích món này.

Trương Tuyết thực ra không thích mấy loại bánh trái ở đây, bọn họ không làm ngọt mà làm mặn, thấy Phùng Tuyết đang nhai chậm nuốt kỹ miếng bánh đậu, không khỏi tò mò, bèn hỏi, “Ngon không?”

“Thử xem?” Phùng Tuyết đem nửa miếng bánh còn lại trong chén gấp lên, đút vào miệng Trương Tuyết.

Động tác của anh tự nhiên, liền mạch như thể đã làm qua không dưới ngàn lần hơn, cả vẻ mặt cũng dửng dưng như thường, khiến người ngoài nhìn vào

không biết nên tỏ thái độ gì cho phải. Ngay cả đương sự là Trương Tuyết cũng bị sự tự nhiên của anh làm cho quên cả ngượng ngùng, chuyên tâm mà nhấm nuốt miếng bánh dẻo ngọt ngào kia.

Ừm, không tệ, rất hợp khẩu vị.

Vì thế, đội hình khi rời khỏi tửu quán vẫn như cũ, chỉ có điều trên tay Phùng Tuyết sẽ nhiều hơn một cây dù tím và một hộp điểm tâm ngọt cho Trương Tuyết. Trương Đàm theo sau chỉ có thể ngửa cổ nhìn trời, ta đúng là đã vót nhảm hà bá, chẳng những có thể thuận phục chị của ta, còn biến tất cả chúng ta thành trâu kéo rôi!

Phùng Tuyết bung ô che nắng cho Trương Tuyết, vẻ mặt lạnh lạnh không biểu hiện gì, nhưng thực ra nội tâm đang rất vui vẻ. Đã lâu không được cùng nhau đi dạo như thế này, dĩ nhiên, mấy cái đuôi đằng sau đều bị Tuyết đại gia PS biến thành background mây và núi.

(MC: PS = Photoshop >.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Lại Truy

Trong đình bát giác, Trương Đàm và Viễn Tu vừa uống trà vừa hóng gió. Trương Đàm vân vê Chu Tước Lệnh trong tay, vẻ mặt nghiền ngẫm như đang suy nghĩ điều gì. Một bên, Viễn Tu vẫn một vẻ hững hờ vô tội vạ.

“Huynh nói, ngoài Chu Tước Lệnh này, có thể còn có Huyền Vũ Lệnh, Bạch Hổ Lệnh và Thanh Long Lệnh?”

Viễn Tu gật đầu, “Đấy là ý kiến của Như Ngọc.”

“Như Ngọc?”

“Ừm, không chỉ có tôi, mà Như Ngọc cũng cảm giác được có người theo dõi.”

Trương Đàm không đáp.

Viễn Tu lại tiếp tục, “Có vẻ như bốn người hôm đó chỉ muốn theo dõi chúng tôi. Nhưng đối tượng mà bọn họ thực sự theo dõi, không rõ là Tô Mặc hay là Như Ngọc kia.”

Trương Đàm lại nhìn Chu Tước Lệnh lạnh lẽo trong tay, chợt nhếch môi cười, “Là Tô Mặc.”

Viễn Tu hơi ngạc nhiên, “Vì sao lại chắc chắn là hắn?”

“Bởi vì, Chu Tước Lệnh này, ta có biết.”

“Lão Gấu nói, trên giang hồ có không ít bang phái được phân chia thành bốn đường, dùng tên bốn thần thú này làm tên gọi. Thế nhưng Tô gia không giống người trong giang hồ...”

Trương Đàm nhìn Viễn Tu, nở nụ cười tinh quái, “Không chỉ là bang phái trên giang hồ, mà trong triều cũng có một thế lực ngầm sử dụng tứ thần làm cách gọi. Thanh Long tọa, Huyền Vũ trấn, Bạch Hổ công, Chu Tước truy. Nếu ta đoán không lầm, thì Chu Tước Lệnh này hẳn là chỉ đại nội mật thám của Hoàng Đế.”

Viễn Tu không khỏi kinh ngạc, “Đại nội mật thám? Bọn họ bám theo Tô Mặc làm gì?”

Trương Đàm cười híp mắt, “Làm gì? Đại khái là theo dõi nhất cử nhất động của đích tôn tử nhà họ Tô... Xem ra việc Tô gia ở Đông Gia bị tước binh quyền tổng giám toàn bộ cũng không đơn giản là tức giận nhất thời. Hoàng Thượng đang có ý diệt Tô gia, việc cho người theo dõi Tô Mặc là lẽ đương nhiên.”

Viễn Tu nhú mày, “Vậy xem ra chúng ta cứu Tô Mặc, vô tình cắt đứt tai mắt của Hoàng Thượng... Đàm gia, người thấy việc này sẽ dẫn tới hậu quả thế nào?”

Trương Đàm trả Chu Tước Lệnh lại cho Viễn Tu, nháy mắt cười, “Thế nào là thế nào? Ta làm sao biết được đám người kia là ai? Cứ cho bọn họ là đám lưu manh muốn tò tè ve vãn nha hoàn nhà ta đi! Tối một đánh một, tới mười đánh mười!”

Viễn Tu bật cười, “Đàm gia, người quả nhiên không biết sợ là gì!”

Trương Đàm bĩu môi, “Dĩ nhiên ta biết sợ chứ! Nhưng ta càng tò mò hơn, không biết người đứng đầu tứ thần thú là ai, còn kẻ đứng đầu Chu Tước Lệnh nữa! Huỳnh không thấy tò mò sao?”

Viễn Tu gật gù, “Tò mò, rất tò mò!”

“Tò mò cái gì?” một giọng trong trẻo cất lên, khiến nụ cười gằn dở trên mặt Viễn Tu và Trương Đàm đều cương lại.

Trương Tuyết vừa tắm rửa xong, một thân áo quần nhàn nhã, tóc xõa trên vai, tay khoát sau lưng tiến vào đình. Ánh mắt như cười như không nhàn nhạt đảo qua lệnh bài trên tay Viễn Tu hơi lóc lên.

Đầu trục rất thức thời tự động rút lui. Mặc dù hần rất tiếc buổi trò chuyện hợp cạ với Trương Đàm, nhưng hần cũng thừa nhận mình vẫn chưa đủ ‘trình’ để cùng ‘đàm đạo’ với cả hai vị gia hỏa đây, biết khôn thì phải rút lui trước.

Trương Tuyết nhận ly trà từ tay Trương Đàm, neho mắt nhìn quả đầu bóng lưỡng đã lùi đi thật xa kia, ly trà trong tay xoay hai vòng. Nàng thu hồi tầm mắt, nhìn xác trà trong chén, bâng quơ hỏi, “Việc lần trước ta bảo đệ tìm hiểu, tới đâu rồi?”

Trương Đàm có chút bất ngờ khi nghe Trương Tuyết nhắc lại việc điều tra thân thế Phùng Tuyết. Hần thấy nàng đối đãi Phùng Tuyết không chút kiêng nể, còn tưởng rằng bà chị nhà mình đã quyết định đem người thu về dưới cánh rồi chứ!

Nhắc tới vị Hà Bá kia, Trương Đàm có một cảm giác rối rắm khó nói thành lời, vì thế, đành đem sự tình vừa rồi với Viễn Tu thuật lại một lần cho Trương Tuyết. Sau đó mới nói đến vụ ám sát đạo trước trên sông.

“Tam ca, đệ cảm thấy người này thân phận có liên quan không ít tới vụ ám sát kia. Ca nên biết, nếu chỉ là ám sát quan viên, thì sẽ không kinh động đến Kim Cương Đại Tướng nhà chúng ta. Lần này vụ việc được bảo mật kín như bưng, người của đệ chỉ tra được rằng có một cái xác đã được vớt lên rồi chuyển về Sài Kinh. Tra thêm nữa thì biết được cái xác ấy sau khi về tới Sài Kinh đã được chuyển qua tay đại ca nhà mình, vì thế đệ không dám tìm hiểu sâu hơn nữa...”

Trương Tuyết khẽ cau mày, “Còn cần phải suy đoán nữa sao? Nhân vật chủ chốt ở đây là ai? Là kẻ đã bị ám sát trên thuyền kia. Nếu ta nhớ không lầm, thì đạo trước lúc chúng ta chưa rời khỏi Sài Kinh, chả phải đã đồn ầm lên chuyện Thái Tử phục mệnh đi giám quân sao?”

Trương Đàm vỗ trán một cái, “Đúng rồi! Sao đệ lại quên mất? Còn nhớ lúc ấy chúng ta đánh Tô Mặc nằm liệt giường, Nhị Ca bị Tô Thái Sư kiện lên tận điện vàng, sau đó, sau đó may nhờ Thái Tử nói sang chuyện tình hình đề điều ở Đông Gia...”

Đông Gia – Ám sát – Thu hồi binh quyền...

“Người bị ám sát, là Thái Tử.” Trương Tuyết cho ra một cái kết luận khiến người ta rùng mình.

Trương Tuyết nhìn vẻ mặt lo lắng không yên của Trương Đàm, ngoài mặt thì một bộ dùng dụng, nhưng chỉ có trong lòng nàng mới biết rõ bản thân cũng chẳng khá hơn là bao. Bàn tay đặt trên đùi bắt giác siết chặt miếng bạch ngọc lạnh lẽo. Chấn ngọc dưới nắng phát ra thứ ánh sáng lạnh lùng trong trẻo, nằm trong bàn tay trắng muốt thon mịn như búp sen của Trương Tuyết càng thêm hài hòa sống động. Ngón tay nàng khẽ vuốt ve theo đường chạm khắc của miếng ngọc. Mặt trước là một đầu rồng tinh xảo, mặt sau chỉ đứng một chữ, ‘Trình’.

Tại quân doanh...

“Đệ nói, đã mất dấu Tô Mặc?” Trương Tĩnh ngắt đầu nhìn Trần Dật, hoài nghi mình vừa nghe nhầm.

Trần Dật tức giận vung tay đập vào cột gỗ, hai mắt long lên sòng sọc, “Đệ đã cho người lục soát tra hỏi khắp chung quanh Miếu Thần Tài, nhưng một cọng lông chân cũng mò không thấy! Khẳng định là hần đã bỏ trốn rồi!”

Nghiêm Gia Niên lắc đầu, “Không thể nào, bốn công thành đều được canh giữ nghiêm ngặt, hơn nữa ta đã phát lệnh thường trực, không có giấy thông hành thì cơ bản không thể ra vào!”

Trần Dật nóng nảy, “Nhưng ta tìm không ra người! Tĩnh huynh, hay là chúng ta dán bố cáo truy nã đi!”

Nghiêm Gia Niên buồn cười, “Tội danh gì? Chẳng lẽ lại ghi trên bố cáo rằng hần là người nhà họ Tô? Huỳnh tinh táo một chút đi, hiện giờ vụ án kia còn chưa tra xong, Tô gia vẫn đang trong giai đoạn thẩm tra chứ chưa có kết án đâu nhá!”

“Vậy phải làm sao mới bắt được Tô Mặc? Cơ hội ngàn năm một thuở, ta không thể cứ để vậy mà cho qua được!”

Nghiêm Gia Niên thờ dài, “Việc quan trọng bây giờ không phải Tô Mặc, mà là Thái Tử, là Thái Tử Gia ‘kính mến’ của chúng ta! Cái vị ‘đạo hạnh cao thâm’ không lường được kia, hiện giờ đang trốn chui trốn nhui ở cái xó nào, để lại cục diện rối rắm như vậy chứ?”

Trương Tĩnh lúc này mới lên tiếng, “Đêm qua ta nhận được mật tin của đại ca.”

Nghiêm Gia Niên và Trần Dật lập tức nghênh cổ chờ nghe.

Trương Tĩnh trầm giọng nói, “Đại ca nói, Chu Tước Lệnh đã được phái đi cùng lúc với Trình Can. Nếu là Chu Tước Lệnh, thì hần là bọn họ đã có một

chút tin tức.”

Nghiêm Gia Niên phe phẩy quạt, trầm ngâm nói, “Trong số những người tử thương trên thuyền, thì có ba người mang dấu hiệu của Chu Tước. Theo lẽ thường, thì sẽ có bốn Chu Tước được phái theo sát Thái Tử Gia, tức là vẫn còn một người mất tích...”

Trương Tĩnh lắc đầu, “Không, có đến bốn Chu Tước tử thương. Ba người trên thuyền, một người được chúng ta vớt được, sau đó cho chuyển về Sài Kinh.”

Nghiêm Gia Niên bật dậy kinh ngạc, “Chuyển về Sài Kinh? Tức là nói, người đóng giả Thái Tử Gia, sau bị giết chết trên sông kia là Chu Tước? Nhưng sao bây giờ huynh mới nói?”

Trương Tĩnh thở dài, “Lúc ấy ta cũng không nhận ra, nhưng sau khi xác được chuyển về Sài Kinh, qua tay đại ca... Các người cũng biết, lão đại nhà ta có sở thích đặc biệt quái gở...”

Nhắc đến ‘sở thích đặc biệt quái gở’ của vị Trương gia đại ca này, Nghiêm Gia Niên và Trần Dật không khỏi lạnh sống lưng. Người này, trên coi thiên văn dưới xem địa lý, có ánh mắt đặc biệt kinh người. Nếu nói Sài Kinh là đất của vua, thì Trương Duệ chính là mắt của vua, gió thổi cỏ lay không gì là qua được cặp mắt sắc bén kia.

Cho nên, Trương Duệ đã xác định cái xác kia là Chu Tước, thì tất nhiên không cần phải bàn cãi thêm làm gì. Đến đây có thể hiểu rõ, trong tình cảnh nguy cấp hôm ấy, Thái Tử Gia và Chu Tước đã trao đổi cho nhau, còn về phần có thành công hay không, thì còn phải chờ tìm được Thái Tử Gia mới biết được. Nhưng muốn tìm, nói thì dễ, chứ làm thì khó vô cùng.

Trương Tĩnh cau mày, dựa vào hiểu biết của mình đối với Thái Tử, hẳn rất hoài nghi, vị ‘chân nhân tu sĩ’ kia lần này e rằng có ý định ‘đào tẩu’ thật rồi. Nếu không, cả Chu Tước Lệnh cũng nhập hội, vì sao đến một sợi lông chân cũng chưa mò được?

Trần Dật hỏi, “Tĩnh huynh, nếu là vậy, chi bằng chúng ta liên lạc với Chu Tước Lệnh, nhân lực hai phía hợp lại cùng nhau trong tối ngoài sáng điều tra sẽ có kết quả biết đâu chừng?”

Trương Tĩnh gật đầu, “Ta cũng nghĩ như vậy.”

Nghiêm Gia Niên lại bảo, “Xưa nay tuy Tử Thần Lệnh đều cùng làm việc dưới quyền chủ tử, nhưng dựa trên quy tắc ‘không bạn không thù’, chúng ta ngay cả mặt mũi thủ lĩnh Chu Tước Lệnh còn không biết, làm cách nào liên lạc? Còn chưa biết họ có muốn hợp tác với chúng ta hay không.”

“Đã hơn một tháng rồi. Nếu kéo dài thêm nữa, Hoàng Thượng sẽ không chờ thêm được. So với chúng ta, hẳn là Chu Tước Lệnh còn gấp gấp hơn.” Trương Tĩnh chợt cười, “Ta đoán không lầm, thì không chỉ bên cạnh Trình Can, mà Tô Mặc cũng bị Chu Tước theo dõi. Tô Mặc đột nhiên mất tích, chắc hẳn đã có biến. Chu Tước chỉ ở trong bóng tối, trừ phi bọn họ tự động tìm đến, ta cứ chờ xem!”

Quả nhiên, đúng như lời Trương Tĩnh đã dự đoán, không đến ba ngày sau, Chu Tước đã xuất hiện. Nhưng điều khiến Trương Tĩnh vô cùng kinh ngạc là, Chu Tước này đến tìm mình trong tình trạng vô cùng thảm hại, bên cạnh còn có một nhân vật không ngờ tới, đó là Trình Can.

“Trống Quân, ngài đã về!” binh lính mở cổng thành cho Trương Tĩnh một thân mệt mỏi cười ngựa vào.

Trương Tĩnh gật đầu đáp lời bọn họ, sau đó chậm rãi thúc ngựa đi trên đường đêm vắng lặng như tờ. Đã quá giờ giới nghiêm, đường phố không một bóng người, có chăng là tiếng gõ canh vang lên đâu đó trong các góc phố tối hù.

Trương Tĩnh một thân thường phục đầy bụi bặm, vẻ mặt cứng nhắc hiếm thấy lộ ra thần sắc mệt mỏi. Y đưa tay nhu nhu thái dương, một đường thúc ngựa về phủ Thành Thủ với ý định tắm rửa nghỉ ngơi một lát.

Ngay khi Trương Tĩnh đến gần con phố chính, bên tai bỗng vang tiếng động lạ. Trương Tĩnh nheo mắt nhìn vào bóng tối của ngõ nhỏ đối diện. Âm thanh là từ nơi đó thoát ra, nghe như tiếng hít thở, lại có tiếng lạch xệch.

Cái này, sẽ không phải là trâu thờ đi?

“Trống Quân, ngài đã về! Nước ấm đã chuẩn bị sẵn, xin mời...”

Trương Tĩnh gio tay ngăn chặn lão quản gia đang nói. Tiếng động trong ngõ nhỏ vừa rồi đã im bật, sau đó lại vang lên dồn dập hơn. Trương Tĩnh nhướn mày, có vẻ như ‘con trâu nước’ này đang gấp gáp lắm thì phải.

Hiển nhiên lão quản gia và binh lính gác cổng cũng nghe được, gurom đao đã lăm le sẵn sàng trên tay.

Trương Tĩnh hất cằm, ra lệnh cho bọn họ đi qua xem xét.

Một tốp năm binh lính lập tức cầm đèn cầm đao chậm rãi tiến vào ngõ nhỏ. Chỉ vài phút sau, đã quay trở lại. Một người đi trước chạy đến báo, vẻ mặt khẩn trương “Thưa Trống Quân, là Lục Hoàng Tử!”

Trương Tĩnh hí mắt nhìn một người được hai cậu lính canh đỡ ra từ trong ngõ, nét mặt trắng bệch, cả người thảm bại. Người nọ nhìn thấy Trương Tĩnh, rõ ràng là thờ phào một hơi, nhưng vẫn chưa hết khẩn trương.

Trương Tĩnh nhảy xuống ngựa, đi đến trước mặt người nọ, cất giọng trầm trầm hỏi, “Lục Hoàng Tử, xin hỏi ngài nửa đêm không ngủ, lại lò mò ở đây làm gì?”

“Ta, ta...” Trình Can hai mắt hiện rõ kinh hoàng, đầu đầy mồ hôi, búi tóc bình thường ngay ngắn gọn gàng cũng xổ ra, kim quan không biết đã vứt đi đâu. Hắn cũng không chút để ý tới hơi hướm giễu cợt trong lời nói của Trương Tĩnh, rất không có khí phách mà vứt bỏ hai anh lính đang đỡ mình kia, nhào tới nắm chặt ống tay áo Trương Tĩnh.

Trương Nhị Gia hơi nhích mày, hiển nhiên mặt than đại nhân đã bị hành động này của Trình Can làm cho ngạc nhiên không nhỏ.

“Có... có người... muốn... giết người...” Trình Can vừa thở hồng hộc vừa nói, chữ được chữ mất, giọng run như cây sậy.

“Giết người? Là ai giết ai?” Trương Tĩnh trầm giọng.

“Há, hán... có kẻ... muốn giết... hán!” Trình Can run rẩy giơ tay chỉ về phía một người khác đang được các binh sĩ cáng tới trước mặt Trương Tĩnh.

Trương Tĩnh nhìn lướt qua người nằm trên cáng, toàn thân đầy máu, sắc mặt dưới ánh lửa trắng bệch như sáp. Rõ ràng là bị thương không nhẹ, nhưng Trương Tĩnh vẫn chú ý đến chiếc mặt nạ bạc trên gương mặt người này, chân mày lập tức dính chặt.

Hắn trầm giọng ra lệnh, “Đưa vào chữa trị! Quân gia, lập tức thông báo cho người canh phòng nghiêm ngặt toàn bộ phủ!”

Dứt lời liền quay đầu bước đi, chợt phát hiện tay áo vẫn bị người nào đó nắm chặt, Trương Nhị Gia dợm bước, mặt than nhìn chằm chằm đôi bàn tay thon dài dính đầy máu kia. Lại nhìn lên Trình Can, nhớ lại tiếng thở hổn hển như trâu nước vừa nãy, có vẻ như là do hắn đang khiêng người bị thương nên mới chặt vật như vậy.

Ý nghĩ này khiến Trương Tĩnh không khỏi nhìn Trình Can thêm vài phần nghi ngờ.

Trần Dật đỡ kẻ được cho là Chu Tước một thân toàn vết thương kia nằm lên giường, sau đó cho người mời quân y, một đêm chong đèn cứu chữa.

Bên ngoài phòng, Trương Tĩnh cùng Nghiêm Gia Niên sắc mặt trầm trọng nhìn chằm chằm Trình Can đang ôm mình ngồi thu lu trên ghế, vẻ mặt tái mét vô cùng hoảng sợ.

Nghiêm Gia Niên mời Trình Can một ly trà sâm, nhìn hắn tay chân run lẩy bẩy chặt vật nuốt xuống ngum trà, mới bắt đầu nhỏ giọng hỏi, “Lục Hoàng Tử, chuyện gì xảy ra?”

Trình Can hai mắt đảo đảo nhìn khắp chung quanh căn phòng đóng kín. Bên phòng trong không ngừng vang tiếng cắt vải cầm máu. Trương Tĩnh trầm giọng nói, “Không việc gì phải sợ, ở đây rất an toàn. Lục Hoàng Tử...” còn chưa dứt lời, Trình Can đã từ trên ghế bay xuống ôm chân Trương Tĩnh, khóc nức nở, “Ca, Tướng, Tướng Quân... người phải cứu, phải cứu Thái Tử ca!!”

Trương Tĩnh vội kéo Trình Can dậy, nhưng ngặt nỗi hắn đã sợ đến hai chân quẩn vào nhau, hai tay lại bám chặt vật áo Trương Tĩnh không thả. Nghiêm Gia Niên đứng một bên, nhìn thấy mặt than ngàn năm lần đầu tiên treo lên một vẻ ‘không biết làm sao’ thì con tim nhỏ bé rạo rực không thôi.

Ây da, phát hiện mới, phát hiện mới!!

Trương Tĩnh nhìn Trình Can nước mắt nước mũi đầm đìa như mưa, chây trệt cả lên áo của mình, gân xanh trên trán nẩy ra bùm bụp. Nửa muốn ném hắn qua vai (takewondo), nửa lại muốn đá hắn lên nóc (karatedo), xong lại muốn đem bản mặt toàn là chất lỏng của hắn nhận nước (nhanuocdo). May mắn cho Trình Can, cuối cùng Kim Cương Đại Tướng Quân vẫn còn một tia lý trí, không có đem hắn ném qua vai, không đá lên nóc, cũng không nhận nước hắn, mà chỉ đơn giản là xách cổ hắn nhét trở lại ghế ngồi.

“Ngồi im xem nào!” Trương Tĩnh gắt.

Trình Can bị quát cho giật bắn mình, lập tức ngồi thẳng lưng, hai tay đặt ngay ngắn trên đùi, cả người run lẩy bẩy, nước mắt nước mũi giọt ngắn giọt dài.

Nghiêm Gia Niên xấu xa che quạt cười trộm. Bây giờ hắn mới biết, hai đứa con trai của ‘box bự’, một người được đúc từ băng, còn người kia thì được làm từ nước!

Trương Tĩnh nhũn mày nhìn mớ nước mắt nước mũi cuộn cuộn kia, hướng Nghiêm Gia Niên trừng mắt. Họ Nghiêm nằm yên cũng trúng đạn, búi gối rút trong tay áo ra một chiếc khăn tay sạch sẽ, đặt vào tay Trương Tĩnh. Trương Nhị gia với phức cảm làm anh (brother complex) đã ăn sâu vào xương máu, ra tay cũng liền mạch dứt khoát, đem khăn tay của họ Nghiêm chụp vào mũi Trình Can, trầm giọng một tiếng, “Hi ra!”

Trình Can bị dọa cho sợ ngây người, đem một hơi nước mũi hi sạch vào khăn tay.

Nghiêm Gia Niên đứng một bên mắt thấy tai nghe mà tê tái tâm hồn. Ôi mẹ ơi, chiếc khăn tay, mẹ may cho em, thế là hết, thế là hết...

Trương Tĩnh chùi sạch mũi cho Trình Can, mặt than ngàn năm không hề thay đổi. Sau khi thấy Trình Can đã (bị dọa) không còn khóc nữa, chỉ biết trưng cặp mắt sưng húp long lanh nhìn mình hoang mang, Trương Tĩnh mới hỏi, “Đã nói được chưa?”

Trình Can hức một tiếng lại nói một tiếng, “Người, hức, dám, hức, vô, hức, lẽ, hức, với, hức, Hoàng, hức, Tử???”

Trương Tĩnh liếc Trình Can, nhếch mép cười lạnh, “À, vừa nãy ngài khóc dữ dội quá, chỉ là thói quen, Lục Hoàng Tử đại nhân đại lượng, bỏ qua cho!”

Trình Can nhảy dựng lên, mặt mũi đỏ gấc, chỉ tay vào Trương Tĩnh run rẩy nói không nên lời.

Nghiêm Gia Niên lúc này không thể nhìn nổi nữa mới nhảy vào, dâng thêm một tách trà khác cho Trình Can, nói, “Áy, Lục Hoàng Tử, xin bình tĩnh. Trương Tướng Quân cũng là muốn làm cho ngài bình tĩnh lại mà thôi! Hoàng Tử, chuyện gì đã xảy ra, xin hãy nhanh một chút nói ra để chúng hạ quan còn nghĩ biện pháp!”

Trình Can vừa nghe thế, cả người run rẩy đáng sợ. Hắn ngồi xuống ghế, tay níu lấy vạt áo Nghiêm Gia Niên, dường như hoàn toàn trở thành một người khác, lắp bắp không ra lời. Trương Tĩnh càng nghe, càng cảm thấy không chấp vớ được, bèn quát khê, “Uốn lưng nói cho đảng hoàng xem nào!”

Trình Can lập tức ngậm miệng tròn mắt nhìn Trương Tĩnh. Đối diện với cặp mắt thỏ con kia, Trương Tĩnh không hổ là Kim Cương Đại Tướng Quân, bản mặt vẫn cứ đen xì như than. Nhưng Nghiêm Gia Niên lại cho rằng, nếu mà không phải bản mặt than đó, thì Lục Hoàng Tử của chúng ta sẽ cả lăm cho tới tét Mông Cổ luôn ấy chứ!

Trương Tĩnh hất cằm vào phòng trong nơi Trần Dật và quân y đang chạy chữa cho người bị thương, hỏi, “Người kia là ai?”

Trình Can nuốt nước bọt, rút từ trong ngực áo ra một tấm lệnh bài, đặt lên bàn, “Là, là... Chu Tước...”

Trương Tĩnh lẩn Nghiêm Gia Niên đều sùng sốt.

“Hắn là ai?” Trương Tĩnh cầm Chu Tước Lệnh lên, xác nhận đó thật sự là lệnh bài của Chu Tước, mới trầm giọng hỏi lại.

“Chu Tước... Phụ Hoàng, Phụ Hoàng phái hắn, phái hắn...” Trình Can nghẹn ngào.

“Phái hắn theo dõi ngươi.” Trương Tĩnh tiếp lời.

Trình Can lại trừng hắn.

Trương Nhị Gia cười khẩy, “Sau đó, hắn lại bị ngươi theo dõi ngược lại, ta nói đúng không, Lục Hoàng Tử?”

Nghiêm Gia Niên vỗ trán. Ông trời của tôi ơi, mặt than đại tướng quân, ngài có cần thiết chọc ngoáy vào nỗi đau của người ta như vậy không?

Trình Can nghiêng răng nghiêng lợi, “Ta làm vậy thì có gì sai? Các người không tin ta, nếu ta không tự cảnh giác, biết đâu sẽ có người thừa dịp hất nước bẩn vào ta? Nếu đêm nay ta không theo dõi hắn, thì đoán chắc sáng sớm mai sẽ có người báo án cho các người rồi!”

Trương Tĩnh nhìn vào đôi mắt đầy lửa giận của Trình Can, vẻ mặt vẫn không thay đổi, chỉ hỏi, “Vậy ngươi theo dõi hắn, đã nghe đã thấy những gì? Có thể nói ra một chút nghe chơi không?”

Trình Can nở nụ cười thường thấy, hỏi ngược lại, “Lời ta nói, ngươi dám tin sao, đại tướng quân?”

Trương Tĩnh bình thân uống trà, đáp, “Không còn lựa chọn nào khác. Lục Hoàng Tử, nếu ngài đây đã không muốn nói, xin mời trở về, sáng mai bốn tướng quân sẽ phân phó cho người hộ tống ngài về kinh. Tin rằng so với bốn tướng, thì có nhiều người khác nóng lòng muốn nghe ngài kể chuyện hơn.”

“TRƯỞNG TĨNH!” Trình Can đứng phắt dậy quát lên.

Trương Tĩnh bất ngờ đem tách trà trên tay phóng ra ngoài, thân thủ nhảy qua ôm lấy Trình Can ngã xuống đất.

“CHOANG!!” tách trà sứ va chạm với ám khí, vỡ tung trên không.

“CÓ THÍCH KHÁCH! NGƯỜI ĐÂU!!” Nghiêm Gia Niên tung cánh quạt trên tay. Quạt thép đánh hai vòng, va chạm với ám khí phát ra tia lửa.

“Bọn chúng, bọn chúng...” Trình Can níu áo Trương Tĩnh, run rẩy thốt lên từng tiếng.

“Cứ ở yên đây!” Trương Tĩnh nhét vào tay Trình Can một thanh chủy thủ.

Binh lính kéo tới bên ngoài, đèn đuốc sáng trưng. Chẳng mấy chốc, tiếng binh khí, tiếng đánh nhau vang khắp bên ngoài. Cửa phòng mở tung, xộc vào là một tên sát thủ vận áo choàng đen, đội một mặt nạ đầu ưng, tay cầm loan đao.

Nghiêm Gia Niên nhìn thấy đối phương rõ ràng chỉ có hai người, một đánh ở ngoài, một xông vào trong. Loan đao trên tay chính là hung khí gây nên những vết thương chồng chất trên người Chu Tước được Trình Can cứu về.

“Người tới là ai? Mục đích là gì?” Nghiêm Gia Niên cất tiếng hỏi.

Đầu Ưng Nhân đáp bằng giọng giả khàn đặc như tiếng răn, “Tịch Tàng Cốc! Truy sát kẻ thù!”

Sắc mặt của Trương Tĩnh lập tức thay đổi. Trình Can đứng núp sau lưng hắn, bởi vì sát khí bức người kia mà hoảng sợ loạng choạng ngã xuống đất.

Đầu Ưng Nhân vừa trông thấy Trình Can, lập tức lao tới như bóng ma đòi mạng. Nghiêm Gia Niên vung quạt thép, lao vào đối chọi với Đầu Ưng Nhân. Nhưng Nghiêm Thành Thủ thói quen ăn chực ăn chạy, giỏi nhất chính là khinh công, đối đầu với đối thủ nặng ký như Đầu Ưng Nhân này, quả thật xê xích hai phần. Nếu chỉ có một mình Nghiêm Ngạc Nhân, có lẽ Đầu Ưng Nhân kia đã có thể giết được Trình Can, nhưng đáng tiếc, sau lưng họ Nghiêm còn có một Trương Nhị Gia ‘trên trị ôn thần, dưới đánh ôn địch, bất khả xâm phạm’!

Nghiêm Gia Niên vừa bị đánh rớt vũ khí, phía sau liền bị Trương Tĩnh đẩy sang một bên đẹp chỗ. Trương Tĩnh một tay thiết quyền tung ra đánh gãy loan đao, khiến đối phương bất ngờ trở tay không kịp, trúng phải Ngũ Trảo Công gây nát xương sống. Trương Tĩnh thộp yết hầu Đầu Ưng Nhân động vào cột nhà, giọng vẫn trầm lạnh như vạn sơn bất biến, “Truy sát ai?”

Đầu Ưng Nhân yếu ớt giờ tay lên, run rẩy trút hơi thở sau cùng rồi gục xuống.

Trương Tĩnh lạnh lùng vứt xác hấn xuống đất, lăm bằm, “Không chịu nổi? Vô dụng!”

Nghiêm Gia Niên vội lột nón đầu ung của hấn xuống, thì ra người này vốn dĩ cũng chẳng cần che mặt, bởi vì khuôn mặt của hấn chỉ chút hình xăm, cơ bản là nhìn không ra hình dạng gì nữa rồi.

“A!!” tiếng hét của Trình Can vang lên mới khiến cả hai sức nhớ ra vẫn còn một kẻ vô dụng trong này.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Trương Nhị Gia Bắt Thỏ

Trương Tĩnh quay phắt lại, nhìn thấy tên Đầu Ưng Nhân còn lại đã tranh thủ lúc mọi người mải vây quanh đồng bọn của hấn mà vội tới Trình Can. Thấy tên ngốc kia đã bị bóp cổ đè xuống đất, trong tay là thanh chủy thủ cầm chặt nhưng chỉ biết tro mắt nhìn Đầu Ưng Nhân vung loan đao xả xuống, Trương Tĩnh như nhận ra điều gì, mắt sắc nheo lại. Nhắc thấy bên chân vẫn còn thanh loan đao của kẻ vừa chết, liền ‘thuận chân’ đá một phát.

Loan đao lấy vận tốc xé gió xoay tít một đường. Ngay lúc Trình Can hai mắt tròn trừng nhìn Đầu Ưng Nhân chuẩn bị cắt cổ mình, thì ánh sáng kim loại chợt lóe lên. Một dòng chất lỏng nóng bỏng bắn đầy mặt, đầy áo Trình Can, mùi máu tanh lờm mẫn chất tràn vào khoang miệng. Tiếp theo đó, Đầu Ưng Nhân trở thành cái xác không đầu, đổ ập xuống người Trình Can.

Nghiêm Gia Niên cùng binh lính thủ vệ lập tức tiến tới lôi cái xác lẫn cái đầu kia khỏi hiện trường, thế nhưng một thân Trình Can đã toàn là máu. Hấn mở to hai mắt, miệng há rộng muốn hét lớn nhưng lại không thốt nên lời. Sau đó lại nhìn thấy Trương Tĩnh ngồi xồm xuống kéo hấn ngồi dậy, mặt than không cảm xúc hỏi, “Sao rồi?”

“Ừa!!” Trình Can không hề khách sáo, đem toàn bộ bữa ăn tối nhè sạch vào chân Trương Tĩnh.

Trương Tĩnh quả thực rất muốn ‘tặng’ gia hỏa này một cước tiền vong cho rãnh nợ, nhưng ngặt nỗi, gia hỏa này vừa nôn vừa nín chặt ống quần hấn không buông. Thực là mất mặt! Phiền chết đi được!

Chung quanh vang tiếng ‘chuột’ khúc khích. Trương Tĩnh lạnh lùng đảo mắt trừng quanh một vòng, lập tức đám người rồi hơi kia tự giác dọn dẹp thật nhanh rồi biến khỏi tầm mắt Trương Nhị Gia. Chỉ còn lại con chuột bự họ Nghiêm, chẳng những không đi mà còn mặt dày mày dạn bùng trà nóng đến cho Trình Can súc miệng.

Gia hỏa Trình Can sau khi nôn sạch rồi, súc miệng sạch sẽ rồi, lúc bấy giờ mới òa ra khóc. Tiếng khóc kinh thiên địa, khiếp quỷ thần vang lên, đem toàn bộ Phủ Thành Thủ đánh thức không còn một mộng. Mọi người nhìn trời, thôi thì dậy sớm một bữa vậy.

Nghiêm Gia Niên vron vai đánh ngáp, sau đó vô cùng ‘thấu tình đạt lý’ đem ‘hậu sự’ bàn giao sạch sẽ cho Trương Tĩnh, một mình thông dong về phòng ngủ lấy sức. Ày, các bạn nhớ xin chớ hiểu lầm, không phải quân sư tôi làm ăn lười nhác, mà là đương sự người ta cứ nắm quần ông chủ nhà tôi không buông thì tôi còn biết làm thế nào???

Trương Nhị Gia nhìn Trình Can ôm ống quần mình lấy nước mắt rửa mặt, rốt cuộc không nhịn nổi nữa, bèn đem người xốc dậy, vác đi.

Vác đi đâu?

Dĩ nhiên là vác đi tắm rồi!

Này, này, này!! Chứ các người đang nghĩ là vác đi đâu?

Nghĩ mà xem, nghĩ mà xem!

Trương Đại Tướng Quân người ta, ở quân doanh thao trường ngày ngày mồ hôi ra như suối, đất bám đầy như nặn bùn, vừa về đến cửa còn chưa kịp ăn miếng cơm, uống miếng nước, đã bị cái tên quân sư vô tích sự và tên Phó Tướng thích chạy rong kia quần lấy, rồi lại bị gia hỏa này dùng ma ám tra tấn đến thiên hôn địa ám! Người ta còn chưa có tắm rửa đó! Không cho ăn thì cũng phải cho ngủ một tí chứ mà lại...

Mãi cho đến lúc bị tổng lên giường nằm, Trình Can vẫn chưa dám tin rằng vào cái ngày hè năm hắc mười chín tuổi lại xảy ra chuyện không thể tưởng tượng như vậy! Nào là theo dõi này, rồi lại bị ám sát này, sau đó là bị một lão già đem lột sạch bách như bác vỏ cua, nhận qua ba lần nước, rồi ném lên giường!

(MC: Xùy xùy, nảo bỏ, đến giờ nảo bỏ rồi!)

Nhớ tới cái đầu ung bị chém bay khỏi cổ, máu me bắn ra tứ phía, Trình Can lại hoảng hồn bò dậy. Hắn cuộn chân thu mình vào một góc giường, run lấy bầy.

Trương Tĩnh vừa lau tóc vừa vào phòng, vừa lúc nhìn thấy hình ảnh như vậy: một con thỏ béo, đào cái hang, chui đầu xuống, đào chẳng được bao sâu, cứ tưởng rằng đục đầu xuống hang thì sẽ không ai thấy mình.

Nhưng mà thực tế thì... khụ!

Trương Nhị Gia nhìn chằm chằm cặp mông run lấy bà lấy bầy của con thỏ béo kia, tự dưng cảm thấy nhồn nhột trong bụng. Trương Nhị Gia xoa bụng, chợt nhớ tới nay mình vẫn chưa ăn gì. Lại nhìn cái mông thỏ kia...

Chắc, thôi bỏ đi. Nhị Gia ta không ăn đồ sống, cũng không có thói bụng đói ăn quăng.

(MC: phù, may mắn cho thỏ con... Trương Nhị Gia, đức tính tốt, được đấy!)

Trương Tĩnh leo lên giường, giơ tay đánh cái chát lên mông Trình Can.

“Ái!!” Trình Can ôm mông bật dậy, lăn tuột vào trong, nhìn thấy bản mặt than của Trương Tĩnh, tức thì lửa giận tràn về, quát, “Ngươi lại dám vô lễ!!”

Trương Tĩnh dựa vào đầu giường, cầm một quyển sách bắt đầu giờ ra đọc, hoàn toàn cho Trình Can ăn bơ béo. (Ồ hô, tuyệt chiêu quảng bơ của anh em nhà họ Trương, phiên bản Trương Nhị Gia: hoàn toàn xem người ta là khi không!)

Trình Can thấy thế, càng bị chọc cho tức xì khói, làm gì còn đầu óc nghĩ xem nếu là hắc của mọi khi sẽ xử nho nhả như thế nào, lịch lãm ra làm sao? Chỉ biết, cái họ Trương này nhất định hôm nay phải cho hắn biết mặt! Lập tức nhào tới, giật lấy quyển sách trong tay Trương Tĩnh ném xuống sàn.

“Ngươi như vậy là ý gì?”

Trương Tĩnh nhướn mày nhìn gương mặt tức giận đến đỏ bừng của Trình Can, lại nhìn một chút đầu tóc vẫn còn ướt của hắn. Gia hỏa này xem ra được người ta hầu hạ đã thành thói quen rồi, áo thì nút trên cài xuống nút dưới, cổ áo xóc xếch cũng không biết vuốt lại. Chắc, đúng là điển hình của con chi biết đi ngang rồi chui xuống hang chờ chết!

“Ngươi trả lời ta! Ngươi là đang coi thường ta, có phải không? Ngươi trả lời!” Trình Can chọc chọc ngón tay trắng nõn vào ngực Trương Tĩnh, tức giận đến hơi thở phập phồng.

Trương Tĩnh hí mắt nhìn hai hạt hồng như ả như hiện pháp phòng dưới lớp áo ngủ của Trình Can. Ừm, áo mặc mùa hè, chất liệu vừa mỏng vừa mềm, trơn mát thông thoáng, quả nhiên là hàng thượng đẳng. (Tầm nhìn cũng thông thoáng nữa đó Nhị Gia!)

“Ta có sao?” Trương Tĩnh khàn giọng hỏi.

“Ngươi có! Thái độ! Ta là đang nói tới thái độ của ngươi! Không dùng kính ngữ! Không bảo vệ ta! Nhất là luôn phớt lờ ta!!” Trình Can phùng má liệt kê tội danh của Trương Tĩnh.

“Kính ngữ? Ta đối với Thái Tử cũng chưa dùng kính ngữ bao giờ, ngươi có chắc muốn ta dùng kính ngữ với ngươi?” Trương Tĩnh bất ngờ ngò thẳng dậy.

Đột nhiên tầm nhìn thay đổi, mặt đối mặt khiến Trình Can giật mình. Hắn thật muốn cắn lưỡi mình, vì sao lại quên mất cái bộ dạng mèo lười trước mặt hắn không phải ai khác, mà vẫn là Trương Tĩnh, cái tên nổi tiếng là hung thần của Đại Triều. Cứng đối cứng với hắn, đây rõ ràng là ngươi tự tìm thiệt thòi!

Ồi ngu, ôi ngu, ngu, ngu!!

Trương Tĩnh từng chút một áp sát, đem Trình Can dán vào tường, mặt than vạn năm nghiêm túc hỏi, “Lục Hoàng Tử, vừa rồi nếu không có bản tướng quân ở đó, ngài nói xem, kẻ mất đầu là ngài, hay là tên sát thủ kia?”

Nhắc tới đó, sắc mặt Trình Can liền trắng bệch. Cái cảnh máu me kinh người đó, hắn chỉ cần nghĩ tới liền hoa mắt chóng mặt, buồn nôn muốn bệnh! Cái tên hung thần mặt than này, rõ ràng là muốn hù chết ta!

“Ngươi cút cho ta!!” Trình Can vùng tay muốn đánh lại bị Trương Tĩnh bắt được.

“A!!” một hồi sao trời lấp lánh, thỏ béo bị Trương Nhị Gia đè xuống đệm, cả tay cả chân đều không thể cử động.

“Ngươi! Vô lễ! Mau buông!” thỏ chết còn cứng miệng.

“Lục Hoàng Tử, người chẳng đã nói ta nên quan tâm người một chút còn gì?” Trương Tĩnh dùng bộ mặt than vụn năm mà thốt ra lời ngả ngớn, vì thế, câu nói ngả ngớn kia lại trở nên nghiêm túc lạ thường.

“Ta, ta, ta, ta không có! Ngươi, ngươi, ngươi nói vậy! Buông, buông, buông, buông!!!” thỏ béo lại bắt đầu nói lắp.

Trình Can ra sức vùng vẫy, mái tóc nâu vương đầy trên đệm. Sắc mặt đỏ bừng, mí mắt còn vương chút nước, chớp mũi đỏ ửng, cảm nhận cổ cao, một bên bả vai lộ ra dưới tầm mắt Trương Tĩnh. Làn da mịn màng khỏe mạnh. Trên vai có một vết sẹo.

Trương Tĩnh nheo mắt nhìn, chợt hỏi, “Vết sẹo này, là từ đâu mà có?”

“Đó là mẩu phi...?!! Ngươi...” Trình Can không kịp suy nghĩ mà đáp, nhưng lập tức sững sốt, tròn to mắt nhìn Trương Tĩnh. Vừa rồi, vừa rồi có phải hắn đã nhắc tới mẩu phi? Thôi chết, tại sao lại sơ ý như vậy?

Trương Tĩnh cau mày nhìn vết sẹo trên vai Trình Can, lại nhìn ánh mắt cảnh giác cao độ của hắn đối với mình. Trước khi Trình Can kịp lên tiếng lần nữa, Trương Tĩnh đã nhồm dậy, trở về vị trí cũ. Hắn lấy một quyển sách khác trên đầu giường ra đọc, chỉ nói, “Ngủ đi, có chuyện gì sáng mai lại nói.”

Trình Can nằm ngơ ngác ngửa đầu nhìn Trương Tĩnh. Không biết nhìn qua bao lâu, dưới ánh đèn vàng, dáng người vẫn ngồi vững như sơn không mấy may xoay chuyển. Cô mỏi rồi, nhưng ánh mắt vẫn không dám dời đi nơi khác, nhất là bóng tối bên ngoài phòng kia. Chỉ sợ trong bóng tối ấy sẽ nhìn thấy một Đầu Ưng Nhân đuổi theo truy sát.

Một bàn tay che kín mắt, ấn đầu hắn xuống gối. Trình Can đưa tay muốn gỡ bàn tay to gan lớn mật kia xuống, nhưng giọng Trương Tĩnh lại vang lên trong không gian yên ắng:

“Yên tâm ngủ đi, lần này có ta ở đây.”

Bàn tay thô ráp, những ngón tay chai sần không hề giống với tay của Phụ Hoàng, càng không thể so sánh với đôi tay mềm mại của Thái Tử ca, nhưng bàn tay này đã cứu mạng Trình Can hắn. Người này, rõ ràng là phiền muốn chết, nhưng lại là người duy nhất chịu chùi mũi cho hắn, kéo hắn dậy, để cho hắn khóc, đem hắn một thân tanh lờm rửa sạch, cũng là người duy nhất... chịu lưu lại...

Vì sao không phải mẩu phi? Không phải Phụ Hoàng? Không phải Thái Tử ca? Vì sao lại là tên hung thần mặt than giết người không chớp mắt này?

Lòng bàn tay ươn ướt khiến Trương Tĩnh nhũn mày. Gia hỏa này, không lẽ là làm bằng nước thật đấy à? Hoàng Thượng, ngài có được hai đứa con thật ‘đặc biệt’ đấy, thật khiến người ta bất ngờ!

Ánh đèn le lói yếu dần, trời gần sáng se lạnh. Trương Tĩnh lắng nghe hơi thở đều đều của Trình Can, biết chắc gia hỏa này đã ngủ say, mới chậm chậm giờ tay ra. Định chuẩn êm, nhưng không ngờ gia hỏa này một tay ôm chân, một tay lại níu chặt lưng quần hắn, khiến Trương Nhị Gia nếu muốn xuống giường thì phải lưu lại cái quần!

Chắc, lúc đầu là ống quần, giờ là lưng quần, quả nhiên là quý kẻ đa đoan!

Trương Tĩnh hết cách, nín thở nhìn Trình Can trở mình, một tay nắm chặt lưng quần hắn, một chân gác qua đùi hắn. Lần đầu tiên, đối với kẻ thứ ba ngoài hai ôn thần kia, Trương Nhị Gia hắn phải che mặt thở dài. Hay lắm, nếu thuộc hạ của hắn mà trông thấy một màn này, không cười đến rơi rụng mới là lạ!

Trình Can sau một tối một mối cực độ giờ đã ngủ rất say. Trương Tĩnh nhìn gò má cao cao, hàng mi dài ướt nước và hơi thở phập phồng của hắn mà bực bội nằm xuống.

Kể cũng lạ, hai đứa em của Trương Nhị Gia, dường như chưa từng có màn khóc nhè như thế này thì phải. Giờ nghĩ lại, ngoại trừ Trương Đàm lên ba tuổi hết khóc nhè thì Trương Tuyết dường như chưa từng khóc lóc ỉ ôi bao giờ... Chỗ này, hình như có cái gì đó sai sai, thế nhưng Trương Nhị Gia nghĩ mãi cũng không biết sai ở chỗ nào, vì thế, quyết định cho qua.

“Híc!” bên cạnh, Trình Can đột ngột thít một cái.

“Đồ mıt ưót!” Trương nhị gia chửi thề một tiếng, đem chân đạp kín cho cả hai rồi nhắm mắt ngủ.

Dưới hang, thỏ nâu ngủ không ngoan, cái mõng dịch qua dịch lại, tứ chi bám chặt lấy không buông, mơ thấy mình đang ôm cù cà rốt khổng lồ. Trương Nhị Gia nghiêng răng lại mắng thề hai ba tiếng, rốt cuộc xoay người ôm lấy con thỏ béo.

“Ngủ ngoan xem nào!” Trương Nhị Gia cắn một ngụm lên bả vai trần trắng trẻo kia, quát khê.

Trong mơ, thỏ béo bị cù cà rốt khổng lồ đè cho cứng ngắt!

Một giấc này, Trương Nhị Gia ôm thỏ nâu thơm ngon ngủ một giấc đến khi mặt trời lên cao ba sào mới tỉnh. Mọi người trong phủ đều ngẩng đầu nhìn trời. Trương Nhị Gia ngủ đến trưa, chết rồi, có phải đại hồng thủy sắp tới không vậy????

Chương 26: Tin Tức

Thật ra thì, Trình Can cũng không nhút nhát như Trương Tĩnh nghĩ. Nếu có người sau khi đã biết chân tướng sự thật mà còn cho rằng Trình Can là con thỏ có lá gan chuột nhắt, thì sai lầm rồi. Theo nhận xét của Trương Nhị Gia, thì Trình Can chính là con thỏ có lá gan con thỏ, chứ không phải gan chuột nhắt đâu nhá!

Hơn nữa, con thỏ này còn có đầu óc rất thông minh. Xem nào, có thể phong cho hắn làm vua của loài thỏ được rồi đấy! (Haha, Nhị Gia, ngài thật là vui tính!)

Nói Trình Can thông minh, là vì trong những tình huống cấp bách, cách xử sự của hắn sẽ không bao giờ đem hắn vào thế bị động. Thứ nhất, đó chính là Trình Can đã không lựa chọn lưu lại Sài Kinh, mà một đường chạy đến tận Thao Châu. Dựa trên lời nói trong thư nhà của Trương Thừa Tướng, thì là ‘nhãi con này khôn chết đi được! Chưa gì đã cong đuôi chạy trước rồi, để lại đám râu dài tóc bạc bọn ta ở đây hứng bão!’

Hiển nhiên, Trương Nhị Gia vô cùng hoài nghi, nếu không phải Trình Can tiên phong xin ‘đi công tác xa’, thì e là Trương Thừa Tướng cái vị chức sách ‘chuyên cần’ kia đã nhảy bổ vào xin đi đầu rồi...

Thứ hai, đó là khả năng quan sát phán đoán cực kì nhạy bén của Trình Can. Ngay khi bước chân vào Phủ Thành Thủ, hắn đã phát hiện ra có ba nhóm người đang theo dõi hành tung của mình. Nhóm thứ nhất chính là người trong Phủ Thành Thủ, thuộc hạ của Nghiêm Gia Niên. Nhóm thứ hai chính là Chu Tước Lệnh của Hoàng Thượng phái tới.

Ban đầu, Trình Can chỉ cho rằng đó là mật thám Phụ Hoàng phái theo để bảo vệ mình, nên cũng cảm thấy an tâm phần nào. Nhưng khi biết thì ra đó là Chu Tước Lệnh, Trình Can đã vô cùng bối rối, không, nói cho chính xác hơn là thất vọng.

Hắn thất vọng, vì Phụ Hoàng đã không tin tưởng hắn.

Tuy nhiên, điều khiến cả Trương Tĩnh lẫn Nghiêm Gia Niên ngạc nhiên vô cùng, chính là việc kẻ trói gà không chặt như Trình Can mà lại có thể phát hiện ra nhóm người thứ ba đang theo dõi hắn. Nhóm thứ ba đó, chính là người của Tịch Tàng Cốc, là hai kẻ đã bị Trương Tĩnh giết chết tối qua. Bọn chúng trà trộn vào Thao Châu, thậm chí có thể ám sát người của Chu Tước Lệnh, nếu không phải Trình Can, e là Trương Tĩnh sẽ phải đau đầu một phen.

“Lục Gia, làm sao mà người phân biệt được ba nhóm này? Nhất là Chu Tước Lệnh và Tịch Tàng Cốc?” Nghiêm Gia Niên tò mò hỏi.

Trình Can lắc đầu cười, “Ta không biết bọn họ là Tịch Tàng Cốc, ta chỉ cảm giác được... cảm giác được có cái gì đó không đúng...”

Trần Dật nhú mày, “Cái gì đó không đúng là cái gì?”

Trình Can rung mình đáp, “Người cứ thử tưởng tượng, trong bóng tối có ai đó đang nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của người, nhưng mà người thì không tài nào nhìn ra bọn họ. Hoặc là... cảm thấy sợ hãi sẽ vô tình nhìn thấy bọn họ...”

“Không nhìn thấy cũng sợ, nhìn thấy cũng sợ? Lục Hoàng Tử, ngài như vậy làm sao mà ngủ yên được?” Trần Dật vô tâm vô phé thốt lên.

Sắc mặt Trình Can lập tức tái nhợt. Nghiêm Gia Niên liền tặng cho Trần Dật một cước dưới gầm bàn khiến hắn ngậm mồm lại.

“Trên đời này, có một số việc chẳng thà người không nhìn thấy... vĩnh viễn không nhìn thấy...” Trình Can khàn giọng thốt ra một câu.

Trương Tĩnh nhú mày, chợt nhớ tới vết sẹo trên vai Trình Can, không chỉ trên vai, mà trên lưng, trên chân hắn cũng có nhiều sẹo lớn sẹo nhỏ. Vết sẹo mới nhất cũng phải ba đến bốn năm rồi. Tức là vào năm Trình Can khoảng mười lăm hoặc mười sáu tuổi được ban phủ ở riêng. Còn trước đó, mớ sẹo kia hẳn là khi hắn còn ở Chiêu Nghi Cung. Người đàn bà họ Tô trong cung Chiêu Nghi kia, dĩ nhiên sẽ không hiền từ như vẻ ngoài thánh mẫu của bà ta, nhưng đem con ruột của mình ra tiết giặt, quả thật không thể ngờ tới.

Tô Hiền Phi, hay cho hai chữ Hiền Phi...

Trương Tĩnh chìm vào suy nghĩ như vậy, phút chốc ánh mắt nhìn Trình Can lại có chút nhu hòa. Đáng tiếc, mặt than vạn năm, nhìn sao cũng là mặt than, chút nhu hòa kia có thánh mới nhìn ra!

“Sáng hôm qua, ta ngồi ngắm cây cảnh trong đình, phát hiện thấy người theo dõi ta của Chu Tước Lệnh đã nhận được mật thư. Biết rằng đã có tin tức, ta mới đánh liều theo dõi hắn vào ban đêm. Nhưng hắn đi như bay, ta chỉ có thể chạy bộ, nên không theo kịp, lúc ta lên vào Miếu Thần Tài... phát hiện... hai, hai tên sát thủ... vừa rời khỏi... Ta, ta thấy hắn còn sống... hơn nữa, hơn nữa trên người còn có Chu Tước Lệnh, nên không thể để mặc hắn được, đành phải đem người công về...” Trình Can thuật hết một hồi sự tình, rồi lại bưng tách trà lên uống cạn.

Người Trình Can cứu được, quả đúng là Chu Tước, hơn nữa, ngoài dự đoán của tất cả mọi người, hần lại chính là Thủ Lĩnh Chu Tước Lệnh, Lương Gia Thành. Khi hần tỉnh dậy, biết mình còn sống, hơn nữa người cứu sống hần lại là Trình Can, cảm giác vô cùng vi diệu, cứ như đi sẵn, đến lúc giật mình nhìn lại mới biết, thì ra bản thân lại là con mồi bị săn.

Lương Gia Thành ngồi tựa vào đầu giường, sắc mặt vẫn còn mệt mỏi, nhưng thần thái đã khá hơn đêm qua rất nhiều. Quân y đã nói, mức độ hồi phục của hần rất tốt, đã không có gì đáng ngại, vậy nên, Trương Tĩnh không chút dè dặt đến thương tật của hần, bắt đầu truy hỏi.

Nghiêm Gia Niên là người đứng ra câu thông. Hần giao trả lệnh bài cho Lương Gia Thành, nói, “Nhờ có vật này, nên chúng ta đều biết ngươi là Chu Tước, cũng biết đại khái nhiệm vụ của ngươi. Nếu đã như vậy, vì sao hai bên không cùng hợp tác? Chúng ta cũng đều vì an nguy của Thái Tử.”

Lương Gia Thành cầm lệnh bài, liếc mắt nhìn qua mặt than Trương Tĩnh, Trần Dật, Nghiêm Gia Niên, cuối cùng dừng lại trên người Trình Can. Bầu không khí bỗng ngưng trệ nên ngột ngạt.

Trình Can ý thức được thân phận của mình, lập tức nở nụ cười giả tạo thường thấy, đứng lên nói, “Các ngươi cứ bàn việc, ta đi trước.”

“Ngươi đi đâu?” bất ngờ, Trương Tĩnh lại cất tiếng.

Mọi người nhìn sang, chỉ thấy Trương Tĩnh vẫn bình thản bưng trà, dường như người vừa nói không phải là hần.

Trình Can khó hiểu đáp, “Ta... đi dạo.”

“Đi dạo? Đêm qua một chân suýt bước vào quan tài mà vẫn còn tâm trí đi dạo?” Trương Tĩnh thối trà nóng, ánh mắt nhìn vào xác trà xanh trong tách, khóe miệng khẽ nhếch.

Lương Gia Thành nhũn mày nhìn Trương Tĩnh. Ngay cả Nghiêm Gia Niên lẫn Trần Dật cũng không hiểu làm sao. Người ta đã cố tình tránh mặt, đại gia ngài lại ở đây chọc ngoáy là làm thế nào?

Trình Can miễn cưỡng giữ nụ cười cứng ngắc, nói, “Trương Tướng Quân, bốn Hoàng Tử chỉ là muốn ra ngoài kia hít thở chút không khí, không ảnh hưởng gì đến ngài chứ?”

Trương Tĩnh đặt tách xuống bàn, ngẩng mắt nhìn Trình Can, mặt than vạn năm đáp, “Đương nhiên là có ảnh hưởng.”

Nụ cười giả tạo trên mặt Trình Can lúc này đã biến mất, hần có chút ngần ra nhìn Trương Tĩnh, “Tướng Quân, nói vậy là ý gì?”

Trương Tĩnh chém đinh chặt sắt đáp, “Từ giờ cho đến lúc ngài hồi kinh, an toàn của ngài đều nằm trên vai ta. Cho nên, Lục Hoàng Tử, phiền ngài đừng ra khỏi phạm vi tầm nhìn của ta.”

Nghiêm Gia Niên lẫn Trần Dật nhìn nhau trao đổi một ánh mắt. Lương Gia Thành bất được không khí quý dị trong phòng, đối với Trình Can càng thêm nhiều suy nghĩ.

Trình Can lập tức biến sắc, mi mày dựng ngược, gằn giọng, “Trương Tĩnh, ngươi đây là muốn giam lỏng bốn Hoàng Tử?”

Trương Nhị Gia bình tĩnh sửa lại, “Là bảo vệ.”

Trình Can phát tay hướng cửa phòng mà đi, “Trương Tướng Quân ngày lo trăm việc, bốn Hoàng Tử không làm phiền!”

Ba tên còn lại ngốc mặt nhìn Trương Nhị Gia chậm rì rì nhấc lên nắp tách, phóng tới sau lưng Trình Can. Nắp sứ chạm vào huyết đạo trên lưng Trình Can rồi rơi xuống đất vỡ tan. Trình Can đứng bất động, găm lên, “TRƯƠNG TĨNH!!”

Trương Nhị Gia mặt mũi không thay đổi, quay sang Lương Gia Thành, nói, “Có thể tiếp tục.”

Lương Gia Thành nhìn về mặt cứng như đá của Trương Tĩnh, có chút không ngờ tới. Người này nhận được tín nhiệm của Hoàng Thượng, đem binh lực của Đông Gia, Thao Châu, Kiên Châu lẫn Ca Châu nắm trọn trong tay, mười vạn. Nếu là người chủ nhân đã tin tưởng, thì hần không có lý do gì để chất vấn. Nghiêm Gia Niên nói không sai, hiện giờ bọn họ là người trên cùng một con thuyền. Hơn nữa, nếu không sớm tìm ra tung tích Thái Tử, thì rơi xuống nước đầu tiên chắc chắn là Chu Tước Lệnh.

Lương Gia Thành uống chút nước ấm, giọng khàn khàn bắt đầu nói chuyện. Câu đầu tiên mà hần nói ra là, “Đêm qua, ta nhận được tin tức, Đỗ Tuyên, Trương Đàm đang ở Thao Châu.”

Nghiêm Gia Niên sững sờ nhìn sang, liền thấy sắc mặt của Trương Nhị Gia đã biến đổi, thậm chí có thể thấy được bão cấp 8 gió giật cấp 12 đang đổ bộ.

Trương Nhị Gia nghiêng răng hỏi, “Ở đâu?”

Lương Gia Thành nheo mắt nhìn Trương Tĩnh, sau một thời dài, “Đúng như ta nghĩ, các ngươi cũng không biết?”

Trần Dật đem sự tình khái quát, “Vào hôm chúng ta nhận được tin tức Thái Tử xảy ra chuyện, thì ta và Tướng Quân đang trên đường từ Sài Kinh trở về

Thao Châu, định là hộ tống bọn họ vào thôn trang ở Kiên Châu nghỉ mát, nhưng sau đó tình thế gấp gáp, đã rời đi trước. Haizz, hai đứa nhóc này, vừa mới quay lưng liền mất biệt tung tích...”

Lương Gia Thành thân là thủ lĩnh đại nội mật thám, không thể không biết tới bằng ‘công trạng’ hoành tráng của hai vị ôn thần kia, hiển nhiên qua lời kể của Trần Dật, cũng thấy việc này vô cùng có khả năng xảy ra. Nhìn xem, ngay cả tiểu tử Tô Mặc kia mà còn dám trốn nhà đi, thì nói gì hai tên nhóc này?

“Nhưng vấn đề là, bên cạnh bọn chúng, Chu Tước đã phát hiện ra Thái Tử Gia.” Lương Gia Thành bình tĩnh nói ra thông tin quan trọng nhất.

Trương Tĩnh bật dậy, ánh mắt sắc lém như đao, “Nhìn thấy ở đâu?”

“Miếu Thần Tài.”

Đến lượt Trần Dật cũng bật dậy, “Miếu Thần Tài? Nói vậy là các người hẳn biết tin tức Tô Mặc? Hắn đã trốn đi đâu?”

Lương Gia Thành lại trao cho Trần Dật một ánh mắt bất lực, thở dài, “Ngươi tới chậm một bước, đã bị huynh đệ bọn chúng đem đi rồi.”

Trần Dật thực muốn mắng một tiếng má nó, nhưng ngẩng đầu nhìn nét mặt âm trầm của Trương Nhị Gia, lời vọt lên tới cổ họng liền gấp gáp phanh lại.

Nghiêm Gia Niên ngửa cổ nhìn trần nhà, xem, hẳn nói đâu có sai? Hai đứa nhóc trong Trương Tướng Phủ chính là thiên tai sống, chỉ cần xông ra một cái liền có thể chọc đến họa sát thân. Lần này thì hay rồi, chẳng những Tô Mặc, mà Thái Tử cũng bị bọn chúng gom chung một chỗ.

Trình Can lúc này đột ngột lên tiếng, giọng thật gấp gáp, “Ngươi đã tìm ra bọn họ?”

Lương Gia Thành mờ mịt đáp, “Ta đã cho người theo dấu truy tìm tung tích của họ...”

“Không được!” Trình Can đột ngột thét lên, hẳn muốn quay lại mặt đối mặt nói chuyện, thế nhưng cơ thể cứng ngắc không thể động đậy, khiến hắn tức giận không thôi.

Sắc mặt Trương Tĩnh và những người khác lập tức tối sầm lại. Lương Gia Thành trầm giọng chất vấn, “Lục Hoàng Tử, người đây là ý gì? Chẳng lẽ người không muốn tìm về Thái Tử?”

Trương Tĩnh bước tới, giải huýt cho Trình Can, giọng lạnh lùng, “Nói cho rõ ràng!”

Trình Can trở tay muốn thoát khỏi Trương Tĩnh, nhưng bàn tay hắn tựa như sắt thép, siết vai hắn đau đến nhú máu. Trình Can sắc bén nhận ra thái độ của bọn họ, không khỏi cười giễu, ánh mắt nhìn Trương Tĩnh lập tức trở nên lạnh nhạt, nghiêm giọng, “Buông!”

Trương Tĩnh nhìn hai gò má tái nhợt của hắn, lực đạo trên tay thả lỏng. Trình Can đảo mắt nhìn bọn họ, lại nở nụ cười nhỏ nhen thường thấy, “Các người đang nghĩ, mục đích của ta đến đây là để ngăn cản các người tìm ra Thái Tử ca? Nếu quả thật như vậy, đêm qua ta đã không cần công hấn trở về.” nói đoạn chỉ vào mặt Lương Gia Thành, trầm giọng, “Hắn, vẫn chưa nói thật!”

Nghiêm Gia Niên và Trần Dật sững sờ nhìn Trình Can, lại nhìn Lương Gia Thành. Bởi vì một đêm qua, khiến cho cán cân trong đầu bọn họ đều thoáng nghiêng về phía Trình Can. Thế nên lúc này đối với Lương Gia Thành càng thêm đề phòng.

Lương Gia Thành nhìn chằm chằm Trình Can, sau đó chợt cười, “Lục Hoàng Tử, giác quan của người quả thật rất nhạy bén, Gia Thành xin bội phục!”

“!” một lưỡi kiếm đặt trên cổ Lương Gia Thành. Hắn ngừng cười, nhìn về mặt cực kì hung hãn của Trần Dật, lại nhìn sang Trương Tĩnh mặt than không cảm xúc đang đứng bên cạnh Trình Can.

Nghiêm Gia Niên nói, “Ngươi tốt nhất nên thành thật, là bạn hay thù, là sống hay chết, chính là vào lúc này.”

Khí sắc của Lương Gia Thành cũng thay đổi, hắn nhìn chằm chằm Trương Tĩnh, nói, “Là bạn? Là thù? Hừ, trước nay Chu Tước ta độc lai độc vãng, chưa từng phụ thuộc vào bất cứ kẻ nào!” Ánh mắt sắc bén như ưng của hắn cũng khiến Trần Dật phải giật mình. Người này, làm sao có thể là một Chu Tước tầm thường được?

Trương Tĩnh lúc này mới lên tiếng, giọng không mặn không nhạt, nhưng rõ ràng là khẳng định, “Ngươi, là Thủ Lĩnh Chu Tước Lệnh?”

Lời này vừa nói ra, mọi người, kể cả Trình Can đều sững sờ. Lương Gia Thành trái lại không đáp.

Trương Tĩnh chợt nhếch mép cười nhạt, “Ta quên mất, Chu Tước vốn là mật thám trong đêm, nếu để lộ thân phận, chẳng khác gì phán tử hình?”

Trần Dật thu kiếm.

Nghiêm Gia Niên mới dịu giọng nói, “Nên xưng hô như thế nào?”

“Gọi ta, Gia Thành.”

Lương Gia Thành nhìn nét mặt kinh hoàng tái nhợt của Trình Can sau khi nghe ra thân phận của hắn, nén xuống một hơi thở dài. Xem ra là bị kích động không nhẹ rồi.

“Nói cho chúng ta biết chân tướng.” Trương Tĩnh cất lời.

Lương Gia Thành nhìn Trình Can, “Trước hãy cho ta biết vì sao không được tìm Thái Tử?”

Trình Can mím môi, hai viền mắt ửng hồng đáp, “Đêm qua, ta nghe bọn chúng nói với nhau, theo dấu Chu Tước tìm giết Thái Tử ca. Ngươi là thủ lĩnh mà đánh không lại, thì thuộc hạ của ngươi chắc chắn không thể. Nếu để thuộc hạ của ngươi tìm ra Thái Tử, sau đó bọn chúng kéo tới, Thái Tử ca...”

“Ta bị hạ được, mới bị bọn chúng tập kích thành công.” Lương Gia Thành nghiêng răng đáp.

Vốn dĩ, tin tức mà Lương Gia Thành nhận được cũng không ngoài việc Thái Tử xuất hiện bên người anh em Trương gia. Thế nhưng, vừa nãy, Lương Gia Thành còn một việc vẫn chưa nói ra...

Chuyện bắt đầu từ trưa hôm qua, khi hắn vừa làm vườn vừa để mắt trông chừng Trình Can thì nhận được tín hiệu báo có tin mới của thuộc hạ...

Đêm xuống, trước cổng Miếu Thần Tài xuất hiện một bóng người. Ánh trăng mờ lung khuất sau mây mù, từng hàng đèn lồng đỏ đưa trước gió. Người kia trong đêm đạp gió lướt đi như bay, nón áo che khuất mặt, chỉ thấy trong vạt áo choàng có ánh kim chớp động. Khi hắn đạp thổ đứng trong quảng sân vắng của miếu thờ, thoát cái sau lưng liền xuất hiện thêm bốn nhân ảnh.

Bọn họ đồng loạt hướng người nọ quỳ xuống ôm quyền, “Thủ lĩnh.”

“Có tin gì?”

“Tô Mặc đã được anh em Trương gia mang đi.”

“Trương gia? Trương Tĩnh?”

“Là Trương Đàm và Đỗ Tuyên.”

Im lặng một chút, người kia mới hỏi, “Còn gì nữa?”

“Trong đám người của Trương Đàm, có một người cực kì giống Thái Tử.”

“Nói rõ xem!”

“Bởi vì bên cạnh bọn họ có một hòa thượng võ công cao cường bảo hộ, nên chúng thuộc hạ không thể tiếp cận, chỉ có thể theo dõi từ xa. Nhưng dám chắc chắn, người kia mặc dù gầy yếu, nhưng đích xác dung mạo giống Thái Tử đến mười phần. Vào lúc chúng thuộc hạ muốn theo dõi xem bọn họ hiện đang ở đâu, thì bị hòa thượng kia phát hiện. Hai bên đã có va chạm, nhưng không có tử thương, chỉ là... chúng thuộc hạ đều bị đánh ngất... còn có, lệnh bài cũng bị lấy đi mất...”

“Lệnh bài đã mất? Các ngươi có biết đó là tội gì?”

“Là tử tội! Thịnh xin thủ lĩnh ban phạt!”

Lại một lúc im lặng trôi qua, người nọ mới nói, “Ta hạn cho các ngươi ba ngày, sau ba ngày, nếu không thể dò ra vị trí của bọn họ, các ngươi chỉ còn một con đường.”

“Tạ thủ lĩnh ban ơn!”

“Đi đi.”

Sân miếu một lần nữa chỉ còn lại một bóng người. Lương Gia Thành nhìn bốn tên thuộc hạ đã rời khỏi, chân mày nhíu lại. Vì sao Trương Đàm và Đỗ Tuyên lại ở Thao Châu? Trương Tĩnh có biết việc này? Nếu Trương Tĩnh không biết, vậy có nghĩa hai đứa nhóc kia đang giờ trò tình quái, nhưng nếu Trương Tĩnh đã biết, vậy kẻ giống Thái Tử như đức ấy là thế nào? Rất có thể đó là Thái Tử, nhưng nghe cách nói của bọn họ vừa rồi, thì lại không dám chắc chắn...

Gió lớn thổi qua, Lương Gia Thành bất thành linh xoay người, ám bạc nhanh như chớp phóng ra từ dưới áo trùm, đánh về phía bóng cây. Chỉ nghe ‘leng keng’ hai tiếng, ba thanh phi đao bay ngược trở lại, cắm phập xuống nền đất bên chân Lương Gia Thành. Hắn nhìn phi đao cắm bên chân, vị trí tuyệt đối chính xác, vừa đủ để dẫn mắt đối thủ mà không sai lệch một li.

“Mô Phật.” từ trong bóng cây, một hòa thượng xuất hiện với vẻ mặt cực kì ‘chân thành’.

Lương Gia Thành nhìn hòa thượng nọ một thân cà sa đỏ, tay cầm tích trượng bằng vàng ròng. Lại nhìn trên đỉnh tích trượng dính vào một khối bạch ngọc, trong lòng không khỏi khẽ giật mình. Cà sa bạch liên trượng, đây chẳng phải là nhận biết của người trên giang hồ dành cho Trần Tu Hòa Thượng, tự là Viễn Tu hay sao?

Trần Tu Hòa Thượng, sở dĩ gọi như vậy, là vì hòa thượng này khác với những vị hòa thượng đức cao trọng vọng khác. Y sống trong hồng trần, thân mặc cà sa miệng tụng kinh Phật, nhưng chẳng những nổi tiếng tham tài, còn hay lừa gạt. Người này hành tung cô quái, được xếp thứ bảy trong Thập Đại Quái

Nhân, những kẻ khiến giang hồ đồng đạo e dè mà tránh xa.

Lương Gia Thành quả thực không ngờ hấn vẫn còn trẻ như vậy. Việc Viễn Tu xuất hiện ở đây vào lúc này, không cần nghĩ cũng biết kẻ đã giáp mặt với bốn tên thuộc hạ của hấn chính là tên hòa thượng thú vị này rồi. Mặc dù chưa từng nghĩ đến mình sẽ có một ngày phải đối mặt với tên đứng thứ bảy trong mười tên quái nhất giang hồ, nhưng tình hình hiện tại, Lương Gia Thành cũng không cho rằng mình sẽ lùi bước.

“Nghe lén người khác là sở thích của người?”

Viễn Tu ra vẻ cao tăng đắc đạo không dính bụi trần, mặt dày đáp, “Mặc dù nghe lén là không tốt, thế nhưng bản tăng lại cho rằng đó là một thú vui tao nhã.”

Lương Gia Thành khẽ cười, “Vậy sao? Vậy người thích nghe lén cũng nên có chút chuẩn bị, hửm?” lời vừa dứt, thân hình đã như ảo ảnh lung lay, thoát cái áp tới trước mặt Viễn Tu, liềm ưng trong hai tay xả xuống nhanh như chớp.

Viễn Tu dậm bước, tay trở tích trượng tiếp chiêu. Kim loại đánh vào nhau xẹt ra tia lửa.

Bóng đêm dày đặc liềm quang trượng vũ, gió từ nội lực phóng thích bám theo hai bóng người đang giao đấu. Chừng quá mười chiêu, hai người mới tách ra. Ảng mây trôi đi, để lộ ra một quãng sân rộng được ánh trăng chiếu sáng. Nón trùm sau một hồi độ sức rơi xuống, để lộ ra chiếc mặt nạ vắt ngang trên gương mặt, Lương Gia Thành một tay giữ mặt nạ trên mặt, khoe miệng rỉ máu, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm đối phương.

Viễn Tu chống tích trượng, mặt vẫn nham nhở, “Hôm nay đến đây chỉ là để trả lại vật này.” dứt lời liền vung tay.

Lương Gia Thành bắt lấy vật nọ từ Viễn Tu, hóa ra là lệnh bài Chu Tước, ngẩng đầu lên mới phát hiện Viễn Tu đã mất dạng. Trong bóng đêm chỉ còn nghe tiếng người vọng lại, “Vật hồi cổ chủ! Không hẹn gặp lại!”

Lương Gia Thành siết chặt lệnh bài trong tay, bao nhiêu nghi vấn rối thành một mảnh loạn xạ ngầu. Sự xuất hiện của Viễn Tu là một điều mà hấn không thể ngờ tới. Trong vòng vài chiêu vừa rồi, nếu không phải tên hòa thượng thú vị kia chỉ chăm chăm nhằm vào chiếc mặt nạ của Lương Gia Thành, thì cơ hội tấn công của hấn chỉ bằng không. Đứng trên quan điểm làm việc của Chu Tước Lệnh xưa nay, thì bảo toàn mạng sống, hoàn thành nhiệm vụ là trên hết. Thế nhưng nếu đứng trên lập trường cá nhân mà nói, thì đây rõ ràng đã động vào tự ái của Lương Gia Thành hấn.

Hòa thượng thú vị kia vừa rồi chỉ là đang đùa giỡn!

Quái nhân! Lần sau gặp lại nhất định không để yên cho người!!

Lương Gia Thành kéo nón xoay người, bỗng phát hiện từ phía chung quanh đã tràn ngập một mùi hương kì lạ. Thảm mắng một tiếng, ngay lúc vận nội lực thoát thân mới phát hiện cơ thể nặng nề không thể nhúc nhích. Mây mù một lần nữa che lấp ánh trăng. Lương Gia Thành chỉ kịp thấy thoáng qua bóng người vung đao phía sau, tiếp theo đó, toàn bộ đều chìm vào hôn ám.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Giác Quan Thứ Sáu Của Lục Gia

“Sau khi hạ thủ với Gia Thành huynh, bọn chúng mới theo dấu thuộc hạ của huynh. Lúc này, Lục Hoàng Tử mới nhân lúc bọn chúng rời đi mà cứu Gia Thành huynh khỏi nơi đó. Nhưng giữa đường lại bị bọn chúng quay trở lại đuổi theo truy sát đến tận đây. Tịch Tàng Cốc, bọn người này thật quá ngông cuồng, coi trời bằng vung rồi.” Nghiêm Gia Niên tổng kết lại sự việc.

Trần Dật lại nói, “Nhưng hai người bọn chúng còn chưa hành động đã bị Tĩnh huynh giết chết rồi còn đâu? Theo tôi thấy, chúng ta vẫn cứ nhanh chóng truy tìm tung tích của Thái Tử trước khi bọn chúng kéo thêm người tới!”

Lương Gia Thành ngẩn ra, “Hai người?”

“Là hai tên Đầu Ưng tới hôm qua đã ám toán huynh đấy, bị Tĩnh Tướng Quân cắt cổ rồi còn đâu!” Trần Dật hưng phấn nói.

Lương Gia Thành vùng dậy, “Không đúng!”

“Chuyện gì?”

“Là ba người! Ám toán tôi là ba người, không phải hai người!” Lương Gia Thành vội vàng đính chính lại.

Trần Dật hồ nghi, “Nhưng đêm qua đánh tới chỉ có hai tên, Lục Hoàng Tử cũng nói là trông thấy hai tên rời đi cơ mà? Bây giờ huynh lại nói có ba người,

lẽ nào...”

“Không! Tôi chắc chắn là ba người! Dù trúng phải trăm hương khiến cơ thể chậm chạp, nhưng đã có giao đấu, hiển nhiên phải biết rõ có bao nhiêu người đánh với mình chứ!”

Mọi người rơi vào im lặng, sau đó, theo ánh mắt của Lương Gia Thành nhìn đến Trình Can. Nhảy cảm như Trình Can, lập tức nhìn ra hoài nghi trong mắt bọn họ.

Dường như là theo phản xạ, Trình Can quay sang Trương Tĩnh, nghiêm túc nói, “Ta quả thật chỉ nhìn thấy hai người. Người... có tin không?”

Trương Tĩnh mặt không cảm xúc đáp, “Ta chỉ tin chính mình.”

Sắc mặt Trình Can tái nhợt, cắn răng cười, “Được, nếu là như vậy, các người cứ đem bốn Hoàng Tử nhốt lại. Chờ khi tìm được Thái Tử ca, nếu sự thật không như lời ta nói, muốn chém muốn giết, như thế nào thì tùy!”

Trương Tĩnh cười lạnh, “Chém? Giết? Lục Hoàng Tử, ngài đang đùa à? Bốn Tướng Quân làm sao dám?”

Trình Can trừng mắt, “Người...”

Không đợi Trình Can bốc lửa, Trương Tĩnh đã quay sang Lương Gia Thành, “Trước mắt có cách nào theo dấu Chu Tước đã được phái đi không?”

Lương Gia Thành gật đầu, lôi một cái còi bạc đeo trên cổ ra thổi. Mọi người hoàn toàn không nghe thấy tiếng còi, nhưng chỉ chớp mắt, liền có một bóng người đập trên nóc nhà, sau đó liền theo cửa sổ vào phòng. Nghiêm Gia Niên nhìn thấy trang phục gia nhân trong phủ của mình, không khỏi lờ mờ Lương Gia Thành vài cái. Hừ hừ, thì ra là đem người rải dây trong phủ của ta.

Lương Gia Thành chỉ cười khổ, hỏi người nọ, “Có tin tức gì của bọn họ không?”

Người nọ ôm quyền quỳ trên sàn, vừa nghe hỏi lập tức dập đầu đáp, “Hồi Thủ Lĩnh, đêm qua sau khi hay tin Thủ Lĩnh gặp chuyện, thuộc hạ đã lập tức phân phó người theo hỗ trợ bọn họ. Nhưng là...”

Mọi người vừa nghe đến đó, trong lòng lộp bộp trầm xuống, hiển nhiên đã có chuyện!

Trình Can nhìn bóng lưng của người kia, nhũn nhũn mảy. Không biết vì sao, hần bỗng cảm thấy bất an, chân không tự chủ mà nhích tới bên cạnh Trương Tĩnh.

Lương Gia Thành sốt ruột, “Là như thế nào? Mau nói rõ!”

“Vâng, vừa rồi, thuộc hạ đã nhận được tin, hai trong số họ đã... tử thương!”

Lương Gia Thành bật dậy, “Cái gì?”

“Thủ Lĩnh, thuộc hạ đã huy động toàn bộ người của chúng ta lập tức đến hỗ trợ, nhưng không biết, không biết có kịp hay không...”

Lương Gia Thành chớp cổ áo người nọ nhắc lên, “Ồ đâu?”

“Ồ...”

Roạt!

KENG!!

Một lưỡi kiếm bất thình lình chen ngang, tách rời Lương Gia Thành và người kia. Lương Gia Thành ngã xuống giường. Người kia đã phóng mình lên xà nhà, hai thanh phi vũ đao giấu dưới cổ tay bung ra tựa như cang bọ ngựa. Nghiêm Gia Niên che chắn cho Lương Gia Thành, trong khi Trần Dật đã thẳng kiếm đuổi đánh sát thủ.

Trình Can run rẩy nấp sau lưng Trương Tĩnh, không dám tin người của Chu Tước chỉ trong chớp mắt lại trở thành người của Tịch Tàng Cốc.

Người nọ từ trên xà nhà lao xuống, tránh qua Trần Dật, phi vũ đao đánh về phía Trình Can. Trương Tĩnh một kích quăng ra, đem Trình Can bảo hộ chặt chẽ. Nhưng hần vừa nghe tiếng gió đã lập tức thu mình bật ngược, tránh được một chiêu thức của Trương Tĩnh.

Trình Can mở to mắt nhìn hần đậu lại trên bàn, neho mắt hướng về phía mình. Gương mặt kia là già, vừa rồi bị Trần Dật xot một kiếm bất ngờ, lớp da bên má đã bong ra một mảng, cộng với ánh mắt đầy sát khí kia lại càng thêm phần ghê tởm.

Hần hướng về phía Trần Dật, cất giọng khàn đặc khác hần vừa rồi, “Làm sao người phát hiện ra?”

Trần Dật mặt đầy sát ý, “Không phải ta phát hiện ra người, mà là Lục Gia phát hiện ra người.”

Nghiêm Gia Niên nhìn Trình Can cười tít mắt, “Lục Gia quả nhiên nhạy bén hơn người!”

Thì ra là, động tác nhích sát vào Trương Tĩnh trong lúc vô ý của Trình Can đã đánh động bọn họ. Bởi vì, trực giác của Trình Can đối với nguy hiểm tuyệt đối nhạy hơn bất kỳ người nào trong phòng này.

Ày, Lục Gia, ngài xem, hoàng tử ngài trong mắt bọn họ cũng chẳng khác gì cái radar dò mìn là bao!

Lương Gia Thành ôm thương bò dậy, cắn giận hướng hấn quát, “Ngươi khốn kiếp! Dám giờ trò đánh lén!”

Gã chẳng những không giận, mà còn nở nụ cười, “Đánh lén thì sao? Mục tiêu của ta là giết ngươi, đánh trực tiếp hay đánh lén thì cũng đều là giết, có gì khác biệt?”

“Chết tiệt! Ngươi đã làm gì họ?”

“Kẻ chống đối Tịch Tàng Cốc, chỉ có một con đường chết! Tất cả các ngươi, đều phải chết!”

“Cũng phải xem ngươi có bản lĩnh ấy hay không!” Trương Tĩnh vừa dứt lời, Trần Dật cùng Nghiêm Gia Niên đồng loạt xông lên.

Nếu chỉ một mình Trần Dật, e rằng sẽ phải chật vật với tốc độ của hắn. Thế nhưng Nghiêm Gia Niên lại khác. Nghiêm Thành Thủ ở Thao Châu nổi tiếng ăn chắc ăn chạy, điều kiện tiên quyết chính là khinh công trác tuyệt. Cho nên, thể trận lập tức đảo ngược.

Bị đánh bay ra cửa sổ, gã té lún trên đất, phun ra một búng máu, tức giận quát, “Ý đông hiệp yếu! Chơi xấu!!”

Trần Dật một cước đạp xuống, “Câm miệng! Đây gọi là ăn miếng trả miếng! Dám đánh lén bọn ta!!”

Nghiêm Gia Niên vùng quạt cắt đứt gân tay gân chân gã, thái độ hoàn toàn không giống về bốn cột thường khi, “Ngươi đã làm những gì?”

“Hừ, có giỏi thì cứ giết!”

Nghiêm Gia Niên chợt nở nụ cười, “Không muốn nói? Được thôi, ở Thao Châu này cũng không phải chỉ có chúng ta và các ngươi.”

“Có ý gì?”

“Có từng nghe qua câu ‘kiến quái y, thập tử bất sinh’?”

“Quái y?? Ngươi... đang nói...”

“Thiên hạ đệ nhất quái y, một trong Nhị Thập Tam Hoa Bảo, Mạc Uẩn. Ta tin tưởng, hắn nhất định sẽ rất thích xem xét một chút độ bền dẻo của mấy sợi gân trên người ngươi!”

Trần Dật rung mình. Quả nhiên là Nghiêm Thành Thủ, chơi được với tên quái y kia, thì cũng chẳng phải thứ hiền lành gì. So với Trương Đại Gia thích ‘chơi’ với xác chết, thì tên họ Mạc kia lại cao hơn một bậc, hắn chỉ thích ‘chơi’ với người sống. Kẻ trên giang hồ, không ai không biết điều này, rơi vào tay Mạc Uẩn, chỉ cảm chắc sống không bằng chết.

Trần Dật đoán cũng không sai, danh tiếng ôi thiêu của họ Mạc trên giang hồ có thể nói là thúi rùm như hổ phân rồi, đến cả tử sĩ của Tịch Tàng Cốc ở tận đâu đâu mà vừa nghe danh đã bán loạn.

Thế nhưng, người giang hồ lại không biết một điều rằng, quái y Mạc Uẩn đại danh鼎鼎鼎鼎 có một nhược điểm, một nhược điểm đã mang bao nhiêu tai họa cho những kẻ xui xẻo gặp phải hắn. . .

“Mạc quán chủ! Cậu đi hái thuốc về rồi đấy à? Đi lâu như vậy, có tìm được thứ gì hay ho không?” Thập Nương từ trong quán đơn đã đi ra, cười cười nói nói với người thanh niên đang đi ở đầu đường.

Đầu đội nón lá, mái tóc màu muối tiêu rũ ngang vai, một bộ lam bào bản rách cũ kỹ, gương mặt lộ ra dưới nón trắng nhợt, hai mắt thâm quầng lò dò sau gọng kính tròn, đáng người so với Trình Tuyết còn mỏng hơn vài lớp. Mặc dù bộ dáng có tàn tạ lem luốc cỡ nào thì vẫn không lẫn lút được nét tuấn tú lãng du cùng với hương vị thư sinh tay yếu chân mềm trời gả không chặt kia. Hắn ngược mắt nhìn Thập Nương, cặp mắt kia đại ra hồi lâu mới kinh ngạc kêu lên, “Thập Nương? Tỷ ở chỗ này, vậy là, ta về tới Thao Châu rồi sao?”

Thập Nương cười đến sung sướng như trúng số đề, “Ôi cái cậu này, bệnh mù đường vẫn chưa chữa hết sao? Cứ thế này thì làm sao mà đi rước dâu? Nhỡ đi nhầm nhà thì biết thế nào?”

Mạc Uẩn chớp chớp đôi mắt xéch, cười đáp, “Còn thế nào? Nhầm nhà nào thì bắt con gái nhà ấy về ướp chứ sao!”

“Ôi lại nữa rồi! Con gái nhà người ta chớ có phải cá mực đâu mà cậu muốn ướp thì ướp, muốn khô thì khô? Đi theo tôi, vào quán mời cậu vài món! Thời gian cậu đi vắng, trong quán chúng tôi đã có đầu bếp mới, nấu ăn ngon số dách!” Thập Nương cho Mạc Uẩn một ngón tay cái, mặt cười như mẹ kẻ bán con.

“Miễn có thể no bụng là được rồi, tỷ cũng biết vị giác của ta đã mất lâu rồi, ăn thứ gì cũng như nhau.”

“Sao có thể nói vậy được? Ày, mà nhắc mới nhớ, Như Ý nhà tôi bảo ra núi hái quế hương, nhưng đi cả nửa ngày mà chưa thấy về, đang định đi tìm đây... Ừa, cậu đang công cái gì trên lưng đấy?”

“Người.”

“Người?” Thập Nương nghiêng đầu nhìn nhìn người bị họ Mạc quán vào trong chiếu, công trên lưng.

Mạc Uẩn cũng chẳng ngăn ngại mà nghiêng thân cho Thập Nương nhìn rõ, thật cao hứng nói, “Vừa nhặt được sau núi đấy!!”

Thập Nương bỗng dung tròn tròn mắt ré lên, “Ôi trời đất ơi!!! Như Ý đây mà!!!”

“Như Ý? Cái gì như ý?” Mạc Uẩn nghếch mặt ra.

Thập Nương cuống quýt đỡ Như Ý xuống khỏi lưng Mạc Uẩn, “Như Ý! Làm sao thế này? Ôi, máu! Máu!!”

Mạc Uẩn nhú mồm bĩu môi, một bộ không vui chút nào. Cô gái này là hán ‘nhặt’ được sau núi, sao tự dung lại thành người quen của bà di Thập Nương này đây? Vốn định đem về ướp thừ, giờ lại bị chen ngang, rắc rối thật!

“Chuyện gì mà la lối om xòm đến nỗi ta ở trong quán cũng nghe được vậy?” Hồng Phấn họ Úc xuất hiện, theo sau là Viễn Tu và Hùm Thúc.

Thập Nương vội kêu, “Các người mau qua đây xem! Như Ý bị người ta hành hung rồi! Cả người toàn là máu!”

“Làm thế nào lại... Người là ai?” Úc Dật Thanh liếc thấy Mạc Uẩn vẫn còn bĩu môi đứng một bên, lập tức churóng tai gai mắt quát hỏi.

Mạc Uẩn nhướn mày liếc hán, hiển nhiên cũng không vừa mắt màu hồng phấn kia.

Viễn Tu lập tức chen ngang giải thích, “Mạc quán chủ! Huynh đã về rồi à? Lần này đi lâu thế, có tìm được cái gì hay không?”

Mạc Uẩn mím mím môi, hất cằm về phía Như Ý, đáp, “Đó.”

“Đó?” nụ cười trên mặt Viễn Tu sượng lại.

“Đó”? ‘Đó’ là cái gì?

Mạc Uẩn nhìn Như Ý nằm trong lòng Thập Nương, khó chịu nói, “Thập Nương, này là ta nhặt được sau núi, không phải cướp về.”

Ý thức được điều gì, mọi người mới thở phào. Là ‘nhặt’ được, không phải ‘cướp’, ý là nói, ‘ta vẫn chưa làm gì con gái các người’, có phải vậy không? Mạc đại thần y, làm ơn nói rõ nghĩa một chút có được không vậy???

Thập Nương vội nói, “Trước hãy mang Như Ý về đã!”

“Thập Nương! Đây là của ta nhặt về!!” Mạc Uẩn kích động kêu lên, rõ ràng một bộ ‘vào tay quan thì là của quan’ đây mà.

Thập Nương làm sao không hiểu ý họ Mạc, lập tức trưng ra vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt sắc lẹm như dao phay phóng qua, “Mạc quán chủ, trước hãy theo chúng ta về, sau đó xin nói rõ sự tình! Chuyện quan hệ đến thanh danh nữ nhi nhà chúng ta, không thể qua loa tắc trách được!”

Mạc Uẩn bị khí thế sư tử của Thập Nương hù cho sượng lại, đã biết lần này nhặt nhầm ‘đồ’ nhà người ta rồi. Nhưng mà nói gì nói, trong lòng hán vẫn không phục, lại không thể làm gì khác hơn là giành lấy Như Ý vác lên vai, về mặt âm trầm, “Đẫn đường!”

“Hử? Ở ngay... um??” Hồng Phấn còn đang định nói ‘ở ngay phía trước thôi mà’ nhưng đã bị đầu trọc bịt mồm.

Viễn Tu quả đầu bóng lưỡng đỏ mồ hôi lạnh. Đùa à? Một gã họ Mạc có thể san bằng cả Đường Gia Trang, cho dù là huynh trưởng của người ở đây cũng phải nể hán ba phần, Úc Dật Thanh người là chán sống rồi hay sao?

Lại nghĩ đến hai ông chủ nhỏ, nhất là tình cảm của Đỗ Tuyên đối với Như Ý, hòa thượng không khỏi rùng mình. Ái da, lần này rắc rối lớn rồi đã!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Tập Kích

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Viễn Tu, thái độ của Trương Đàm, Trương Tuyết thực khản trương khi nhìn thấy Như Ý cả người đầy máu. Riêng Trương Tuyết, phải nói là cực kì ác liệt.

“Chuyện là thế nào?” Trương Tuyết ngồi trên ghế thái sư, mặt đầy phần nộ trùng Mạc Uẩn.

Bên trong phòng, Thập Nương đang cùng Cát Tường băng bó cho Như Ý. Phùng Tuyết nhìn bộ quần áo bị đao kiếm cắt nát được Cát Tường thay ra, trong lòng cũng không khỏi xót xa cho cô gái. Xuống tay đủ độc.

Mạc Uẩn ngồi bên bàn, ánh mắt nhìn chăm chăm cửa phòng chuyển dời về phía Trương Tuyết, lại nhìn nhìn Phùng Tuyết đang đứng phía sau, bỗng dưng kêu lên, “A! Người vẫn còn sống?”

Phùng Tuyết kinh ngạc, sau đó lập tức đưa ra kết luận. Tên này, thứ nhất: hắn đang mê sảng; thứ hai: hắn có liên quan tới Tì Sát.

Mọi người giật mình, đừng đùa chứ? Người hạ độc Phùng Tuyết chẳng lẽ lại là hắn?

Sắc mặt của Trương Tuyết càng thêm xấu. Trương Đàm cũng không có hảo cảm nhìn Mạc Uẩn. Không khí cực kì lạnh lùng, cho đến khi họ Mạc thốt lên câu tiếp theo, “VẬY là Ích Công Tán đã thành công rồi?” lại làm bầm, “Nhưng thế quái nào mà khi ta thử trên đám người phái Nguyệt Thần, bọn chúng lại lăn ra chết cả?”

“Ích Công Tán? Mạc quán chủ, huynh là đang nói...”

Mạc Uẩn hai mắt sáng như sao nhìn Phùng Tuyết, “Là Ích Công Tán, ta nhớ ta đã thử trên người hắn... Phải rồi! Bởi vì Vô Công! Bởi vì người có Vô Công, chả trách, cái đám người phái Nguyệt Thần đều là tôm tép! Nội lực chả tới đâu...”

Trương Đàm sùng sốt liếc sang Viễn Tu và bọn Hùm Thúc. Hiển nhiên bọn họ cũng đang rất kinh dị. Với khả năng của Mạc Uẩn, chẳng ra Vô Công của Phùng Tuyết thì không phải chuyện gì lạ, nhưng theo lời hắn nói, thì cái chất độc thứ hai đã hòa vào với Tì Sát hóa ra là do gã ban tặng! Vẫn biết tên họ Mạc này trong đầu thiếu vài sợi dây, nhưng ngay cả người mình cũng không từ, thật sự là... Ngứa da đây mà!!

Trương Tuyết bật dậy, giận đến run người, “Tên biến thái nhà người! Mau giao thuốc giải!”

Mạc Uẩn đẩy kính mắt nhìn Trương Tuyết, chớp mắt đã lao tới trước mặt nàng, một tay đẩy kim vung lên, “Nhóc con, thuốc giải thì ca không có, nhưng độc thì có cả đồng đây!!”

“ÀM!”

Giây tiếp theo đã thấy Mạc Uẩn tựa như tên bắn bay ngược trở lại, tông gãy bàn ghế nằm sập trên sàn nhà, mắt kính rớt ở một bên. Mọi người nhìn Mạc Uẩn nằm trên sàn không dậy được, ánh mắt kinh dị chậm rãi dời sang bóng người đang đứng chắn trước Trương Tuyết.

Phùng Tuyết cũng khiếp sợ không kém. Anh chỉ là theo bản năng nhảy ra che chắn cho Trương Tuyết, tay vung lên cũng chỉ với ý niệm muốn đẩy lùi Mạc Uẩn. Thế nhưng không ngờ là Mạc Uẩn hoàn toàn bị đẩy lùi trong tích tắc. Phùng Tuyết ngờ ngác nhìn hai bàn tay của mình, vừa rồi xảy ra quá nhanh, anh còn chưa hề cảm nhận được mình có chạm vào Mạc Uẩn hay không.

Viễn Tu ngồi xồm xuống xem xét Mạc Uẩn, nói, “Bất tỉnh rồi.”

Thật sự là bất tỉnh! Ôi Phật Tổ hiền lành, không ngờ lại có một ngày con được nhìn thấy tên quái y này bị người ta đánh bất tỉnh!

Trong khoảnh khắc, bốn vị quân sự đều dùng ánh mắt long lanh ngập nước mà nhìn Phùng Tuyết để biểu đạt lòng thành kính... khục... =.=!

Vô Công, thực sự là lợi hại! Mức độ phá hoại cũng ngày một leo thang!!

(MC: Chúc mừng, chúc mừng! Tuyết đại gia, thế là đã level up rồi nhá! Cố gắng lên!)

Trương Đàm tức giận bước tới, giơ chân tặng thêm vài đạp vào người Mạc Uẩn, mắng, “Khốn kiếp người! Dám đùa trên đầu thái tuế! Hùm Thúc, mau chuẩn bị một vạc dầu sôi!”

Viễn Tu vội can ngăn, “Mô Phật, Đàm thiếu, dầu sôi không tốt, không tốt đâu!!”

Trương Đàm giận tái mặt, “Bỏ mẹ nó! Biến thái như vậy, tốt nhất là cứ lăn bột chiên lên rồi cột nòng đại bác bắn ra biển! Thế thiên hành đạo! Trừ hại cho dân!!!”

Trương Tuyết nào còn tâm trí nghe bọn họ hỗn loạn, nàng nhìn sang Như Ngọc, thấy y vẫn thất thần nhìn hai tay, chân mày nhíu lại. Trương Đàm nói không sai, thứ ‘bác học biến thái’ như Mạc Uẩn, tốt nhất nên chiên vạc dầu rồi tống xuống biển là ý kiến tuyệt vời nhất.

Nhưng mà...

Thả độc là hắn, giải độc e cũng chỉ có hắn. Trương Tuyết biết rõ, khả năng của Bùi Lãnh chỉ tạm thời giúp Như Ngọc kìm chế, mọi thứ đều có thể phát sinh bất ngờ. Mặc dù nàng không hiểu gì về đông y hay trung y, thế nhưng chỉ cần nhớ lại cái thứ ‘xuân dược’ đã hại đời trai của Trừng Ngỗng năm kia, da gà da vịt lập tức nổi dằm nổi dề. Uy lực của cái đám rễ cây cỏ lác kia quả thực không thể nào xem thường!

“Thiếu gia, Như Ý tỉnh rồi!” Cát Tường mặt mày ướt nhẹp chạy ra, hớn hờ nói.

Trương Tuyết lập tức dẫn đầu tiến vào, đi ngang qua chỗ Mạc Uẩn còn chán ghét ném một câu, “Lột sạch sẽ, tìm chỗ nào nắng gắt treo ngược lên cho ta!”

Hiển nhiên lời này rất được sự ủng hộ của toàn gia, mà điển hình là Úc Phấn Hồng. Viễn Tu nhìn Phấn Hồng nắm giò họ Mạc lòi sềnh sệch ra ngoài, chân răng không khỏi ê ẩm. Đó là Mạc Uẩn a, là thiên tài quái y mà giang hồ vừa nghe tên đã sợ mất mật a...

“Thiếu gia...” Như Ý nằm trên giường, vừa thấy Trương Tuyết vén rèm bước vào, ánh mắt liền sáng rỡ.

Trương Tuyết nhìn cô gái nhỏ khắp người đều là vết thương, không khỏi xót xa trong lòng. Như Ý cũng như Cát Tường, đều là trẻ mồ côi bị đem ra bán ở chợ nô lệ, do chính năng mạng về thu đường từ mười năm trước. Cảm tình quấn quýt bên nhau, đầu phải ngày một ngày hai?

Nàng vén tà áo ngồi xuống bên giường, cầm lấy tay Như Ý, trầm giọng hỏi, “Nói cho ta nghe, đã xảy ra chuyện gì? Là ai? Là tên khốn kiếp nào dám động đến em?”

Như Ý hai mắt phấp phồng, cả người run rẩy đáng thương, “Thiếu gia...”

Trương Tuyết vội ôm lấy Như Ý, giọng mũi nghẹn ngào, “Ngoan, từ từ nói cho ta nghe...”

Như Ý níu tay áo Trương Tuyết, hít sâu một hơi mới thút thít kể, “Trưa nay, em định ra sau núi hái nấm hương...” Thăm nghĩ nhanh một chút trở về làm cơm trưa, ai ngờ, trên đường trở về, lại bắt gặp hai nhóm người đánh nhau bên sườn núi.

Như Ý cũng không lạ gì cao thủ so chiêu, trong Hồng Hi Quán ngày nào mà chẳng thấy Phấn Hồng và đầu trọc choảng nhau, nhưng nhác thấy hai bên giao chiến thực tàn nhẫn, thậm chí còn có người chết. Cảnh máu me vung vãi, thiếu nữ khuê các như nàng làm sao nhìn thấy bao giờ. Lúc ấy nàng đã bị dọa cho sợ run rồi, cũng chẳng còn biết bỏ chạy đường nào, cuối cùng lại bị cuốn vào hỗn chiến. Có rất nhiều người chết, cũng có người bảo nàng mau chạy, thế nhưng đám người Đầu Ưng kia quả thật rất tàn nhẫn, đuổi cùng giết tận.

Đúng lúc này, Mạc Uẩn lại xuất hiện, cả người đầy bùn đất, cũng chả biết là từ cái động nào chui ra. Thấy hần ngu người đứng trước bọn Đầu Ưng, Như Ý bỗng dưng tỉnh ra, vội kéo hần bỏ chạy cùng mình. Ai mà ngờ được, tên này quần áo quá kém chất lượng, Như Ý vừa kéo một cái, ống tay áo của hần đã rách toạc. Nàng mất đà ngã lộn xuống sườn núi, bất tỉnh.

Sau đó tỉnh lại, thì đã thấy mình nằm ở nhà, cũng chẳng biết chuyện cuối cùng là như thế nào.

Trương Tuyết qua lời kể của Như Ý, cũng có chút tưởng tượng. Đại khái thì, bọn người kia hần là đều đeo một loại mặt nạ hình chim ưng, nên mới bị Như Ý gọi là Đầu Ưng. Ừm, về khoản này, Như Ý vẫn khá hơn Cát Tường, nếu là Cát Tường, phỏng chừng đã kêu bọn chúng là Đầu Gà hay Đầu Chim gì đó rồi...

Tô Mặc đề nghị, “Hay là, chúng ta báo quan đi? Chết người rồi...”

Viễn Tu lắc đầu, “Có vẻ như là giang hồ thanh toán nhau, việc này quan phủ sẽ không nhúng tay vào.”

Thập Nương lại nói, “Thế nhưng chuyện xảy ra ngay ngọn núi trong trấn, nếu không giải quyết, e rằng đêm nay khó mà ngủ ngon.”

Lão Phúc chợt hỏi, “Nha đầu gầy, vậy cháu có thấy bên còn lại ăn mặc ra sao không?”

“Bọn họ đều trùm áo khoác đen, đeo nửa cái mặt nạ...”

Trương Đàm và Viễn Tu liền trao đổi một ánh mắt vừa lúc bị Phùng Tuyết bắt được. Xem ra đây hần là có liên quan đến Chu Tước Lệnh kia. Mấy ngày qua bận làm vườn, anh lại quên bém mất chuyện này.

Trương Đàm cau mày nói, “Xem ra nơi này không an toàn, trước mắt không biết được mục đích của bọn Đầu Ưng kia là gì, nhưng ra tay tàn nhẫn, rõ ràng là một kiểu đuổi tận giết tuyệt.”

Tô Mặc bưng miệng nhin xuống tiếng thét thất thanh, hai mắt tròn to kinh hãi, run lấy bầy, “Vậy, vậy giờ, biết trốn, trốn đi đâu?”

Trương Tuyết cũng khăn trương không kém, “Tứ đệ, đi hay ở?”

Trương Đàm cau mày, “Trước mắt, Viễn Tu cùng Hùm Thúc sẽ hộ tống chúng ta theo đường hầm đến sau núi. Chúng ta sẽ tạm thời tránh ở đó để quan sát tình hình trước. Về phần Thập Nương, Lão Phúc, Phấn Hồng, Mạc Uẩn sẽ lưu lại, bởi vì bọn họ đều là nhân vật thường trực ở nơi này.”

Trương Tuyết lo lắng nhìn Thập Nương và Lão Phúc, một người phụ nữ và một ông lão, nếu có biến thì biết làm sao?

Thập Nương che miệng cười duyên, “Tam gia, ngài chớ có lo, đám vô giáo dục kia cứ để cho chúng tôi dạy dỗ đi! Chớ quên ở đây còn có một Mạc Uẩn nức tiếng giang hồ!”

Lão Phúc vuốt chòm râu nhọn, ánh mắt chợt trở nên sắc bén, “Đã lâu không vận động gân cốt, cứ để cho lão già này trông nhà, bọn nhỏ các cháu cứ

thành thôi mà đi chơi đi, ha!”

Lúc này, Phùng Tuyết lại bắt ngờ lên tiếng, “Viễn Tu, một trong hai nhóm đó là Chu Tước Lệnh.”

Đây không phải là câu hỏi, mà là câu khẳng định. Viễn Tu khựng lại. Trương Đàm ở phía sau hắn cũng không tự giác mà lạnh sống lưng. Ánh mắt của Phùng Tuyết lúc này không những lạnh nhạt, mà thậm chí còn mang chút hơi hướm đe dọa, khiến cho không khí quanh thân y bỗng chốc trở nên khí thế bức nhân.

Nhìn xem, nhìn xem, còn không phải đã vót nhảm hà bá rồi sao? Có khi nào không cẩn thận, bị cặp mắt kia bắn cho một phát lỗ đầu luôn không?

Viễn Tu cười xòa, “Tiểu ca thật giỏi suy luận, nhưng chúng ta còn chưa nhìn thấy tận mắt, thật sự không thể biết chắc chắn được...”

Phùng Tuyết lạnh lùng ngắt lời, “Các người đang giấu ta cái gì?”

Dường như nhận thấy không khí nghiêm trọng, mọi người đều im lặng.

Đàm thiếu rốt cuộc chịu không nổi ánh mắt thấu tỏ như gương của Phùng Tuyết nữa, phát hỏa, “Được rồi! Ta nói là được chứ gì?”

Trương Đàm không có hảo cảm với Phùng Tuyết, đồng thời, hắn cũng không dám khinh suất trước mặt người này. Lý do, có lẽ là do trực giác của hắn nói cho hắn biết, cái vị nhân huynh xinh đẹp này không phải loại người mà hồn thể tiểu ma đầu như hắn có thể trêu vào.

Tin tức mà Viễn Tu mang về lại càng khiến hắn tin tưởng trực giác của mình hoàn toàn là có lợi không hại...

Đó là một đêm nguyệt hắc phong cao, vô cùng thích hợp để đào tường, trộm cướp, giết người, thông gian, vân vân mây mây...

“Tu huynh, đêm không ngủ lại đi đào tường khoét vách nhà ai đấy hử?”

Viễn Tu chấp tay cười, “Không có, chẳng qua là đi một chuyến đem vật hồi cố chủ mà thôi.”

Trương Đàm nhướn mày, “Ồ, thế đã gặp rồi?” ánh mắt dừng lại trên vai áo của Viễn Tu, vẻ mặt thích thú thấy rõ, “Thế nào?”

Viễn Tu cũng nhìn vết cắt bên vai áo, bật cười, “Là một vị bằng hữu đeo mặt nạ rất thú vị!”

Trương Đàm bĩu môi, “Ừm, thú vị là tốt. Thú vị chơi mới vui!”

“Tôi còn nghe được bọn họ nói vài điều càng thú vị hơn nhiều.”

“À? Họ nói cái gì?”

“Bọn họ đúng là đang theo dõi Tô Mặc như lời Đàm gia đã nói. Nhưng mà, bọn họ phát hiện trong mấy người chúng ta hôm đó, có một người dung mạo giống Thái Tử Gia đến mười phần!”

Trương Đàm dờ mắt ra. Viễn Tu thấy thế bèn lập lại lần nữa, hắn mới giật mình hỏi lại, “Huynh nói, bọn họ trông thấy một người giống hệt Thái Tử Gia? Lẫn lộn trong đám chúng ta?”

Viễn Tu vẻ mặt nghiêm túc gật đầu.

Trương Đàm nhíu mày, nét bốn cột cũng bớt đi ít nhiều, lẩm bẩm, “Chúng ta hôm đó có ta, tam ca, Như Ý, Cát Tường. Tu huynh... làm sao lại có người giống Thái Tử Gia được?”

Mấy gương mặt này quá là quen thuộc, ngay cả Tô Mặc cũng chẳng phải mặt hàng gì hiếm lạ.

Ày...

Nói đến hiếm lạ, không phải vẫn còn một người đấy sao?

Trương Đàm cảm thấy không khí đêm nay chợt lạnh đến bất thường. Một cơn gió thổi qua, hắn mới cảm giác được sống lưng đã lạnh toát mồ hôi, trên trán, trong lòng bàn tay cũng rịn ra một tầng mồ hôi lạnh. Hắn không dám nghĩ nhiều, cũng không dám nói nhiều, chỉ nhỏ giọng nói, “Trước hết cứ chờ xem sao đã. Tu huynh, đề mắt theo dõi nhất cử nhất động của y. Ta sẽ thử tìm hiểu tình hình bên chỗ nhị ca xem sao.”

Nhìn thấy sắc mặt Trương Đàm khê biến, Viễn Tu cũng nhanh chóng xác định suy nghĩ ban đầu của mình khi nghe lên được đoạn đối thoại kia của Chu Tước Lệnh. Xem ra, vì một lý do nào đó, Chu Tước lại chú ý đến hành tung của Tô Mặc, lại từ đó mà phát hiện bên cạnh Tô Mặc xuất hiện nhân vật ‘giống hệt Thái Tử Gia.’ Viễn Tu không biết còn có một vụ ám sát kia, chỉ biết bên cạnh bọn hắn đang đặt một cái hố bự chẳng đầy chông nhọn.

Viễn Tu là người giang hồ, nhưng xuất thân từ Tướng Quốc Tự, sư huynh, sư phụ của hắn đều là nhân vật cấp cao trong tự, được Hoàng Gia hằng năm lễ bái, cho dù hắn có được xem là cá biệt, thì cũng không đến nỗi cái gì cũng không biết.

Chuyện này, nói nhỏ thì chỉ là người giống người, nhưng nhân vật liên can ở đây lại là Thái Tử Gia, thì đó đã là chuyện hoàn toàn khác. Đây, nếu xử lý

không khéo, e rằng sẽ tái hiện một màn tắm máu ‘Ngô Triệt’ tựa như năm mươi năm trước, khi Cổ Văn Đế hạ lệnh tru di thập tộc họ Ngô. Không phải là cửu tộc, mà là thập tộc, đem một họ tộc hoàn toàn xóa sổ khỏi Bách Gia Toàn Thư. Những trang sử đẫm máu ấy, vẫn còn là con ác mộng trong tâm trí mỗi một người dân Đại Triều.

Viễn Tu nghĩ đến đó, lưng áo bất giác cũng lạnh ướt một mảng. Hắn gật đầu đáp ứng, nhìn về mặt cực kì nghiêm trọng của Trương Đàm, sau đó nhanh chóng rời khỏi.

Hắn không rõ quan hệ và vị trí của Trương Gia trong triều, nhưng hắn biết chắc, tiểu ma đầu Trương Đàm sẽ không dám đem đầu cả họ tộc ra đùa giỡn.

Viễn Tu suy nghĩ không sai, Trương Đàm quả thật lúc này đã muốn đứng không vững rồi. Hắn cùng tam tỷ của hắn trời sinh tính tình khác người, thích gì làm nấy không hề đắn đo, trước nay chỉ đối với Trương Tĩnh còn một chút e dè, nhưng cũng không còn sợ hãi như trước. Tuổi càng lớn, lá gan cũng ngày một trương phình, càng coi trời bằng vung, bằng chứng là chuyện đảo bình lần này.

Trương Đàm vỗ trán, việc bọn hắn đảo ngũ hắn đã sớm đến tai nhị ca rồi. Hiện giờ mà lộ mặt ra chẳng khác gì chui đầu vào rọ, không chết cũng trọng thương. Thế nhưng chuyện này đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của hắn nữa, ngay cả nhị ca cũng chưa chắc sẽ xử lý ổn thỏa được.

Đây là việc liên quan đến vương triều, Hoàng Thất.

Lại nói, Thái Tử Gia làm sao lại ở chỗ khi ho cò gáy này, chẳng lẽ đi học gà mái đẻ trứng hay sao? Cho dù né tránh sát thủ thì cũng phải lựa chỗ tốt mà tránh chứ, ví như chỗ Trương Nhị Gia ấy, hà có gì phải chui chút ở chỗ này làm nô bộc?

Thái Tử Gia?

Hắc! Sao có thể?

Làm gì có Thái Tử Gia nào lại giới lựa xương cá, bóc vỏ tôm như vậy?

Làm gì có Thái Tử Gia nào lại tình nguyện bưng nước rửa chân cho đại tỷ nhà ta?

Không phải đâu!

Làm rồi, chắc chắn là làm rồi!

Sau đêm đó, Trương Đàm vẫn luôn tự trấn an mình rằng thân thể của Hà Bá vớt được dưới sông không thể nào lại lớn như vậy. Muốn ép chuyện này xuống, nói không chừng vẫn có cách, thí dụ như dịch dung cho hắn, hoặc là mạnh tay hơn một chút, hủy dung hắn luôn đi! Nghĩ lại dung nhan như ánh trăng kia, Trương Tứ Gia lại lần nữa khổ sở.

Hà có gì dung nhan xinh đẹp nhường ấy lại giống hệt Thái Tử Gia cơ chứ? Khiến cho người ta thực không đành lòng xuống tay... Lại nói, ngộ nhờ hắn là Thái Tử thật, còn không phải ta tự rửa sạch căn cơ chờ lão Hoàng Đế chặt xuống nấu canh à?

Trương Tứ Gia hết lo đông lại sầu tây, thậm chí còn đang suy nghĩ liệu cầm búa nện một cái có thể giúp Hà Bá nhớ lại chút gì hay không. Nhưng sau một màn vừa rồi Hà Bá đánh bay Mạc Uẩn, Trương Tứ Gia tin chắc, Hà Bá không thể nào là Thái Tử Trình Tuyệt được!

Đơn giản, bởi vì Thái Tử Gia không có võ công!

Đúng vậy, Đương Kim Thái Tử Gia của Đại Triều nổi tiếng là người đàn ông ba không của thiên hạ: không tủy, không sắc, không công!

(MC: Khụ, khụ, ‘công’ ở đây là ‘võ công’ chứ không phải ‘công’ cái kia kia... khụ, Tuyệt đại gia của chúng ta tuyệt đối không thể ‘công’ cái kia kia được... khụ, thỉnh các vị đại hủ tiểu hủ hãy kiểm chế...)

Trương Đàm chưa từng có dịp tiếp xúc với Thái Tử Gia, nhưng hai vị huynh trưởng nhà họ Trương khẳng định đối với Thái Tử không thể nào xa lạ!

Bọn họ tuy không thể gọi là bạn nối khố, nhưng đầu gì đều sinh cùng thời, cùng nhau đứng vững trong triều đình từ thời niên thiếu. Cho nên, Trương Đàm đối với lời kể từ miệng lão đại và lão nhị đều rất tin tưởng.

Vậy nên, nghi vấn lại tăng thêm.

Nếu Phùng Tuyệt không phải Thái Tử Gia, vậy vì sao lại bị Chu Tước Lệnh, đại nội mật thám, nhận định là ‘giống nhau như đúc’? Điều này đại diện cho điều gì?

Trương Đàm cùng Viễn Tu liếc mắt nhìn nhau, trong mắt cả hai đều hiện rõ đáng sợ khiếp sợ của đối phương.

Tráo Đầu Long!

Đó là tử tội, cho dù tội danh có thành lập hay không, đều bị quy vào ‘có thể có’, trăm phần trăm là tử tội!

Cũng chính là tội danh đã xóa sổ Ngô Gia năm mươi năm về trước.

Trương Đàm có thể đùa giỡn, chơi khăm rất nhiều người, nhưng tuyệt đối sẽ không đem đầu người nhà ra đùa. Vậy nên, nếu người trước mắt không phải Thái Tử nhưng lại giống hệt Thái Tử, thì hẳn không thể vờ như chẳng có việc gì.

Phùng Tuyết nhìn thái độ của Trương Đàm, cũng hiểu được suy nghĩ của bọn họ.

Nói không lo lắng là giả, nhưng điều khiến anh không ngờ, chính là sự xuất hiện của mình lại có thể phá vỡ cuộc sống hiện tại của Trương Tuyết. Thì ra, Tô Mặc chỉ là một ngòi dẩn, cơ bản cái bọn họ muốn tìm lại chính là anh, hay nói cho chính xác, là chủ nhân của thân thể này.

Đáng tiếc, bọn họ lại không biết, chủ cũ của thân xác này hiện giờ đã không biết tiêu thất ở nơi đâu, để lại cục diện rối rắm cho anh. Thật là may mắn, cũng thật là buồn cười. Anh không có chút ký ức gì về thân thể mới này, nhưng đây lại là biện pháp duy nhất để anh tồn tại. Nếu đã nhận mệnh, thì Phùng Tuyết không thể vờ như một tờ giấy trắng, nhất là, việc này lại có thể ảnh hưởng đến an nguy của Trương Tuyết...

Phùng Tuyết chợt cười nhạt, “Tôi hiểu rồi. Cậu đừng lo lắng, tôi sẽ lập tức rời đi, sẽ không làm ảnh hưởng đến cuộc sống an bình mà mọi người đang cố gắng gây dựng.”

Viễn Tu có chút chột dạ mà nhìn Phùng Tuyết. Bọn họ đúng là muốn gây dựng một cuộc sống mới, muốn vứt bỏ quá khứ đen tối trước kia, cho nên mới cam tâm tình nguyện đi theo Trương Đàm, mà hẳn thì cũng vui vẻ thu lưu họ. Nói như vậy, chẳng phải người thanh niên trước mắt này cũng đang trải qua tình cảnh giống hệt như họ năm xưa sao?

Một người, có thể chỉ vì khó khăn của riêng bản thân mình mà mặc kệ sống chết của người khác được sao?

“Người muốn đi đâu?”

Phùng Tuyết chậm rãi nhìn sang, đối diện với đôi mắt đen phản chiếu ánh đuốc lập lòe của Trương Tuyết, trong lòng không hiểu lại có chút chờ mong. Anh biết mình không nên như vậy, nhưng phàm là người đều sẽ đối với người mình yêu có chờ mong hy vọng.

Nhưng...

Phùng Tuyết nhắm mắt, khi mở ra lần nữa, đã hoàn toàn một mảnh trong trẻo lạnh lùng, tối tăm tựa như một loài dã thú bắt tuần, “Đất trời bao la, có thể đi bất cứ đâu.”

“Người còn có thể đi nơi nào?” Trương Tuyết vẻ mặt bình tĩnh, nhưng thực ra trong lòng đã gấp muốn chết. Nàng cũng không muốn tin Như Ngọc là Thái Tử Gia, nhưng trong tình huống này, nếu Như Ngọc không phải là Thái Tử, thì một ngày y còn tại Đại Triều, ngày đó vĩnh viễn sẽ không có đường sống. Ký ức của nàng về Thái Tử Trình Tuyết thực mơ hồ, huống hồ khi ấy, Thái Tử chỉ là một gia hỏa mới chín tuổi.

Chín tuổi và hai mươi ba tuổi là cả một dãy số nha!

Thời gian qua, quen thuộc của hắn, dịu dàng của hắn, chăm sóc của hắn, toàn bộ đều giấu kín dưới vẻ mặt lạnh lùng kia. Trương Tuyết có thể làm người vô tâm vô tình, nhưng điều kiện tiên quyết là đối với ai. Nàng có thể vô tâm đối với Diệp Trầm, bởi vì hắn không đáng. Nhưng nàng lại không thể giả ngu đối với người này.

Trương Tuyết khổ sở nhận ra, lòng nàng mặc dù đã đóng chặt, nhưng suy cho cùng không phải sắt đá. Mắt nàng không điếc, tai không mù, càng không phải kẻ vô tri vô giác. Thay vì nói nàng hoàn toàn không hoài nghi thân thể cũng như mục đích của người trước mắt, chỉ bằng nói nàng dựa vào trực giác mà hoàn toàn tin tưởng con người thật đằng sau lớp vỏ bọc băng giá kia.

Sự tin tưởng này khiến cho trong lòng Trương Tuyết dấy lên một nỗi băn khoăn khó nói thành lời, thậm chí là khó để mà hình dung.

Người có thể hiểu rõ từng đường đi nước bước của nàng, có thể khiến cho nàng hoàn toàn tin tưởng y lại... thế giới này lại sẽ có một người như thế sao?

Tính ương bướng của Trương Tuyết lại nổi lên. Đến cả Trương Đàm cũng không có cách nào, dù sao thì tam tỷ nói không sai, người không có ký ức, không có quá khứ

lẫn tương lai như Hà Bá thì còn có thể đi nơi nào?

Nhưng Phùng Tuyết lại đậm cười, giọng điệu cũng trở lạnh lẽo khiến người ta rùng mình, “Ta muốn đi, các người có thể cản được sao?”

Tô Mặc chết nhát đã sớm tìm chỗ nấp sau lưng Thập Nương. Trương Đàm càng không nghĩ sẽ đối đầu với nhân vật bí ẩn cấp chín hệ số nguy hiểm cấp SSSS này.

Hiển nhiên, Đàm thiếu gia trí nhớ cực tốt, sẽ không sớm quên một màn niệm lực đánh bay người vừa rồi.

Mọi người đều im lặng gọi cho nhau một ánh mắt khẳng định: Vô Công vô đối, muốn cản? Tìm chết!

Trương Tuyết còn định nói gì đó, nhưng một bàn tay đã đặt lên vai nàng khẽ vỗ. Thập Nương đưa ánh mắt nhìn sang Trương Đàm, “Có rất nhiều người xuất hiện quanh đây, chúng ta cần phải nhanh lên.” Sau đó lại nhìn Phùng Tuyết, nở nụ cười của đại tỷ, “Có chuyện gì, sau khi xong việc hãy nói.”

Trương Đàm gật đầu, lập tức tiến tới định đỡ Trương Tuyết nhưng lại bị Phùng Tuyết chặn trước, mặt không đổi sắc nói, “Cứ đi trước dẫn đường, tôi sẽ chăm sóc... tam gia.”

Trương Tử Gia trừng mắt muốn phun tào, nhưng đối diện với tầng áp suất thấp của Phùng Tuyết, cuối cùng vẫn là hậm hực kéo Bùi Lãnh đi trước. Trương Tuyết một bên dịu dờ Như Ý lên lưng Hùm Thúc, cho nên một màn kì đà chọi đá vừa rồi hoàn toàn không hay biết. Những người khác đối với tình trạng này chỉ có thể vô như không thấy. Không hiểu vì sao, đối diện với khí thế của Phùng Tuyết, người ta dường như đều vô ý thức mà rơi vào thế bị động.

Chắc, có lẽ là màn đánh bay tên quái y họ Mạc kia đã khiến mọi người không nhìn được mà phải nhìn Phùng Tuyết bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Ít nhất là với bốn vị quân sự, bọn họ là người giang hồ, dư biết những ‘chiến công’ lẫy lừng của họ Mạc.

Giữa sân có dựng một cây cột lớn để treo đèn lồng, Phấn Hồng họ Úc đã đem Mạc Uẩn lột sạch chỉ còn cái quần tà lòn, treo ngược lên. Bên dưới theo ‘cao kiến’ của Trương Đàm kê một thùng tắm đầy dấm. Vì dấm không có đủ, nên Phấn Hồng họ Úc đã đem cả nước vo gạo, nước rửa chén, nước lau nhà cùng nước rửa chân đổ vào cho đầy. Giữa trưa nắng gắt, thùng tắm bốc một loại mùi rất có... triển vọng.

Phấn Hồng làm xong việc đang đứng nghiêm thu thành quả của mình, nhác thấy đám người lũ lượt đi ra, lập tức chạy tới hồ nghi hỏi, “Làm sao vậy?”

Viễn Tu đem vài ba câu tóm tắt lại cho Úc Dật Thanh. Vừa nghe xong, mức độ hưng phấn của họ Úc đã vọt đến trình độ khiến người ta phải đau răng. “Hahahaha! Cuối cùng cũng có cơ hội cho bốn công tử đây trở tài! Được lắm, cái đám chim gì gà gì đó cứ mặc sức mà đến đây, xem bốn công tử vật lông ngật đầu bọn bây!!”

Mọi người nhìn Phấn Hồng hưng phấn đến độ vút cả lịch thiệp tao nhã pha chút đông đánh chua ngoa thường ngày lên chín tầng mây, không tự chủ đều lùi lại.

Ngay cả Hùm Thúc đang công Như Ý cũng phải thụt lùi, bộ râu xồm xoàm rung rung như đang cố gắng kìm nén cái gì đó.

Trương Tuyết, Trương Đàm dời mắt nhìn bạn nhỏ bánh bao thần kinh thô vằn đứng trên ‘tiền tuyến’, không khỏi co rút khóe miệng.

Bạn nhỏ Cát Tường nghiêng đầu nhìn Phấn Hồng thật tỉ mỉ từ trên xuống dưới, lại nhìn từ dưới lên trên ba lượt, nhìn đến độ quai hàm của họ Úc đang căng ra hết cỡ vì cười đều chuyển sang ê ẩm, mới chắc lưỡi nói, “Dật thiếu, thật ra nội tâm của huynh rất bạo lực, đúng không?”

“Bạo... bạo lực... ta?” Úc Dật Thanh nghe rằng, thậm chí có thể nghe quai hàm đang kêu ‘pực cực’.

Cát Tường ôm một đồng hành lý trên người, vừa đi vừa lắc đầu, “Không thể tin được...” sau lại gật đầu, “Quả nhiên có bệnh...”

Để lại Úc Phấn Hồng một mình thạch hóa rồi phong hóa, vỡ thành bụi cám tá lả trong gió.

Mọi người chỉ có thể đồng ý chứ chẳng đồng tình, “Úc Dật Thanh, ai bảo ngươi bình thường cứ thích làm đáng, rõ ràng là lưu manh lại cứ thích giả danh trí thức...”

“Này, các ngươi có phiền không? Nếu không phiền, thì làm ơn lát nữa lại tâm sự có được không? Nhìn xem, bọn chúng tới rồi!”

Mọi người ngửa đầu nhìn lên, liền thấy Mạc Uẩn đã tỉnh, đang trưng ra vẻ mặt muốn ăn đòn.

Hắn nhìn Phùng Tuyết, tí tởn, “Thế nào? Có phải Ích Công Tán rất tuyệt vời không? Dồi dào sinh lực, nội công thăng tiến? Có phải vậy không?”

Phùng Tuyết nhìn hàng loạt Đầu Ưng bao quanh trên mái nhà, chân mày nhíu chặt, lạnh lùng nói, “Nhúng nước hần.”

Úc Dật Thanh dường như chỉ chờ có lời này. Phùng Tuyết vừa dứt lời, hắn đã một kiếm cắt dây, đem Mạc Uẩn thả xuống bồn như bò nhúng dấm.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Sát Na

Trình Can nhìn xác người la liệt trên đất, máu vung vãi nhuộm đỏ cả khoảng rừng, mùi hôi tanh lờm khiến hắn không nhìn được choáng váng nôn mửa. Trương Tĩnh mặt than không biến sắc chờ người kiểm tra qua xác chết rồi quay lại báo cáo. Xác chết có Chu Tước, có Đầu Ưng, nhưng nhìn tình hình này, có vẻ như Chu Tước thiệt hại nhiều hơn. Lương Gia Thành quỳ xuống bên những xác Chu Tước, đem một bài từ trên người bọn họ lấy xuống. Số người sống sót cũng bị thương không nhẹ.

Nghiêm Gia Niên nhanh chóng trở lại, nói, “Là hỗn chiến, hai bên đều có thiệt hại. Nhưng có một số Đầu Ưng ở dưới chân núi tình trạng tử vong lại khác biệt.”

“Khác như thế nào?” Trương Tĩnh hỏi.

“Là bị độc chết.”

Mọi người không hèn mà cùng ngẩng đầu nhìn quanh. Trên đất Thao Châu này, kẻ có thể dùng độc, độc chết đám trâu bò như bọn người Tịch Tàng Cốc, thì làm gì còn ai khác ngoài hắn?!

Nghiêm Gia Niên cùng Trần Dật nhìn Trương Tĩnh, chờ lệnh. Trái với không khí khẩn trương của mọi người, Trương Nhị Gia ngồi vững trên yên ngựa, trung ra bản mặt than vụn năm nhìn chăm chăm một... bản tọa đồ. Chính là bản đồ Thao Châu, hơn nữa còn là một bản đồ cực kì quý, bởi vì, đây là bản địa đồ tất cả kênh rạch cống ngầm và trên hết cả, chính là tọa đồ của vô số đường hầm chuyển binh trong thành.

Trương Tĩnh bình tĩnh lướt ngón tay trên tọa đồ, dời đến một điểm ở phía đông Thao Châu, khước miệng nhếch lên một nụ cười khiến người người ê răng. “Ta nên nghỉ tới... Trương Đàm, Hồng Hi Quán... Hồng Hi Viên... hừ hừ...”

Trình Can, Lương Gia Thành tròn tròn mắt nhìn vị đại tướng danh bất hư truyền đang lộ ra vẻ mặt dọa người. Trần tiểu thế tử trực tiếp quay đầu, không nhìn tới một mặt dã man này của thủ trưởng nhà mình. Nghiêm quân sư đỡ trán, mặt than đại tướng, ngài có thể lựa lúc không có người lạ mới cười có được không? Chẳng sợ ngài mặt than vụn năm, chỉ sợ ngài nở nụ cười vào những lúc nước sôi lửa bỏng như này thôi!

Chu Tước hướng về phía này, Đầu Ưng cũng hướng về phía này.

Đây đại biểu cho cái gì?

Đại biểu cho: Thái Tử đang ở trong trấn! Bên cạnh Thái Tử là hai vị ôn thần nhà họ Trương! Còn có một tên quái y dờ dờ ương ương!

Không chỉ có quái y, mà còn có một gã đầu trọc nguy hiểm cấp độ SSS. Vì thế, Trương Nhị Gia nhìn quanh, vì để bảo toàn lực lượng, cộng với xác suất thành công thực cao, quyết định hạ lệnh, “Trần Dật, kéo pháo.”

Trình Can lục hoàng tử hạ cầm: kéo pháo? Kéo cái gì pháo? Pháo bông a? Ai lại kéo pháo bông vào giữa trưa nắng nóng như này? Hâm rồi a?

Lương Gia Thành mặt rúm rỏ, chỉ có thể nhắc khéo, “Cẩn thận.”

Nghiêm Gia Niên nhìn trời: ta không biết, ta không nghe không thấy không hiểu các người đang nói gì!

Trần tiểu thế tử vẫn thực bình tĩnh thực man mà hỏi, “Kéo tới đâu? Mấy khẩu?” trong lòng lại không ngừng gào thét: làm ơn đi, ta làm lính cũng không có nghĩa là tham lam sát! Cho dù ta không ưa đám điên trong Hồng Hi Quán thì ta tuyệt cũng không có ý định tạc bay chỗ đó a!!!

Trương Nhị Gia bình tĩnh gior roi ngựa, chỉ về một sườn núi xanh xanh thực xinh đẹp, nói, “Đó.”

Nghiêm Gia Niên nghĩ nghĩ, quyết định, “Ta đem một nhánh quân đi bao vây Hồng Hi Viên, mặt sau... giao lại cho ngài, Tướng – Quân!” thực mong ngài còn nhớ tới trọng trách của ngài, là tìm về Thái Tử, chứ không phải tạc núi chôn cất Thái Tử...

Mặc kệ bên này từ trên xuống dưới có bao nhiêu người muốn phun tào, thì hiện thời, trong sân sau của Hồng Hi Quán, thế trận đang giằng co căng thẳng. Đội hình tổng công tạm thời phân chia như này:

Như Ý đang bị thương, thỉnh ngồi nghỉ một góc.

Cát Tường chỉ có thể lấy bánh bao dụ cầu, phiền lui qua một góc.

Trưng Ngõng chỉ biết cầm chổi đuổi gà cùng với Trương Tuyết võ công như mèo quào, cảm phiền, tìm chỗ ngồi bên góc tường.

Họ Mạc mặc dù khả năng uy hiếp khá lớn, thế nhưng vừa nãy đã bị lột sạch treo ngược nhúng nước, vừa mới chặt vật treo ra khỏi bồn tắm, đang ngồi cạn máu não, trời đất quay cuồng chưa thể làm nên com cháo gì cả, mà nếu có thể nên com cháo, không biết chừng người mà hắn tấn công lại là bọn Trương Tuyết??

Bùi Lãnh với tuyệt chiêu châm cứu cách không... ừm, chúng ta sẽ không dùng bạo lực đối với trẻ vị thành niên, cũng như sẽ hạn chế trẻ vị thành niên sử dụng bạo lực, cho nên, xin mời bạn nhỏ ra góc kia ngồi đánh lô tô với Trương Tứ Gia!

Thực có thể đánh lô tô sao?

Dĩ nhiên rồi! Quân sự Hồng Hi Quán là ai cơ chứ?

Chính là bốn vị trong Thập Đại Quái Nhân của giang hồ!

Cà sa bạch trượng Trần Tu Hòa Thượng, tham của hám tiền độc thân một mình, độc thân một mình là con số một!

Bạch diện huyết y Thập Nương Tử, liếc mắt đưa tình chuyên đi hóng chuyện, chuyên đi hóng chuyện là con số tám!

Khất cái lão gia Táp Cầu Phúc, chó cắn mà không nhả, cắn chó mà không nhả là con bốn bảy!

Uy hùng bạo thiết Hùm Thúc Công, râu ria xồm xoàm làm la làm lỉ, làm la làm lỉ là con số mười!

Còn nữa, còn nữa!

Nhất đại quái y, đầu óc biến thái giết người không đao, giết người không đao là con số sáu!

(Uy, kêu vậy ai mà mướn?!

MC: kẹ, cho thuận miệng là ok rồi!)

Nhất Kiếm Vương gọi Úc Hồng Phấn, đánh đá chua ngoa, đánh đá chua ngoa là con năm mươi ba!

“CÂM MIỆNG!!” Úc Dật Thanh một bên đánh bay loan đao, quay đầu hét tướng lên với Trương Đàm.

Bùi Lãnh đỡ trán. Làm ơn đi, đây là lúc nào rồi mà còn có tâm tình ngồi đây kêu lô tô? Bộ nghiêm túc một giây là sẽ chết à?

Trương Tuyết nhìn bọn Trương Đàm đang đánh lô tô bên góc tường, không nhịn được kêu lên, “Cát Tường, đánh giùm ta một vé!”

Bạn nhỏ bánh bao ló đầu ra đáp, “Vâng!”

“Nhớ tìm vé nào có mấy số vừa rồi nhá!” Trương Tuyết lại thêm một câu.

“Vâng! Phải chia cho em đấy!” à há, bạn nhỏ bánh bao vẫn không quên chia phần.

Tô Mặc kêu lên, “Ê! Chơi vậy sao được? Chờ ván sau đi!”

“Kệ người ta! Lo dò số đi kìa!” giọng Cát Tường rõ ràng là đầy khinh bỉ. Đùa à, Đàm thiếu kêu lô tô, không chơi ăn gian làm sao thắng được?

“Bùi Lãnh, mau, thua tiền bây giờ!” Trương Đàm hảo tâm nhắc nhở.

Bùi Lãnh la lên, “Ta chơi hồi nào? Ê! Tiền của ta? Các người...”

“Ày, lô tô phải đông người mới vui, đặt tiền rồi không được rút lại! Mau dò số đi!” bạn nhỏ bánh bao rất có ‘trách nhiệm’ chỉ bảo.

Tô Mặc cũng hát đệm, “Phải đó, đứa nào rút tiền lại là cầu ăn...”

“Ày!!!” Trương Đàm, Bùi Lãnh, Cát Tường cùng đồng thanh.

Giọng Tô Mặc líu ríu, “Là... cầu ăn cơm, vậy được chưa?”

Bỏ lô ba la tùm lum tùm la bát nháo pháo lậu...

Phùng Tuyết quan sát thế trận, có chút không ngờ, những người này một có thể

địch mười. Thật sự là cao thủ trong cao thủ. Thế nhưng tình hình này không thể kéo dài, bọn họ lấy một địch mười, chỉ có thể miễn cưỡng cầm cự, sẽ nhanh chóng đuối sức.

Phùng Tuyết nhìn Trương Tuyết vẫn đang đứng cạnh mình, trong lòng không biết là tư vị gì. Anh nằm mơ cũng không ngờ, tồn tại của mình lại có thể mang nguy hiểm đến cho nàng.

Trương Tuyết liền biết y đang suy nghĩ điều gì. Nếu bây giờ nàng rời một bước, y sẽ không ngần ngại chuồn mất.

Rời đi, đi đâu? Một người không có trí nhớ, không có quá khứ, lại có thể đi đâu?

Vừa nghĩ đến đó, đầu nóng lên, nàng cầm chặt tay Phùng Tuyết, cương quyết nói, “Không có sự đồng ý của ta, ngươi đừng hòng đi đâu hết! Nếu ngươi tự tiện bỏ trốn, đến cùng trời cuối đất ta cũng sẽ truy bắt ngươi trở về!”

Bàn tay nhỏ nhắn dùng sức nắm chặt. Tâm chột động, Phùng Tuyết rũ mi mắt, khàn giọng hỏi, “Đây là... hẹn ước?”

Trương Tuyết máu nóng dồn lên não, nói mà chẳng kịp suy nghĩ, “Là gì cũng được! Ngươi là người của ta! Đừng hòng...”

Lời còn chưa dứt đã bị hôn lấy. Trương Tuyết sững sờ tròn to mắt nhìn gương mặt cận sát của Phùng Tuyết, thậm chí có thể nhìn rõ chính mình phản chiếu trong đôi mắt đen vốn nên tĩnh lặng như gương kia. Trong đôi mắt ấy, nàng nhìn thấy yêu thương như sóng dữ thét gào, cuộn cuộn phong vân. Tình cảm nặng nề bão xoáy như thế, khiến Trương Tuyết giật mình. Muốn vùng ra, nhưng đôi mắt kia đã khép lại, ôm ấp siết chặt, bàn tay đặt trên ót nàng cứng trụ, đem nụ hôn càng thêm sâu sắc.

Trương Tuyết không biết vì sao thế này. Đôi môi của y mềm mại uơn ướn, mang theo chút lạnh lẽo. Cường ngạnh quen thuộc đến tê tái lòng. Trương

Tuyệt phản kháng không được, bởi vì, người ấy cũng đã từng hôn nàng như vậy. Ban đầu là cứng rắn ép buộc, sau đó là dịu dàng mà khao khát. Anh khiến nàng nghệt thở, đắm chìm. Anh tìm kiếm, đòi hỏi, van xin, luyến tiếc... Nụ hôn đầu nhớ mãi không quên, vị đắng của thuốc và hơi men cay nồng của rượu.

Khi ấy, anh thỏn thức, “Vì sao chúng ta phải sinh ra làm anh em?”

Em không biết...

Tha thứ cho em, không phải em không hiểu tình anh...

Mà em thật sự không biết tìm ở đâu câu trả lời cho anh, cho em, cho cả hai ta...

So với việc Trương Đàm kêu lô tô, thì Phùng Tuyết và Trương Tuyết ôm hôn đắm đuối rõ ràng có sức ảnh hưởng lớn hơn nhiều. Hóng chuyện như Thập Nương, dễ kích động như Úc Dật Thanh, bảo hộ như Trương Đàm và Cát Tường, tuyệt đối là những nhân tài làm kì đà cản mũi, phá vỡ đội hình.

Trương Đàm ném lô tô, bất chấp đao quang kiếm ảnh chạy tới kéo Trương Tuyết ra, thôi một đám vào mặt Phùng Tuyết, mắng, “Mẹ nhà người! Dám giờ trò với tam ca ta!!!”

Cát Tường vừa chạy tới vừa móc bánh bao trong ngực ném qua, mồm cũng nà pháo, “Vô lại! Sở khanh! Dê xôm!!!”

“ẦM!!!”

Bồn nước bị Úc Dật Thanh tông vào vỡ tung tóe. Úc Hồng Phấn vật vã giữa đồng đổ nát, cả người là nước là máu, hai mắt tròn tròn sùi bọt mép co giật, “Bánh... bánh bao... ặc... bánh... bao... ặc... ặc...”

Phùng Tuyết tránh một đám của Trương Đàm, nhác thấy bóng Đầu Ưng bỏ tới, không hề chần chừ lao qua. Một Đầu Ưng khác tấn công Trương Tuyết, gần như chỉ trong tích tắc lao đao sẽ chạm vào nàng. Phùng Tuyết không chút do dự ôm lấy nàng, một tay theo phản xạ vung lên. Nào ngờ, một cái đẩy tay này của anh, thật sự đem người đánh bay như ném tạ.

Lần thứ nhất là bất ngờ, lần thứ hai là phản xạ, vậy thì lần thứ ba sẽ không còn là cái gì mới lạ. Phùng Tuyết lập tức ý thức được khả năng của thân thể này. Một loại khả năng mà không phải ai cũng có thể có được.

Phùng Tuyết là loại người mà bạn quăng anh ta một đám, anh ta sẽ hồi lại bạn một đao, còn có khuyến mãi thêm một đám và tặng kèm thêm một cước nữa. Mặc dù vậy, nhưng chung quy anh vẫn chưa từng tự tay giết người.

Thế mà lần này...

Hiểm cảnh lâm đầu, điều cấp thiết nhất với anh vẫn là an nguy của Trương Tuyết!

Vì Trương Tuyết, ngay cả mạng anh cũng không cần, vậy thì mạng của những kẻ này có là gì đâu?

“Như Ngọc...” Trương Tuyết bị Phùng Tuyết đẩy lùi về phía sau. Người này rõ ràng là muốn bảo vệ cho nàng, thế nhưng hẳn cũng đâu phải là cao thủ gì đâu? Cái thứ gọi là Vô Công kia kì kì quái quái, làm sao dùng được? Trương Tuyết lo lắng xông lên, lại chẳng ngờ được một màn trước mắt.

Phùng Tuyết vung tay, năm ngón thon dài trắng tái như bạch ngọc. Móng tay sáng bóng, óng nhuận dưới ánh nắng mặt trời. Tốc độ không nhanh, nhưng nơi năm đầu ngón tay của anh lướt qua, da thịt bị cắt sâu đến tận xương.

Thủ pháp giết người vô cùng tàn nhẫn, thế nhưng không hiểu sao lại khiến cho người ta cảm thấy, hình ảnh trước mắt cực kì xinh đẹp. Người thanh niên trong tà áo trắng vân du, mái tóc xoắn dài như thác, nơi tay anh lướt qua, máu đỏ tựa hoa phật tang rực cháy giữa trời quang.

Người ngã xuống, đầu rơi máu chảy, tứ chi đoạn lìa. Sắc mặt Phùng Tuyết tái nhợt, ánh mắt trở nên rét lạnh. Người thứ nhất, đầu ngón tay lướt qua da thịt như dao rọc giấy khiến ruột gan quặn thắt. Người thứ hai, người thứ ba, mới biết thì ra sinh mạng có thể mỏng manh như tờ giấy.

Đây là bọn họ tự tìm, anh tự nhủ với lòng, xuống tay càng ngoan độc hơn. Toàn bộ đều là một lưỡi cắt qua yết hầu. Phùng Tuyết thong thả bước vào khung tranh màu máu, đem sắc đỏ nhuộm thấm vật áo trắng tinh tuom. Mùi máu tanh nồng bốc lên khiến người ta choáng váng.

Trương Tuyết nhìn bóng lưng thẳng tắp đã nhiễm đỏ kia, run rẩy bước tới. Nàng muốn y dừng tay, nhưng thanh âm đều nghẹn lại trong cổ họng.

Trương Đàm bắt lấy cánh tay Trương Tuyết, sắc mặt tái nhợt kiên quyết lắc đầu.

Hai chân Trương Tuyết đã mềm nhũn, nàng tựa vào Trương Đàm, ngược đôi mắt ửng đỏ lên nhìn cậu.

Viễn Tu chấp tay tụng Nam Mô, nói, “Y đã phạm sát na, e rằng đã không thể trở về.”

Trương Tuyết nghe mà nhuễn cả người, run rẩy níu áo Trương Đàm, “Sát na, sát na gì?”

Trương Đàm nín thở không đáp. Mặc Uẩn lúc này lại chậm rì rì lên tiếng, “Sát na là cách tính thời gian của nhà Phật, cũng là cảnh giới của người luyện công. Sát na có hai niệm. Một niệm là sinh, một niệm là tử. Nói hẳn đã phạm sát na, tức là nói, hẳn đã đi vào khoảnh khắc của một trong hai niệm, ở

đây, hán đã đi vào tử niệm. Tử niệm, hay còn gọi là tẩu hỏa nhập ma, kẻ có nội công càng cao cường, thì một khi phạm vào tử niệm, hầu như chỉ có một đường... chết.”

Trương Tuyết nghe đến đó, đã thấy trời đất tối sầm một mảnh. Nàng nhìn Phùng Tuyết đang từng bước đạp lên máu tanh, lấy phong thái ung dung nước chảy mây trôi mà tiến tới kẻ cuối cùng còn sót lại, khóe mắt đau nhức.

Đầu Ưng Nhân ngã quỵ trên mặt đất, ôm lấy cánh tay bị đứt lìa của mình, từng chút một lùi lại. Bàn tay của Phùng Tuyết thẳng tắp, máu nhiều từ đầu ngón tay thành chuỗi trên châu. Nét mặt băng lãnh thờ ơ, ánh mắt vô cự mông lung. Cảnh sắc trong mắt anh nhuộm đỏ, tay giơ lên, huyết châu lăn dài trên làn da trắng tái.

Bỗng đâu, một vòng tay ấm áp ôm lấy anh.

Trương Tuyết nép vào lưng Phùng Tuyết, nức nở, “Đủ rồi, đủ rồi...”

Mọi người hoảng hốt nhìn một màn kia. Trương Tuyết chẳng biết lấy sức lực từ đâu ra, chạy đến ôm chầm lấy Phùng Tuyết. Trương Đàm kinh hô cũng vô dụng. Bọn họ lao tới, đều chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Bên tai văng vẳng tiếng khóc. Tâm trí trống rỗng của Phùng Tuyết phút chốc đông đầy hình ảnh người con gái.

Có khóc, có cười, có đau, có thương.

Nàng từng nằm trong vòng tay anh, từng bị anh dẫn vật tổn thương, từng một lần chết trong lòng anh.

Nàng giá y đỏ thắm bước lên kiệu hoa, khăn hoa khôi phong, trên châu mào tẩm máu tươi mà ngã xuống.

Nhất thân nhất cố, là thân thuộc nhất, là sâu đậm nhất.

Ta vì nàng táng thân biển lạnh, vì nàng phạm vào sát na, lại vì nước mắt của nàng mà trở lại...

Sắc đỏ trong mắt Phùng Tuyết dần tan biến. Anh đứng lặng, dùng bàn tay sạch sẽ vỗ nhẹ lên đôi tay run rẩy của Trương Tuyết, khàn giọng nói, “Không sao rồi...”

“Cẩn thận!!” Trương Đàm thét lớn.

Vừa lúc thanh đao không lồ của Hùm Thúc quét qua giải quyết luôn tên Đầu Ưng cuối cùng, cứu cả hai người nọ một màn.

Lão Phúc ngẩng đầu nhìn về phía cổng chính đóng chặt, trầm giọng, “Đi mau, lại có người đến!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Bao Vây

Bên trong phòng củi của Hồng Hi Viên, một mật đạo được mở ra, dần dần là Viễn Tu và Trương Đàm, cho đến người cuối cùng là Hùm Thúc và Như Ý. Mật đạo kéo dài được xây dựng chắc chắn, thậm chí còn được trường kì quét dọn sạch sẽ.

Đối với vấn đề này, Viễn Tu đã cười hề hề giải thích, “Chuẩn bị trước ấy mà, không chỉ có cái này, trong phòng bếp, trong nhà xí cũng đều có sẵn mật đạo... mọi người cũng biết, để chuẩn bị sẵn thôi mà...”

Trong mật đạo nhập nhòa ánh sáng từ ngọn đèn treo bên vách tường, âm thanh vọng lại cũng chỉ có tiếng bước chân và tiếng hít thở ngột ngạt của mọi người. Dường như chỉ qua vài phút, lại giống như đã qua thật lâu, mọi người không ai bảo ai, cứ cầm đầu mà đi.

Lúc này, bọn họ đã vào đến một gian hẻm rộng rãi. Viễn Tu nhận thấy nên để mọi người nghỉ ngơi một chút, bèn đem nệm trong hẻm thấp sáng. Một chiếc giường đá, một bộ bàn ghế, một tủ áo nhỏ, thậm chí có cả một chiếc ghế lác lăm bằng gỗ hương và một bộ ống tre cất nước mát lạnh.

“Đây là...” Như Ý ngờ ngác nhìn quanh.

Trong ánh sáng mập mờ, Viễn Tu vừa rót nước cho mọi người vừa đáp, “Là phòng thiền của bản tăng.”

Trương Tuyết ngồi xuống ghế lác, nhắm mắt tựa lưng hít thở một lát. Cảm nhận tầm mắt bức bách của Phùng Tuyết, qua một hồi, nàng mới mở mắt, ánh mắt được ngọn đèn bên bàn chiếu rọi như có lửa nhảy múa. Nét mặt thực trấn tĩnh, chỉ có nàng mới rõ, tâm tư đã là một mảnh run rẩy không yên. Trong bóng tối lơ mơ, vẻ mặt của Phùng Tuyết không thể nào nhìn rõ, chỉ biết đầu ngón tay đang chậm rãi gạt đi tóc trên trán của nàng có bao nhiêu lạnh lẽo.

Thực lạnh... thực đáng sợ... cảm giác như bản thân đã trở thành một loại động vật ăn cỏ nào đó, trở thành con mồi trong mắt kẻ đi săn, hoàn toàn không có khả năng chống cự. Trương Tuyết có thể thề, đây tuyệt đối không phải là lần đầu tiên nàng được ném trái mồi vị này...

Ngay vào lúc căng thẳng, phía trên tầng hầm chợt truyền đến chấn động khiến mọi người không khỏi giật mình. Liên tục ba lần liên tiếp, khiến mặt đất dưới chân rung chuyển, cát bụi từ trên trần đá rơi rớt xuống đầu.

Trương Đàm cảm ngay một ngọn đuốc, dọi về phía trên vách hầm, nơi đó dần xuất hiện vài khe nứt, mắng một tiếng, “Chớ chết! Mau ra khỏi đây!”

Viễn Tu dẫn đầu đoàn người tiến về phía lối đi tiếp tục thông đạo, vừa lúc đường hầm phía sau dẫn về phòng chứa củi bị đánh sập.

“Chuyện gì xảy ra ở trên vậy?” Trương Tuyết được Phùng Tuyết ủng vào trong ngực, theo sát sau Trương Đàm và Bùi Lãnh.

Chấn động lần thứ tư vang lên, theo lối thang đá dẫn lên trên, bốn phía vách đường hầm vang vọng âm thanh bạo tạc. Phùng Tuyết một bên che chắn cho Trương Tuyết, một bên giơ cao đuốc trong tay, đồng tử trong mắt nheo lại. Nếu anh không lầm, thì âm thanh này hẳn là... có người đang phá núi!

“Dừng lại! Phía trên nhất định có bẫy!!” Phùng Tuyết trầm giọng quát, cũng kéo Trương Tuyết đứng lại trong thông đạo.

“Sao lại dừng?” phía sau Tô Mặc thở hổn hển cùng với Hùm Thúc đang bông Như Ý đều khẩn trương nhìn Phùng Tuyết.

Trương Đàm, Bùi Lãnh cùng Viễn Tu cũng dừng bước. Trong thông đạo chật hẹp chỉ đủ cho hai người nép vào nhau, âm thanh bạo tạc phía trên cùng với tiếng sụp đổ càng ngày càng lớn. Phùng Tuyết bình tĩnh nhìn mọi người, nói, “Có kẻ đang nổ núi. Hẳn là lối ra của đường hầm này đã bị phát hiện. Bọn chúng hẳn là đang chờ chúng ta chui lên.”

Mọi người nhìn nhau, lại nhìn một chút vách tường thông đạo vốn dĩ rắn chắc đang không ngừng nứt ra. Trương Đàm nhìn về phía cuối đường hầm, chung quanh một mảnh quỷ dị. Một dự cảm thực xấu đang không ngừng len lỏi lan tràn. Thần thánh phương nào có khả năng kéo pháo tạc núi trên đất Thao Châu, cho dù đầu bị bò đá cũng có thể nghĩ ra.

Trương Tuyết níu áo Phùng Tuyết, cứng rắn nói, “Cũng chỉ còn một con đường này, đánh liều một lần thôi!”

Viễn Tu cau mày nhìn Trương Đàm, chờ đợi quyết định cuối cùng.

Trương Đàm thờ ơ từng một hồi, giao đuốc trên tay cho Bùi Lãnh, rút ra Xà Kiếm quán tại thắt lưng, gật đầu trấn định, “Được, vậy tất cả hãy...”

“Vẫn còn một đường khác.” Phùng Tuyết chợt lên tiếng ngắt lời.

Trương Tuyết hít một hơi, cương quyết nói, “Không còn đường nào khác!”

Phùng Tuyết cúi đầu nhìn vào đôi mắt trong nganh của nàng, bỗng dung nở nụ cười. Trong cái sáng tối nhấp nhô, trong thông đạo không ngừng rung chuyển cát bụi, giữa không khí khẩn trương đến ngạt thở, nụ cười của anh tỏa sáng như ngọn đuốc trên tay, dịu dàng sâu lắng trong ánh mắt không hề dao động bao lấy Trương Tuyết.

Phản ứng của Trương Tuyết bởi vì một nụ cười kia mà chậm mất năm giây, không dứt mắt ra được, chỉ cảm thấy vòng tay bên eo chợt siết, giây tiếp theo, làn môi lạnh lạnh mềm mại chạm vào môi nàng. Nước chảy mây trôi, thuận lý thành chương mà tiếp hợp chặt chẽ, môi lưỡi giao triền, gât gao bất giữ.

“ẦM!!” một tiếng nổ lớn từ phía sau vọng lại, tầng hầm cuối cùng đã chịu không nổi công kích sập xuống, bụi đá từ phía sau không ngừng dội tới.

Hai người tách ra trong nháy mắt, Trương Tuyết còn chưa kịp nhìn rõ vẻ mặt của Phùng Tuyết thì đã bị đẩy về phía Trương Đàm. Phùng Tuyết lướt qua bọn họ, chỉ để lại một câu, “Chờ.” Sau đó nhanh chóng mất dạng vào thông đạo tối tăm phía trước.

Trương Tuyết dường như lập tức dây khò kiểm cạp của Trương Đàm, đuổi theo Phùng Tuyết. Nhưng đến cuối con đường cũng không nhìn thấy người. Trương Đàm cùng Bùi Lãnh giữ chặt Trương Tuyết, nhìn Viễn Tu dùng cước bộ cực kì nhẹ nhàng chui lên lối ra để thăm dò.

Lối ra thông đạo là một cái hang động nhỏ, vốn dĩ được vách núi và dây leo che chắn. Nhưng lúc này, vách núi lẫn dây leo đều đã bị tạc nát, ngay cả hang nhỏ cũng chỉ còn lại động tích. Trước lối ra, Phùng Tuyết bình tĩnh một thân một mình bước ra ánh sáng.

Viễn Tu nhìn tám lưng thon gầy cao ngất kia, bỗng dung cảm thấy một hồi chấn động lướt qua, tựa như ngày nào vô lâm tranh bá, giết người đồ mắt, chỉ mong trở thành anh hùng thiên hạ.

Xung bá thiên hạ, là giấc mơ của bao người, nhưng đặt vào bóng dáng người trước mắt, cảm giác đó không hề là một giấc mộng.

“Quân lâm thiên hạ.” Viễn Tu không tự giác mà thì thào bốn chữ này.

Phùng Tuyết bình tĩnh đứng chắn trước động tích, ánh mắt lạnh lùng vô ba nhìn đại đội nhân mã không xa phía trước. Người dẫn đầu một thân giáp bạc, đầu đội tướng mạo, áo choàng đỏ sặc máu phần phật trong gió. Phùng Tuyết vừa đứng vững, đối phương lập tức phóng ngựa lao tới, Trường Quân Dao trong tay chém gió vùng lên.

Phùng Tuyết vẻ mặt lạnh nhạt, không màng sống chết đứng yên tại chỗ, thậm chí đầu mày cũng là một vẻ dửng dưng.

Vó ngựa giảm mạnh trên nền đất, ngay khi sắp tạc vào mặt Phùng Tuyết liền cương lại, hí vang một hồi dài. Người ngồi trên ngựa mặt không đổi sắc đổi hướng mã, lấy tư thế oai dũng nhảy xuống ngựa, đến trước Phùng Tuyết. Sau đó, tựa như một hồi sét đánh khiến lòng người chấn động, hấn vung áo choàng, chống trường đao, quỳ xuống trước Phùng Tuyết, hô vang một câu, “Thần, Trương Tĩnh, xin bái kiến Thái Tử Điện Hạ!”

Liền ngay sau đó, đại đội nhân mã phía sau cũng lập tức quỳ rạp, đồng thanh hô, “Thái Tử Điện Hạ thiên an!”

Che dấu nội tâm đang gào thét lật bàn trong lòng, Phùng Tuyết về mặt băng lãnh nhàn nhạt liếc nhìn ba khẩu đại bác đặt ở bên kia sườn núi, tọa độ cực chuẩn xác, bảo đảm có thể bắn nát ngọn núi mà không lấp mắt lỗi ra thông đạo. Hừm, cái chiêu ‘bắn đá dụ thỏ’ này quả thực không tệ, có thể bức ra được một con... rỗng nhỏ là anh mày đây. Đối với thân phận Thái Tử vừa mới nhậm chức mà nói, Tuyết đại gia tỏ vẻ, cũng chỉ là chuyển công tác/chức vụ mà thôi.

Vấn đề là...

Tuyết đại gia nhìn người còn đang quỳ dưới chân, nhớ lại biểu cảm ‘trần trề sức sống’ của Trương Đàm mỗi khi nhắc tới ông anh này, thực rõ ràng, đám ‘thỏ’ trong hang mà lộ mặt ra lúc này, sẽ lập tức bị đem làm thịt không thể chối cãi.

Vì thế, để bảo toàn triển khai kế hoạch ‘bắt vợ’, Tuyết đại gia quyết định, trước mắt vẫn là không nên bứt dây động rừng, cứ để ‘bé thỏ’ nhà anh rong chơi hoang hốt một thời gian đi. Phùng Tuyết liếm khóe môi, hồi tưởng lại một chút hương vị của hai nụ hôn kia, híp híp mắt, ừm, món ngon còn ở phía sau, không cần vội.

“Đi thôi.”

Trương Tĩnh đứng dậy, nhường lối cho Phùng Tuyết đi qua, ánh mắt âm thầm không chậm lên tiếng. “Chỉ là vài con thỏ mà thôi, Trương Tướng Quân, bọn Thái Tử còn nhiều việc phải làm.”

Trương Tĩnh như có điều suy nghĩ nhìn Phùng Tuyết, không phải vì thái độ lạnh lùng kia, mà là vì ba chữ ‘bỏn Thái Tử.’ Hấn nghĩ một chút, lập tức nhếch khóe môi hé ra một nụ cười khiến người ta mao cốt tung thiên.

A à, vị này cuối cùng cũng đã quyết định lộ hàng rồi sao?

“Thái Tử ca!” Trình Can từ trên ngựa nhảy xuống, chạy tới ôm chầm Phùng Tuyết, hai mắt lưng tròng nghẹn ngào kêu lên. Trương Nhị Gia khề híp mắt, a à, con thỏ béo tìm được chỗ ôm đùi rồi à?

Phùng Tuyết nhử mày nhìn con thỏ béo béo tròn tròn trước ngực, không chút dấu vết giấu đi tàn nhẫn trong ánh mắt, nói, “Lễ nghi của người đâu?” xưng huynh gọi đệ, hẳn là một cái ‘mụn ghè’ (aka em khác mẹ) nữa đây mà.

Phùng Tuyết, Phùng đại thiếu gia từ trước tới nay đối với ‘mụn ghè’ là không cách nào ưa được, cứ nhìn kết cục của Phùng Phong, Phùng Vân thì biết.

Trình Can hơi chút giật mình mở to mắt nhìn Phùng Tuyết, sau đó, dưới vẻ mặt cực kỳ lạnh nhạt của Phùng Tuyết, mới nhận ra bản thân vừa rồi đã mất mặt, liền lùi lại, thẳng lưng cúi đầu làm một cái chào đúng lễ, “Thái Tử ca, thứ cho đệ vừa rồi thất lễ.”

“Người đến đây làm gì?” Phùng Tuyết tuyệt không để ý người khác nói mình bắt nạt kẻ dưới, hừm, đó là sở thích vốn có của bọn đại gia, có ý kiến? Lại đây, chúng ta cùng nhau nói chuyện nhân sinh.

Trình Can về mặt thụ thương, lỗ tai thỏ cúp lại, rầu rĩ một hồi mới đáp, “Bởi vì hoàng huynh tung tích không rõ, đệ lo lắng, nên mới xin Phụ Hoàng ân chuẩn đến đây tìm huynh.”

Chứ không phải người sợ bị người ta nắm thóp lột da quay lên à? Thái Tử đồ, người dù trong sạch hay không cũng bị tạt bùn, ngu mới không chạy! Phùng Tuyết không chút nề mặt cười lạnh một cái, sau đó nói, “Nếu thật là vậy, thì vất vả rồi, hiền đệ.”

Trương Tĩnh nhướn mày thú vị nhìn hai anh em nọ một câu đi qua một hồi đi lại. Ngay cả về mặt thụ thương cùng với ánh mắt cực kỳ tò mò lại e sợ của Trình Can cũng đã nói lên tất cả. Rất rõ ràng, Thái Tử thay đổi rồi.

Thái Tử thay đổi, từ một cái bao cát không hỏi chuyện đời trở thành một thanh kiếm sắc bén. Còn về phần có phải là bảo kiếm hay không, thì còn phải chờ xem đã.

Sài Kinh sắp tới, chắc chắn sẽ vô cùng náo nhiệt!

Trương Nhị Gia lặng lẽ huýt sáo trong lòng, phát tay thu hồi đại bác. Đối với đám thỏ còn trốn trong hang kia, Trương Nhị Gia tỏ vẻ, không hề gì, thoát được hôm nay không trốn được ngày mai, bọn chúng còn có thể trốn cả đời được sao?

Nhưng mà, ai biết con gió độc nào đã thổi trúng hai tên ôn thần nhà họ Trương? Khi Phùng Tuyết muốn bọn họ ngoan ngoãn ở nhà thêu hoa vẽ bướm bọn họ lại trốn mất. Khi Phùng Tuyết muốn họ lẩn xa một chút, cả hai lại nhất quyết lẩn ngược trở về.

Cho nên nói, Tuyết đại gia, cái vầy mềm này của ngài cần phải sớm trị, nếu không lại có ngày bị chọc cho chết tươi a!

Lại nói, khi Trương Tuyết thoát được gọng kiềm của Trương Đàm mà chui ra, đã là chuyện của một giờ sau. Đứng trước cảnh ‘vườn không nhà trống’,

cùng với lời tường thuật chi tiết tỉ mỉ của Viễn Tu, cột huyết áp trong người không ngừng gia tăng, tăng, tăng, cho đến mức...

“CHẾT TIẾT!!! DÁM ĐUA GIỖN BỒN THIẾU GIA!!!”

Tại một sườn núi vừa bị tác banh nào đó, có một vị thiếu gia đột hóa thành bạo long phun lửa, tiếng gầm rú oanh động oanh động khắp nơi.

Hoàn Quyển Một – Cửu Khúc Vi Long

Ahhhh quyển một cuối cùng cũng hoàn rồi, tung bông tung dép tung mên!!

Á à, cảm phiền bạn Mod đừng ném bài này vô phần Xuyên Không Hoàn có được hôn dzậy? Mình dự định là sẽ post tiếp quyển hai trong này luôn đóá, quảng dzô phần hoàn làm sao được đây... cầu chỗ nằm cầu chỗ lẫn lộn aaaaa....

Lại nói một chút, nếu quyển một quá thật, thiệt tình hok còn chỗ chứa trong nì mà phải dời sang mục tiểu thuyết hoàn, chắc mên sẽ phải tạo bài mới, mà mên thực thực thực lười (chữ quan trọng lặp lại 3 lần!!!), cho nên, Mod yêu ầu oi, cầu chỗ lẫn, cầu chỗ ngồi, cầu chỗ nằm, tiếp tục cầu...

Hề, hềi các bạn đọc thân mến, đa tạ các bạn đã theo dõi và ủng hộ hết mên, mỗi cái thank, mỗi dòng mỗi chữ còm mên đều làm cho mên sướng rên, được nạp năng lượng, được nhắc nhở là bản thân phải post bài mà hok phải rượu chè phê phờn.

Ặc, một năm qua đi (xin tin tưởng tui, là hơn 1 năm đóá), 30 chương đầu tiên vậy mà cũng có ngày hoàn, thực muốn khóc ngao ô...

Ờm, nói một chút về quyển hai đi, chắc cũng cỡ 30 chương, nhưng toàn văn hoàn hay chưa thì hok dám chắc, tại nhìn tới nhìn lui cũng mới thấy lết tới chương hai à... ặc, hồng lễ lại chờ thêm 1 năm, ăn thêm cái tết nữa mới hoàn?

Quyển hai tựa là Điều Long Đoạt Bảo, dĩ nhiên vẫn sẽ xoay quanh hai anh chị nhà mên, nhưng mờ ao tù nước đọng cũng sẽ bị khuấy cho đục ngầu, nên báo trước sẽ có máu đỏ (máu chỗ nào đỏ, hề hề, thỉnh chờ :D2)

Vốn muốn tặng các bạn một cái ngoại truyện nho nhỏ, nhưng mờ chính truyện đã thực chi tiết rồi, nên thôi, tặng các bạn 5 câu hỏi đáp dành cho CP chính vậy:

1. Cát: Anh chị phát hiện tình cảm của mình vào lúc nào?

Tuyệt: Năm mươi ba tuổi.

(iu sớm nha >.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thái Tử Trình Tuyệt

Phùng Tuyệt từng nghe hai cậu trợ lý của mình than thở, ‘cuộc sống là một hồi cường gian, mỗi người còn sống đều là nạn nhân bị cường xox’. Khi đó, Tuyệt đại gia vẫn bình thản vùi đầu vào công tác, không chút thương tình đã một câu, “Cho nên nói, hai người các cậu nếu còn muốn sống, thì chấp nhận số phận bị xox đi.”

Lúc này, ngồi lặc lư trên lưng ngựa, tân – nhậm – Thái – Tử - Gia – Trình – Tuyệt, mới thực sự cảm nhận được cái gì gọi là ‘bị xox’. Khoan bàn về mặt xox trên tinh thần, chỉ nói hiện tại ngồi lặc lư nhún nhảy trên lưng ngựa, nghĩ tới trong tương lai sắp tới, loài động vật bốn chân xinh đẹp uy mãnh này sẽ là phương tiện giao thông chủ yếu của mình, haha, Tuyệt đại gia cúc thốn, thật sự là thốn chết mất!

Oh please, giờ là lúc than thốn sao?

Cho nên nói, điện hạ, không phải người khác yếu đuối, mà là đường cung phản xạ của ngài đã sớm vượt qua mức độ người bình thường có thể tiếp nhận.

Bởi vì đường cung phản xạ khác người và một bộ mặt bài tú lơ khơ quá hoàn hảo, nên khi đối mặt với một đoàn đại tiếp đón hết sức long trọng ở trước Phủ Thành Thủ, Trình Tuyệt hoàn toàn không lộ chút sơ hở nào để bị nắm thóp.

Người dẫn đầu tiếp đón, không ngoài ý muốn chính là Thành Thủ Nghiêm Gia Niên, ngoài ý muốn, chính là người mặc quan bào xanh sẫm đội mũ vân sói đang thẳng lưng quỳ cạnh họ Nghiêm. Đối với sự xuất hiện của vị nhân huynh này, Trương Tĩnh cùng Trình Can đều tỏ vẻ ngạc nhiên để hồi đáp lại ánh mắt nhàn nhạt liếc qua của Trình Tuyệt.

“Ngươi là...” Trình Tuyệt không ngại mở miệng vàng, thực tự nhiên bỏ qua áp suất không khí chuyển biến đột ngột tháp của Trương Tĩnh.

“Thần, Phủ Doãn Sài Kinh kiểm nghiệm Khâm Sai Đại Thần, Diệp Trầm, xin được ra mắt Thái Tử Điện Hạ!”

Diệp Trầm...

Hắn là Diệp Trầm?

Aha, hắn, là Diệp – Trầm!

Ba giây ngắn ngủi qua đi tựa như ba thế kỷ, Tuyệt đại gia hít mắt, khỏe môi mần lên một độ cong khiến người ta mao cốt từng thiên. Không cần hoài nghi, chính là mao cốt từng thiên, cứ nhìn Trình Can vô ý thức nhích lại gần Trương Tĩnh thì biết!

Trương Nhị Gia khẽ nhướn mày, không hề nghi ngờ sát ý nháy mắt vừa rồi thoáng qua trong nụ cười nhẹ nhàng kia.

Nghiêm Thành Thủ tự giác ngậm miệng giả ngu bảo toàn lực lượng. Nhìn xem nhìn xem, ngay cả Trương Đại Tướng Quân người ta còn làm thỉnh, thì các kẻ như ta tốt nhất vẫn nên giữ mệnh.

Ngay cả đám quân tướng chung quanh không hiểu mô tê gì mà cũng nhận thấy không khí khác thường, tất nhiên, Diệp đại nhân của chúng ta không phải thẳng ngu, tự giác nhận ra quanh thân vị Thái Tử có tiếng là hiền hòa này đang tản mát hơi lạnh, mà thực trực tiếp, mũi băng nhọn đang chĩa thẳng về phía mình. Nhớ lại lời dặn của phụ thân khi được giao ‘trọng trách’, Diệp Trầm cuối cùng cũng có cơ hội cảm giác cái gọi là ‘không trâu bắt chó đi cày’.

Mặc dù Diệp Trầm thực sự dấn thân vào quan trường không lâu, nhưng dẫu sao cũng là ‘con nhà nghề’, cha ông chú bác đều là cáo già hồ ly trong triều, thế nào không được rèn luyện mài giũa? Nhưng dẫu có mài thành kim, giữa thành kiếm, thì Diệp đại thiếu gia rốt cuộc vẫn phải thừa nhận, so với đám râu dài trong triều thì bản thân mình vẫn còn non như đậu hũ!

Mà đương kim Thái Tử là ai?

Chính là bức tượng thần đứng sừng sững bất khả lay động giữa một rừng hồ ly kia. Diệp Trầm còn nhớ, lão cha nhà hắn mỗi lần nhắc tới Thái Tử đều vuốt râu ra vẻ bí hiểm lắm bầm, “So với giống trống khua chiêng, đôi khi im lặng triệt để càng dễ cắn nuốt người khác...”

Ấn tượng của Diệp Trầm đối với Thái Tử, không phải qua những lời bình này, mà vẫn là hình ảnh đứa trẻ chín tuổi năm xưa cùng hắn và anh em Trương gia bị bắt cóc nhốt trong hầm. Ung dung bình tĩnh, gặp sự không rối, với một đứa trẻ chín tuổi trong trường hợp đó mà nói, đã là có bản lĩnh hơn người.

Nhưng là... Diệp đại thiếu gia đánh cái rùng mình, trên lưng lạnh lạnh. Quỳ trên đất, rõ ràng là mùa hè gió nắng khô mát, nhưng lòng bàn tay đã muốn nhóp nhố mồ hôi. Thái Tử rõ ràng vẫn là Thái Tử, vẫn một bộ lạnh lùng không mặn không nhạt, nhưng thần nhiên trong mắt lại khiến người ta rét run trong lòng.

Cho nên nói, đây chính là ‘vương khí’?

Mấy lão già chết tiệt!

Diệp đại thiếu gia ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng đã đem tổ tông lão cha nhà mình ra ân cần hỏi thăm, sau mới chợt nhớ ra dường như làm vậy cũng là đang mang tổ tông của mình, mới im lặng nuốt giận.

Nếu không phải nơi này có Trương Tuyệt, nếu không vì muốn thăm dò tin tức của nàng, Diệp Trầm hẳn mới không thêm cái chức quan đứng nơi đầu sóng ngọn gió như thế này!

Diệp Trầm nghĩ đến đó, không thể vì bản thân trong tương lai mà giải bày, “Hồi Điện Hạ, thần phụng mệnh Hoàng Thượng, đến hỗ trợ tra án, không ngờ vừa vào thành đã hay được tin tức của Điện Hạ, thần sẽ cấp tốc cho người truyền tin bình an của Điện Hạ cho Hoàng Thượng.” nói đến đây, không khỏi dừng một chút rồi mới dò hỏi, “Còn tiếp theo, không biết Điện Hạ có dự định như thế nào?”

Trình Tuyệt nhìn người vừa quỳ vừa nói trên mặt đất, hoàn toàn phớt lờ một đồng người khác cũng đang quỳ chung quanh, lần đầu tiên cảm thấy chế độ quân chủ giai cấp thực sự là tuyệt vời, nhìn kẻ địch của mình không thể không quỳ dưới chân mà cúi đầu xưng thần, ha ha ha, thực là con mẹ nó, tuyệt!!

May mắn, ít ra Tuyệt đại gia cũng còn biết kiềm chế, trưng ra bộ mặt tiên thiên lạnh nhạt, miễn cưỡng cho Diệp Trầm cùng cả đồng người đang quỳ oan uổng đứng dậy, nhàn nhạt quét mắt nhìn sang Nghiêm Gia Niên, nói, “Ta nghĩ, hiện tại nên tìm một chỗ thích hợp để... thảo luận một chút cái gọi là... tra án, hửm?”

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng, mang chút ý tứ hàm súc giễu cợt khiến Nghiêm Gia Niên cùng Trình Can cả người run lên, thiếu một chút sẽ nhịn không được mà khóc thét, ‘muốn năm vạn tuổi nở hoa, ôi ôi ôi, trăm bóng du dương thiệt quá toẹt vời!!!’

“Vâng, thỉnh Điện Hạ bên này!” Nghiêm Gia Niên lập tức nhịn xuống sput sput, thỉnh ‘cây vạn tuế’ vào nhà.

Khi đã an vị bên trong đại sảnh đóng kín Phủ Thành Thủ, với trong ngoài ba lớp thủ vệ sâm nghiêm, Trình Tuyệt mới phun ra mệnh lệnh đầu tiên đối với Diệp Trầm, “Diệp Đại Nhân, cảm phiền trở về chuyển lời với Phụ Hoàng, gia sau khi xong việc sẽ lập tức hồi kinh.”

Trong giây phút kinh ngạc của mọi người, Trình Tuyệt nhàn nhã bung lên tách trà, nhẹ nhàng ngửi qua, sau đó khẽ cau mày buông xuống, về phần điểm tâm ngọt, Tuyệt đại gia đến nửa cái liếc mắt cũng không thèm đếm xỉa.

Nghiêm Gia Niên vừa thấy, lập tức cho người đổi một ly trà khác, trong lòng âm thầm đổ mồ hôi, vị Tôn Phạt này thật khó hầu hạ...

Trương Nhị Gia một bên nhàn nhã uống trà, mặt than vụn nằm hoàn toàn nhìn không ra suy nghĩ.

Chưa đợi ai cắt lời, Trình Tuyết lại nói, “Về phần tra án, hiện tại, không cần thiết.”

Lời này vừa ra, mọi người rõ ràng sùng sốt. Phải biết án này nghiêm trọng đến mức nào, suốt hai tháng qua đã nháo đến tận trời, bao nhiêu người bị kéo xuống nước, đầu thê chỉ ba chữ ‘không cần thiết’ là xong?

Trương Tĩnh bùng tách trà, che dấu khóe môi khẽ nhếch lên của mình. Là ‘hiện tại không cần thiết’ chứ không phải ‘không cần thiết’, cách dùng từ thực khiến cho người ta tò mò.

Sùng sốt qua đi, Trình Can là người đầu tiên lên tiếng, “Hoàng Huynh, như vậy... không khỏi quá qua loa rồi?”

Trình Tuyết nhướn mày nhìn Trình Can.

Trình Can lập tức rụt rè, “Ý đệ là... đệ nghĩ... Phụ Hoàng e là... không đồng ý?”

Trình Tuyết nhếch mép cười, “Phụ Hoàng đồng ý hay không, cũng không phải do ngươi nói, Lục Đệ.”

Trình Can sắc mặt lập tức tái nhợt, cúi đầu không nói thêm gì nữa.

Diệp Trầm thấy vậy, không khỏi nhăn mày hướng Trình Tuyết nói, “Điện Hạ, thứ cho thần nói thẳng, Lục Hoàng Tử chẳng qua chỉ quan tâm ngài...”

“Diệp Đại Nhân.” Trình Tuyết không kiên nhẫn ngắt lời hắn, “Chẳng lẽ ngài cho rằng, gia ngay cả một đứa nhóc ba tuổi cũng không bằng sao? Hay là ngài muốn nói... bốn Thái Tử tài đức thật kém cỏi?”

Diệp Trầm lập tức đứng dậy ôm quyền cúi đầu, “Thần, không dám!” sau lại nói, “Thần vốn phụng mệnh Hoàng Thượng đến hỗ trợ tra án, nếu hiện tại tay không trở về, e sớ Hoàng Thượng trách phạt!” nói trắng ra là, ngài không muốn tra cũng phải tra, nếu không ta lấy cái gì trở về đáp lại lão cha của ngài? Hừ hừ, đừng cho là ta không biết cha con các người mình tranh ám đấu lóc xoáy triều can!

Trình Tuyết nhìn chằm chằm Diệp Trầm. Nhìn, nhìn, nhìn rồi bật cười khe khẽ. Đứng lên, từng bước đi tới, vỗ vỗ vai Diệp Trầm, nhẹ nhàng nói, “Diệp Đại Nhân phụng mệnh Phụ Hoàng hành sự, bốn Thái Tử tất nhiên vui mừng. Ngài đã muốn tra, vậy bốn Thái Tử mỗi mắt mong chờ kết quả của ngài!” dứt lời, đã theo Nghiêm Gia Niên dẫn đường đi vào nội điện.

Không khí vốn đã không quá thoải mái lúc này lại trở nên trầm trọng. Trương Nhị Gia chỉ khẽ liếc gương mặt tái nhợt của Trình Can, lại có chút ý tứ nhìn nhìn cước bộ ung dung khoan thai của Trình Tuyết, cuối cùng cái gì cũng không nói.

Tất nhiên, không nói chỉ là khi có người khác ở đây, muốn nói, thì phải chọn một thời gian, địa điểm riêng tư một chút, thích hợp một chút, thí dụ như... lúc tắm chẳng hạn?

Đã chung đụng qua với Trương Tuyết, Trương Đàm một đoạn thời gian, cho nên, Tuyết đại gia đối với việc Kim Cương Đại Tướng Quân xuất hiện khi mình đang ngồi trong bồn tắm thì mặt vẫn không đổi sắc chút nào.

“Điện Hạ, nước ấm có đủ không?” Trương Tĩnh trưng ra bộ mặt than vụn nằm, ung dung tiến vào sau bình phong, trong tay còn cầm theo một ấm nước nóng.

Đến rồi đây!

Trình Tuyết gác tay dựa lưng vào thành bồn, thản nhiên đáp, “Nước nóng đủ rồi, trà đi.”

Trương Tĩnh khẽ liếc vết sẹo mới lên da trước ngực Trình Tuyết, đặt ấm nước lên bàn, quay sang rót một tách trà mang tới, sau đó kéo vạt áo, ngồi vào ghế ở đối diện. Không có quanh co lòng vòng, mà trực tiếp hỏi, “Người thật sự là Trình Tuyết?”

Trình Tuyết uống trà, ném cho Trương Tĩnh một cái trọn mắt.

Trương Nhị Gia phì cười, “Đừng nóng, ta chỉ là cảm thấy, ngươi khác trước. Là vì suýt chết sao?”

Không phải suýt chết, mà thực sự đã chết một lần rồi, trả lời vậy có được không? Còn nữa, đây là cái thái độ gì vậy? Một chút cũng không giống kiểu tôn kính giữa quân và thần. Được rồi, Tuyết đại gia bắt đầu dĩ công nhận, hiện tại chức vụ của ta vẫn chưa chính thức trở thành ‘quân’ đối với tên này. Từ kinh nghiệm trước kia rút ra, mới nhậm chức thì trước tiên phải áp dụng biện pháp án binh bất động, lặng lẽ thăm dò chỗ sâu chỗ cạn trong ao, sau đó mới bắt đầu kế hoạch, rồi mới triển khai, cuối cùng là thu tóm toàn bộ trong lòng bàn tay.

Chắc, ta nói, tranh giành quyền lực một tập đoàn cũng như tranh đoạt vương vị, quản lý một cái công ty so với quản lý một quốc gia còn khó khăn hơn. Ít ra, hiện tại Trình Tuyết có trong tay đặc quyền mà một ông chủ không thể nào có, đó là hùng phong vương giả, có thể đem kẻ khác giẫm nát dưới chân mà không sợ bị bỏ tù.

(MC: Ặc, cho nên là nói, đại gia, bản chất dã man của ngài vẫn được che giấu thực khéo sao?)

Lại nói, một Thái Tử nếu không có nền móng vững chắc, thì không thể nào đứng vững ở nơi đầu sóng ngọn gió suốt mười mấy năm. Đây là kết luận mà Trình Tuyết đã tự rút ra sau khi nghe thiên hạ bàn tán về vị Thái Tử ‘ba không’ mà bản thân đã ‘mượn’ xác này.

Nếu nói Thái Tử chuyên văn không chuyên võ, vậy Vô Công là chuyện gì xảy ra?

Nếu nói Thái Tử ăn chay niệm phật, vậy tráo thân thị vệ tìm người chết thế lại là chuyện gì xảy ra?

Nếu nói Thái Tử không tranh không đoạt, vậy có gì lại trở thành Thái Tử?

Cho nên nói, vị tướng quân mặt than trước mắt này, là bạn hay địch?

“Người cũng đã tìm về, còn hỏi những cái này để làm gì?” Trình Tuyết không chút phủ nhận. Thay vì cố gắng tỏ ra bình thường, chỉ bằng cho bọn họ nhìn thấy ‘ta’ đã không còn là ‘ta’ của ngày hôm qua, à không, là của hai tháng trước.

Trương Tĩnh hít một hơi, nghĩ tới thảm cảnh hai tháng qua của mình, không khỏi có chút nghiêng răng nghiêng lợi. Rất rõ ràng, nếu hôm nay không kéo đại bác tạc bay một góc núi, thì sẽ không biết phải đợi tới ngày tháng năm nào mới tóm được ‘gốc vạn tuế thành tinh’ này.

“Nếu vậy, vì sao không triệt để trừ đi mầm họa? Đừng nói với ta vì ‘nhân từ’, kẻ cuồng sát như ngươi căn bản không biết hai chữ ‘nhân từ’ viết như thế nào, Trình – Tuyết!” Trương Tĩnh đối mặt với người đang tỏ vẻ vô tội kia thực rõ ràng không quá ưa thích, nhưng đồng thời cũng không hề bài xích. Mạnh được yếu thua, đây vốn là chân lý nơi chiến trường mưa gió máu tanh. Huống hồ, một quân chủ không đủ thực lực thì không đáng để chúng tướng khuất phục.

Mà Trương Tĩnh, từ trước đến nay vẫn chưa hề thuận phục dưới trướng Trình Tuyết.

Trình Tuyết rũ mi nghe Trương Tĩnh nghiêng răng bài ra cái tên kia. Trong lời nói chỉ đơn giản dùng trào phúng để chỉ ra một sự thật mà không nhiều người biết đến về ‘Thái Tử đương triều’. Thực trùng hợp, ‘Phùng Tuyết’ lẫn ‘Trình Tuyết’ đều không phải hạng người biết cái gì gọi là ‘nhân từ’.

“‘Nhân từ’ với kẻ khác chính là tàn nhẫn với bản thân.” Đây là lời mà từ rất nhỏ Phùng Đức Tài đã dạy cho anh em Phùng Tuyết, đáng tiếc, lời nói này chỉ được mỗi Phùng Tuyết khắc sâu trong lòng, và cũng áp dụng triệt để... lên chính Phùng Gia.

Một chút bất mãn ban đầu với thân thể secondhand này hiện đã hoàn toàn tan biến, Tuyết đại gia chưa bao giờ cảm thấy vừa lòng đẹp ý đến vậy. Tinh thần vốn ủ rũ vì rời xa Trương Tuyết cũng trở nên hưng phấn hẳn lên.

‘Thình thịch’!

Hình ảnh trước mắt bỗng ngưng đọng. Trình Tuyết nhú mày, cảm nhận máu huyết trong người sôi trào, một dòng khí tức nóng bức lan tràn, khiến làn da vốn đang ngâm nước ấm ửng hồng cũng chậm rãi đỏ lên. Cảm giác này không quá giống với lạnh lẽo cực độ mỗi khi độc phát, gấp gấp lan tràn khắp toàn thân, khiến Trình Tuyết không kịp thích ứng, nhịn không được tựa vào thành bồn thờ dõc.

“Choang!!!” vật dụng trong phòng thi nhau vỡ tung, bốn phía bỗng ngưng trở nên hỗn loạn.

“Điện Hạ?” nô dịch bên ngoài vội vàng gõ cửa.

“Là ta.”

“Tướng Quân? Xin hỏi có cần nô tài hầu hạ?”

“Không việc gì. Lui ra đi.”

“Vâng.”

Trương Tĩnh nhìn Trình Tuyết che ngách, kinh nghi tới gần, chậm rãi vận khí vào tay trái, chộp lấy cổ tay Trình Tuyết. Vừa chạm vào, đã bị sức nóng kinh người làm cho nhú mày, nhưng lại không khỏi kinh ngạc vô cùng, “Đã đột phá tầng chín? Thế nhưng nội lực tán loạn?”

Hỏi hay lắm, anh đây cũng rất muốn biết, chú có thể nói rõ một chút được không? Trình Tuyết thực muốn mắng một tiếng ‘chó má’, thế nhưng gân cốt từng chút một co lại gần, đã muốn hít thở không thông.

Trương Tĩnh ngoài mặt vẫn đen như than, trong bụng lại vừa kinh ngạc vừa khó tin. Cái tên ác ôn này từ sáu năm trước tiến vào Vô Công tầng tám đã không hề có thêm tiến triển gì nữa. Điều này cũng không có gì lạ, còn nhớ Cốc Chủ đời cuối cùng của Tịch Tăng Cốc, Ngô Lập, cho đến cuối đời cũng chỉ vĩnh viễn dừng lại ở tầng tám này. Đối với một thằng nhóc mới mười bảy tuổi đã có thể lên được tầng tám, rất rõ ràng, nó là một thiên tài. Nhưng đối với người trong võ lâm, những kẻ có thể bước vào Vô Công tầng chín thì đã không thể xem là người thường được nữa.

“Quái vật.” Trương Nhị Gia rất không nể tình mắng một tiếng, sau đó bắt đầu vận nội công điều tức cho tên ‘quái vật’ này.

Cảm nhận dòng khí tức sôi ùng ục trong cơ thể dần dần lắng xuống, Trình Tuyết chậm rãi hít thở từng hơi. Suýt nữa đã quên mất, trước khi muốn làm bá chủ thiên hạ, thì phải sửa chữa mấy chỗ trục trặc của cái thân thể secondhand này đã. Mặc dù không rõ lắm vì sao chủ cũ lại chấp nhất với Vô Công như

vậy, nhưng không thể phủ nhận, đi vào cơ thể này thì Vô Công chính là món hời trời cho!

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Trương Tĩnh nghiêm mặt (mặc dù mặt vốn đã than) hỏi.

“Một chút rắc rối.”

“Ngươi không phải học võ lòng, một chút nội lực mà còn không chế không xong?” Trương Nhị Gia bắt đầu châm chọc, “Hay là nói, tăng chín khiến ngươi đạt tới cảnh giới nội lực không lồ như quái vật, sau đó không muốn nhận ngươi làm chủ?”

Nói thực đúng trọng tâm, ‘nhà nghề’ quả có khác! Trình Tuyết mặt dày mày dạn tự động nhận sai, “Quả thực khó kiểm soát.”

“Xem ra, ngươi cần chút giáo huấn? Ta thực chờ mong!” Trương Nhị Gia thực, thực, thực ác ý nhếch mép cười, đã lâu không được đánh một trận thấy máu, khó nhịn hưng phấn.

Trình Tuyết nháy mắt, “Cho nên, ta nghĩ kế hoạch sắp tới cần một chút sắp xếp lại.”

“Họ Diệp đã gọi tín về Sài Kinh” ngụ ý, muộn rồi cung, mau mau rút xéo về với ông già nhà cung cho gia rảnh nợ!

Trình Tuyết cũng thành thật nói, “Ta là nói, Trương Tuyết, Trương Đàm.”

Trương Tĩnh khựng lại, sắc mặt trong nháy mắt trở nên thâm trầm, ánh mắt lườm Trình Tuyết như có như không xẹt qua một tia lãnh liệt, “Ngươi đã biết!” Đỗ Tuyên chính là Trương Tuyết.

Trình Tuyết cười nhạt, “Sớm chiều ở chung, nam nữ khác biệt dĩ nhiên sinh nghi. Nên nói Trương Gia các ngươi che giấu quá khéo, hay là nói, Trương Tuyết tính tình thực sáng khoái đây?”

Trương Nhị Gia giờ tay ấn xuống hai cọng gân xanh vừa bực ra trên thái dương, có chút xúc động muốn vật cổ ‘gốc vạn tuế’ nào đó. Thực may mắn, Trương Nhị Gia của chúng ta nhiều năm cầm đầu một đám trâu bò thịt nhiều hơn não, đã sớm tập được cho mình một thân tự chủ kiên cố tựa như tường thành.

Vì thế, xin các bạn nhỏ chớ lo lắng, cho dù nhân vật chính của chúng ta có chết thì cũng sẽ không chết vì bị Trương Nhị Gia vật cổ vào lúc này. (Đừng giỡn chứ, mới có cuốn hai chương một thôi đó!! Chết gì mà sớm thế?!)

“Được rồi, ngươi rốt cuộc muốn gì?”

Trình Tuyết nghiêm túc đáp, “Sắp tới, Sài Kinh nhất định có biến, tạm thời hãy giữ chân bọn họ lại đây.”

Trương Tĩnh gật đầu, “Việc này ta đã biết, ngày mai ta sẽ cho người bắt bọn chúng về.”

Trình Tuyết khựng một chút, “Ngày mốt, ngày mốt hẵng đi, ngay trước khi chúng ta khởi hành... Đừng động đến Hồng Hi Viên và những... vị bằng hữu nơi đó.”

“Bằng hữu?” Trương Tĩnh nhướn mày.

“Một chút yếu tố không ảnh hưởng đại cục... Lại nói, Diệp Trầm lần này tới đây, chắc không đơn giản là đến làm việc công thôi?” Trình Tuyết ra khỏi bồn tắm, cầm lấy khăn Trương Tĩnh đưa qua lau đầu, làm bộ như vô tình nhắc tới.

Trương Tĩnh cũng không quá để ý, vừa nhắc tới Diệp Trầm, giọng điệu càng trở nên độc địa, “Hừ, một chút bản lĩnh mèo vờn, cho rằng hần là Khâm Sai thì ta sẽ không làm gì hần? Núi cao Hoàng Đế xa, nếu đã đến rồi thì cũng đừng nghĩ sẽ lông tóc vô thương trở về.”

Trình Tuyết một bên lau tóc, trầm mặc không nói. Ban đầu chỉ muốn thăm dò một chút, nhưng khi biết Trương Tuyết quả thực đã từng suýt gả cho Diệp Trầm thì tâm trạng nháy mắt cực kỳ tệ hại. Mặc dù may mắn, đến cuối cùng không thành, thế nhưng cái giá phải trả là Trương Tuyết suýt mất mạng. Trình Tuyết tự dưng có xúc động muốn đến hỏi Trương Tuyết, là thật sự muốn gả cho Diệp Trầm sao?

Là... thương hần rồi sao?

Ta đến nơi này, có phải đã quá trễ rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Phi Lễ Hay Không, Đó Là Cả Một Vấn Đề

Hồng Hi Quán đã hai hôm không mở cửa, bốn bề im lìm không chút sinh khí. Trong sân, Trương Tuyết bồn chồn rào bước qua lại. Người đi đã hai ngày, nhưng một chút tin tức cũng không có. Cho dù là tiểu tặc thì cũng phải có thông cáo, huống hồ là Thái Tử, là Thái Tử đương triều lận đó! Có cần phải kín đứ vậy không?

“Tam ca!”

“Tứ đệ! Sao rồi?”

Trương Đàm cùng Viễn Tu tiến tới, kéo Trương Tuyết ngồi xuống bàn đá. Viễn Tu nhận lấy cốc trà từ tay Như Ý, uống như trâu chết khát.

Trương Đàm giữ tay Trương Tuyết, nói, “Đã tra được, Thái Tử đã đến Đông Gia thị sát.”

“Đông Gia? Vì sao không lập tức về kinh?” Trương Tuyết cau mày.

“Đệ cũng không rõ, nhưng theo đệ nghĩ, là muốn hoàn thành nhiệm vụ khảo quan trước khi hồi triều...” Trương Đàm gãi cằm đoán.

“Nhiệm vụ gì? Không phải nói hấn mất trí nhớ sao?” Trương Tuyết nheo mắt, nhìn sang Bùi Lãnh.

Bùi Lãnh rung mình, nghiêm túc phui bỏ trách nhiệm, “Ta chỉ chữa độc chữa thương, còn trí nhớ là của hấn, hấn nói còn là còn, nói mất là mất, không liên quan tới ta!”

Trương Đàm ngồi một bên, nhin không được ném cho Bùi Lãnh một ánh mắt tán thưởng, trong khi hai bạn nha hoàn chỉ biết im lặng ngửa đầu nhìn trời, tiếc thay cho một thế hệ trẻ tốt đẹp đã bị nhiễm bần, còn đầu cậu bé ngày nào bọc trực nói dối cũng đỏ mặt? Hồng, hồng mất rồi...

Nhưng mà, Bùi Lãnh nói cũng có lý, thương tật trên thân còn khám ra được, trí nhớ tâm tính lại không nhìn thấy được, nếu hấn nói hồng thì có trời mới biết có thật là hồng hay không...

Nói vậy là, chúng ta đều bị gạt rồi?

Nói vậy là, cả một đám giang hồ lừa gạt, à nhầm, một đồng giang hồ cao thủ, ấy thế mà lại thua một kẻ chưa biết mùi đời bao giờ a?

Viễn Tu, Thập Nương, lão Phúc, Hùm Thúc đều mỗi người một vẻ mặt khó nhìn. Trương Đàm càng là giận tái mặt, càng nghĩ càng không rõ, ngay từ lúc đầu cứu hấn đã bị lừa, hay là sau đó mới bị tính kế?

Úc Dật Thanh tựa vào thân cây, giọng nhura nhura, “Ta đã nói mà, một gã có Vô Công như thế, tất nhiên không phải vật trong ao, các người thật ngây thơ...”

Cát Tường bĩu môi phết mắt, “Sớm không nói muộn không nói, giờ mới nói thì có ích lợi gì, tam gia nhà ta vẫn bị hấn phi lễ rồi đấy thôi!”

Quả nhiên, bạn nhỏ Cát Tường nhà chúng ta không hổ danh là khẩu đại bác không đạn, cứ thế mà bắn bùm bùm giết người không đền mạng. Chẳng những bắn cho Úc Phấn Hồng cảm miệng, còn bắn cho một đồng người ngồi nơi đây tâm trí toi bời.

Ày, còn không phải chuyện ‘phi lễ’ kia sao?

Phi lễ, thế nào là phi lễ?

Nam tử phong lưu đa tình, thích trêu hoa ghẹo bướm, thế gian này nhiều vô số kể. Cô nương gia xinh đẹp yếu điệu, bị quân gia trêu một câu cũng là ‘phi lễ’, ghẹo một cái cũng là hai chữ, ‘phi lễ’. Thế nhưng, nam tử, trêu nam tử, lại cũng dùng hai chữ ‘phi lễ’ ấy sao?

Nam nhân với nhau, kẻ vai sát cánh, ra chiến trường thì gọi là đồng bạn chiến đấu, vào thanh lâu thì là hồ bằng cẩu hữu. Vậy thì, ‘lễ’ ở đâu mà ‘phi’?

Lại nói, thời buổi ngày nay, nam phong thịnh hành, thanh lâu cũng có tiểu quan, hậu trạch cũng có nam thiếp, nhưng ở đời, có mấy kẻ nam nhân nguyện vì một nam nhân mà chấp nhận tước bỏ cơ hội lập nghiệp cho riêng mình, nguyện nhập tịch cùng một nam nhân khác?

Vì thế, một đồng người đang ngồi ở đây, ánh mắt xoay chuyển, về mặt muôn màu nhìn chăm chăm Trương Tuyết một hồi, bèn lắc đầu thờ dài.

Trương Tuyết đang chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình, tự dưng cảm thấy sống lưng lạnh lạnh, bị mấy ánh mắt thương hại nhìn chăm chăm một hồi, lập tức hỏi, “Các người làm sao vậy?”

Úc Dật Thanh lại nhanh mồm nhanh miệng, vỗ vỗ vai Trương Tuyết, nói, “Đồ Tuyên, ngươi cứ yên tâm, mặc dù ngươi cùng chẳng tốt lành gì, nhưng mà chúng ta coi như cũng có giao tình, sau này Thái Tử nếu có trở mặt ném ngươi vào lãnh cung, Úc Kiếm Sơn Trang vĩnh viễn chào đón ngươi...”

Trương Tuyết ngây người năm giây, đầu óc luân phiên chuyển, lập tức trừng mắt nghiêng răng, “Này, nói nhảm gì đó?”

Úc Phấn Hồng vẫn tiếp tục vô tư bày tỏ tấm lòng nghĩa hiệp sắt son, “Đừng ngại, tuy nói nam phong thịnh hành, nhưng hoàng gia vẫn là chưa từng nghe nói có Thái Tử Phi là đàn ông, Đồ Tuyên ngươi coi như là nam nhân đầu tiên trong lịch sử đi lên ngôi vị cao quý đó đi...” nói tới đây đã không nhịn được run rẩy khoe miệng, ánh mắt gian tà nhìn ngắm Trương Tuyết từ trên xuống dưới một hồi, ần ần nói, “... lần đầu tiên nhất định rất đau, ta nghe nhị ca nói sẽ có đó máu... người... vẫn là nhanh một chút... thù sẵn được... phụt há há há...”

Bùi Lãnh lặng lẽ di chuyển sang một bên, cùng với Như Ý, Cát Tường, dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn Úc Hồng Phấn đang ôm bụng cười sặc sụa.

Trương Tuyết tao nhã giơ tay ấn vào còng gân xanh vừa búp ra trên thái dương, tự nhủ bản thân mình phải bình tĩnh, không cần thiết phải chấp nhặt với họ Úc thiếu dây. Nhưng lý trí nhẫn được, tình cảm cũng không nhẫn được trước tiếng cười như cầu cười của Hồng Phấn.

Không muốn nhin nữa, và cũng không cần nhin nữa.

“Pung!” và đây là tiếng sợi dây lý trí nhỏ bé không đáng kể của đại tỷ bứt đứt trong tiếng cười cầu tiểu của bạn nhỏ Úc Hồng Phấn.

“Đề xuống,” giọng đại tỷ lạnh lùng vang lên, Úc Hồng Phấn còn chưa kịp lau nước mắt, đã bị Hùm Thúc cùng Trương Đàm nắm cổ đề xuống sập gối.

“Ái ái, các người làm cái gì?” Úc Hồng Phấn ra sức vùng vẫy, mùi nguy hiểm sặc sụa trong không khí.

Trương Đàm vừa đề chặt Úc Hồng Phấn, vừa chất lưỡi tiếc hận, “Người không vì mình, trời tru đất diệt. Úc thiếu, này chi trách người cái miệng hại cái thân...”

Trương Tuyết hai tay cầm kéo làm vườn của Hùm Thúc, nhìn Úc Hồng Phấn bị đề chặt trên sạp, nở nụ cười cực kì đáng khinh, nói, “Lột quần hần!”

Bạn nhỏ Tô Mặc việc nhân nghĩa không nhường ai, lập tức bò lên sạp, cười sằng sặc, “Đề gia, đề cho gia!!”

Mạc Uẩn đứng một bên cười đến là xuân về hoa nở, “Chắc chắc, nhìn xem kích thước đó kia, chà, màu sắc nhá... ày ày, thực là đáng để nghiên cứu một phen...”

Úc Hồng Phấn nhìn lưỡi kéo đóng mở xoành xoạch, dưới ánh mặt trời sáng loáng sắc bén vô cùng, quả không hổ là cái kéo cắt cây như cắt bùn của Hùm Thúc, mồ hôi lạnh đổ ào ào, cảm giác xấu hổ nhục nhã nên có hoàn toàn bị kinh sợ khủng hoảng đề lấp, bất chấp hình tượng gào khóc – ینگ, “Không, không, không, không!!!! Thả ra, thả ra, mau thả ta raaaaaaaaa!!!!!!”

Quái hòa thượng chấp tay lầm rầm tụng kinh sám hối cho họ Úc, ày da, thật sự là lòng từ bi hi xả vô hạn trượng, cao tăng, quả nhiên là cao tăng nha!

Thập Nương lôi kéo hai bạn nha hoàn đứng đằng xa xa, bịt kín mắt hai bạn nhỏ, miệng thì nói “Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn.” Chân vẫn đứng một chỗ không đi.

Bạn nhỏ Cát Tường mắt bị che kín ra sức chớp a chớp, miệng nhỏ chu lên, “Thập Nương tỷ, muội muốn xem mà!”

“Ày, đã nói là phi lễ chó nhìn mà. Muốn xem, đợi khi nào động phòng hoa chúc tha hồ mà xem!”

“Thật sao? Động phòng hoa chúc là có thể xem sao?” bạn nhỏ Cát Tường thật sự có tinh thần học hỏi rất cao độ.

Thập Nương đang mở to mắt mà xem đến cao hứng, ra sức gật đầu, “Ừ, động phòng hoa chúc là có thể.”

Thì ra là thế, động phòng hoa chúc là có thể xem Tam Gia bọn họ cời quần vật lộn, bạn nhỏ Cát Tường với tinh thần ham học hỏi đã đạt đến cảnh giới quá kinh khủng, đem chuyện này ghim vào trong bụng. Cho nên, bất kể chú rể trong tương lai không xa kia là ai, chúng ta hãy cùng nhau thấp cho hần một ngon nển thôi nào các bạn nhỏ!

Vẫn là bạn nhỏ Như Ý tốt nhất, mặt đỏ tai hồng bụng mặt bụng mặt chạy mất rồi.

Lão Phúc ngửa đầu một góc 45 độ nhìn trời cảm thán trong tiếng thét gào như giết heo, “Tuổi trẻ, đúng là tuổi trẻ có khác...”

Vì thế, giữa trưa nắng chói chang chang, có mấy gã anh hùng giang hồ thói quen thích ghé qua nóc nhà xem kịch vui mỗi ngày của Hồng Hi Quán, đều run rẩy bỏ chạy khi thấy một màn quá mức kinh tởm kia, cảm thấy ‘lão nhị’ của mình đau nhức đến độ khinh công cũng không dùng nổi.

Một nốt nhạc đệm trôi qua như thế. Sau bữa cơm trưa, Trương Tứ Gia bỗng dưng vỗ trán nhảy dựng lên, “Không đúng!”

Trương Tuyết vừa ngậm tăm xia răng vừa nhủ mày, “Cái gì không được? Đề không được?”

Vừa dứt lời, mọi người lập tức tập trung ánh mắt nhìn chằm chằm ‘lão nhị’ của Trương Đàm, ánh mắt lăm le cứ như chó nhìn xương.

Trương Tứ Gia bị tức đến đỏ bừng mặt, vẻ mặt nguy hiểm lườm mọi người, “Là đệ nói nhị ca!”

Trương Tuyết sùng sốt, “Cái gì? Nhị ca không được?”

Trương Tứ Gia choáng váng, mọi người xây xẩm, thầm nghĩ, cho dù đàn ông cả thế giới này không được, thì nhị ca của chúng ta vẫn cứ sùng sùng như núi. Nghĩ thì nghĩ thế, Trương Tứ Gia cũng không dám thực sự nói ra miệng, mà cố gắng chậm rãi giải thích, “Ý đệ nói là, theo lý thường thì nhị ca đã bắt chúng ta lại từ sớm, tam ca, đây là không hợp lý!”

Trương Tuyết lập tức phun tằm xia răng, đúng vậy, thực khả nghi, “Thái Tử đi Đông Gia duyệt binh, tức là Đại Tướng nhà chúng ta cũng phải thấp tùng theo. Nói vậy là, hiện tại Đại Tướng không có ở Thao Châu!”

Trương Đàm tiếp lời, “Chúng ta phải tranh thủ lúc này, rời khỏi Thao Châu ngay lập tức!”

Như Ý khẩn trương kéo Cát Tường, “Nhanh, mau thu dọn hành lý, chuẩn bị xe ngựa!”

Cát Tường vội vã, “Ài da, không kịp mua bánh bao dự trữ rồi, làm sao, làm sao đây??”

Úc Dật Thanh cũng cuống quýt, “Nhưng các người định đi đâu?”

Tô Mặc trái lại, vui mừng đến nhảy nhót, “Dĩ nhiên là hồi kinh rồi! Ta sắp được về nhà!!”

Vì thế, cảnh gà bay chó sủa lại một lần nữa khuấy động trời trưa yên tĩnh.

Mãi cho đến khi ngồi yên vị trên xe ngựa, Trương Tuyết vẫn không rõ lắm vì sao khi đến chỉ có một chiếc xe ngựa bốn người, khi về lại thành hai xe tám người, thực sự là khó hiểu.

Tô Mặc, Bùi Lãnh theo về không nói, thế nhưng Úc Hồng Phấn cùng Mạc Uẩn lại là thế quái nào?

“Nha đầu mập, bánh bao với điểm tâm của ngươi đây!” Úc Hồng Phấn nhảy từ ngoài cửa sổ ném vào một túi bánh bao còn nóng hổi, giọng nói thực đối đòn.

“Tam gia, dùng trà đi, đây là trà giải nhiệt của Mạc quán chủ cho chúng ta, uống mát!” Như Ý ân cần rót trà.

Đại tỷ Trương Tuyết nhìn trên bàn có điểm tâm nóng hổi của Cát Tường, trà giải nhiệt thơm mát của Như Ý, không nói không rằng vén hai bên rèm cửa, nhìn nhìn.

Nếu ánh mắt có thể bắn ra đạn chì, Trương Tuyết xin thề rằng mình sẽ không ngần ngại đục vài lỗ trên bản mặt đẹp trai diễm dứa thiếu đánh của họ Úc, và bản mặt người chết sống dậy của họ Mạc.

Cảm giác này, cảm giác nhà có con gái lớn, thiệt là, con mẹ nó khó chịu!

Trương Tuyết vừa ăn bánh uống trà, vừa hưởng thụ chăm sóc của hai vị tiểu mỹ nhân trong nhà, vừa hí hửng nghĩ cách đánh dề. Hừm, Úc Dật Thanh ngoài bệnh diễm dứa động kinh thì không có gì đáng ngại, muốn xử lý hắn sẽ không quá khó khăn. Nhưng gã quái y họ Mạc này thì lại khác, cấu tạo não lẫn cấu tạo gene đều rõ ràng là hàng nặng ký...

Hừm...

Bên trong, đại tỷ đang quay cuồng với vô số kế hoạch đuổi dề.

Bên ngoài, ba bạn trẻ Trương Đàm, Bùi Lãnh, Tô Mặc bỗng dưng thấy gió hôm nay sao mà lạnh quá chùng chùng.

Đang lúc này, Trương Đàm nhìn cổng thành Thao Châu chỉ còn cách mười mấy thước, xuất hiện một nhóm binh mã. Trương Tứ Gia nheo mắt mèo, chắc chắn rằng đám binh mã kia không phải lính gác thành, cũng không phải quân đội Thao Châu. Binh phục kia, đối với tiểu ma vương gây chuyện mà lớn lên ở Sài Kinh như Trương Tứ Gia mà nói, quả thực quen còn hơn quần áo của chính mình. Kia, chính là binh phục của Kinh Thành Điện Phủ, là đám người chuyên phụ trách trị an cũng như tuần án Sài Kinh.

Trương Tứ Gia kéo chậm tốc độ, ánh mắt đảo lên tường thành dần biến thành lạnh lẽo. Cảnh này vô cùng giống với mấy tháng trước, khi Trương Tĩnh, Trương Đàm đưa Trương Tuyết rời Sài Kinh, cũng có một người đứng trên thành cao nhìn theo như vậy.

Người này, một lần nữa, lại là Phủ Doãn Sài Kinh, Diệp Trầm.

*PS: Cảm ơn bạn Nhung Nhung đã ủng hộ, cố gắng cố gắng, cố gắng!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Phi Lễ Hay Không, Đó Là Cả Một Vấn Đề

Hồng Hi Quán đã hai hôm không mở cửa, bốn bề im lìm không chút sinh khí. Trong sân, Trương Tuyết bồn chồn rảo bước qua lại. Người đi đã hai ngày, nhưng một chút tin tức cũng không có. Cho dù là tiểu tặc thì cũng phải có thông cáo, hướng hồ là Thái Tử, là Thái Tử đương triều lận đó! Có cần phải kín dờ vậy không?

“Tam ca!”

“Tứ đệ! Sao rồi?”

Trương Đàm cùng Viễn Tu tiến tới, kéo Trương Tuyết ngồi xuống bàn đá. Viễn Tu nhận lấy cốc trà từ tay Như Ý, uống như trâu chết khát.

Trương Đàm giữ tay Trương Tuyết, nói, “Đã tra được, Thái Tử đã đến Đông Gia thị sát.”

“Đông Gia? Vì sao không lập tức về kinh?” Trương Tuyết cau mày.

“Đệ cũng không rõ, nhưng theo đệ nghĩ, là muốn hoàn thành nhiệm vụ khảo quân trước khi hồi triều...” Trương Đàm gãi cằm đoán.

“Nhiệm vụ gì? Không phải nói hấn mất trí nhớ sao?” Trương Tuyết nheo mắt, nhìn sang Bùi Lãnh.

Bùi Lãnh rung mình, nghiêm túc phui bỏ trách nhiệm, “Ta chỉ chữa độc chữa thương, còn trí nhớ là của hấn, hấn nói còn là còn, nói mất là mất, không liên quan tới ta!”

Trương Đàm ngồi một bên, nhin không được ném cho Bùi Lãnh một ánh mắt tán thưởng, trong khi hai bạn nha hoàn chỉ biết im lặng ngửa đầu nhìn trời, tiếc thay cho một thế hệ trẻ tốt đẹp đã bị nhiễm bẩn, còn đầu cậu bé ngày nào bọc trực nói dối cũng đỏ mặt? Hồng, hồng mất rồi...

Nhưng mà, Bùi Lãnh nói cũng có lý, thương tật trên thân còn khám ra được, trí nhớ tâm tính lại không nhìn thấy được, nếu hấn nói hồng thì có trời mới biết có thật là hồng hay không...

Nói vậy là, chúng ta đều bị gạt rồi?

Nói vậy là, cả một đám giang hồ lừa gạt, à nhầm, một đồng giang hồ cao thủ, ấy thế mà lại thua một kẻ chưa biết mùi đời bao giờ a?

Viễn Tu, Thập Nương, lão Phúc, Hùm Thúc đều mỗi người một vẻ mặt khó nhìn. Trương Đàm càng là giận tái mặt, càng nghĩ càng không rõ, ngay từ lúc đầu cứu hấn đã bị lừa, hay là sau đó mới bị tính kế?

Úc Dật Thanh tựa vào thân cây, giọng nhura nhura, “Ta đã nói mà, một gã có Vô Công như thế, tất nhiên không phải vật trong ao, các người thật ngây thơ...”

Cát Tường bĩu môi phết mắt, “Sớm không nói muộn không nói, giờ mới nói thì có ích lợi gì, tam gia nhà ta vẫn bị hấn phi lễ rồi đấy thôi!”

Quả nhiên, bạn nhỏ Cát Tường nhà chúng ta không hổ danh là khẩu đại bác không đạn, cứ thế mà bắn bùm bùm giết người không đền mạng. Chẳng những bắn cho Úc Phấn Hồng cảm miệng, còn bắn cho một đồng người ngồi nơi đây tâm trí toi bời.

Ày, còn không phải chuyện ‘phi lễ’ kia sao?

Phi lễ, thế nào là phi lễ?

Nam tử phong lưu đa tình, thích trêu hoa ghẹo bướm, thế gian này nhiều vô số kể. Cô nương gia xinh đẹp yếu điệu, bị quân gia trêu một câu cũng là ‘phi lễ’, ghẹo một cái cũng là hai chữ, ‘phi lễ’. Thế nhưng, nam tử, trêu nam tử, lại cũng dùng hai chữ ‘phi lễ’ ấy sao?

Nam nhân với nhau, kẻ vai sát cánh, ra chiến trường thì gọi là đồng bạn chiến đấu, vào thanh lâu thì là hồ bằng cầu hữu. Vậy thì, ‘lễ’ ở đâu mà ‘phi’?

Lại nói, thời buổi ngày nay, nam phong thịnh hành, thanh lâu cũng có tiểu quan, hậu trạch cũng có nam thiếp, nhưng ở đời, có mấy kẻ nam nhân nguyện vì một nam nhân mà chấp nhận tước bỏ cơ hội lập nghiệp cho riêng mình, nguyện nhập tịch cùng một nam nhân khác?

Vì thế, một đồng người đang ngồi ở đây, ánh mắt xoay chuyển, về mặt muôn màu nhìn chăm chăm Trương Tuyết một hồi, bèn lắc đầu thờ dài.

Trương Tuyết đang chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình, tự dưng cảm thấy sống lưng lạnh lạnh, bị mấy ánh mắt thương hại nhìn chăm chăm một hồi, lập tức hỏi, “Các người làm sao vậy?”

Úc Dật Thanh lại nhanh nhồm nhanh miệng, vỗ vỗ vai Trương Tuyết, nói, “Đỗ Tuyên, người cứ yên tâm, mặc dù người cùng chẳng tốt lành gì, nhưng mà chúng ta coi như cũng có giao tình, sau này Thái Tử nếu có trở mặt ném người vào lãnh cung, Úc Kiếm Sơn Trang vĩnh viễn chào đón người...”

Trương Tuyết ngây người năm giây, đầu óc luân phiên chuyển, lập tức trừng mắt nghiêng răng, “Này, nói nhảm gì đó?”

Úc Phấn Hồng vẫn tiếp tục vô tư bày tỏ tấm lòng nghĩa hiệp sắt son, “Đừng ngại, tuy nói nam phong thịnh hành, nhưng hoàng gia vẫn là chưa từng nghe nói có Thái Tử Phi là đàn ông. Đỗ Tuyên người coi như là nam nhân đầu tiên trong lịch sử đi lên ngôi vị cao quý đó đi...” nói tới đây đã không nhịn được run rẩy khoe miệng, ánh mắt gian tà nhìn ngắm Trương Tuyết từ trên xuống dưới một hồi, ần ần nói, “...lần đầu tiên nhất định rất đau, ta nghe nhị ca nói sẽ có đó máu... người... vẫn là nhanh một chút... thủ sẵn được... phụt há há há...”

Bùi Lãnh lẳng lẳng di chuyển sang một bên, cùng với Như Ý, Cát Tường, dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn Úc Hồng Phấn đang ôm bụng cười sặc sụa.

Trương Tuyết tao nhã giữ tay ấn vào cọng gân xanh vừa búp ra trên thái dương, tự nhủ bản thân mình phải bình tĩnh, không cần thiết phải chấp nhặt với họ Úc thiếu đây. Nhưng lý trí nhẫn được, tình cảm cũng không nhẫn được trước tiếng cười như cầu cười của Hồng Phấn.

Không muốn nhìn nữa, và cũng không cần nhìn nữa.

“Pung!” và đây là tiếng sợi dây lý trí nhỏ bé không đáng kể của đại tỷ bứt đôi trong tiếng cười cầu tiểu của bạn nhỏ Úc Hồng Phấn.

“Đề xuống,” giọng đại tỷ lạnh lùng vang lên, Úc Hồng Phấn còn chưa kịp lau nước mắt, đã bị Hùm Thúc cùng Trương Đàm nắm cổ đề xuống sập gối.

“Ái ái, các người làm cái gì?” Úc Hồng Phấn ra sức vùng vẫy, mùi nguy hiểm sặc sụa trong không khí.

Trương Đàm vừa đề chặt Úc Hồng Phấn, vừa chất lưỡi tiếc hận, “Người không vì mình, trời tru đất diệt. Úc thiếu, này chỉ trách người cái miệng hại cái thân...”

Trương Tuyết hai tay cầm kéo làm vườn của Hùm Thúc, nhìn Úc Hồng Phấn bị đề chặt trên sập, nở nụ cười cực kì đáng khinh, nói, “Lột quần hần!”

Bạn nhỏ Tô Mặc việc nhân nghĩa không nhường ai, lập tức bò lên sập, cười sảng sặc, “Đề gia, đề cho gia!!”

Mạc Uẩn đứng một bên cười đến là xuân về hoa nở, “Chắc chắn, nhìn xem kích thước đó kìa, chà, màu sắc nhá... ày ày, thực là đáng để nghiên cứu một phen...”

Úc Hồng Phấn nhìn lưỡi kéo đóng mở xoành xoạch, dưới ánh mặt trời sáng loáng sắc bén vô cùng, quả không hổ là cái kéo cắt cây như cắt bùn của Hùm Thúc, mồ hôi lạnh đổ ào ào, cảm giác xấu hổ nhục nhã nên có hoàn toàn bị kinh sợ khủng hoảng đề lấp, bất chấp hình tượng gào khóc – ینگ, “Không, không, không, không!!!! Thả ra, thả ra, mau thả taaaaaaaaaaaaa!!!!!!”

Quái hòa thượng chấp tay làm rằm tụng kinh sám hối cho họ Úc, ày da, thật sự là lòng từ bi hi xả vô hạn trọng, cao tăng, quả nhiên là cao tăng nha!

Thập Nương lôi kéo hai bạn nha hoàn đứng đằng xa xa, bịt kín mắt hai bạn nhỏ, miệng thì nói “Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nhìn.” Chân vẫn đứng một chỗ không đi.

Bạn nhỏ Cát Tường mắt bị che kín ra sức chớp a chớp, miệng nhỏ chu lên, “Thập Nương tỷ, muội muốn xem mà!”

“Ày, đã nói là phi lễ chớ nhìn mà. Muốn xem, đợi khi nào động phòng hoa chúc tha hồ mà xem!”

“Thật sao? Động phòng hoa chúc là có thể xem sao?” bạn nhỏ Cát Tường thật sự có tinh thần học hỏi rất cao độ.

Thập Nương đang mở to mắt mà xem đến cao hứng, ra sức gật đầu, “Ừ, động phòng hoa chúc là có thể.”

Thì ra là thế, động phòng hoa chúc là có thể xem Tam Gia bọn họ coi quần vật lộn, bạn nhỏ Cát Tường với tinh thần ham học hỏi đã đạt đến cảnh giới quá kinh khủng, đem chuyện này ghim vào trong bụng. Cho nên, bất kể chú rể trong tương lai không xa kia là ai, chúng ta hãy cùng nhau thấp cho hần một ngọn nến thôi nào các bạn nhỏ!

Vẫn là bạn nhỏ Như Ý tốt nhất, mặt đỏ tai hồng bụng mặt bụng mắt chạy mất rồi.

Lão Phúc ngửa đầu một góc 45 độ nhìn trời cảm thán trong tiếng thét gào như giết heo, “Tuổi trẻ, đúng là tuổi trẻ có khác...”

Vì thế, giữa trưa nắng chói chang chang, có mấy gã anh hùng giang hồ thói quen thích ghé qua nóc nhà xem kịch vui mỗi ngày của Hồng Hi Quán, đều run rẩy bỏ chạy khi thấy một màn quá mức kinh tởm kia, cảm thấy ‘lão nhị’ của mình đau nhức đến độ khinh công cũng không dùng nổi.

Một nốt nhạc đệm trôi qua như thế. Sau bữa cơm trưa, Trương Tứ Gia bỗng đứng vỗ trán nhảy dựng lên, “Không đúng!”

Trương Tuyết vừa ngậm tăm xia răng vừa nhịu mày, “Cái gì không được? Đề không được?”

Vừa dứt lời, mọi người lập tức tập trung ánh mắt nhìn chăm chăm ‘lão nhị’ của Trương Đàm, ánh mắt lăm le cứ như chóá nhìn xương.

Trương Tứ Gia bị tức đến đỏ bừng mặt, vẻ mặt nguy hiểm lườm mọi người, “Là đệ nói nhị ca!”

Trương Tuyết sừng sốt, “Cái gì? Nhị ca không được?”

Trương Tứ Gia choáng váng, mọi người xây xẩm, thậm nghĩ, cho dù đàn ông cả thế giới này không được, thì nhị ca của chúng ta vẫn cứ sừng sững như núi. Nghĩ thì nghĩ thế, Trương Tứ Gia cũng không dám thực sự nói ra miệng, mà cố gắng chậm rãi giải thích, “Ý đệ nói là, theo lý thường thì nhị ca đã bắt chúng ta lại từ sớm, tam ca, đây là không hợp lý!”

Trương Tuyết lập tức phun tăm xia răng, đúng vậy, thực khả nghi, “Thái Tử đi Đông Gia duyệt binh, tức là Đại Tướng nhà chúng ta cũng phải tháp tùng theo. Nói vậy là, hiện tại Đại Tướng không có ở Thao Châu!”

Trương Đàm tiếp lời, “Chúng ta phải tranh thủ lúc này, rời khỏi Thao Châu ngay lập tức!”

Như Ý khẩn trương kéo Cát Tường, “Nhanh, mau thu dọn hành lý, chuẩn bị xe ngựa!”

Cát Tường vội vã, “Ai da, không kịp mua bánh bao dự trữ rồi, làm sao, làm sao đây??”

Úc Dật Thanh cũng cuống quýt, “Nhưng các người định đi đâu?”

Tô Mặc trái lại, vui mừng đến nhảy nhót, “Dĩ nhiên là hồi kinh rồi! Ta sắp được về nhà!!”

Vì thế, cảnh gà bay chó sủa lại một lần nữa khuấy động trời trưa yên tĩnh.

Mãi cho đến khi ngồi yên vị trên xe ngựa, Trương Tuyết vẫn không rõ lắm vì sao khi đến chỉ có một chiếc xe ngựa bốn người, khi về lại thành hai xe tám người, thực sự là khó hiểu.

Tô Mặc, Bùi Lãnh theo về không nói, thế nhưng Úc Hồng Phấn cùng Mạc Uẩn lại là thế quái nào?

“Nha đầu mập, bánh bao với điểm tâm của người đây!” Úc Hồng Phấn nhảy từ ngoài cửa sổ ném vào một túi bánh bao còn nóng hổi, giọng nói thực đói đòn.

“Tam gia, dùng trà đi, đây là trà giải nhiệt của Mạc quán chủ cho chúng ta, uống mát!” Như Ý ân cần rót trà.

Đại tỷ Trương Tuyết nhìn trên bàn có điểm tâm nóng hổi của Cát Tường, trà giải nhiệt thơm mát của Như Ý, không nói không rằng vén hai bên rèm cửa, nhìn nhìn.

Nếu ánh mắt có thể bắn ra đạn chì, Trương Tuyết xin thề rằng mình sẽ không ngần ngại đục vài lỗ trên bản mặt đẹp trai diêm dúa thiếu đánh của họ Úc, và bản mặt người chết sống dậy của họ Mạc.

Cảm giác này, cảm giác nhà có con gái lớn, thiệt là, con mẹ nó khó chịu!

Trương Tuyết vừa ăn bánh uống trà, vừa hưởng thụ chăm sóc của hai vị tiểu mỹ nhân trong nhà, vừa híp mát nghĩ cách đánh dề. Hừm, Úc Dật Thanh ngoài bệnh diêm dúa động kinh thì không có gì đáng ngại, muốn xử lý hắn sẽ không quá khó khăn. Nhưng gã quái y họ Mạc này thì lại khác, cấu tạo não lẫn cấu tạo gene đều rõ ràng là hàng nặng ký...

Hừm...

Bên trong, đại tỷ đang quay cuồng với vô số kế hoạch đuổi dề.

Bên ngoài, ba bạn trẻ Trương Đàm, Bùi Lãnh, Tô Mặc bỗng dưng thấy gió hôm nay sao mà lạnh quá chùng chùng.

Đang lúc này, Trương Đàm nhìn công thành Thao Châu chỉ còn cách mười mấy thước, xuất hiện một nhóm binh mã. Trương Tứ Gia nheo mắt mèo, chắc chắn rằng đám binh mã kia không phải lính gác thành, cũng không phải quân đội Thao Châu. Binh phục kia, đối với tiểu ma vương gây chuyện mà lớn lên ở Sài Kinh như Trương Tứ Gia mà nói, quá thực quen còn hơn quân áo của chính mình. Kia, chính là binh phục của Kinh Thành Điện Phủ, là đám người chuyên phụ trách trị an cũng như tuần án Sài Kinh.

Trương Tứ Gia kéo chậm tốc độ, ánh mắt đảo lên tường thành dần biến thành lạnh lẽo. Cảnh này vô cùng giống với mấy tháng trước, khi Trương Tĩnh, Trương Đàm đưa Trương Tuyết rời Sài Kinh, cũng có một người đứng trên thành cao nhìn theo như vậy.

Người này, một lần nữa, lại là Phủ Doãn Sài Kinh, Diệp Trầm.

*PS: Cảm ơn bạn Nhung Nhung đã ủng hộ, cố gắng cố gắng, cố gắng!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Rời Khỏi Thao Châu

“Có chuyện gì? Vì sao lại dừng?” Úc Dật Thanh kéo ngựa lên trước, nhìn binh mã gác cổng, nhìn Trương Đàm, sau đó lại bị vẻ mặt lạnh đến thấu xương của Trương Tứ Gia làm cho giật mình.

Trương Đàm, có thể nói là kẻ vô tâm vô phế miệng chóá khó mọc ngà voi, thế nhưng trong cốt lõi hắn vẫn là một Trương Tứ Gia, con trai của lão hồ ly tinh Trương Đức, em trai của Trương Duệ, Trương Tĩnh. Cho nên, trong thâm tâm hắn vẫn thừa hưởng đức tính cao cả tốt đẹp di truyền của nhà họ Trương, đó chính là thù dai.

Lúc này, Trương Đàm đã biết lý do vì sao Trương Nhị Gia có thể phui tay chạy theo Thái Tử tới Đông Gia, thực rõ ràng, Trương Nhị Gia vốn dĩ chẳng hề có ý định bỏ qua cho đám quân đào tẩu nhà mình. Thế nhưng, đem Khâm Sai Đại Nhân Diệp Trầm ném lại đây, là ý gì?

Ý gì?

Còn ý gì nữa?

Mượn tay giết người, mượn tay Trương Đàm xử đẹp Diệp Trầm?

Ngao sò đánh nhau ngư ông đắc lợi, để Diệp Trầm và Trương Tứ Gia va chạm đến mức người ngã ngựa đổ, lúc ấy lão Nhị sẽ nhàn nhã thu thập cả hai bên?

Trên lầu hai trà lâu bên đường, Nghiêm đại quân sư hồi hộp nấp sau màn che, âm thầm căn răng ném cho Trương Đại Tướng một chữ ‘hay’!

Nghiêm Đại Quân Sư hai ngày qua cũng không nhàn nhã, vừa phải cẩn thận hầu hạ Thái Tử đại tôn, vừa phải đau đầu ứng phó với Diệp Trầm. Thái Tử chuyển hướng về Đông Gia, Trương Tĩnh trước khi đi lại ném một nhiệm vụ cao cả vô cùng cho hắn, đó là vừa hỗ trợ lại vừa ngăn cản Diệp Trầm đào ra Trương Đàm.

“Nếu hắn tìm ra thì làm thế nào?” Nghiêm Gia Niên hỏi.

“Nếu hắn tìm ra...” Trương Đại Tướng âm thầm cười lạnh, phun ra bốn chữ, “Chúc người may mắn.” Rồi phui mông đi mất.

Nghiêm Gia Niên hiển nhiên không biết biểu đệ Đỗ Tuyên của Trương Tĩnh chính là Trương Tuyết, nên không thể nào hiểu được lát léo ân oán giữa Đỗ Tuyên và Diệp Trầm. Hắn chỉ đại khái đoán được rằng, anh em Trương gia bởi vì hôn ước hủy bỏ kia mà xé rách mặt với Diệp gia.

Hừ, nếu là hắn, chắc chắn cũng phải tìm cách lột da lóc thịt bỏ xương kẻ phụ bạc em gái hắn, cho dù hắn chẳng có em gái. Cho nên, đối với cô em gái hồ Trương Tuyết chưa hề gặp mặt kia, Nghiêm đại quân sư vô cùng xót xa thương tiếc, và để tỏ lòng xót thương của mình, quân sư liền vẽ đường cho Diệp Trầm đụng mặt với Trương Đàm, hoàn toàn đem hăm ý của Trương Đại Tướng vứt ra sau đầu.

Hừ, làm việc phải công tư phân minh, ta lại cứ thích mượn việc công để báo tư thù đấy, làm gì được ta?

Nói đến, người ngoài cuộc như Nghiêm Gia Niên mà còn biết mượn công báo tư thù, thì người trong cuộc như Diệp Trầm lại thế nào không biết mượn công xử riêng?

Hắn biết rõ đến đây sẽ không có lợi, còn có thể đem mình kéo vào vũng nước đục của Thái Tử. Cha hắn vì răn đe hắn, thậm chí đã nói chuyện này đi e rằng khó mà lành lặn trở lại ghế Phủ Doãn. Nhưng hắn chính là muốn đi. Diệp Trầm trực giác nói cho hắn biết, đây là cơ hội cuối cùng, nếu như lần này hắn không thể kéo lại lòng Tuyên Nhi, thì đời này kiếp này, hắn và nàng coi như đã định là trời là đất, vĩnh viễn không thể vãn hồi.

Cho nên, lần này hắn đi, cho dù phải đem cả tương lai danh vọng ra đặt cược, hắn cũng phải đi.

Xem như may mắn, ngay khi hắn vừa đến Thao Châu, Trương Tĩnh đã tìm được Thái Tử. Nhưng điều khiến Diệp Trầm bất ngờ là, Thái Tử thay đổi. Hắn không am hiểu Thái Tử như cha hắn, nhưng cảm giác khi gặp qua Thái Tử trước kia so với hiện tại tốt hơn nhiều, hay nói trắng ra rằng, Thái Tử hiện giờ tựa như một thanh kiếm sắc bén bọc trong áo cà sa, có thể giết người lại có thể khiến người ta cảm thấy siêu thoát.

Thái Tử vừa trở về, Diệp Trầm điều tra liền có manh mối. Vụ án lập tức chuyển hướng về tàn dư loạn đảng Tịch Tàng Cốc. Diệp Trầm nghi ngờ đây đều là Thái Tử đứng đằng sau thúc đẩy. Nhưng hắn tìm không được bằng chứng, cho tới sáng nay, người của hắn nhận được một tin tức kinh người: Thái Tử, là được một nhóm người cứu sống từ trên sông. Mà nhóm người đó, lại chính là Trương Đàm.

Đây là một tin tức vô cùng quan trọng. Ngay cả những người cùng đi theo Trương Tĩnh tìm về Thái Tử ngày ấy cũng không thể xác định được có sự góp mặt của Trương Đàm. Diệp Trầm càng vô cùng khó hiểu, nếu thực là Trương Đàm, vậy vì sao Trương Tĩnh không đưa em trai hắn về lập công mà lại giấu nhem chuyện này?

Vì thế, Diệp Trầm cho rằng tin tức này là giả, đến tận buổi chiều nom nớp hồi hộp đứng trên cổng thành chờ người, đến khi tận mắt nhìn thấy Trương Đàm dẫn đầu xe ngựa xuất hiện, mới cảm thấy nửa tin nửa ngờ. Diệp Trầm vô cùng hoài nghi mục đích của kẻ đã thả ra tin tức này, nhưng lúc này hắn đã không có thời gian tự hỏi. Bởi vì người mà hắn ngày nhớ đêm mong đang ở trong xe ngựa phía dưới kia.

Mà trong thùng xe, người Diệp Đại Phủ Doãn ‘ngày nhớ đêm mong’ đang cởi áo thoát quần, khuy khuy, là cởi áo tháo giày, chân trần giẫm lên thảm lông, đầu gối lên đùi mỹ nhân bên phải (Như Ý), hưởng thụ gió từ mỹ nhân bên trái (Cát Tường) quạt tới, thẳng lưng nằm nghỉ. Xe ngựa lắc lư, lắc lư, dừng lại. Trương Tuyết phun hột nho vào đĩa, lười biếng hỏi mỹ nhân bên trái, “Có chuyện gì?”

Mỹ nhân bên trái (Cát Tường) tận tâm tận tụy đảm nhiệm vai trò một mỹ nhân kiêm quạt gió kiêm radio bắt quai, liền vén rèm cửa hỏi antenna Úc Hồng Phấn, “Tam gia hỏi có chuyện gì?”

Úc Hồng Phấn nhìn vài tên quan binh đi về phía Trương Đàm, nhàm chán đáp, “Còn có chuyện gì? Làm thủ tục xuất thành thôi mà...”

Trương Tuyết nghe vậy khẽ nhíu mày, quay sang hỏi mỹ nhân bên phải (Như Ý), “Ta nhớ hình như lúc vào thành không có làm thủ tục nha?”

Như Ý hỏi tường, sau đó đáp, “Lúc đó chúng ta gấp gáp cứu người, dĩ nhiên là phóng xe vào thành, ‘quên’ làm thủ tục.”

Trương Tuyết, “À.” Sau đó tiếp tục ngựa đầu ngáp, hoàn toàn không coi đám người bên ngoài kia ra cái đình gì.

Lúc này, rèm xe vén lên, Tô Mặc luống cuống bò vào, kéo Trương Tuyết dậy, “Đỗ Tuyên, người cái thằng nhãi thối còn ngủ trưa được?”

“Cái gì cũng từ từ nói xem nào!” Trương Tuyết bị dựng đầu dậy, lỗ tai ong ong anh anh một hồi.

“Bên ngoài kia là người của Kinh Thành Điện Phủ, bọn họ tới bắt người!”

Kinh Thành Điện Phủ?

Trương Tuyết nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, sau đó mới đào ra được mấy gương mặt quen thuộc. À, chẳng phải là mấy anh quân phòng ở Sài Kinh sao?

Trương Tuyết khoát khoát tay, “Không việc gì, đều là người quen cả mà, chúng ta chẳng phải đều thường xuyên bị ‘mời’ lên Điện Phủ uống trà ăn bánh sao? Người còn ngại gì?”

Tô Mặc nghiêng răng nghiêng lợi, “Quen cái gì mà quen? Bị bắt lên viết sớ mỗi ngày mà người còn nói uống trà? Bộ trà ở Điện Phủ ngon lắm hay sao?”

Trương Tuyết liếc mắt khinh bỉ, “Dĩ nhiên là ngon rồi! Người không biết đó đều là mồ hôi nước mắt của lão cha nhà chúng ta sao? Đều là tiền thuế cả đấy!”

Tô Mặc ôm trán, “Người có còn liêm sỉ nữa hay không?”

“Liêm sỉ? Đó là cái gì? Có ăn được không?”

“Người...” Tô Mặc còn muốn nói gì đó, đã bị giọng Trương Đàm bên ngoài cắt đứt.

“Bốn thiếu gia muốn xuất thành, bây giờ vẫn chưa đến giới nghiêm, các người lấy cớ gì cản đường gia?” Trương Đàm bày ra vẻ mặt ngả nón nói với nhóm binh mã cản trước mặt.

“Trương Tứ Gia, chúng tôi chỉ là phụng mệnh làm việc, xin mời hợp tác.”

Giọng nghe thực quen, à, đây là Đinh ca ca đội trưởng đội quân phòng đây mà!

Trương Tuyết bắt đầu suy nghĩ không biết có nên lộ mặt ra chào hỏi một chút các ‘anh trai nhà bên’ không...

“Trương Đàm, bốn quan phụng mệnh tra án, điều tra được có liên quan đến các người, xin mời theo chúng ta về lấy khẩu cung.”

Trương Tuyết nhìn Tô Mặc. Mỹ nhân hai bên trái phải cũng nghiêng đầu nhìn nhau.

Giọng này, sao nghe quen quen ấy nhỉ?

“Diệp Đại Nhân, làm việc nên công tư phân minh một chút. Cho dù ngài muốn lấy công báo tư thù, thì cũng nên làm cho có đầu có đuôi một chút. Đừng có âm hồn bất tán quần quýt lấy anh em nhà chúng ta như vậy, mặt mũi uy cầu à?”

Bên trong xe, bốn kẻ trợn mắt há hốc mồm nhìn nhau.

Bên trên lầu, Nghiêm đại quân sư ôm mảnh tre run rẩy nhin cười. Quả nhiên là Trương Tứ Gia, mắng người không thèm nhìn mặt mũi cha mẹ người ta.

Câu hỏi trong ngày là: Diệp Trầm làm quái gì ở đây?

Tra án? Bọn ta không giết người cướp của, trộm gà bắt chó, bắt cóc gian dân, người tra cái mã cha người a??

Đối với lời lẽ của Trương Đàm, Diệp Trầm chỉ là trề mặt nói, “Trương Đàm, cẩn thận miệng lưỡi của người. Ta hiện là Khâm Sai nhận mệnh của Hoàng Thượng đến tra án, người tốt nhất nên biết điều một chút!”

Trương Đàm giật mình trợn mắt, “Nha, thì ra là phụng mệnh Hoàng Thượng nha! Tra án chứ gì? Được, người tra án của người, bọn ta đi đường của bọn ta, tránh qua một bên!”

Diệp Trầm ôm tay đứng giữa đường, hai bên là binh lính Điện Phủ giáp áo gươm đao sẵn sàng chờ lệnh, nghiêm giọng nói, “Án có liên quan đến các người, ta cần các người theo ta về lấy khẩu cung! Binh đâu!”

Trương Đàm tức quá hóa cười, ánh mắt lóe lóe liếc qua binh lính Điện Phủ chung quanh, hoàn toàn không thấy một bóng lính Thao Châu. Cho nên là nói, trận này nhị ca thật muốn để mặc cho ta và họ Diệp sắp là cả?

Trương Tứ Gia liếm khóe môi, ánh mặt trời chói rọi xuống bọc lên một tầng sáng nhạt, bề ghế tựa như một con đại bàng đang tranh mồi ngon. Trương Đàm nheo mắt, nhắm tính khả năng tranh thủ lúc hỗn loạn mà đập vỡ mặt Diệp Trầm.

Hầy, Trương Tứ Gia cơ bản không hề nghĩ chạy, mà chỉ nghĩ làm sao có thể đập vỡ bộ mặt tự cho là thanh cao có học thức kia.

Chạy? Tại sao phải chạy?

Trương Đàm vô cùng khẳng định, chỉ cần hắn còn đứng trên đất Thao Châu, cho dù là giết người phóng hỏa, thì nhị ca cũng sẽ có cách làm cho hắn trắng án. Cho nên, đối với một Khâm Sai Đại Nhân chân ướt chân ráo như Diệp Trầm mà nói, Trương Tứ Gia căn bản không cần nghĩ đến chuyện bỏ chạy.

Vì vậy, không thể trách một người xấu xa, mà phải trách kẻ đã bồi đường ra bản chất xấu xa đó của hắn, trong trường hợp này, xin mời các bạn nhỏ đáng yêu cứ việc ném cà chua dếp nhựa tới chỗ Trương Thừa Tướng, cái tội dạy con không hiền.

(Trương lão cha: Σ(° Δ °|||) Éc?! Ta nằm không cũng trúng đạn?!)

“Bạo lực? Hừm?” Trương Đàm nghiêng đầu cười nhạt. Phía sau, Úc Dật Thanh không nói hai lời đã muốn rút kiếm. Mạc Uân, khụ, chúng ta tạm thời lướt qua bản mặt cá chết của hắn.

“Tứ đệ, được rồi, không cần nóng giận.” Giọng Trương Tuyết ôn hòa cất lên.

Trương Đàm bắt mạch chạy về, “Ca, huynh ra làm gì?”

Diệp Trầm ngay từ lúc Trương Tuyết cất tiếng đã không nhìn được muốn chạy tới đem người bắt lấy, nhưng khi nhìn thấy người đang đứng trước cửa xe, cao ngạo lạnh lùng nhìn xuống, cơ thể hắn lập tức như bị ghim lại tại chỗ.

Dân chúng tụ tập cũng vì sự xuất hiện của thiếu niên như hoa như mộng mà ngơ ngẩn không thôi. Người đứng lại vây xem càng lúc càng đông, chẳng hề có khái niệm e dè vị Khâm Sai đại thần cũng như quan binh vây đầy trước cổng thành.

Nghiêm Gia Niên đứng trên lầu cao nhìn quanh bốn phía, trong đám người đã có kẻ bắt đầu lót dếp bắt ghế ngồi hóng, mấy người bán hàng rong đang vừa đi vừa rao lạt rao dẽ, cảm giác đang xem hát này là thế quái nào?

Trương Tuyết mỉm cười hướng các ‘anh trai nhà bên’ Điện Phủ chào hỏi, “Đĩnh ca, Hồ ca, Báo ca, mọi người đều khỏe cả chứ?”

Các vị Điện Phủ ‘ca ca’ lập tức méo mặt, chỉ có thể giả vờ gật gù, thầm mắng nhờ phước anh em nhà các người mà hai tháng này Sài Kinh có thể nói là mưa thuận gió hòa!

Chào hỏi xong, Trương Tuyết mới thu lại nụ cười, hướng Diệp Trầm chấp tay hỏi, “Khâm Sai đại nhân đích thân đến đây, hẳn là trọng án, xin hỏi, chúng ta có thể biết án này xử cái gì?”

Nếu bỏ qua việc Trương Tuyết vẫn còn đứng trên xe ngựa, thì có thể nói, màn chào hỏi ra mắt này đối với Khâm Sai đại nhân quả thực là có lễ độ. Nhưng mà, mọi người ở đây mắt đều sáng rõ như gương, chỉ là đều đồng lòng bỏ qua sự thật này. Nói nhiều làm gì, đến cả Khâm Sai đại nhân người ta còn không lên tiếng, chúng ta cứ vô tư làm bối cảnh đi thôi!

Diệp Trầm đối với Trương Tuyết lúc này có thể nói là nhất nhất nghe theo, cũng chẳng dám đem uy danh một Khâm Sai đại thần ra chèn ép, thực sự ngoan ngoãn đáp, “Một trọng án mưu sát!”

Dân chúng bốn phía cùng nhau ‘Ồ’ lên thật kinh ngạc. (๖o๖)

Trương Tuyết nhìn quanh đám người đang xem diễn, tự nhiên nổi ý trêu đùa, đem giọng điệu học từ phim cổ trang dài tập lúc năm giờ chiều ra chất vấn:

“Người bị mưu sát là ai?”

“Đương triều Thái Tử!” dừng một chút, bổ sung, “Các người có biết!”

Nhắc tới người này, Trương Tuyết liền thấy ngứa nanh, sau đó thực khẳng khái khoát tay, “Ta không biết người này!”

“Ồ!!!” dân chúng lại lần nữa hát đệm (๖o๖)

Rầm!

Nghiêm Gia Niên từ trên ghế té xuống đất. Đây, đây là đang diễn cái tuồng gì?

๖___๖

Thực hiển nhiên, Diệp Trầm cũng không ngờ Trương Tuyết sẽ đáp như vậy. Trong một lúc, Khâm Sai đại nhân đầu óc pause lại.

Trương Đàm khoái trá nhìn Diệp Trầm bị một câu của đại tỷ đánh cho đại ra, tiếp lời, “Nếu Khâm Sai đại nhân đã không còn gì để hỏi, chúng ta xin đi trước!”

Diệp Trầm lập tức nói, “Các người không thể đi!”

“Vì sao không thể?” Trương Đàm xụ mặt.

Diệp Trầm không đáp lời Trương Đàm, mà chỉ chăm chú nhìn Trương Tuyết, lại hỏi, “Hai tháng trước, có phải các người đã cứu được một người trên sông?”

Lần này Trương Tuyết gật đầu, “Đúng là có chuyện này.”

“Cho nên nói, Thái Tử thật là do các người cứu?”

Trương Tuyết tủm tỉm cười, “Đại Nhân hẳn có lầm lẫn. Người được chúng tôi cứu, không phải Thái Tử.”

Vậy là thế nào? Bất làm người rồi? Khâm Sai đại nhân cũng lầm ư? (๐๐๐)

Ày, biết làm sao được, Khâm Sai đại nhân cũng không phải ba đầu sáu tay, làm sao nhìn ra được ruồi đực với ruồi cái chứ! (ノ^_^ノ)

Hầy! Là Thái Tử, không phải ruồi, coi chừng cái mạng của mình đấy!

Ày da, núi cao Hoàng Đế xa, nếu Thái Tử đến đây, chẳng phải chúng ta đều đã biết sao? Σ(° Δ °|||)

Nói cũng đúng nha... (๐.o ๐.๐)

Đối với tiếng ồn ào xầm xì chung quanh, Diệp Trầm cũng phải trầm mặc. Nhìn Trương Tuyết không giống như đang nói dối, chẳng lẽ làm thật rồi?

Nghĩ vậy, Diệp Trầm bèn hỏi, “Vậy người các người đã cứu là ai?” ánh mắt mang theo hoài nghi đánh giá Úc Dật Thanh, Mạc Uẩn, còn có Bùi Lãnh.

Đã nói đến vậy mà còn hỏi tới, Diệp Trầm, chà trách người bị Tô Mẫn quay như chong chóng. Hừ, coi như lòng tốt của ta đem uy cầu đi, xui xẻo này là tự người rước lấy, chớ trách ta chơi xấu!

Nghĩ vậy, Trương Tuyết xụ mặt, “Là một kẻ vô danh tiểu tốt, vong ân bội nghĩa! Chúng ta đã cứu hắn, tốt bụng thu hắn về làm nô bộc, nhưng hai ngày trước hắn lại bỏ trốn mất rồi!”

Nghiêm Gia Niên vừa mới leo lên ghế, lại bị câu nói này ném xuống sàn. Ai u, ông nhỏ của tôi ơi, ông có biết mình đang nói gì không vậy? TT~TT

Trương Đàm còn thực sự xuất ra khế ước bán thân lồng khung cẩn thận với bàn tay đỏ như máu in trên đó, hùng hồn nói, “Khế ước còn đây, người lại chạy mất, đến cả tiền thuốc men, quần áo cũng không để lại! Đại Nhân, nếu ngài vẫn muốn truy án, ta nghĩ ngài nên phái binh mã cấp tốc truy bắt hắn về, sau đó ba mặt một lời chất vấn!”

Hay lắm, bây giờ còn muốn phái binh mã truy người nữa cơ đấy!

Diệp Trầm cảm thấy việc này cần điều tra lại rõ ràng, thế nhưng không ngốc đến nỗi để người chạy mất, liền trấn định nói, “Trước mắt vụ án còn cần thêm manh mối, dù tin tức đúng hay sai, các người vẫn phải theo bản quan trở về điều tra!”

Trương Tuyết lần này bật cười, “Đại Nhân nói thật ạ.”

Diệp Trầm trong lòng hứng thú, hắn còn chưa biết Trương Tuyết cũng có thể miệng lưỡi nhiều như vậy, “Vì sao nói ạ?”

“Thứ nhất, xin hỏi Đại Nhân ngài có bằng chứng gì kết luận chúng tôi có liên quan đến trọng án?”

“Có tin tức nói rằng người mà các người đã cứu hai tháng trước đây chính là Thái Tử!”

“Xin hỏi, tin tức từ đâu tới?”

“Này...”

“Xin hỏi, là chính miệng Thái Tử nói vậy?”

“Chuyện này...”

“Xin hỏi, có thể để Thái Tử cùng chúng ta đối chất?”

“Hiện tại, Thái Tử không ở...”

Cuối cùng, Trương Tuyết cười tủm tỉm, ánh mắt lại lạnh như băng, “Đại Nhân, ngài không bằng không chứng, không thể đối chất, cũng không có nguồn tin rõ ràng. Cho dù ngài có là Khâm Sai Đại Nhân, cũng không thể tùy tiện bắt người. Hiện tại, xin mời tránh đường!”

Dứt lời, Trương Tuyết phất tay áo trở vào trong xe, ra lệnh cho Cát Tường, “Chúng ta hồi Kinh, lập tức!”

“Dạ!”

Nghiêm Gia Niên còn đang tròn mắt kinh ngạc, thì đã thấy một màn kinh hãi không kém diễn ra. Chỉ thấy xe ngựa đổi mã phu, hơn nữa còn là một

cô gái tuổi chừng mười lăm. Hắn liền nhận ra nha đầu này, chính là một trong hai nha hoàn thân tín bên cạnh Đỗ Tuyên. Mặc dù hắn không thường vào Kinh, nhưng chỉ ít cũng đã gặp mặt Đỗ Tuyên vài lần, cũng có chút quen thuộc với hai con nhóc kia. Nha đầu mập này hẳn là Cát Tường, nhưng ngoài tài ăn uống ra, Nghiêm Gia Niên không nhớ con bé còn biết đánh xe.

Cát Tường xắn tay áo, một chân đạp lên bục, chân đứng trên sàn xe, váy vén cao để lộ ra bắp đùi trắng nõn ngon lành. Úc Dật Thanh vừa tròn trĩnh mắt muốn mắng người, đã thấy bạn nhỏ Cát Tường vung roi da, miệng hú lên, “Đại Phán, dò! Đại Tiểu, dò ta! Đại Hồn, dò hây! Đại Đản, dò dò! XUẤT PHÁT!!!”

“Hí í í í!!!!”

(◉.o.◉.◉)

Bốn vị ‘mã đại ca’ lập tức hí vang đáp lời, vó ngựa vung lên, vồ vang cồm cộp, khiến người dân kinh hãi dạt sang nhường đường. Ngay sau đó, ngựa hăng tiết gả lao thẳng về phía cổng thành, hoàn toàn không hề đem Khâm Sai Đại Nhân và các vị Điện Phủ ca ca để vào trong mắt. Trương Đàm, Úc Dật Thanh, Mạc Uân lập tức phóng ngựa ép sát.

Diệp Trầm nhìn xe ngựa hùng hổ lao tới mà không dám tin. Hắn biết anh em nhà họ Trương nổi tiếng ngang ngược, nhưng hắn hiện tại dù sao cũng là mệnh quan triều đình, lẽ nào bọn họ cũng không để vào mắt?

Sự thật là, Diệp Đại Nhân, ngài sai lầm rồi, nếu bọn họ thực để ý đến mệnh quan triều đình như ngài, vậy thì Sài Kinh, nơi đường lớn ngõ nhỏ đều có quan gia xuất hiện, mười mấy năm qua hẳn đã yên bình lắm lắm!

“Đại Nhân, cẩn thận!” binh Điện Phủ vội vàng kéo Diệp Trầm tránh khỏi cổng thành.

Xe ngựa đi ngang qua, rèm cửa bị gió tốc lên. Trong khoảnh khắc, Diệp Trầm nhìn thấy Trương Tuyết. Rõ ràng là chỉ mấy bước chân, trong chớp mắt lại cách xa muôn trùng. Trong tiếng ồn ào quát tháo của binh lính, cùng với tiếng vó ngựa giẫm qua mặt đường, Diệp Trầm lại có thể nghe rõ tiếng tim đập của chính mình, chậm rãi, yếu ớt, đến mức chết lặng.

Nàng, lại chưa một lần liếc mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Binh Biến

Dưới ánh mặt trời thiêu đốt, hơi nóng mang theo mùi đất ẩm, mồ hôi mặn chát, cùng với âm thanh thao luyện của hơn hai vạn binh sĩ vang vọng. Đông Gia nghênh đón mùa hè nóng nhất, kéo theo mùa thu ngắn ngủi mưa tầm tã, tiếp đến sẽ là mùa đông khắc nghiệt nhất trong vài năm trở lại.

Trên đài duyệt binh, một tòa lán được dựng lên, che khuất ánh nắng chói chang, thái giám cung nữ yên lặng cúi đầu cẩn tâm, tạo nên một không gian khác hẳn với khí thế hùng hực ngút trời bên ngoài kia.

Bên kia đài duyệt binh, Trương Tĩnh thân mặc giáp phục, tay chống Trường Thanh Dao, sắc mặt lạnh lùng lảng lảng quan sát binh sĩ bên dưới. Thao Châu, Ca Châu, Kiền Châu, Đông Gia, tổng cộng gần mười vạn, dưới kia chỉ là một phần năm trong số đó, toàn bộ đều nằm trong tay hắn. Thái Tử trở về, đáng lý ra án xử sẽ có kết quả, Hoàng Thượng phong Diệp Trầm làm Khâm Sai xử án, ban đầu Trương Tĩnh cho rằng Tô gia xem ra sẽ có cơ hội trắng án. Thế nhưng, Thái Tử thay đổi, dẫn đến một số việc hoàn toàn chệch khỏi đường cung của Hoàng Thượng, của Đông Cung, của Tô Thái Hậu.

Trương Nhị Gia khẽ nhủ đầu mày nhìn về phía đài chỉ huy, Thái Tử Gia đang ngả đầu xem sách uống trà, nhìn thế nào cũng giống đi nghỉ mát hơn là đi công tác. Đây... hình như có cái gì sai sai... Trương Nhị Gia vuốt trán, không hiểu sao bộ dạng lão cha nhà mình tự dưng cứ lờn trong đầu.

Một mảng tối chọt lóe mà qua trên bầu trời. Trương Tĩnh ngửa đầu, vọng theo cánh ưng trên cao. lát sau, Trần Dật xuất hiện, rút mẫu lụa từ ống tre giao qua cho Trương Nhị Gia.

“Là lão Niên.” Trần Dật nhỏ giọng.

Trương Tĩnh liếc nhanh mẫu lụa, nhếch mép cười, “Đi rồi, xem ra cũng còn biết sợ.”

“Đi rồi? Hồi Kinh?” Trần Dật cũng lấy làm kinh ngạc, không nghĩ đám nhóc kia vậy mà cũng biết sợ cơ đấy.

“Hy vọng là vậy...” Trương Tĩnh thu lại nụ cười, đổi thành nét mặt trầm ngâm nhìn binh sĩ cầm cờ tám trăm dặm cấp báo phóng ngựa vào thao trường.

“BÁO!!!” tiền binh lập tức cho ngừng thao luyện, giải tán đội ngũ, nhường đường cho quân tình báo tiến vào. Binh sĩ nọ phóng tới dưới trướng Trương Tĩnh, lần từ trên ngựa xuống, thờ hồng học, “Báo... Thái Tử Trắc Đa... mang theo đại đội binh mã... đánh vào Ai Mộc Hoa!”

“Thái Tử Trác Đa?!” Trần Dật gầm lên, sát khí lập tức sôi trào.

Trương Tĩnh ra hiệu cho binh sĩ nâng dậy viên tinh bảo, hướng về phía Trình Tuyết trên đài duyệt binh đi tới, lại ra lệnh cho Trần Dật, “Cho người cấp báo binh sĩ các lộ chuẩn bị sẵn sàng, lệnh các Thành Thủ gia tăng phòng bị, đóng toàn bộ cổng biên giới!”

“Rõ!” Trần Dật lập tức dẫn theo một nhóm người rời khỏi.

Lúc này, Trình Tuyết đã tập hợp toàn bộ tướng lĩnh về chỉ huy trưởng.

“Rạng sáng trong đợt tập kích cuối cùng, Triệu Đô Thống đã bị ám sát, sống chết chưa rõ. Hiện nay Ái Mộc Hoa do Triệu Gia Quân cầm cự.” Trương Tĩnh cầm cấp báo trên tay, nhìn Trình Can vẻ mặt lo lắng, lại nhìn Trình Tuyết vẻ mặt lạnh lùng, mới cảm thấy Hoàng Đế cho dù mất mù nhưng tâm vẫn sáng như gương.

“Các vị thấy việc này như thế nào?” Trình Tuyết ung dung xoay tách trà trong tay, ánh mắt rũ xuống, hoàn toàn nhìn không ra suy nghĩ.

Diệp Đô Thống, Diệp Túy, là người có thâm niên trong quân, kế thừa dũng cảm oai hùng của Diệp lão tướng quân, cũng là người có thâm giao với Triệu gia trên Ái Mộc Hoa, lập tức vỗ bàn lên tiếng, “Đánh! Phải đánh cho chúng nó toi bồi hoa lá! Dám cả gan xâm phạm bờ cõi chúng ta, quả thật là ăn gan hùm mật gấu!”

Vài vị tướng lĩnh khác cũng một lòng muốn đánh. Diệp Túy liếc mắt Trương Tĩnh, lại nhìn Thái Tử vẫn không nhúc nhích, cho rằng nhãi con này hẳn là đã sợ mất mặt rồi, cười khẩy, “Thái Tử, nếu ngài không dám đánh, thử cho lão thần nói thẳng, khó mà phục lòng người!!”

Trương Tĩnh mặt lạnh đảo qua, “Đô Thống, mời nói chuyện cho cẩn thận.” Cũng không bỏ qua một tia tối tăm chột lóe mà qua trong mắt Trình Can.

Tô gia roi dài, mười vạn quân đều vào tay Trương Tĩnh, nói không tức giận là không thể nào, cho nên Diệp Túy từ sau vụ việc hủy hôn lần trước của hai nhà đã không nhìn vừa mắt Trương Tĩnh, hiện tại, lại càng không cho ai hòa nhã sắc mặt, “Trương Tướng Quân nặng lời, ta chỉ nói lên sự thật. Nếu Trương Tướng Quân cho rằng bỏ mặc Ái Mộc Hoa rơi vào tay Trác Đa là đương nhiên, vậy ta cảm thấy Tướng Quân nên nhường vị trí lại cho người xứng đáng hơn mới phải!”

Trình Tuyết đặt tách trà xuống bàn, phát ra âm thanh nho nhỏ, lại khiến cả trường rơi vào im lặng. Mọi người không hiểu mà chột ớn lạnh sống lưng, Trình Tuyết ngược mắt, mỉm cười nhợt nhạt nhìn Diệp Túy, “Vậy, theo ý Diệp Đô Thống ngài, nên để ai thay thế chức vị của Trương Tướng Quân, cầm giữ mười vạn binh Đại Triệu?”

“Đương nhiên là...”

“Thái Tử!” Trình Can bất ngờ ngắt lời Diệp Túy, vội vàng chấp tay đối với Trình Tuyết mà nói, “Diệp Đô Thống hẳn là nhất thời tức giận Trác Đa dám cả gan làm loạn mới lỡ lời, Thái Tử, xin rộng lượng bỏ quá cho Đô Thống!”

Lúc này, toàn trường đều rơi vào im lặng tĩnh mịch. Trình Can vẫn chấp tay khom lưng mà đứng. Trương Tĩnh mặt lạnh không nhìn hết thảy. Diệp Túy tức giận mà không thể làm gì hơn là xụ mặt hậm hực.

Trình Tuyết lẳng lặng rũ mắt, khóe miệng vẫn nhợt nhạt mỉm cười, nhưng không hiểu sao lại làm cho người ta mao cốt từng tấc. Giọng nhàn nhạt mát lạnh vang lên rõ ràng, “Trác Đa lòng lang dạ sói liếm láp bờ cõi khiến người người căm giận, dĩ nhiên, một chút luống cuống là không thể tránh khỏi.”

Mọi người vừa định thở phào, Trình Tuyết đã tiếp, “Nhưng Diệp Đô Thống thâm niên lẫn kinh nghiệm như thế, một chút luống cuống ấy vẫn là không nên có. Vì vậy, ta không hy vọng nghe thêm bất kỳ một lời nói ‘luống cuống’ nào.”

Trình Can bởi vì một chút nóng nảy vừa rồi mà ảo não không thôi. Trình Can khóe mắt liếc thấy Trương Tĩnh vẫn treo lên bộ mặt lạnh như tiền, thất bại cúi đầu. Có trong một thoáng, Trình Can chợt hoài niệm cảm giác an bình trong giấc ngủ đêm ấy.

Nhưng cũng chỉ là trong một thoáng mà thôi.

Ngẩng đầu, kia vẫn là Lục Hoàng Từ tao nhã với nụ cười giả tạo thường thấy.

“Trước mắt, Ái Mộc Hoa cần quân tiếp viện. Trương Tướng Quân, xin điều động nhân mã chi viện Triệu Gia Quân.” Trình Tuyết hướng Trương Tĩnh nói.

Trương Tĩnh khẽ gật đầu, “Ái Mộc Hoa địa hình dễ thủ khó công, tuy nhiên binh lực chênh lệch quá lớn cũng có thể khiến chúng ta rơi vào hạ phong. So với Triệu Đô Thống, trong này chỉ còn Diệp Đô Thống là có thể nắm rõ địa thế Ái Mộc Lan trong lòng bàn tay.”

Diệp Túy đầu đã nguôi lại, ít nhiều gì cũng hiểu hành động vừa rồi của mình đã liên lụy đến Trình Can, vì thế đối với lời gợi ý của Trương Tĩnh, cũng không thể tỏ vẻ gì đặc biệt, “Viện binh là đương nhiên, nhưng sau đó thì sao? Cũng không thể chỉ thủ không công?”

Trình Tuyết tựa lưng ghế, đầu móng tay thon dài gõ nhịp trên mặt bàn, khép mi mắt nói, “Trước mắt Diệp Đô Thống cứ xuất phát. Đánh hay không đánh ta không thể tùy tiện quyết định, nếu ta đoán không lầm, thì nội trong bốn giờ nữa, Thánh Chi của Phụ Hoàng sẽ tới Đông Gia.”

Diệp Túy cùng các vị tướng lĩnh trao đổi vài ánh mắt, sau đó ông đứng dậy hướng Trương Tĩnh chấp tay, “Vậy Diệp Gia Quân trước hết khởi hành đi Mộc Hoa. Thái Tử, lão phu chờ tin tức của ngài!”

Trình Tuyết gật đầu, sau lại hướng những người khác trầm giọng nói, “Các vị tướng quân, xin hãy chuẩn bị sẵn sàng.”

“Rõ!!”

Khi trong trường chỉ còn lại ba người, Trình Tuyết mới ngẩng đầu nhìn Trình Can, nhát giọng bảo, “Lục đệ, chiến loạn sắp tới, ngươi hãy theo Trương Tướng Quân nhận thêm vài cận vệ. Ta không muốn ngươi có bất cứ sơ xuất gì.”

Trình Can hai mắt chớp chớp, nở nụ cười rực rỡ, gương mặt tuấn tú hồng thắm ngượng ngùng, gãi tai, “Cám ơn Thái Từ ca, đệ, đệ sẽ chú ý... ca, ca cũng nên chú ý...”

Thái Từ Điện Hạ khẽ nhướn mày thích thú nhìn lỗ tai đỏ bừng của lão Lục nhà họ Trình. Thằng oắt này, chứ không phải là bệnh bá m anh trai... ngẫm đi? Trình Tuyết nheo mắt nhìn Trình Can hí hửng rời khỏi, ngón tay gõ nhịp trên mặt bàn. Thực ra, Ải Mộc Hoa bị đánh úp tin tức này đã tới tay Trình Tuyết từ khuya hôm qua, tám trăm dặm tốc báo tận sáng nay mới đến, trong thời gian mấy tiếng đồng hồ đó, đã đủ để cho Trình đại gia an bày gần xong mọi thứ. Trong đó, bao gồm cả việc tiễn Trình Can về với đất mẹ bao la.

Ba ngày, Trình Tuyết dùng thời gian ba ngày qua để nhận biết cục diện hiện thời của Đại Triều, của Hoàng Đế, của Đông Cung, của Thái Hi Cung. Mà Trình Can, không thể nghi ngờ là cây đinh đầu tiên cần phải nhổ bỏ. Đứng ở vị trí của hai người bọn họ, Trình Tuyết không tin huynh đệ đồng mẫu hoàng thất sẽ có cái gọi là máu mủ tình thâm, huống hồ Trình Can còn là cái ‘mụn ghè’, thứ mà Trình đại gia ghét cay ghét đắng.

Hơn nữa, gia hỏa này... quá mức nhạy bén!

Nếu không phải Thái Từ nguyên bản là người lạnh nhạt, xa cách, có lẽ Trình Can đã sớm nhận ra vấn đề. May mắn, Thái Từ tới nay đối với hầu hết mọi người vẫn còn là một ẩn số.

Mà, gia hỏa này còn quá mức dính người, đôi khi quá sắc bén, đôi khi lại như đứa nhỏ chưa lớn suốt ngày chạy theo đuôi anh trai...

Trình Tuyết không dám chắc chắn Trình Can là vô hại đối với mình, nhưng chỉ ít bằng vào việc hấn đuổi từ Sài Kinh đến đây, mặc kệ mục đích thật sự là gì, cũng đáng để thử một lần.

Trình Lục Gia ‘hồn nhiên, ngây thơ’ hiển nhiên không biết rằng, bởi vì bệnh bá m anh trai của mình bất ngờ bộc phát, đã cứu mình một mạng trong gang tấc.

Không khí căng thẳng lên đến đỉnh điểm khi thánh chỉ ban xuống, triệu Đông Cung Thái Từ hồi triều, đem cục diện hiện tại giao lại cho Lục Hoàng Từ Trình Can.

Trong khi rất nhiều người không rõ ý định của Hoàng Đế, cùng với vô số bàn tán dị nghị, thì Đông Cung Thái Từ của chúng ta lại đang vô cùng hồi hộp há phẫn khởi chuẩn bị hồi triều.

Trương Duệ thân mặc quan phục, khoanh tay đứng trên đài chỉ huy nhìn khung cảnh bận rộn của chúng binh sĩ. Trời ngả về tây, đem bóng người in dài trên nền đất. Không nhận không nhận, Trương Đại Gia cất tiếng hỏi, “Đệ nói, bọn chúng đã lên đường hồi kinh?”

Trương Nhị Gia bước đến sóng vai Trương Duệ mà đứng, vừa đọc lại thánh chỉ vừa đáp, “Trưa nay đã lên đường. Nếu bọn chúng đi liên tục, có lẽ sẽ đi ngang Đông Gia khuya nay.”

“Huynh đã thông báo nhờ người tiếp chúng ở cửa Ca Châu, nếu bọn chúng không ăn không nghỉ, đến đúng giờ mà nói...”

Trương Tĩnh nhướn mày, “Người mà huynh nhờ, chứ không phải là...”

Trương Đại Gia nở nụ cười xuân phong vô hạn, ngắt ngang say lòng người, “Hy vọng người nọ đón được bọn chúng trước khi binh biến lan rộng...”

Xuất hiện cùng với Trương Duệ lần này, còn có Lý Trương Vương, thủ phủ đóng tại Đông Gia. Lý Trương Vương lần này đến đây, cũng là lĩnh chỉ dụ mà tới hiệp trợ Trình Can giám quân.

Nói đến Lý Trương Vương, người này nguyên là nô bộc nhà họ Tô, năm xưa đi theo Tô Quốc Công đánh giặc sa trường. Trong trận đánh binh phản loạn ở Nam Yên, có công cứu giá, vây bắt phản tặc Đỗ Tứ, một bước lên mây, được tấn đế Trình Tông phong làm đệ họ Vương, ban hiệu Lý Trương Vương.

Trình Tuyết buồn cười nhìn con cáo già đang phe phẩy xum xoe trước mắt, thầm nghĩ, nhà họ Tô đúng là phúc thọ dồi dào quá đỗi, đến nỗi một cái bao y nô tài cũng có thể một bước lên mây.

Lý Trương Vương nào biết khúc ruột lắt léo trong bụng Trình Tuyết, chỉ thấy Đường Kim Thái Từ nhìn mình cười tủm tỉm, mày như họa, mắt như sao, môi như anh túc nở rộ, cõi lòng già nua xốn xao ối xốn xao. Thái Từ là hòn bảo ngọc tận trong thâm cung, trùng điệp cách trở, ngoại trừ một lần duy nhất được may mắn nhập cung chúc thọ Thái Hậu, được vạn phúc trông thấy Thái Từ Điện Hạ từ xa (chưa kể ấy là từ những mười năm trước), thì đây quả thật là lần đầu tiên Lý Trương Vương được tận mắt trông thấy rõ ràng gần gũi như vậy!

Nếu nhờ vào Trác Đa mà có thể ngày ngày được trông thấy dung nhan Thái Từ, thì bọn chúng có thể đánh cả năm luôn cũng được ấy chứ!

Vốn dĩ, Tuyết đại gia lúc này tâm trạng rất phấn khởi, nghĩ mà xem, Trương Tuyết đang trên đường hồi kinh, ta cũng cấp tốc hồi kinh, còn có Trương

Duệ thấp tùng, cơ hội ‘tình cờ gặp lại’ là lớn cỡ nào đây?!!

Chỉ cần nghĩ tới vẻ mặt ngây ngô, sau đó sẽ là nỗi giận đùng đùng như con mèo hoang của ai kia, cũng đủ để Tuyết đại gia cười tủm tỉm suốt một ngày trời, khiến cho đám người chung quanh cũng ngây ngốc mất hồn suốt ngày đêm.

Vào lúc Tuyết đại gia đang thả hồn theo mây, thủ lĩnh Chu Tước Lệnh, Lương Gia Thành, thần không biết quỷ không hay xuất hiện phía sau, chẳng biết rõ tai điều gì, mà ngay lập tức Tuyết đại gia biến sắc mặt. Một giây trước còn đang xuân phong phơi phới, chớp mắt đã là gió bão âm trầm.

Nói về quan sát sắc mặt, không ai bằng Lương Gia Thành, nói về radar dò mìn, không ai hơn Trình Can. Vì thế, ngay sau khi báo cáo xong tin tức mới vừa nhận được, Lương Gia Thành lập tức lẩn mất. Bạn nhỏ Trình Can vừa lúc thấy ớn lạnh, ngẩng đầu vừa thấy Thái Tử ca từ mùa xuân chuyển sang mùa đông, liền vội vàng lôi kéo Lý Tương Vương phẫn khởi lên trại.

Lục Hoàng Tử Trình Can vừa lao ra khỏi lều, vừa hoang mang ngoái đầu nhìn, liền chui thẳng vào lòng sói, à nhầm, là chui vào ‘vòng tay rộng mở’ của Trương Nhị Gia. Lỗ mũi đụng vào áo giáp, đau đến chảy nước mắt.

“Trương Tĩnh?!” Trình Can ôm lỗ mũi, hai mắt ươn ướt ngẩng đầu, giọng nghe có chút nghèn nghẹt.

Trương Nhị Gia môi mím mọng, tay nâng cằm thỏ béo xoay nghiêng xoay dọc xem lỗ mũi, miệng lại vẫn cứ châm chọc, “Lục Hoàng Tử, xin chú ý nhìn đường, chẳng may ngài có trầy vi tróc vảy gì, bốn tướng sẽ không gánh nổi!”

Trình Can vừa nghe liền khó chịu tránh khỏi vuốt sói, à lại nhầm, là tay của Trương Nhị Gia, bỏ lại vài chữ “Không hề gì,” liền vội vàng bỏ chạy.

“Chắc, chắc, thật là một đứa nhỏ không được tự nhiên chút nào! Phải không, đại ca?” Trương Nhị Gia có chút tiếc nuối xoa xoa lòng bàn tay, vừa rồi cảm xúc không tệ, cảm thật mềm, da nhẵn nhụi trơn tru, ừm, quả nhiên là béo tốt.

Trương Duệ khoanh tay nhưn mày không nói gì. Không được tự nhiên? Là ai vừa thấy người liền lao tới chắn đường, còn ‘mở rộng vòng tay chào đón’? Là ai miệng thì nói một đằng, tay chân lại thiếu điều dấn dìm lên người khác? Tương đại ca của người mù hay sao? Lão Tĩnh, đem bộ mặt nghiêm túc đi treu ghẹo trai nhà lành rất là dọa người, người vẫn chưa biết sao?

Kim Cương Đại Tướng hiển nhiên không biết sự thực này, cho nên chỉ đành quy tội cho người khác, vừa thờ dài vừa đi vào, “Ài, chắc chắn lại bị Thái Tử ca nhà hần dọa khóc rồi, anh em nhà này thật là kì quái!”

Trần Dật theo sau hai gã họ Trương, khoe miệng co giật lợi hại, kì quái? Vậy chứ anh em nhà họ Trương các người lại là như thế nào?

Trương Nhị Gia vừa ló đầu vào, liền bị áp suất không khí thấp bên trong làm cho giật mình. Ngó bán mặt thôi của Thái Tử Điện Hạ, ánh mắt đảo một vòng, liền dời bước nhường hòng súng cho ông anh đáng kính nhà mình.

Trương Duệ nhưn mày, điềm tĩnh hỏi, “Điện Hạ, chẳng hay có việc gì phạt ý?”

Phạt ý? Hiển nhiên là quá sức chịu đựng đi ấy chứ!

Thử hỏi Trác Đa như sói vào nhà mà còn chả thể dă động được lão đại, thì phải có việc kinh thiên động địa gì đây?

Có thể khiến cho Thái Tử Điện Hạ mặt mũi thâm trầm như mặt sổ nợ thế này, ày dà, còn ai trồng khoai đất này?

Họ Trương tên Tuyết, thiên tai di động nước tiếng Sài Kinh!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Bắt Cóc

Trương Tuyết là bị lạnh mà tỉnh. Mở mắt ra là một trời sao lấp lánh trong đêm. Khách sạn ngàn sao? Trương Tuyết nhủ mày, vết thương trên trán âm ỉ nhức nhối. Không phải lần đầu tiên bị té, nhưng chính là lần đầu tiên té ngựa!

Nếu không phải vì Úc Hồng Phấn giờ trò đánh đá chề lương khô khó nuốt, đòi ghé vào thôn mua đặc sản, mua đặc sản thì cũng thôi đi, lại giờ giọng chề gầy chề béo, miệng lưỡi thì chanh chua, chọc cho người ta đuổi đánh. Hậu quả là bọn đại gia nằm không cũng trúng đạn.

Được lắm Úc Hồng Phấn, lần này không thiên người ta thật nên đối họ đi là vừa!

“Tuyên ca, ca tỉnh rồi?” Như Ý cúi đầu nhỏ giọng gọi.

Trương Tuyết nhắm mắt một lát, lấy làm lạ, thường ngày bạn nhỏ Như Ý dễ gì gọi gia một tiếng ‘ca’ ngọt ngào như này? Không ổn, nhất định có biến!

Mở mắt vẫn là một màn trời đêm đen kịt, sương ẩm lạnh lẽo kinh người. Trương Tuyết ôm đầu ngồi dậy, neho mắt nhìn quanh bốn phía. Đây là lửa trại, hay nói cho chính xác, đây là một đám hành quân dã ngoại trong rừng. Còn bọn họ, thật không may mắn lại trở thành một trong những thành phần bị canh giữ của đám người kia. Mấy gương mặt gần đây có chút quen mắt, chính là đám choai choai trong thôn, bọn chúng đang tùm lại với nhau bên cạnh đồng lửa nhỏ xíu, sợ run. Bùi Lãnh và Cát Tường đang giúp chúng đắp thuốc băng bó.

“Son tặc?” đây là khả năng đầu tiên mà Trương Tuyết nghĩ tới, trong ánh lửa lò mờ có thể nhìn thấy vài vết thương trên người bọn trẻ. May mắn, Như Ý bọn họ cũng chưa bị thương. Chỉ là, hình tượng cả người như vừa mới trong hồ sh*t chui ra quả thật quá đau ruột, đáng tiếc, đại tỷ nhìn bản thân mình cũng một dạng cho nên mới không cười nổi.

Như Ý run rẩy gật đầu. Có vẻ như trong lúc Trương Tuyết ngủ bất tỉnh, đã có hẳn một hồi càn quét qua thôn làng. Trương Tuyết ôm mình dựa vào gốc cây, cảm thấy khó hiểu, son tặc thường cũng chỉ cướp lương thực, cướp của cải, chưa từng thấy son tặc bắt một đồng lớn người già trẻ lớn bé theo như thể này. Chẳng lẽ không lo bọn họ nổi dậy bỏ trốn tập thể sao?

“Trốn không được, bọn họ đã bị đầu độc bằng nguồn nước.” Bùi Lãnh thì thầm, ném thêm một mớ cành vụn vào đồng lửa, “May mà chúng ta còn chưa kịp ăn uống gì...”

“Nghiêm trọng không?” Trương Tuyết hỏi.

Bùi Lãnh lắc đầu, “Chỉ là hóa công tàn mà thôi, khiến cho bọn họ không cử như cọng bún thiêu.”

“Mấy người còn lại đâu?” quái, Úc Phần Hồng với Mạc Uẩn mà còn không diệt được đám son dã tặc này sao?

Bùi Lãnh khoe miệng co rút, “Mạc quán chủ nói vùng núi này có nấm lạ, muốn đi tìm, nên đã đi trước khi son tặc đánh tới. Úc Hồng Phần bị Đạm... Đạm ca dây xéo nên cũng trốn theo Mạc quán chủ...” cho nên nói, đám son tặc này thật sự vô cùng, vô, vô cùng may mắn mới không đụng đầu với hai tên biến thái kia.

“Đạm ca tranh thủ trời tối, đi chung quanh xem một chút...” Cát Tường bĩu môi nhỏ giọng.

“Tuyên ca, huynh thấy chuyện này sao?” Bùi Lãnh nhỏ giọng thì thào, hai mắt lom lom nhìn chằm chằm Trương Tuyết.

Trương Tuyết tựa hẳn vào gốc cây, chộp mắt, “Còn sao nữa, cứ chờ xem thôi...” một lần nữa lại tự nhủ với lòng rằng, Úc Hường, thù này không báo ta sẽ không gả bánh bao cho người! Hừ!

Khi Trương Tuyết tỉnh lại lần nữa, trời đã tàn sáng. Bàn mặt cây trét đầy bùn đất của Trương Đạm phóng đại trước mắt, hàm răng trắng lóa với nụ cười đáng khinh.

Feww, thật may mắn, đại tỷ nhà chúng ta trước nay đã quá quen với bàn mặt kia, nên mới có thể mặt không đổi sắc lật cho bạn nhỏ Trương Đạm một bàn tay.

“Áuuu, ca, sao oánh đệ?!” Trương Tiểu Đạm ai oán ôm má rung rung nước mắt nhìn đại tỷ nhà mình.

“À, phản xạ tự nhiên.” Đại tỷ thật không phúc hậu nở nụ cười, nhận lấy bánh mì từ Cát Tường, thần nhiên cắn nhai.

Trương Tiểu Đạm ủy khuất gặm bánh mì, bộ dáng ‘tỷ ăn hiếp ta, không chơi với tỷ’ thực thực sự là đủ khiến đám người Trương Tuyết ngứa răng. Đại tỷ cắn bánh mì khô cùm cụp, gió gót sen ngà ngọc đập méo mặt em trai ‘đáng yêu’, “Bớt ghê tởm đi, nghe ngóng được gì, nói!”

Trương Tiểu Đạm lúc này mới chịu thành thật, trang mô tác dạng nói, “Ca, đệ có hai tin, một tốt, một xấu, ca muốn nghe cái nào trước?”

Trương Tuyết đảo lỗ tai, “Tin tốt trước đi, sáng sớm nên nghe tin tốt trước.”

Như Ý không nói gì nhìn trời, vậy ra buổi tối thì sẽ nghe tin xấu trước? Đây có gì khác biệt?

Trương Đạm tròn mắt quẹo trái rẽ phải một chút, xác định không có ai nghe lén, mới nghiêm túc nói, “Tin tốt là, chúng ta thật sự đã bị son tặc bắt.”

Bạn nhỏ Bùi Lãnh đương trường bê gãy một nhánh cây. Đây không phải là cái gì tốt đẹp cả, có biết hay không? Bị son tặc bắt được sẽ có rất nhiều khả năng, bị bán cho thanh lâu, bị bán đi làm tiểu thiếp, bị bán làm nô tài, tệ hơn nữa có thể bị bán ra chợ nô lệ ở biên giới Khâu Mộc, cho nên, đây tuyệt đối không phải là cái gì tin tức tốt đẹp!

Trương Tuyết thôi móng tay, “Tin xấu đâu?”

Trương Đạm bật cười, sáng khoái nói, “Tin xấu là, đứng sau lưng đám son tặc này là Trác Đa đó mà!”

Trương Tuyết khựng một chút, sau đó nở nụ cười khiến người ta nhìn mà thốn cả rốn, “Nghe có mùi chó chết đâu đây.”

Bùi Lãnh lúc này đã không còn gì để nói, mồm há hốc, mắt tròn tròn nhìn đại tỷ và Trương Đạm như nhìn yêu quái.

Trác Đa? Bọn người Trác Đa lại dám lộng hành trên đất Đại Triều? Hơn nữa còn là ngay dưới mũi đại tướng?

Không lý nào!

Tất nhiên là không thể nào âm thầm hoạt động mà Trương Đại Tướng lại không hay biết chút gì, cho nên, rầm rộ như vậy, chỉ có thể xảy ra khi khai chiến. Một mặt đánh trận, một mặt đánh lén, còn về phần bắt một đám lớn thôn dân Đại Triều như vậy để làm gì, cũng chỉ có kẻ bất cóc và người bị bắt cóc mới biết được.

Cho nên, nhận được tin tức, có thể nói quân doanh một mảnh sát khí ngùn ngụt rồi.

Thái Tử ngay trong đêm lên đường rời khỏi doanh trại, cùng với Trương Duệ, Trần Dật và binh sĩ hộ tống cải trang một đường thẳng tới rừng Surong ngoài ô Ca Châu, nơi cuối cùng thu được tin tức của đám nhóc Trương Tuyết.

Rừng Surong không phải là khu rừng lớn gì ở vùng này, nhưng lại đặc biệt nổi tiếng bởi địa hình và khí hậu vô cùng đặc biệt lạ lùng. Trong rừng cây cối sinh trưởng rậm rạp, kèm với sương mù dày đặc, cho dù là giữa trưa khi mặt trời đứng bóng, khu rừng vẫn chìm trong sương trắng mờ nhạt. Đường thông lộ từ Thao Châu đến Ca Châu có lối đi ngang qua khu rừng này, cũng có đường đèo bọc núi, hoặc có thể ngồi thuyền dọc theo sông Thao.

Lúc đầu đi là đường đèo bọc núi, nhưng lúc về lại chọn lối đi ngang rừng Surong, có thể thấy nhóm người Trương Tuyết đang muốn rút ngắn thời gian hồi Kinh.

“Thái Tử, phía trước có một thôn nhỏ, chúng ta trước có thể dừng chân ở đó cho ngựa nghỉ một chút!” Trần Dật hắng năm ngược xuôi vùng này, hiển nhiên trở thành người dẫn đường.

Trương Duệ cũng đồng ý, “Thái Tử, đã đi nguyên đêm rồi, trước cho ngựa uống nước, sau đó có thể tranh thủ hỏi thăm thôn dân.”

Trình Tuyết kéo cương ngựa, gật đầu. Đoàn người theo Trần Dật hướng về phía trước với hy vọng có thể tìm được người hỏi thăm một chút tin tức. Nhưng khi phía trước vang tiếng ồn ào của quan binh, cùng với khói lửa tàn lụi đôi bên đường đã khiến cho mọi người tâm trầm trọng thêm.

Thôn làng, rất rõ ràng, đã trải qua một hồi càn quét. Khắp nơi đều là vết tích đánh nhau, nhà cửa đổ sập cháy sém, mùi tro khói gay mũi. Viên binh sĩ dẫn đầu thu thập vừa nhìn thấy cờ hiệu của đoàn người, liền biết đây là đại quan từ trong kinh, lập tức bước đến chào hỏi.

Trương Duệ nhìn Thái Tử một mình tiếp tục thúc ngựa chậm rãi đi xuyên qua thôn làng đổ nát, bèn hất cằm ra hiệu cho Trần Dật đi theo lên trước. Sau mới đối với viên binh sĩ nọ hỏi, “Bỏn quan phụng mệnh hồi kinh, vốn muốn dừng ngựa nghỉ ngơi ở đây một chút, không biết đây là chuyện gì xảy ra?”

Viên binh sĩ đáp, “Hồi đại quan, đây là sơn tặc tập kích đêm qua, chúng hạ quan nhận được tin tức lập tức đến cứu người, nhưng bọn chúng hành động quá nhanh, khi bọn hạ quan đến được đây thì đã không còn gì.”

“Có thương vong gì nhiều không? Người còn sống đã được di tản rồi sao?”

Viên binh sĩ cắn răng tức giận đáp, “Hồi đại quan, khi bọn hạ quan đến đây, toàn bộ hoàn toàn không có bóng người nào, có chăng chỉ là xác người, đều đã được đặt ở bên kia, đang chờ sau khi thu dọn sẽ lập mộ an táng cho họ!”

Trương Duệ sững sốt, ngay cả Trình Tuyết phía trước cũng ngoái đầu nhìn lại. Hai người không nói gì, liền giục ngựa theo viên binh sĩ nọ đi tới một khoảng đất trống, nơi đó có hơn hai mươi xác chết được xấp thành hàng ngay ngắn. Trình Tuyết không nói hai lời nhảy xuống ngựa, bước chân cứng nhắc từng chút một đi xuyên qua hai hàng xác người, từng khuôn mặt từng vóc dáng đều nhìn kĩ không sót.

“Đại quan đây là...” viên binh sĩ nọ có vẻ giật mình khi nhìn vị thiếu gia cầm y ngọc thực kia không chút sợ hãi khom người lau đi vết máu trên mặt một cái xác

Trương Duệ như có điều suy trước hành động của Trình Tuyết, chỉ nói, “Không cần hỏi nhiều.”

“Vâng...”

Trình Tuyết lạnh lùng hỏi, “Có manh mối gì không?”

Bị hỏi bất ngờ, viên binh sĩ nọ ngơ ngác. Trương Duệ vội giải thích, “Trong lúc thu thập có tìm thấy manh mối gì không? Một nhóm người ngựa lớn như vậy, không lý nào không để lại dấu vết gì?”

Viên binh sĩ ngẫm nghĩ rồi khần trương đáp, “Hồi đại quan, có thì có, nhưng hạ quan suy nghĩ cả buổi vẫn không dám chắc này có tính là manh mối không.”

“Cứ nói thử xem” Trương Duệ khích lệ.

“Vâng, mời đi bên này.”

Trương Duệ dẫn đầu đi qua, bên đóng đổ nát của một gian nhà dưới con dốc, là một chiếc xe ngựa đã gãy đổ, thân xe ngã sang một phía, bánh xe bung mất. Vết bánh xe cày xuống nền đất cho thấy xe ngựa đã có ý định bỏ chạy, nhưng vì nguyên do nào đó mà ở cuối con dốc phải làm một khúc cua rẽ ngoặt thật gắt, dẫn đến xe lật.

“Thôn làng quanh đây chủ yếu là nông gia, hộ khá lắm thì cũng chỉ có xe bò, loại xe ngựa đất tiền như thế này chắc chỉ có thể là người đi ngang qua dừng chân nghỉ lại trong làng...” viên binh sĩ cẩn thận nói, càng nói càng thấy sắc mặt của các vị quan lớn tối tăm, giọng càng nhỏ dần, mồ hôi cứ thế tuôn rơi như tắm.

Trình Tuyết cảm thấy chiếc xe ngựa này có gì đấy quen mắt, nhưng Trương Duệ thì ngay lập tức đã ngồi xuống kiểm tra. Trần Dật thấy vậy cũng khom người kéo lên màn xe bị cuốn bên dưới trao cho Trình Tuyết. Nhìn phù hiệu trên tấm màn rách bươm, trái tim của anh lập tức tụt dốc không phanh.

Đây là gia huy nhà Trương Thừa Tướng.

Trình Tuyết mặt không đổi sắc lạnh nhạt nói, “Lập tức truy tìm bốn phía chung quanh ngôi làng, không được bỏ sót bất cứ thứ gì.” Vừa dứt lời, chung quanh liền có tiếng gió vút thổi qua khắp các cành cây.

Lúc này đây, vẻ ngoài lạnh nhạt thì chỉ có anh mới biết trong nội tâm có bao nhiêu gấp gáp khó thở. Cảm giác được nội lực bên trong thân thể lại sắp sửa bị cảm tính thôi thúc sống dậy, Trình Tuyết nhắm mắt, từng chút một hít sâu điều hòa khí tức. Lúc này không phải lúc nổi điên, anh tự nhủ, muốn điên thì cũng phải đợi khi tìm được người hăng nói.

Vô tri vô giác, Trình Tuyết lại rơi vào trạng thái điều khí mà không biết. Những lúc này, đối với người luyện công bình thường mà nói, thì ngũ giác trở nên linh mẫn gấp bội, còn đối với ‘quái vật’ Vô Công những tầng thứ chín như lão Tuyết nhà chúng ta mà nói, thì chính là level của ‘thiên lý nhãn’, ‘thuận phong nhĩ’ ấy chứ!

Vì thế, Tuyết đại gia đang lúc nhắm mắt điều tức lại nghe được tiếng khóc thút thít, người được mùi máu từ ruộng lúa tít mãi ở rìa ngôi làng. Tuyết đại gia neho mắt, nguy hiểm nhìn về phía những thửa ruộng vẫn còn âm ỉ cháy kia, gọi, “Trần Dật.”

Trần tiểu Thế Từ giật mình, “Có hạ quan.”

“Bên kia, có người.”

Trần Dật ngơ ngơ nhìn về phía cánh đồng, lại ngoái đầu nhìn Trương Duệ. Trương Đại Gia bắn cho tiểu Thế Từ một ánh mắt ‘yên tâm chờ lo’, tiểu Thế Từ mới dám an tâm rời khỏi phạm vi cận vệ chung quanh Thái Tử Điện Hạ.

Tới gần cánh đồng, Trần Dật liền ra lệnh cho binh lính nhẹ bước im lặng, quả nhiên có tiếng âm ỉ phát ra từ cụm rơm đỏ. Chung quanh là vết máu, còn có xác một tên cướp bị đầu sắt của cây cào lúa cắm vào cổ họng, tướng chết ngã vật vã lẫn lộn tứ chi trông xấu đến kinh người. Trần Dật neho mắt nhìn cái xác, đại khái có thể đoán được, gã này là bị vật nhọn đâm mù mắt, ngã ngựa lại vướng chân vào dây cương, lòi đi một quãng dẫn tới xương khớp gãy đứt, sau đó lại bị một cây cào lúa KO, quả nhiên là số chết thảm.

Trong hốc mắt xác chết còn có một khúc trầm gỗ, chắc, có thể thấy được, đây là chết vì gái rồi. Cô nàng kia một phát này đâm đủ chuẩn, đủ độc, đủ ngoan!

Trần Dật nghĩ vậy, hướng bên kia hàng rào chuồng ngựa bò qua, vị trí này rất dễ bị bỏ sót trong lúc hỗn loạn. Ra dấu cho mọi người dừng lại, nín thở lắng nghe. Kia là âm thanh của một đứa trẻ đang nghẹn khóc, còn một tiếng hít thở cố nén của một người khác. Dựa theo kinh nghiệm của Trần Dật, đây hẳn là thôn dân may mắn sót lại, nhưng hiển nhiên bọn họ quá sợ hãi, chỗ nấp này lại khó phát hiện, nên vẫn chưa biết người của quan phủ đã tới.

Trần Dật từng chút một khom người bò qua, tiếng khóc lẫn tiếng hít thở ngưng bật. Biết đã bị phát hiện, Trần Dật cũng khẳng khái ló đầu ra giữa kẽ hở của đồng rơm và chuồng ngựa.

“Vụt!” một đầu tiễn theo sát bên sườn mặt Trần Dật mà qua.

Hú hồn ông địa! Trần tiểu Thế Từ rợn sống lưng, quả nhiên đủ ngoan độc!

Ngay lập tức một bóng người chồm tới đẩy ngã Trần Dật, kèm theo tiếng quát, “Chạy mau!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Phỏng Đoán

Trần Dật bị sức nặng bất thành linh đè xuống đất, người kia còn ra sức đè lại, nỏ không tên vung lên chuẩn bị đập xuống đầu hắn. Trần Dật nhú mày nhìn đầu bọc sắt của cái nỏ, thứ đó mà gõ xuống đầu thì ôi thôi, một lỗ máu là miễn bàn cãi. Trần Dật bình tĩnh vung báng đao đánh bay nỏ, bật người đè ngược người kia xuống đất.

“Tỷ tỷ xinh đẹp!!” một giọng trẻ con gào lên sát sau lưng, lập tức Trần Dật liền thấy đầu bị vật cứng đập vào, hai mắt nỏ hoa. May mà huấn luyện đã quen, gáo đủ cứng để đỡ với đá cục.

“Tiểu Thúy, mau chạy!!” Tô Mặc ra sức vùng vẫy, mặc cho vết thương trên chân đau đến tê dại, cổ họng bị người ta đè cho khó thở nhưng vẫn cố sức kêu gào.

Trần Dật chớp mắt, nhận ra người bên dưới thì ra là một thiếu nữ tuổi chừng mười lăm mười sáu, liền luống cuống buông lỏng tay giải thích, “Cô nương bình tĩnh, bọn ta là quan nha!”

“Ông nội nhà ngươi, buông tay!!” Tô Mặc lúc này đã không còn bình tĩnh, cảnh chém giết đầm máu tối qua cùng với vết thương trên chân như một hồi ác mộng bức người ta kinh sợ đến phát điên. Một bàn tay vung lên, trên gương mặt ngăm đen tuấn tú của Trần tiểu Thế Từ lập tức hằn rõ dấu tay năm ngón.

“Ê đừng có quá... Là ngươi?!” Trần Dật lần đầu tiên trong đời bị ăn bánh hoa tay, hiển nhiên xù lông nhím, vừa định phát tác, lại nhìn rõ gương mặt của người nọ, lập tức liền ngơ ngáo ngây ngốc không chịu nổi.

Hậu quả của việc ngơ ngáo ngây ngốc không đúng lúc là được ăn thêm một cái bánh hoa tay ‘nóng giòn’ vang dội. Nếu là bình thường, có lẽ tiểu Thế Từ đã vung tay đập một phát cho bất tỉnh, thế nhưng người này, lại là người mà hai năm về trước tiểu Thế Từ nhà chúng ta đã lập thệ ‘phi nhân không lập gia’, hèm, cho nên, Trần tiểu Thế Từ vừa cố gắng tỏ ra thân sĩ giải thích với người ta, lại vừa liên tục ăn bánh hoa tay liên hoàn.

Bình sĩ chung quanh người nhìn ta, ta nhìn người, đều cố gắng nhịn cười đến nội thương. Trần tiểu Thế Từ a, Trần Phó Thống a, tên huấn luyện viên ma quỷ chuyên đẩy dọa chà đạp cúc hoa, à nhầm, là chuyên đẩy dọa chà đạp sức khỏe của chúng binh sĩ bằng những màn huấn luyện tàn khốc a. Cuối cùng cũng có ngày bị người ta chà đạp dọa ngược trở lại!

Muoa ha ha ha! Quả nhiên là phong thủy luân phiên chuyển, quả nhiên là sáng khoái!

Một màn quỷ dị như vậy cứ tiếp tục cho tới khi Trương Duệ tiến tới, nhìn nhìn người đang vừa khóc vừa che chở cho một đứa trẻ khác lại vừa ra tay đánh sưng mặt Trần Dật. Chớp mắt đầu tiên, cảm thấy cô gái kia thật quen mắt. Chớp mắt thứ hai, cảm thấy cặp mắt ti hí kia quả nhiên là thường gặp vô cùng. Chớp mắt thứ ba, ồ, đây không phải là Bá Vương Tây Thành, thẳng nhóc họ Tô tên Mặc luôn bị ba đứa em nhà mình chèn ép hay sao?

Trương Duệ vừa định lên tiếng, thì Trình Tuyết đứng một bên đã cất tiếng trước, “Mặc Nhi? Ngươi làm gì ở đây?”

Mặc Nhi??

Cả Trương Duệ và Trần Dật đều sững sờ nhìn sang Thái Từ. Trương Duệ sững sờ vì cái tên, Mặc Nhi? Ai đặt mà hay vậy?

Trần Dật cũng sững sờ vì cái tên, nhưng lại kéo theo một tầng sâu hơn, Mặc Nhi? Thì ra gọi là Mặc Nhi... nhưng kia không phải tên con gái sao? Ánh mắt lại đảo xuống vùng mềm mại nhô ra của người ta, sau đó có chút hoài nghi dời xuống chút nữa. Đêm đó... rõ ràng là con trai mở?

Tô Mặc đang vừa gào khóc vừa đánh người cũng thút thít nhìn sang, vừa thấy rõ mặt Trình Tuyết, nước mắt như mưa vội vàng nhào tới. Ai ngờ vết thương trên chân một kéo, cả người đều ngã sấp xuống.

Trương Duệ còn đang có điều ngẫm nghĩ khi thấy bộ dạng bán nam bán nữ của Tô Mặc, không kịp nhúc nhích.

Thái Từ Điện Hạ cho dù có phản xạ đỡ người, thì cũng không tình nguyện nhúc nhích vì ai khác ngoài Trương Tuyết.

Cho nên, hiện trường chỉ còn lại Trần tiểu Thế Từ thương hương tiếc ngọc kịp thời đỡ được Tô Mặc, còn nhân tiện ôm người ta, lại trùng hợp bàn tay đặt thật đúng chỗ. Ôi ôi ôi, mềm mại vô cùng, khiến Trần tiểu Thế Từ ngu người rồi.

“Mọi người đâu?” Trình Tuyết cau mày nhìn tư thế bất hảo của hai người kia, lựa chọn đối với vẻ mặt ngu người của Trần Dật làm như không thấy.

“Son tặc... có son tặc... bắt đi cả rồi...” Tô Mặc bị áp suất của Trình Tuyết ép cho run rẩy, vô thức tựa vào Trần Dật.

“Không phải có Mặc quán chủ và Úc thiếu đi theo sao?” Trương Duệ cau mày hỏi ra vấn đề. Đáng lý có hai cao thủ như vậy, thì chờ chôn hôm nay hẳn là đám son tặc kia mới phải.

“Đi... đi rồi...” hai mắt Tô Mặc mờ dần, hơi thở càng lúc càng trầm.

“Ngươi bị thương?!” Trần Dật lập tức nhận ra bất thường, vội vàng lật người Tô Mặc ra, thế này mới phát hiện gấu vấy toàn là máu đã khô, lật lên góc váy mới nhìn thấy cổ chân có vết chém, máu đã nhiễm sẫm vài băng.

Tiểu Thúy lúc này mới chạy tới, khóc kêu, “Tỷ tỷ xinh đẹp cứu muội, bị son tặc chém đứt chân, ngã từ trên ngựa xuống!”

Tô Mặc lúc này gần như đã bất tỉnh, chỉ còn một chút lý trí kiên cường, không ngừng than vãn, “Cứu... mau cứu họ...”

Trương Duệ vội vàng bắt mạch xem vết thương cho Tô Mặc, vẻ mặt nghiêm trọng, “Mất máu quá nhiều, vết thương hành sát rồi!”

Trần Dật vừa nghe, cả người như ngồi trên chảo nóng, ngẩng đầu bức thiết nhìn Thái Từ, “Điện Hạ...”

Trình Tuyết mặt lạnh như tiền, áp suất càng lúc càng thấp, áp cho quan binh chung quanh run lẩy bẩy quỳ trên đất.

Trình Tuyết rút cuộc không nhìn được nữa, cũng không cần phải nhìn nữa. Cái gì huynh đệ tương tàn, oán vị cướp ngôi chi chi đó, đều dẹp hết qua một bên, hiện tại quan trọng nhất không phải thể lực, cũng không phải ngai vàng, mà là Trương Tuyết! Nếu không có Trương Tuyết, thì những thứ kia giành được cũng có ý nghĩa gì!!

“Trần Dật, ngươi mang người về doanh, trình bày rõ ràng với Trương Tĩnh, bảo hắn phái người tìm Diệp Trầm điều tra chuyện này.” Trình Tuyết ra lệnh.

Trần Dật việc tốt không nhường ai, lập tức ôm lấy Tô Mặc nhảy lên ngựa, cô bé tiểu Thúy cũng được một vị phó quan ôm theo hồi doanh. Còn may, Trần tiểu Thế Từ đầu óc vẫn còn vài sợi thần kinh tạm ổn, còn nhớ mà quay lại hỏi Thái Từ, “Điện Hạ... ngài...”

Thái Từ kiệm lời không đáp, Trương Duệ thực bình tĩnh đáp thay, “Ta sẽ tiếp tục hộ tống Điện Hạ hồi kinh, Trần Thông Lĩnh cứ yên tâm trở về.”

“Vây, Trần Dật xin phép!” nói rồi kéo cương giục ngựa hồi Đông Gia.

Chia tay với nhóm người Trần Dật, đoàn người tiến vào Ca Châu. Trương Duệ đã đến Ca Châu nhiều lần, đây là một thành thị tương đối ít người so với Đông Gia, Thao Châu và Kiên Châu, thế nhưng vắng vẻ như vậy tuyệt đối là lần đầu tiên nhìn thấy. Cũng đúng, ngay ngoại ô cổng thành có sơn tắc hoành hành, dân chúng trong thành muốn yên bình mà sống thực khó.

Trình Tuyết kéo cương ngựa, nói với Trương Duệ, “Tìm quán trọ nghỉ chân, cô mệt mỏi.”

Trương Duệ sắc mặt âm trầm, hai mắt như gai nhọn nhìn thẳng Trình Tuyết. Đội trưởng nhóm hộ vệ lập tức nhận thấy có điều không ổn, vội vàng dẫn đầu đoàn người tiến vào một khách điểm gần nhất. Thu xếp ổn thỏa mọi thứ, sua đó ngựa đầu nhìn theo bóng lưng của hai vị ‘đại thần’ một trước một sau bước vào phòng riêng. Là một hộ vệ có thâm niên lâu năm trong cung, mặc dù y chưa từng hầu hạ bên cạnh Thái Từ, thế nhưng ít nhiều cũng hiểu được việc hệ trọng. Phân bố người bảo vệ cẩn thận gian phòng, ngao ngán trước số lượng người ít ỏi mình đang có, chỉ hy vọng ám vệ thực sự vẫn còn xoay quanh Thái Từ...

Trình Tuyết vừa vào phòng liền cởi áo khoác ném trên giường, tự mình lục lọi trong rương hành lý, kéo ra một bộ áo đơn giản tối màu, bước thẳng ra sau bình phong.

Trương Duệ cũng nhìn thấy hành động của anh, nhưng hiện tại, lửa nóng đốt đầu, không muốn nhiều lời nhào ra sau bình phong, chộp cổ áo Thái Từ, gần giọng, “Rút cuộc ngươi muốn làm cái gì?”

Trình Tuyết giấu đi kinh ngạc trong lòng, chỉ nhàn nhạt ngẩng mắt nhìn về mặt giận dữ của Trương Duệ. Nghiêng vai một cái, đã giẫy khỏi tay Trương Duệ, tiếp tục cởi áo, không đáp.

Trương Duệ vì thái độ dửng dưng của Trình Tuyết làm cho giận run người, một chương đập vỡ bình phong, quát, “Cục diện đến thế này, ngươi còn muốn để mặc hắn lộng hành tới khi nào?”

Hắn? Tuyết đại gia nhieu mày, xem ra Trương Duệ biết nhiều hơn anh nghĩ, chỉ là bình thường hắn quá bình tĩnh, có thể lợi dụng lúc này moi tin tức!

“Ngươi nghĩ vậy?”

Trương Duệ tái mặt, “Ngươi vì hắn có thể mạng cũng không cần, ta không để ý, đó là mạng của ngươi, muốn sống muốn chết ta không quản! Thế nhưng lần này chuyện liên quan đến quốc gia, đến an nguy của dân chúng! Ngươi, ngươi không thể tiếp tục mù quáng như vậy!!”

Trình Tuyết ngơ ngơ.

Phải rồi, Trương Duệ không nhắc, Trình Tuyết suýt nữa cũng quên mất chuyện này. Với công phu kinh khủng như vậy, muốn tới gần đã khó, đằng này chẳng những bị hạ độc mà còn bị chém suýt chết. Trình Tuyết sờ ngực áo, vết chém kia đã lên da non lạnh hẳn, Ti Sát lẫn Ích Công Tấn đều vô thanh vô thức dung hòa, trong tương lai không biết sẽ có đối thủ hay không, nhưng hiện thời, Trình Tuyết có thể khẳng định bản thân mình đã đứng trong top 5 các cao thủ đệ nhất.

Cho nên nói, bị đầu độc, bị chém, thực ra là... tự nguyện?!

Nhưng vấn đề là, người kia là ai?

Tuyết đại gia tay thất đại lung, đầu lại đang suy nghĩ về ‘hắn’, về mối quan hệ giữ chính chủ và ‘hắn’. Theo lời Trương Duệ, có thể thấy vị trí của ‘hắn’ trong lòng chính chủ rất là quan trọng, nếu không sẽ chẳng có chuyện cả mạng của mình cũng vứt. Ngẫm lại tâm tư của mình đối với Trương Tuyết, Tuyết đại gia nhanh chóng hiểu ra, cái gọi là ‘đồng bệnh tương liên’ chính là như anh và chính chủ. Chỉ là, anh thật may mắn, có một cơ hội làm lại từ đầu, nhưng chính chủ, người này, có lẽ đã không còn cơ hội nào nữa.

Không biết, người kia có biết hiện giờ anh đã không phải là ‘Trình Tuyết’ nữa hay không?

Trương Duệ không biết thân xác kia đã đổi chủ, càng không biết suy nghĩ lắt léo trong bụng Tuyết đại gia, vẫn còn đang giận dữ day nghiến, “Ta đã sớm nói với ngươi, Tịch Ninh và ngươi không có kết quả, ngươi còn là Thái Từ... không, cái này không quan trọng, quan trọng là, Tịch Ninh đối với ngươi không chỉ có yêu, còn có lý trí. Mặc dù hắn chỉ là anh cùng mẹ khác cha của Thái Từ Trác Đa, thế nhưng thân thể lẫn địa vị của hắn là không thể chối cãi! Hắn rất rõ ràng, trừ phi Trác Đa cúi đầu xưng thần với Đại Triều, nếu không thì hắn và ngươi không thể có tương lai. Nhưng vấn đề là, đây không phải ý muốn của hắn! Hắn muốn các ngươi ngang hàng, hắn muốn vị trí của hai nước ngang hàng, thậm chí, ta từng hoài nghi, nếu một ngày em trai hắn Bô Kinh Vân có ý đồ mở rộng lãnh thổ, hắn sẽ không ngần ngại trợ giúp! Còn may là hai người các ngươi chỉ mới mất đi mây lại, chứ chưa có chuyện gì

vượt quá, nếu không ta thực hoài nghi Tịch Ninh chỉ cần ngoắc tay một cái, người có phải sẽ gói hành lý bỏ trốn theo hấn hay không?!”

Trình Tuyết nghe một hồi mà muốn ngu người. Được lắm, giỏi lắm, vị Thái Tử đương triều này chẳng những yêu nam nhân, còn yêu phải một nam nhân cực phẩm!

Là anh trai cùng mẹ khác cha của Thái Tử Trác Đa, Bồ Kinh Vân, kẻ đang mang binh đánh Ải Mộc Hoa! Mà Tịch Ninh còn chuẩn bị trước một bước, ám sát ‘Trình Tuyết’!

Trương Duệ đang làm nhảm, chợt ngẩn ra, ánh mắt thoáng lo lắng nhìn Trình Tuyết, vẻ muốn nói lại thôi kia khiến huyết thái dương của Tuyết đại gia đau nhức, khẳng định không phải việc gì tốt.

Quả nhiên, Trương Duệ ngập ngừng, “Ta nói này, hôm ấy trên sông, suýt chết không chỉ có người đi? Nếu hai người các người thật sự giao đấu, này cũng giải thích vì sao số phận của đám xác chết kia lại thê thảm đến vậy...”

“Người là muốn nói, Tịch Ninh cũng bị thương mất tích như ta?” Tuyết đại gia nhíu mày hỏi.

Trương Duệ vốn muốn nói, nếu thực sự đối đầu một sống một còn với người, vậy nói không chừng... Tịch Ninh đã chết...

Thế nhưng, lời này không thể nói ra lúc này. Trương Duệ hiểu rõ vị trí của Tịch Ninh trong lòng Trình Tuyết, có liên quan đến Tịch Ninh, không ai biết được hấn sẽ làm ra chuyện gì. Trương Duệ chưa từng cảm thấy đầu mình đau nhức đến vậy, việc này cần hỏi lại Trương Tĩnh, bảo hấn thăm dò xem nguyên nhân Bồ Kinh Vân nổi điên cắn người.

“Ta phải người thăm dò Trác Đa...”

Tuyết đại gia thực ra cũng không quá quan tâm. Chuyện đã rõ ràng như vậy, anh mà không nghĩ ra được thì quả thật nên về tìm lão Phùng học lại một khóa là vừa. Thế nhưng anh hiện tại ngoài việc chiếm thân thể này ra, thì một chút cũng không liên quan đến ân oán tình thù của chính chủ và Tịch Ninh.

Có thể là Tịch Ninh vì yêu sinh hận, mới xúi giục Bồ Kinh Vân gây hấn Đại Triều. Hoặc Tịch Ninh thật sự đã chết, Bồ Kinh Vân mới nổi giận dẫn binh. Cũng có thể, Tịch Ninh chẳng qua chỉ lợi dụng tình yêu của chính chủ, dẹp đường cho Bồ Kinh Vân dẫn binh...

Tuyết đại gia một bên vừa suy nghĩ mông lung, một bên vừa khởi động làm nóng thân thể. Sau đó mở cửa sổ nhìn quanh, bên ngoài quả nhiên có lính gác.

“Lương Gia Thành.” Tuyết đại gia quyết định rót cho mình một ly trà.

“Có thuộc hạ!” Lương Gia Thành một thân hắc y xuất hiện.

“Đem đám người bên ngoài tản đi chỗ khác.”

Lương Gia Thành có dự cảm vô cùng bất hảo, chần chờ, “Điện Hạ ngài...”

Trình Tuyết nhướn mày, “Sau khi ta đi, người ở lại chuyển lời cho Trương Duệ, bảo hấn tự lo cho tốt.”

Lương Gia Thành rất muốn khuyên can một hai câu, đại loại như, cuộc đời tươi đẹp, Tịch Ninh kia cùng lắm chỉ là một cọng cỏ ven đường mà thôi, Điện Hạ ngài cần thiết gì phải chấp nhất... Nhưng lại không dám đem mạng mình ra đùa, cuối cùng chỉ có thể nín nhịn, “Điện Hạ, xin cho phép thân theo ngài!”

“Không thích.”

Ngài không thích ta cũng không thể làm khác a! Đây là nhiệm vụ của ta!!

Đang lúc Lương Gia Thành vắt óc nặn ra một lý do đủ sức thuyết phục, thì một trận áp khí ập tới. Hấn lập tức tung người tránh né, còn tưởng là thích khách, nhưng tiếp chiêu lại thấy gương mặt lạnh nhạt của Thái Tử Điện Hạ áp sát. Sau cổ đau đớn, Lương Gia Thành liền biết lần này xong rồi. Cả người cứng ngắc ngã xuống sàn, ánh mắt trừng lớn nhìn bóng lưng xoay người của Thái Tử Điện Hạ, kèm với câu nói, “Cứ bảo với bọn họ ta bị bắt cóc rồi.” sau đó thật lưu loát nhảy khỏi phòng.

Hộ vệ cùng Trương Duệ ập vào ngay tức khắc, chỉ thoáng thấy một bóng người thoát ra từ cửa sổ, Lương Gia Thành nằm bất tỉnh trên sàn. Hộ vệ đuổi theo, Trương Duệ tức giận một chưởng đánh nát bức tường trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Phân Vân

Trương chỉ huy, Trương Tĩnh ngồi chủ vị, chăm chú nhìn địa đồ, lắng nghe Phó Thống Đoàn Du trình báo quân tình. Tiễn vong đám ôn thần kia, bên tai cuối cùng cũng yên tĩnh không ít, có thể tập trung suy nghĩ kế sách. Trác Đa cùng Đại Triều vốn không có thâm thù đại hận người không chết ta không sống gì gì đấy, cho nên lần này, Trương Tĩnh chỉ có thể nói là đám dã nhân kia ngồi yên ngựa lâu quá nên cục ngựa, mới muốn tìm người đánh một trận.

Thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nói thế nào thì Thái Tử Trác Đa cũng không phải loại mỡ nhồi óc như thế. Cho nên nói, chuyện này thực ra là còn có nội tình?

“Ài Mộc Hoa đã được trấn thủ. Mặt trận dời về biên giới Bàu Di. Lãnh binh lần này là... Bồ Sùng Đình Vương Gia.” Đoàn Du cẩn thận chốt lại những gì quan trọng nhất trong bài báo cáo tường thuật dài đằng đẳng của mình.

Nói đến Phó Tướng Đoàn Du, cũng coi như là người bên cạnh Trương Tĩnh lâu nhất. Trương Tĩnh có hai phó tướng, Trần Dật đối nội, Đoàn Du đối ngoại. Trần Dật là người cương trực, thẳng thừng, thích hợp đem nề nếp kỷ cương xử lý đầu ra đấy. Đoàn Du bản tính nhiều chuyện biết co biết giãn hợp với Nghiêm Gia Niên cũng coi như một cặp bài trùng, quan hệ rộng rãi, mồm miệng đưa đẩy, thích hợp đối ngoại.

Nếu bàn về phẩm chất, Đoàn Du bản tính thối hơn Trần Dật, lại thông minh hơn Trần Dật ở chỗ biết chuyện gì nên nói chuyện gì nên vờ như không biết. Vậy nên, đối với tin tức lần này, Đoàn Du nếu cho qua được sẽ cho qua, gạt nổi, kẻ địch lần này là Bồ Sùng Đình, muốn cho qua cũng khó.

“Bồ Sùng Đình?” Trương Tĩnh mặt than giọng không cảm xúc.

“Vâng.” Rõ ràng là mặt than không cảm xúc, thế quái nào mà nhiệt độ cứ lạnh dần thế này?!

“Có tin tức gì của Ngũ Công Chúa không?”

Đoàn Du vừa định mở miệng báo cáo, thì một hậu cần binh từ bên ngoài đã vọt vào, vẻ mặt sợ hãi nói, “Lục Hoàng Tử không thấy!”

“Sao?!” Đoàn Du nghe mà kinh hoàng không thôi. Lẽ nào bị quân địch bắt cóc?! Bắt cóc ngay dưới mũi của Đại Tướng?!

“Thuộc hạ không dám kinh động đến toàn doanh, nên đã cố gắng cho người tản ra tìm, phát hiện Ngự Kiếm cùng Ngự Mã đều không thấy. E rằng Hoàng Tử đã rời khỏi doanh trại...”

“Lần cuối cùng nhìn thấy người là khi nào?” Đoàn Du vội hỏi.

“Dạ, giờ cơm chiều lúc thuộc hạ dâng thức ăn vẫn thấy Hoàng Tử đang ngồi sau bàn đọc sách, chỉ bảo đặt cơm ở đó rồi đi. Một giờ sau, thuộc hạ trở lại thu dọn thì cơm canh đã ăn rồi. Nhưng hai giờ trước, khi thuộc hạ dâng nước nóng cho Hoàng Tử tắm gội lại phát hiện không thấy người.”

Đoàn Du tròn mắt, “Ghi nhớ kỹ như vậy?” không khỏi ánh mắt mờ ám nhìn hậu cần binh, tiểu Hậu à, có phải cậu hơi tận tâm rồi không?

Tiểu Hậu gãi đầu cười, gợn ngón tay đếm, “Không có đâu, bởi vì Lục Hoàng Tử luôn sinh hoạt thật đúng giờ giấc. Ban đầu thuộc hạ còn sợ chúng ta là người thô lỗ sẽ không cách nào chăm sóc chu đáo được cho Hoàng Tử, sau mới biết thì ra ngài ấy thật dễ gần. Ngài xem, đến cả quần áo bẩn thay ra cũng xếp gọn đặt đúng chỗ cho hậu cần mang đi giặt, một ngày ăn ba bữa chính một bữa phụ rất đúng giờ, lại không hề kén ăn này, mỗi ngày tắm một lần, hai ngày gội đầu một lần, cũng chỉ cần dùng xác trà tắm là ổn, vớ và áo lót phải thay một ngày hai lần, bla bla bla...”

Đoàn Du nghe một hồi mà chóng mặt, vội vàng phát tay đuổi người, không quên căn dặn việc này phải tạm thời giữ bí mật, cứ vờ như Hoàng Tử vẫn còn nhốt mình trong lầu là được. Lúc này tiểu Hậu nhiều chuyện ở đây nên không cảm thấy, người vừa đi, Đoàn Du liền lập tức cảm nhận được bầu không khí lạnh lẽo như nhà xác. Da gà nổi lên từng đợt, Đoàn Du ôm tay chà xát một hồi vẫn cứ ớn ớn.

“Vừa nãy người định nói Ngũ Công Chúa thế nào?” giọng Trương Tĩnh đều đều vang lên phía sau cứ như đang gọi hồn.

Đoàn Du run rẩy chậm rãi xoay người, đập vào mặt là bán mặt Diêm Vương của vị Đại Tướng nào đấy. Ôi thôi rồi, giẫm phải ổ kiến lửa rồi! Ôi ôi ôi, lẽ nào mạng ta chỉ đến đây?!

Đoàn Du bị ánh mắt kinh khủng của Trương Đại Tướng bắn phá tới tấp, rọi rọi trong gió, mếu máo, “Có tin tức Ngũ Công Chúa đã trốn khỏi thủ đô Bình Bắc, đã tới hoang mạc biên giới phía tây Bàu Di... Ah! Lục Hoàng Tử không phải là đã nghe được tin tức gì đi?!”

Chắc chắn là đã nghe được mới dám lên đi như vậy!!

Ngũ Công Chúa ba năm trước hòa thân, gả cho Tam Vương Gia Bồ Sùng Đình. Hiện tại chiến sự nổ ra giữa hai nước, tình trạng nguy hiểm nhất có lẽ chính là nàng ấy. Ngũ Công Chúa Trình Thuyền là công chúa được Hoàng Thượng thương yêu nhất. Trương lão cha từng cảm thán, “Đế Vương vô tình, ngay cả tình phụ tử còn nhạt như nước thì nói chi đến tình huynh đệ. Hoàng Thượng không thể hết lòng yêu thương con trai, nên mới dành hết cả tình thương cho con gái. Cho nên, Ngũ Công Chúa luận về dung mạo lẫn tính tình đều được lòng Hoàng Thượng nhất.”

Hoàng Thượng đối với Ngũ Công Chúa có thể dứt khoát vứt bỏ hay không thì không ai biết rõ, nhưng Hoàng Thượng cho vời Thái Tử hồi kinh, để lại Trình Can, cũng đủ để thấy ngài đã từng yêu thương công chúa là thật. Bởi vì, nếu giám quân là Thái Tử, thì Ngũ Công Chúa chỉ là lá bài vô dụng của Trác Đa.

Trình Can lại khác. Trình Can xây dựng bề ngoài nhân nghĩa của mình vô cùng hoàn hảo. Khi hấn từ Sài Kinh xa xôi đến Thao Châu tìm Thái Tử, danh tiếng của hấn cũng lên như điều gặp gió. Cho dù không rõ nhân nghĩa kia có mấy phần thật lòng, nhưng chỉ ít nó đã cứu Trình Can một mạng, bởi vì Thái Tử đã bỏ qua cho hấn.

Thật lòng mà nói, Trương Tĩnh không thể chối cãi một chút bồn chồn phân vân của mình khi tin tức chiến sự nổ ra truyền về. Nếu là Thái Tử trước kia, có lẽ Trình Can sẽ có năm phần mười may mắn được sống sót. Nhưng Thái Tử bây giờ, rõ ràng đã chuẩn bị trừ khử Trình Can, đến một phần ngàn cơ hội sống sót Trình Can cũng không có.

Trương Tĩnh từng cho rằng, nếu một ngày Thái Tử giết đệ diệt phụ soán ngôi, hắn sẽ không động một ngón tay. Bởi vì đó là ngại vàng của họ Trình, cha con huynh đệ bọn họ muốn làm gì cũng chẳng ảnh hưởng đến Trương gia của hắn. Cho tới nay, hắn vẫn luôn nghĩ vậy.

Vậy mà, khi đoán được Thái Tử sẽ bỏ qua cho Trình Can, không hiểu sao tận sâu trong đáy lòng hắn, lại len lén thờ phào nhẹ nhõm.

Đưa ngọc đó, cũng không phải bụng dạ hiền lành gì, thế nhưng đầu óc lại ngốc ngốc, rất dễ mềm lòng, một lòng nòn nóng lấy lòng cha và huynh trưởng, rất đáng thương, lại có chút... đáng yêu.

Nhưng lúc này, Trình Can lại tự ý bỏ đi, tự chui đầu vào một cái bẫy.

Trương Tĩnh chăm chú nhìn vào địa đồ, môi mím chặt, ánh mắt khó nén lửa giận. Ngũ Công Chúa không biết có thật đang ở hoang mạc, nếu thật sự ở đó, trắng đen thế nào vẫn chưa biết được. Trình Can được bảo vệ cẩn mật, chỉ có thể đợi cho hắn ra khỏi phạm vi thể lực của Trương Tĩnh. Bồ Sùng Đình hiển nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Vấn đề thực ra rất đơn giản:

Trương Tĩnh đánh Bâu Di, Bồ Sùng Đình sẽ tranh thủ bắt Trình Can.

Trương Tĩnh cứu Trình Can, Bồ Sùng Đình sẽ từ biên giới Bâu Di đánh vào tây Đông Gia.

Trừ phi có hai Trương Tĩnh, nếu không sẽ chẳng có người nào có thể đối đầu được với ‘Chiến Thắng Vương’ của Trác Đa.

“Cấp báo!” một binh gác chạy vào, theo sau là Đoàn Du và các lộ tướng quân, sắc mặt trầm trọng.

“Hai vạn quân Trác Đa chia làm hai hướng Đông, Nam đánh vào các chốt thủ biên giới của chúng ta. Quân chủ lực là khoảng hai vạn đang tiến vào chiến trường Bâu Di! Thành Thủ Thao Châu đã cho điều động quân phòng hộ kháng địch, chờ chỉ thị của Tướng Quân!”

Đoàn Du cùng các lộ tướng quân đều áo giáp sẵn sàng đứng bên bàn địa đồ, chờ nghe chỉ huy của Trương Tĩnh. Không khí khẩn trương đến mức mọi người đều không hện mà cùng bỏ qua sự vắng mặt của Trình Can.

Trương Tĩnh dùng roi ngựa chỉ vào các điểm phân bố trên địa đồ, bình tĩnh chia quân đi các ngã. Bồ Sùng Đình trong tay có hơn năm vạn quân, lần xuất chinh này hẳn Thái Tử Trác Đa đã cho y thêm không ít...

“Tướng Quân, vậy ai sẽ chỉ huy quân chủ lực của ta?” Đoàn Du sau cùng hỏi.

Trương Tĩnh cau mày nhìn hoang mạc trên địa đồ, trong ánh mắt chột lóe mà qua bối rối.

...

Từng lộ binh trong đêm tối chia ra đôi ngã, ánh lửa bập bùng chiếu rọi mũ giáp hung tợn đặc thù của quân binh Đại Triều, khiến người nhìn cứ cảm giác như đối mặt với u minh quỷ quân. Hắn nhắm mắt, hít sâu một hơi. Khi hắn lại mở mắt ra lần nữa, đã là một Kim Cương Đại Tướng Quân uy vũ bách chiến bách thắng của Đại Triều. Hắn lên ngựa, mũ sắt che kín mặt, tay cầm Trường Quân Dao, đôi mắt lộ ra đằng sau lớp kim loại kia còn lạnh hơn bất kỳ lưỡi kiếm nào. Uy phong, khí phách, sát khí, lệ khí cứ thế mà tỏa ra, áp bách người chung quanh đến khó thở, trở thành vũ khí tinh thần của quân sĩ Đại Triều.

Đối với chiến sự đang nổ ra bên ngoài, đám nhóc Trương Tuyết mặc dù bị nhốt trong núi sâu nhưng vẫn có thể cảm giác được hết cả, thậm chí còn có phần trầm trọng hơn. Bởi vì, trong hang núi sâu này, bọn họ có thể tận mắt chứng kiến thủ đoạn không ngờ của Trác Đa. Từ khi bị nhốt vào trong này, ngoại trừ bữa cơm đầu tiên có được một chút tin tức về Thụy Miên, còn lại, có thể nói là bắt đầu khoảng thời gian kinh khủng nhất mà Trương Tuyết từng gặp.

Trương Tuyết cùng đám nhóc ngồi trong buồng giam, nhìn bọn lính Trác Đa bắt đi mỗi người trong một buồng giam nhất định đi. Người bị đưa đi già có, trẻ có, lớn có, nhỏ có, phụ nữ có, hoặc đàn ông cũng không ngoại lệ. Ban đầu Trương Tuyết cùng Trương Đàm đoán rằng có thể bọn chúng muốn dùng họ để gây ra uy hiếp gì đấy, nhưng khi những người bất tỉnh đầy máu bị khiêng trở về nhốt trong buồng, đã đổi lấy phần nộ trong lòng mọi người.

“Bọn chúng thật ra muốn làm gì?” Trương Đàm nghiêng răng nhìn những người khác đang cố gắng băng bó cứu chữa những người đã bị thương bất tỉnh nọ, ánh mắt căm giận.

Hiển nhiên không ai có thể trả lời được cậu. Trương Tuyết im lặng nhìn Bùi Lãnh đang ôm song gỗ, nghiêng đầu cố gắng nhìn sang buồng giam bên cạnh. Bên cạnh là một người nông phu trung niên sáng nay vừa được khiêng trở về, thất khẩu chảy máu. Máu đen không ngừng rỉ ra từ hốc mắt lõm mũi và miệng của người này, mùi máu tanh lúc này đã lan tràn khắp trong động.

Bùi Lãnh hỏi nhỏ thiếu niên nhỏ tuổi nhất trong số bốn người nọ, người đang ngồi gần nhất, “Tiểu ca, thúc ấy là cha huynh?”

Thiếu niên nọ nhìn chừng mười chín hai mươi, cũng có thể coi là thanh niên rồi, thế nhưng so với ba thanh niên lưng hùm quai gấu kia thì quả thực ‘em ấy

vẫn còn bé nhảm nhí!’

Nghe thấy tiếng thì thầm, cậu có chút giật mình, xong liền mặt mũi kèm nhèm mà nói với Bùi Lãnh, “Đúng là phụ thân... bọn chúng... bọn chúng... phụ thân...” thốn thức không thôi.

Bùi Lãnh mím môi không nói nữa, thế nhưng ánh mắt đã rời lui lại. Trương Đàm đỡ vai cậu, nhỏ giọng hỏi, “Làm sao?”

Bùi Lãnh nhìn Trương Đàm, nhỏ giọng nói, “Trước kia, có một loại độc gọi là Thi Độc, độc này sẽ làm cho thân thể người trúng độc dần dần thối rữa...”

Mọi người nghe tới đây, đều âm thầm nhận định những người bị đưa đi đã trúng Thi Độc. Thế nhưng Trương Tuyết nhận thấy đây không chỉ là Thi Độc đơn giản như vậy, nàng nghĩ mà sợ, “Thi Độc... có lây lan khi tiếp xúc không?”

Bùi Lãnh mím môi, vẻ mặt chết lặng đều đều nói, “Biến thân thể thối rữa mà vẫn không thể chết, đây là mục đích ban đầu khi Cửu Chi Huyền Lão chế ra Thi Độc, mới là chân chính Thi Độc, biến người sống thành hoạt tử nhân...”

Trương Đàm hơi run sợ, “Cửu Chi Huyền Lão... Độc Vương trong truyền thuyết hai mươi năm trước...”

“Có người, có ai đó, bằng vào cách nào đó... đã tìm được bí phương điều chế Thi Độc bản chính, đem ra thử nghiệm... trên chúng ta...” Bùi Lãnh nuốt khan từng chữ.

Mọi người kinh hãi không thôi. Bốn huynh đệ nhà kia đã bắt đầu gào khóc, kéo theo những người khác. Chẳng mấy chốc, trong khắp hang động đều là tiếng người khóc than. Không khác gì địa ngục.

Nhưng Trương Tuyết có thể lờ mờ đoán được, địa ngục thật sự vẫn chưa tới. Lúc này, tiếng xích sắt mở khóa cổng bên kia ao nước vang lên, Trương Tuyết hướng Trương Đàm nhỏ giọng, “Tứ đệ, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, phải gấp rút đi tản những người còn sống khỏi nơi này!”

Trương Đàm cười khổ, “Ca, chúng ta muốn rời khỏi chỗ này tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng đi tản một số lượng lớn người như vậy...”

Bùi Lãnh cười khổ, giơ tay chỉ về phía những người bị nhiễm độc, “Chậm rồi, mỗi gian đều có một người nhiễm độc, e rằng lúc này đã có tám chín phần mười số người bị lây nhiễm”

“Độc này hẳn phải có thuốc giải chứ?” Như Ý trông mong nhìn Bùi Lãnh.

Bùi Lãnh moi từ trong áo ra một ống tre, đổ ra vài viên thuốc nhỏ xíu như hạt tiêu, “Đây là Hồi Phong Hoàn, có tác dụng làm giảm chậm thời gian phát tán của các loại độc tố... nhưng chỉ là bản thử nghiệm cho nên...”

Bạn nhỏ Bùi Lãnh còn chưa hết câu, mỗi người đã tự bốc một hạt tiêu nhỏ nhét vào miệng, sau đó sắc mặt ai nấy đều vận vẹo đến khó coi. Cát Tường thật không nể tình, hai tay bịt chặt miệng, trợn trắng mắt nuốt xuống con buồn nôn kinh dị.

Phù phù, đây là thứ kinh tởm nhất mà nàng từng nếm qua!!

Bùi Lãnh cơ mặt co giật nhìn bốn người nọ, nén cười, “Bản thử nghiệm, cho nên sắc hương vị đều là tự nhiên, hoàn toàn không qua cải thiện... Ta còn chưa nói hết, các người thiệt tài lạnh!!”

Trương Đàm vẻ mặt ghét bỏ nhìn chỗ thuốc còn lại trong ống trúc của Bùi Lãnh, “Ta nghĩ phân dê cũng không khác gì thứ này!”

Bùi Lãnh trợn mắt, “Đây là ta tự mình nghiên cứu ra, vẫn chưa có dịp hỏi Mạc quán chủ xem thế nào, cũng không biết với Thi Độc liệu có hiệu quả gì hay không. Nói trước, nếu các người có chết cũng không phải do ta à nha!”

Mọi người nghe tới đây đều không hện mà cùng thở dài.

Trương Đàm lăm bằm, “Thật thâm, thật hiểm...”

Con người, ai mà không cầu sống. Chả trách bọn chúng không giết họ, còn com canh đầy đủ, một khi những bệnh nhân này thoát ra, chắc chắn sẽ gây ra con đại dịch cho Đông Gia. Mà Đông Gia loạn, ắt có binh biến,... hoặc là... binh biến đã diễn ra rồi!

Nghĩ tới đây, Trương Tuyết lại nghĩ tới Thái Tử, Trương Tĩnh, Nghiêm Gia Niên... nghĩ tới những người dân sống tại trấn Đông. Gia Sơn cả một ngọn núi vậy mà đã bị chiếm cứ, thì nội bộ Kiên Châu, Ca Châu lẫn Thao Châu hẳn là đều có giặc trong giặc ngoài. Đó là chưa kể đến một đám người Tịch Tàng Cốc không rõ mục đích kia. Trương Tuyết đã từng chứng kiến uy lực của bọn người đó, nếu không phải lúc đó có Thái Tử ra tay đúng lúc, thì không biết bọn Viễn Tu có chờ được cứu viện của Trương Tĩnh hay không.

Với kinh nghiệm duyệt qua không biết bao bộ phim kịch lúc năm giờ chiều và chín giờ tối, cộng thêm bào mòn mấy bộ trường kịch của ‘lão Bao’, Trương Tuyết rất rõ ràng từ vụ việc Thái Tử bị ám sát cho đến nay, tất cả đều là một hồi âm mưu có tính toán. Chỉ là, trình độ của nàng còn quá gà, không thể nào đoán được lắt léo bày rập trùng điệp trong đó, cũng không biết được kẻ địch thật sự đứng sau màn là ai. Những chuyện này, liên quan quá lớn, dòng chảy chẳng những vừa sâu còn vừa siết, mà bản thân nàng từ đầu tới cuối chỉ là một trong vô số con cá nhỏ bơi theo dòng nước.

Trương Tuyết đột nhiên cảm thấy khủng hoảng. Từ trước đến nay, cho dù khi chuẩn bị đẩy vào phòng mổ, nàng vẫn có thể cười vui vẻ đùa với Phùng Tuyết đôi câu. Người khản trương khủng hoảng chưa bao giờ là nàng. Giương mặt tái nhợt gầy gò, đôi mắt ửng đỏ ướt át cổ nhện của Phùng Tuyết khi đó

lại hiện lên trong trí nhớ. Khi ấy, anh không dám cầm tay nàng, chỉ vì sợ bản thân mình đang run sẽ ảnh hưởng đến tâm tình nàng. Anh không dám khiến nàng lo nghĩ, miễn cưỡng nở nụ cười đáp lại vài câu nói đùa của nàng.

Phùng Tuyết quá sắc bén, quá thông minh, thậm chí trong mắt Trương Tuyết, anh là một người toàn năng. Cảm giác khi ở bên anh, cho dù trời có sập xuống, thế giới này có diệt vong, thì anh vẫn sẽ thay nàng chống đỡ một mảnh trời. Phùng Tuyết bảo hộ nàng quá tốt. Tốt đến mức nước không chảy gió không lùa, tốt đến mức... Trương Tuyết nghĩ mà giận.

Bởi vì bảo hộ của anh quá vững chắc, cho nên đến thời khắc này, khi sắp sửa phải đối mặt với nguy hiểm thật sự, Trương Tuyết mới bất lực, không thể nghĩ được cách tự cứu mình, cứu người.

Trương Tuyết bỗng dưng muốn khóc.

Nhưng nàng cắn răng, đem nước mắt sắp sửa trào ra nuốt trở vào. Lúc này, chỉ cần nàng yếu ớt, thì bọn Trương Đàm sẽ sụp đổ. Bọn chúng đang cường chống tinh thần, vì có nàng ở đây.

Trương Tuyết ngồi thẳng dậy, một vật lạnh lạnh chầy vào mu bàn tay. Nàng cúi đầu, ngón tay đầy vết bầm bắt đầu vân vê miếng ngọc lạnh ngắt. Thanh Long Ngọc, đây là miếng ngọc mà nàng đã lấy xuống từ trên người Như Ngọc lúc hấn hôn mê, cũng chính là Thái Tử Điện Hạ.

Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Thanh Long.

Miếng ngọc này ở trên người Thái Tử, đại biểu cho điều gì, không cần nói cũng biết. Nàng không rõ vì sao Thái Tử không thu hồi lại, thậm chí nàng từng cố ý lơ đãng trung ra, Thái Tử cũng chỉ khẽ nhìn rồi mặt không đổi sắc xem như không thấy. Đây cũng chính là một trong những lý do khiến Trương Tuyết tin rằng Thái Tử thật đã mất trí nhớ, bởi vậy mới bị lừa một phen.

Mặc kệ, đằng nào cũng chết, không bằng liều thử một phen.

Bọn lính canh đã đến gần.

Trương Tuyết ngược mắt nhìn Trương Đàm, nói, “Nếu ngồi không chờ đoàn diệt, không bằng ta thử một phen.”

“Ca định...” Trương Đàm còn chưa hỏi xong, đã có tiếng xích mở.

Hai tên lính đứng trước cửa, đưa mắt nhìn vào. Trong mắt chúng, đây chỉ là một đám nhóc vất mũi chưa sạch, nhưng lại được cái nam thanh nữ tú, chỉ tiếc cấp trên lệnh xuống quá gắt gao, nếu không chúng thật rất muốn thử một chút mùi vị tươi mới non mềm của đám nhóc này. Ngồi xếp bằng tựa vào tường là một thiếu niên. Bọn chúng đã chú ý đến thiếu niên này từ hôm qua khi đám tù nhân này được đưa đến. Thiếu niên này có một loại khí chất cao ngạo, lạnh diêm, lại mang dung mạo tú sắc khả com như vậy, khiến cho người ta có loại dục vọng muốn chà đạp.

Lúc này, thiếu niên đó vẫn trung ra vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt không sợ chết cứ đăm thẳng vào bọn chúng thừ thách.

Gã lính gác không tự giác mà nuốt khan một ngụm, giờ tay chỉ về phía Trương Tuyết, “Ngươi, ra đây.”

Trương Tuyết rũ mi mắt đứng dậy, trong lòng âm thầm thờ phào một hơi. Còn tưởng bọn chúng sẽ bắt những người khác. Trương Đàm lập tức đứng dậy đẩy Trương Tuyết ra sau lưng, hướng ba tên lính gác nói, “Ta đi.”

Trương Tuyết nhú mày, “Trương Đàm!”

Trương Đàm vẫn không nhúc nhích, “Ta sẽ đi thay người này.”

Bùi Lãnh cũng đứng lên, “Đề ta đi thay bọn họ!”

Trương Đàm mắt lửa bắn qua, “Ngươi...”

Như Ý, Cát Tường cũng đứng dậy nhìn chằm chằm hai gã gác ngục.

Bùi Lãnh ánh mắt ám ám liếc qua tay Trương Đàm đang nắm chặt tay Trương Tuyết, nét mặt trong bóng tối lơ mơ không rõ, quay sang đối diện với hai gã cai ngục, giọng nói đặc biệt ác liệt, “Cùng đi thôi, đưa đầu cũng một mạng, thắt đầu cũng một mạng.”

Tên lính sùng sốt một chút, sau đó liền hung dữ vung tay về phía Bùi Lãnh, “Mẹ nó, bị điên rồi hay sao mà đưa nào cũng gấp gấp đi đầu thai như vậy?!”

Tay giấu sau vạt áo đã cầm sẵn kim châm, Bùi Lãnh cũng không ngờ Trương Đàm lại trước một bước chặn trước mặt mình.

Về mặt lạnh như băng cùng với ánh mắt ẩn ẩn sát khí giết qua của Trương Đàm khiến gã cai ngục khựng lại. Khí thế hùng hổ chớp mắt mà bay biến chẳng còn. Rõ ràng chỉ là một đứa nhóc vất mũi chưa sạch, thế quái nào lại cho người khác cảm giác áp bức như thế này?

Hắn đương nhiên không biết, một thân áp khí đó của Trương Đàm đều được chân truyền từ Trương Tĩnh, mặc dù chưa được đến mức độ trấn áp toàn cục như Trương Nhị Gia, thế nhưng ở đây dùng để đè bẹp đám ruồi nhặng này vẫn còn dư sức!

“Năm người chúng ta thay thế cho những người khác. Cứ đưa bọn ta đi là được!” Trương Tuyết bình tĩnh nói.

Mấy tên cai ngục nhìn nhau, sau đó gật đầu mang cả bọn rời khỏi.

Khi Trương Tuyết vừa đi khỏi, ba bóng người xuất hiện trong địa lao theo lối thông gió nhảy xuống. Thiếu niên bên cạnh buồng giam của bọn Trương Tuyết nhìn ba người này, thầm đoán bộ dạng của bọn họ không giống cùng một bọn với đám cai ngục kia, mới đánh liều lên tiếng, “Các vị... không biết...”

Viễn Tu theo dõi ngoài cửa động nửa ngày, mới tranh thủ lúc đêm tối dõa ca gác mà lên vào hang động. Lần mò mẫm mới tìm được đến địa lao này cứu người, chỉ là không ngờ nơi này vậy mà nhốt nhiều người đến vậy. Có những người bị giam người đầy máu, khiến hắn không nhận được mà thần sắc nghiêm trọng hẳn lên.

Khác với Viễn Tu, Úc Dật Phong, nhị thiếu gia của Úc Kiếm Sơn Trang, hắn một đường trà trộn vào nơi này từ ba ngày trước, tin tức nghe được cũng nhiều hơn hẳn. Hắn một mặt muốn nhanh chóng tìm được Úc Dật Thanh, một mặt lại không hy vọng em trai mình cũng như những người này, bị hạ độc thủ như vậy. Đồng thời, hắn còn muốn nhanh chóng thông tri quan phủ, nhưng hắn là người giang hồ, thấy việc bất bình rút đao tương trợ còn được, bảo hắn liên lạc quan phủ tìm người giúp đỡ, hắn quả thật không biết phải tìm tên quan nào đủ thẩm quyền đủ tin nhiệm để xử lý việc lớn như này.

Người còn lại là Lương Gia Thành, so với hai kẻ giang hồ chính tông kia, thì hắn rõ ràng hơn việc gì đang diễn ra ở đây. Ngay khi phát hiện hang ổ của bọn Trác Đa ngay trong lòng Gia Sơn, hắn đã phái người cấp tốc thông tri Trương Duệ, còn bản thân mình thì trà trộn vào bên trong. Không vào thì thôi, vào rồi mới biết tình hình nghiêm trọng hơn hẳn tưởng rất nhiều. Hắn nhìn hết thấy từng buồng giam, phát hiện ở đây hết tám chín phần mười số người đã có dấu hiệu nhiễm bệnh. Muốn đào thoát thật dễ dàng, nhưng nếu dẫn thêm số dân nạn đầy mầm bệnh như vậy, tuyệt đối không thể trở về lấy bệnh cho quân doanh. Đó mới là mục đích chính của Trác Đa. Nếu quân doanh không tiếp nhận bọn họ, vậy thì oán khí của những người này sẽ khiến bọn họ chớ cùng rút gươm, lúc ấy sẽ quay ngược lại cắn quân nhà không chừng.

Trong lúc Lương Gia Thành đang bối rối, thì có một giọng nói run rẩy khê vang lên, “Các vị... có phải muốn tìm người hay không?”

Lương Gia Thành, Viễn Tu, Úc Dật Phong cùng lúc nhìn về phía buồng giam, chỉ thấy một thanh niên tuổi chừng mười chín, hai mươi đang ngồi ôm song cửa ngược nhìn, phía sau là ba thanh niên vạm vỡ lưng hùm vai gấu đang thay phiên chăm sóc một đại thúc trung niên đã trúng độc.

Viễn Tu nương theo ánh sáng lờ mờ đánh giá người nọ một chút, sau đó cẩn thận hỏi, “Tiểu huynh đệ, có từng trông thấy một đám năm đứa nhóc ba nam hai nữ không?”

Thanh niên nọ như suy nghĩ gì đó, cẩn mật hỏi lại, “Có phải cả năm người đều chừng mười sáu mười bảy, trong đó có một người gọi là Tuyên ca?”

Lương Gia Thành sừng sốt, hóa ra bị bắt vào đây thật!

Viễn Tu mừng rỡ nói, “Đúng là như vậy! Xin hỏi...”

Thanh niên nọ nức nở, “Sao các huynh không chịu tới sớm một chút? Máy giờ trước bọn họ đã bị đưa đi rồi!”

“Đi? Đi đâu?!” Úc Dật Phong cũng nôn nóng, đám nhóc kia dù gì cũng xem như là bằng hữu của em trai hắn, ít ra còn muốn từ bọn chúng hỏi một chút tin tức.

Thanh niên đưa mắt buồn bã nhìn về phía cha mình, nghèn nghẹn đáp, “Sợ rằng...”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Gọn Sóng

Dọc suốt đường đi gập ghềnh, bóng tối mờ nhạt, không khí từ ẩm thấp dần chuyển sang khô thấp, Trương Đoàn thầm đoán có lẽ bọn họ đang hướng lên trên. Dọc đường đi, Trương tiểu Đầm không ngừng tranh thủ quan sát chung quanh, nếu muốn trốn, nhất định phải nắm rõ địa hình, thực lực của quân địch. Ừm, bản về thực lực... Trương Tứ Gia dùng nửa con mắt liếc qua đám lính lưng hùm vai gấu to con thô kệch, xì, chẳng đáng tư gia búng một cái! Thực lực coi như không đáng kể, vậy chỉ còn địa thế. Trương Tứ Gia nhìn bề mặt thô sấp của thạch đá, cảm giác như hang động này không hẳn là nhân tạo, cho nên nói, bọn nào tàn này chẳng qua lợi dụng hang động sẵn có trong núi, sau đó đục thêm một chút làm thành hang ổ. Hừm, xem ra cũng không đến mức nào toàn diệt.

Trong khi Trương Tứ Gia đang mãi vắt óc suy tính đường chạy, thì Trương Tuyết lại coi như nhàn nhã, không, phải nói là cưỡi ngựa xem hoa, hết nhìn đông lại nhìn tây, sờ chỗ này một chút, chạm chỗ kia một chút. Chậc, nhìn xem, nhòn nhọn chìa xuống, không phải thạch nhũ thì là gì? Wào, còn có li ti lấp lánh, chớ không phải là đá quý đi? Cái đám vai u thịt bắp này, ngày ngày chui trong đồng kho báu mà lại không biết, thật là...

Trương đại tỷ cảm thán một hồi, phì báng một hồi, tiếc hận một hồi, đến khi dừng lại trước một cánh cửa đá, mới bắt đầu kinh hãi lo sợ. Cho nên nói, đường cung phản xạ quá dài cũng là một loại tài năng.

Đến cả Trương Tuyết mà còn biết sợ hãi, thì đám trẻ vị thành niên Trương Đàm, Bùi Lãnh, Như Ý, Cát Tường cũng đã muốn mềm nhũn tay chân. Đằng sau cánh cửa đá này là một tên biến thái, một gã độc thủ, một tên chuyên đi đầu độc người khác,... Không phải chưa từng thấy qua kẻ dùng độc giết người, ví dụ như Mạc Uẩn chẳng hạn. Chẳng qua, thái độ làm người của Mạc Uẩn mặc dù không đáng tin tưởng (?) thế nhưng, thế nhưng, chí ít, họ Mạc kia sẽ không bán nước, sẽ không làm tay sai cho giặc, sẽ không dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy... có lẽ, ừm, chắc là,... đại loại vậy (?)

(MC: tôi nói này, hai đầu trăm hỏi của các vị rất khả nghi...)

Tiên hạ thù vi cường!

Trương Tuyết quyết định, cửa vừa mở, bọn họ sẽ xông vào xxoo tên khốn kia, đánh cho cha mẹ hắn nhận không ra, sau đó ném xác hắn xuống sườn núi trừ gian diệt bạo! À không, ném xuống sườn núi thì quá dễ dàng cho hắn, một tên biến thái bức người như vậy, trâu bò như thế, cần bà không gì bằng, tốt nhất là nên cột giò kéo về Thao Châu giao cho Trương Nhị Gia! Đúng thế, đúng thế!

Trương Đàm không hổ là đồng đảng lâu năm của Trương Tuyết, cửa đá vừa mở ra, Trương tiểu Đàm đã xoay người húc ngã hai tên lính. Bạn nhỏ Bùi Lãnh thật mau tay lẹ mắt, kim châm đánh xuống, hai tên lính to như gấu lập tức im lìm bất tỉnh.

“Ch... chết rồi?” Bạn nhỏ Cát Tường vẫn đứng yên trong tư thế tay cầm bánh bao giờ cao quá đầu. Có vẻ như vừa rồi đang định dùng cái bánh bao đó đập xù người ta.

Bùi Lãnh khinh bỉ liếc cái bánh bao nhỏ bé tròn trịa trong tay Cát Tường, xoay người vừa thấy tình cảnh bên trong phòng đá, liền ngu người. Đến cả loại thân kinh vững chắc như Trương tiểu Đàm cùng Trương Tuyết cũng đồng thời giật mình.

Bên trong phòng ngổn ngang bàn ghế gãy đổ, từng nùi thuốc gay mũi bị đập bể nát vung vãi trên đất, kệ thuốc bị đánh sập, chai lọ hũ bình lăn lóc, trên sàn lổm ngổm những độc vật. Nào nhện, nào rắn, nào rít, nào bọ xác, ôi ôi, hầu như đều có đủ hết. Thực rõ ràng, chỗ này vừa trải qua một hồi ấu đã thảm thiết, mà hung thủ vẫn còn ngهنghênh ngang ở kia.

Trương Tuyết khòe mắt co giật nhìn vị mỹ nhân ăn mặc bán nam bán nữ, hai tay bùng một siêu thuốc đang còn nghi ngút khói giờ cao quá đầu, một cẳng chân thon dài trắng nõn đang giẫm đạp lên một lão già nằm bẹp trên đất. Ánh mắt Trương Tuyết chậm rãi di chuyển từ bản mặt mốc vô cùng khả nghi của lão già bị đạp bẹp dưới đất kia, lên đến cẳng chân trắng nõn triệt lông sáng bóng nọ, chậm chạp bò qua kẽ vấy tối om vắt qua bắp đùi thon thả, eo nhỏ nịt thẳng, vạt áo hở ngang, bờ ngực phẳng lì trắng bóc, ực, càn cổ thon dài, tiếp đó là mái tóc ngang vai, môi mọng đỏ au, sống mũi cao cao, cuối cùng là một đôi mắt phượng hẹp dài, cùng với viên lệ chí cuối đuôi mắt.

Đối phương hiển nhiên phát hiện chỉ trong vòng một nốt nhạc mà bản thân đã trở thành tiêu bản bị người ngắm nhìn, một hơi khí không chỗ phát, siêu thuốc trên tay lập tức đập xuống đầu lão già đánh khinh dưới chân.

Chỉ nghe ‘bùm’ một tiếng, Trương đại tỷ nhà chúng ta liền bùng tỉnh, vội vàng lau đi nước miếng trên miệng, khụ, sau đó liền trưng ra bộ mặt tươi cười vô cùng thiếu đánh, “Nha, tướng ai xa lạ, hóa ra là Tuyên Tuyên nhà chúng ta đây mà!!”

Như Ý, Cát Tường sau khi hồi hồn cũng vội vàng phúc thân làm lễ, “Tuyên thiếu.”

Bùi Lãnh có chút ngốc, vẫn còn chưa hoàn hồn lại, chỉ là mắt sắc lập tức nhận thấy trong phòng ngoài vị mỹ nhân nọ ra, vẫn còn một người nữa, người này còn vô cùng quen thuộc. Vừa thấy rõ người nọ, bạn nhỏ Bùi Lãnh liền không nhận được mà sống lưng run rẩy một chút, này, vị này rốt cuộc tái xuất?

Trương Tuyết hai mắt lóe sáng bỏ nhào vào mỹ nhân, tay chân triển lên ăn đậu hũ mềm. Chắc, mấy năm không gặp, da dẻ càng ngày càng trắng nì, càng mịn nì, tóc mượt bóng bẩy nì, mắt mũi miệng càng sắc sảo xinh đẹp nì,...

“Nhìn đủ chưa? Tay mò đi đâu vậy, hửm?” giọng nam trong trẻo lạnh lùng vang lên bên tai, còn chưa hoàn hồn lại, Trương Tuyết đã thấy bản thân bị người xách lên khỏi mỹ nhân, ôm vào lồng ngực rộng.

Trương Tuyết ngốc ngốc ngẩn đầu, tầm mắt là tuấn dung lạnh lùng vô cùng quen mắt, mắt đen thâm trầm sâu lắng, rõ ràng là một bộ mặt xinh đẹp hiếm thấy, lại luôn có tình xị như cá chết. Ánh mắt khi nhìn kẻ khác luôn giống như đang nhìn vật chết mà không nhìn người sống, duy chỉ khi nhìn đến mình, mới lặng lẽ lưu chuyển đào hoa tiếu ý.

Chuyện bị ‘lừa gạt’ lần trước, Trương Tuyết rõ ràng vẫn luôn tức giận, vậy mà khi gặp lại, đối diện với ánh mắt cung chiêu kia, lại không dậy nổi cơn tức. Phát hiện ý cười chột lóe mà qua trong đôi mắt tĩnh lặng kia, Trương Tuyết bỗng thấy lỗ tai nóng nóng, nhìn không được dời tầm mắt. Trước kia, cũng từng có một người vẫn thường nhìn nàng như thế, cho dù trong mắt có lạnh lùng đến đâu, khi dừng lại nơi nàng, vẫn luôn tản mạn hơi ấm... .

Trương Tuyết khẽ rừ mi mắt, hai hàng mi dài cong cong run rẩy, lưu quang trong ánh mắt trầm xuống, lại bị mi dài che khuất. Một chút gọn sóng trong lòng, cũng theo đó mà phẳng lặng trở lại.

Trình Tuyết bắt gặp chút dao động hiếm thấy kia rất nhanh biến mất hầu như không còn sót lại gì, chân mày không nhận được khe nhú. Anh cảm giác, mặc dù vẫn chưa rõ ràng lắm, thế nhưng, Trương Tuyết đang âm thầm bài xích anh, cho dù cả bản thân nàng vẫn chưa nhận thấy được.

Vốn định đang phát hỏa với Trương Tuyết, mỹ nhân nọ vừa thấy cảnh này, khòe miệng không nhận được co rúm mấy lần, sau đó liền hậm hực quay mặt không thèm nhìn. Hừ! Ở đây ân ân ái ái cho ai xem?! Cậu đây mới không hiếm lạ!

Trương Đàm nhìn tỷ tỷ nhà mình tựa như gà con nép vào cánh đại bàng, không khỏi nhức mắt. Ai ai ai, tỷ tỷ đây rõ ràng là chiêu đào hoa, còn tưởng là thoát khỏi câu con nhà Diệp gia đâu, chiêu chiêu thế nào lại chiêu tới một cái ‘vạn tuế thụ’ ngàn năm không thấy nở hoa này? Ai ai ai, không biết lại kéo

cái tai họa gì đâu. Đương kim Thái Tử, con trai cung của Hoàng Đế nhà người ta cũng không phải muốn nói từ hôn liền từ hôn dễ vậy đâu à...

Khóe mắt đảo đảo, liền cười hề hề đi tới mỹ nhon bên người, cọt cọt, “Hi, tiểu Tuyên Tuyên đây là làm sao vậy? Ai chọc giận cung? Nói nói để gia xử hần cho cung?”

“Tiểu Tuyên Tuyên” vừa nghe giọng điệu này của Trương tiểu Đàm, một lô khí liền bắn bùm bùm, “Cút! Cậu đây không cần tiểu tặc từ nhà người hiền ân cần!”

Bùi Lãnh nhìn mấy người bọn họ, xem ra là quen biết, cũng không hỏi quan hệ là như thế nào, coi như cũng là cái người thanh tình hiêm hoi trong này. Hiện giờ còn ở trong ổ địch, thế quái nào mấy người này còn tinh như ruồi đây? Lại nhìn nhìn một phòng đá, hai mắt bạn nhỏ lóe lóe sáng xanh. Đây đều là cái gì nha? Tuy nói là độc vật, độc dược, nhưng đa phần đều là những thứ hiếm có khó tìm. Trong cái trap kia còn đang phát hơi lạnh buốt, băng li ti mỏng bám quanh, vừa nhìn đã biết bên trong là du diên Tuyết Sơn, căn cứ vào độ băng tỏa này, phẩm chủng phải bảy mươi năm hơn...

Xuất thân y thư thế gia, mặc dù không phải thần y, nhưng chỉ ít phụ thân năm xưa cũng là một đời danh y. Bùi Lãnh là duy nhất con trai, lại là lúc ngũ tuần mới có được, Bùi lão gia năm ấy sợ tuổi mình không thọ đến khi con trai trưởng thành, mới đem một bụng y thuật đều nhất nhất truyền thụ cho Bùi Lãnh từ khi hần vừa mới biết lật. Nói, lão gia từ năm đó một bên vừa bồng con một bên vừa xem mạch bắt bệnh khai đơn thuốc, triệt triệt để để áp dụng biện pháp ‘mưa dầm thấm đất’.

Bùi Lãnh từ nhỏ nghe nhiều, biết nhiều, thiên tư thông minh, nếu không phải năm ấy Bùi gia gặp họa, phải chịu lang bạt, biết đâu bây giờ cũng đã nổi danh thiếu niên tài ba rồi. Những này độc vật, dược vật, kì hoa dị thảo, Bùi Lãnh đều nghe thấm vào máu, học thuộc trong lòng, chỉ là điều kiện không cho phép, cả Bùi lão gia cũng chỉ nghe đến biết đến, chứ chưa từng có cơ hội nhìn thấy sờ thấy bao giờ.

Cho nên, trong thạch phòng này ‘ngẫu ngộ’, đối Bùi Lãnh mà nói là ‘trời ném thịt viên sốt cà’!

Được rồi, xem ra bạn nhỏ Bùi Lãnh cũng không phải là thanh tình nhất trong bọn người, chỉ nhìn cặp kia loe loe mắt xanh, liền tay liền chân cẩn thận xem xét thu thập, thật sự một chút cũng không có bình thường cao lãnh ngạo kiều đâu.

Như Ý rút cuộc nhìn đám người thần kinh sống não không chỉnh này, quyết định không nhin nữa, liền vội vàng lên tiếng, “Chúng ta trước nên ra khỏi nơi này hăng nói sau đi. Các vị thiếu gia, nơi này không tiện ở lâu, bên dưới còn nạn nhân bị giam nữa!”

Trình Tuyết mục tiêu là cứu người, nay người đã cứu được rồi, kế hoạch cũng đã định ra, nét mặt không chút thay đổi buông ra Trương Tuyết, hướng ‘mỹ nhon’ khẽ gật đầu, sau đó dẫn đầu ra ngoài.

Mỹ nhon nọ tính tình cũng không dễ chịu gì, không thể phát tác với Trình Tuyết, chỉ có thể trút giận lên đầu lão già đang nằm bẹp dưới chân. Gót hài giẫm giẫm lên xương sống kêu răng rắc, khiến người ta nghe mà phát sợ. Trương Đàm một bên hỗ trợ đem lão già kia trôi gô lại, một bên hướng Bùi Lãnh gọi, “Đi thôi, đi thôi!”

Trương Đàm lôi kéo Bùi Lãnh, cùng ‘mỹ nhon’ xách lão già kia theo phía sau, lúc này mới có nghĩ tới giới thiệu với Bùi Lãnh, “Người hần chưa biết đi, đây là biểu đệ của chúng ta, gọi tiểu Tuyên Tuyên.”

Tiểu Tuyên Tuyên vừa nghe cái danh xưng này liền phát hỏa, một cốc vào đầu Trương Đàm, hung ác nói, “Cậu có tên, gọi cậu Miên Gia!”

Trương Đàm vẫn cười hi hi đối Bùi Lãnh nói, “Đúng đúng, có thể gọi tiểu Miên Miên đều được.”

Bùi Lãnh chớp mắt hai cái, người này quan hệ với bọn họ xem ra thực thân thiết, cũng từng nghe Cát Tường nhắc qua bọn họ còn có một biểu đệ ở Ca Châu, khẳng là vị này rồi. Bỏ qua vẻ mặt thiếu đánh của Trương Đàm, Bùi Lãnh hướng người nọ cười gật đầu, quyết định dùng xưng hô của hai nhà đầu kia, “Tuyên thiếu, ta gọi Bùi Lãnh.”

Tuyên thiếu mắt phượng liếc xéo Trương tiểu Đàm về mặt nịnh nọt cứ dán lên người ta, liếm mắt vì cười đối thiếu niên nọ đáp, “Nhìn người không đến mười bảy, cứ gọi ta Miên ca là được.”

Bùi Lãnh có chút thờ phào, còn tưởng họ hàng với Trương tiểu Đàm, sợ lại là một cái đầu óc thác loạn giống hần đâu, hóa ra ngoại trừ tính tình nóng nảy chút, xem ra cũng bình thường. Vì thế, bạn nhỏ Bùi Lãnh dưới ánh mắt cực kì ai oán của Trương tiểu Đàm, vui vẻ gọi một tiếng, “Miên ca.”

Người ta nói, ấn tượng ban đầu rất là quan trọng. Bởi vì năm xưa binh biến, Trương tiểu Đàm đã để lại trong lòng Bùi tiểu Lãnh một ấn tượng đầu quá sức tương tượng, cho nên hồi đầu muốn cứu vẫn đã muộn. Bởi vì vừa rồi Thụy Miên cho Bùi tiểu Lãnh ấn tượng không tệ, cho nên khi người khác nhìn thấy Thụy Miên vung đao giết người, còn ra sức mắng chửi, cảm thấy vị thiếu niên này không khác gì một cái quý đại vương, chỉ có Bùi tiểu Lãnh là cảm thán, cho rằng vị này thể hóa, một chút tức giận đều có thể hòa bạo như thế. Chắc, chắc, khiến cho một bên Trương tiểu Đàm cảm giận cắn nát khăn tay.

Lại nói, Thụy Miên này cũng là một nhân vật khá là phong vân trên giang hồ, thế nhưng lại quen biết với anh em nhà họ Trương, chẳng những quen biết, mà còn có thể nói là thân mật. Được Như Ý, Cát Tường, gọi ‘Tuyên thiếu’, cũng không khó đoán, Thụy Miên, cũng chính là Đỗ Tuyên hàng thật giá thật.

Trương Tuyết lúc còn đồ hôn đã phải nhận di họ ở mãi Ca Châu làm nghĩa mẫu, dùng tên của anh họ Đỗ Tuyên mà lớn lên như một đứa con trai, thế còn Đỗ Tuyên thật sự thì sao? Ày, mỗi nhà đều có một cuốn kinh khó niệm, nhà họ Trương như thế, thì nhà họ Đỗ ở Ca Châu cũng thế.

Họ Đỗ ở Ca Châu nổi danh nhờ vào lá trà. Đồi núi xanh biếc một thảm trà, nếu nói về trà gia, họ Đỗ đứng thứ nhì sẽ không có ai dám đứng nhất. Họ Đỗ

đòi đòi độc đỉnh, đến lượt Đỗ lão gia tử, hay lắm, đốn về nàng dâu họ Trương, không biết hợp mệnh hợp số hay hợp phong thủy hay hợp vợ hợp chồng thế nào, mà bánh bao nhỏ cứ lần lượt nhào nặn rồi xếp hàng sinh ra.

Đỗ phu nhân vừa vào cửa vài năm, các cụ trong nhà đều thi nhau bồng cháu, địa vị của Đỗ phu nhân cũng nước lên thì thuyền lên, ngoại trừ việc làm ăn buôn bán, thì toàn bộ Đỗ gia đều do một tay bà quán xuyến. Thế cho nên, mười mấy năm trước, khi Đỗ lão gia tử nom nớp ôm về một đứa nhỏ còn đỏ hỏn, Đỗ gia thiếu chút nữa là lật thuyền.

Nói, thân phận của Đỗ Tuyên trong Đỗ gia phải nói là nan giải, thân thế của hắn là một hồi bi kịch, mà cuộc sống của hắn cũng là một loại hài kịch, khiến người ta phải dở khóc dở cười không thôi. Đỗ lão gia tử và Đỗ lão phu nhân cũng coi như là một giai thoại, năm xưa có nam tài tử nữ xinh đẹp, phải nói là một hồi đám hỏi linh đình giữa hai đại gia tộc ở Đông Gia. Mấy chục năm qua đi, cho dù Đỗ lão phu nhân chỉ sinh được một mụn con trai, tức gia trưởng Đỗ gia hiện thời, Đỗ Chính, nhưng cuộc sống phu thê vẫn mặn mà, Đỗ lão gia tử từng thề “quyết không lập thiếp”. Nội viện trong ngoài phải nói là sạch sành sanh.

Suy ra, Đỗ Tuyên không phải là Đỗ lão phu nhân sanh, Đỗ lão phu nhân dù có lòng cũng bất lực, hơn sáu chục tuổi gần đất xa trời, sanh gì nữa mà sanh?!

Mà, mẹ ruột của Đỗ Tuyên cũng không phải Đỗ phu nhân. Đùa à, cha chồng con dâu, đây cũng không phải Đường Thái Tông!

Mẹ ruột của Đỗ Tuyên là ai không người nào biết rõ, chỉ biết, khi Đỗ lão gia tử mặt xám mảy tro ôm trở về đứa nhỏ, lời thề năm xưa ứng nghiệm, lăn đùng ra chết, bỏ lại đứa nhỏ ‘lai lịch bất minh’ cùng với bà vợ già lẻ loi cô cút từ đó.

Đỗ Tuyên là được nuôi dưỡng trong viện của lão phu nhân, đối ngoại thì trên danh nghĩa là ‘con trai của phu nhân’, đối nội, thực rõ ràng là một ‘đứa nhỏ không ai muốn’ trong Đỗ gia.

Đỗ phu nhân là người thẳng thắn sáng khoái, đối với việc này, muốn trách cũng chẳng thể trách đứa nhỏ, mà người đáng trách thì đã sớm ‘thăng’ mất, người có tư cách trách móc là lão phu nhân cũng chỉ có thể im lặng ngậm ngùi, thì phận làm con cháu như bọn họ cũng chẳng thể nào lên tiếng. Đỗ Tuyên từ nhỏ sống trong tiểu trạch viện Đỗ gia, ăn mặc ở đều không thiếu, nhưng người lại như một cái bóng, gia nô trong phủ không đủ thâm niên cũng chẳng hề biết trong tiểu viện nhỏ vẫn còn một tiểu chủ tử, thì đừng nói gì người bên ngoài. Đỗ Tuyên là được một ách nô mớm sữa ẵm bồng đến lớn.

Đỗ phu nhân còn mướn một lão gia sư mắt mũi kèm nhem dạy riêng cho hắn trong tiểu viện, tính toán khi hắn thành nhân, sẽ chia một phần gia sản, nhà cửa, cho hắn ra riêng lập gia lập nghiệp.

Nhưng người tính không bằng trời tính, năm đó, Đỗ phu nhân nhận được thư của Thừa Tướng phu nhân, dẫn đo một hồi, mới quyết định đem danh tính của Đỗ Tuyên cho Trương Tuyết ‘mượn tạm’. Dù sao việc ‘mượn’ mệnh cách danh tính này ai biết được sẽ có gì xấu, làm sao dám đem số mạng con mình ra đùa, chỉ có thể đem con người khác ra vậy.

Bởi vì việc này, tâm tư áy náy của vợ chồng Đỗ gia đối với Đỗ Tuyên cũng nhiều thêm một chút. Năm đó, mừng sinh nhật tám tuổi, Đỗ Tuyên cầu được một vé ra đường lần đầu tiên. Dù phải ra bằng cửa sau, về bằng cửa sau, bên người cũng chỉ có thể đem theo một ách nô, bạn nhỏ Đỗ Tuyên cũng vô cùng hưng phấn. Như bao câu chuyện vô hiệp nức tiếng giang hồ khác, bạn nhỏ Đỗ Tuyên nhà chúng ta cũng trong lần ra đường dạo chơi này gặp phải mối tình đầu, à, nhầm, gặp phải yêu nghiệt, à, lại nhầm... nói tóm lại, là gặp phải ân sư, nhân vật vĩ đại này đã tạo ra một tên quái nhân, à không, là tạo ra một vị thiếu niên anh hùng nứt giềng, chạc,...

Vị sư phụ này của Đỗ Tuyên, họ Tiêu, tên Tiền, lót Bất, giang hồ đồng loại đều gọi là Tiêu Bất Tiền, là một tên hái hoa tặc nứt giềng xa gần!

Đỗ Tuyên năm đó tám tuổi, phấn điều ngọc mài, tuy chỉ mới tám tuổi, nhưng vừa xuất hiện đã làm cho cả con phố đều rải đầy tim hồng máu hường.

Tặc hoa gặp tiểu mỹ nhân, mặc dù chưa thể chấm mút gì được, nhưng gheo một cái, nựng một chút vẫn là phải làm!

Hái hoa tặc đón đường tiểu mỹ nhân, lại bởi vì đêm hôm trước túng dục quá độ, tay chân bủn rủn, công lực tiêu hao, bị ách nô đại nhon một cước đá vào đồng rúc.

Bạn nhỏ Đỗ Tuyên khi ấy tâm hồn ‘tong tằng’, thấy gia nô nhà mình làm người ta bị thương, người nọ cũng một bộ nhân khuôn cầu dạng, e sợ thế gia vọng tộc. Bàn thân trong nhà đã ở vào vị trí khó nói, giờ lại gây ra chuyện khiến người ta tìm đến mắng vốn thì không tốt, cho nên, chủ tớ hai người đành hì hục lôi Tiêu Bất Tiểu qua mấy con ngõ nhỏ chuồn cửa sau vào nhà.

Tiêu Bất Tiền mặt dày mày dạn bản chất M, gặp được đôi chủ tớ double-S này tựa như trời giáng báu vật, dây dưa hoài không chịu biến.

Đỗ Tuyên cũng từ đó bắt đầu theo ‘sư phụ’ đi tòng...

Chốn giang hồ đối với Đỗ Tuyên mà nói, chính là nơi hắn có thể danh chính ngôn thuận, sống thực, sống cho mình, vì mình, sống một cách tự do tự tại, sáng sủa khoái khoái. Chọn một cái tên, Thụy Miên, thấy chuyện bất bình sắp thêm một cước, cùng với sư phụ và ách nô nhà hắn trở thành một trong những kẻ chỉ sợ thiên hạ một ngày không loạn, góp phần tạo nên sóng to gió lớn trong giang hồ.

Trương Tuyết đã từng nói, nếu có Mạc quái nhân và Úc Hường ở đây, thì cái động này chẳng khác gì động quái gặp phải Tôn Ngộ Không, sẽ ban hành từ trong ra ngoài. Nay lại thêm một Thụy Miên, chỗ này đã sớm thành chốn không người đối với bọn họ.

Trương tiểu Đàm một bên nhàn nhã vừa đi vừa ngắm nghía khắp góc ngách, vừa nhìn Thụy mỹ nhon chém người như điên ở đằng trước, len lén ngong lỏ tai nghe góc tường đại tỷ nhà mình chiêu hoa đào ở đằng sau, thỉnh thoảng vung dao táng bay vài tên ruồi bọ không biết sống chết nhào tới, cảm thấy

cuộc sống thực thiếu kích thích.

Thiếu kích thích...

Thiếu... cho tới khi một bóng hường nhấp nhোáng ngoài cửa động phía trước. Đàm tứ gia hai mắt chớp chớp chớp, sau đó, kích thích tới.

Phía sau, Trương Tuyết hiền nhiên cũng thấy bóng hường phấp phới dưới ánh nắng chói chang bên ngoài kia, ánh mắt như đèn pha xe lóe lên nguy hiểm.

Sau đó...

Hai thanh đao từ trong cửa động phóng ra. Lưỡi đao phản chiếu ánh mặt trời sáng đui mắt chóia.

Lại ngay sau đó...

Úc Phán Hường bị ai.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Rơi Vào Tay Giặc!

Trời đêm đầy sao, gió cát bạt ngàn thổi cay tằm mắt. Ban ngày sức nóng có thể nung chín da thịt, bên tai chỉ có tiếng gió thổi, trong mắt chỉ có cát bông, lồng ngực đau nhức vì liên tục hít vào cát vàng, vắng lặng tựa như miền đất chết. Khâu Mộc, vào đêm, cuộc sống mới vừa bắt đầu.

Lều trại lụp xụp nối tiếp giữa những rặng đá, từng nhóm người tụ tập xuất hiện xuyên qua những cụm lều bạt, hướng về phía trung tâm Khâu Mộc, nơi ánh đuốc rực rỡ thấp sáng khu vực mua bán trao đổi nô lệ. Khâu Mộc thuộc quản hạt của Đại Triều, nhưng nơi này là thành thị duy nhất biên giới, lại là một sa mạc khô cằn khắc nghiệt, nơi mà quan quân Đại Triều cũng đã sớm lười quản. Lâu dần, nơi đây đã trở thành thiên đường của bọn phạm tội từ khắp nơi.

Hỗn tạp, dơ bẩn, nguy hiểm, cướp bóc, và nô lệ đã trở thành những điều đầu tiên mà người ta nghĩ đến khi nhắc tới Khâu Mộc. Chợ nô lệ Khâu Mộc, là thị trường buôn bán nô lệ nổi tiếng nhất, phong phú nhất, đặc sắc nhất trong các tuyến đường buôn người xuyên quốc gia.

Nơi đây, bạn luôn có thể tìm thấy mặt hàng phù hợp với yêu cầu, sở thích cá nhân của mình. Các loại mặt hàng được chủ buôn đánh giá theo các tiêu chuẩn ‘đồng nát’, ‘qua tay’, ‘mới nguyên’, ‘độc lạ’, ‘thường’, ‘quý’, ‘hiếm’,... giá trị cũng theo đó mà thay đổi. Nô lệ ở Khâu Mộc đôi khi cũng được xem như phương tiện trao đổi tài vật, tựa như châu báu. Chủ nhân có thể dùng nô lệ đổi nô lệ, nô lệ đổi thực phẩm, hoặc đổi rất nhiều những thứ khác, chỉ cần tìm đúng người, đúng nhu cầu trao đổi với nhau. Nô lệ, là một món hàng sống.

Đêm nay, lửa sàn đấu giá sáng hơn bao giờ hết, không khí trên sàn giao dịch cũng nóng hơn bao giờ hết. Chủ thương sau khi rao bán một loạt các mặt hàng có được của ngày hôm nay, chiêm trên tay bắt đầu gõ một hồi dài kêu gọi chú ý từ bốn phương tám hướng chung quanh.

Mọi người tụ tập quanh sàn đấu giá háo hức trông ngóng về phía chủ thương. Phạm là người ở đây đều biết, mỗi khi chủ thương giống một hồi chiêng dài như vậy, tức là mặt hàng sắp sửa lên sàn có giá trị rất cao. Mặc dù Khâu Mộc nổi tiếng buôn bán nô lệ, thế nhưng lâu lắm rồi chưa từng thấy chủ thương nào giống một hồi chiêng dài như vậy, vang như thế. Khẳng định là hàng quý hiếm khó được.

Tin tức nhanh chóng lan nhanh, người tụ tập cũng càng lúc càng nhiều. Chủ thương miễn nhìn đám đông tụ tập bên dưới, cho dù bọn họ đều trùm kín mít, thế nhưng với kinh nghiệm buôn người bao nhiêu năm, ông ta rất rõ ràng dưới những lớp áo trùm kia đều là kim ngân châu báu, tiền a tiền a tiền!!!

Nghĩ tới hàng hiếm mà mình may mắn có được trong tay, đêm nay chỉ cần bán ra với món lời kết xù, ông ta lập tức có thể ôm tiền hồi hương dưỡng già, không cần phải ngày ngày ngập lặn ở khắp nẻo đường như vậy nữa. Mặc dù tiền tài vô tận, thế nhưng bộ xương của ông cũng đã rã rời rồi, bây giờ mà không chịu về quê hương già, thì còn chờ đến bao giờ nữa?!

Nghĩ vậy, nét cười trên mặt càng lúc càng đáng khinh.

“Các vị, đêm nay, Chu mỗ muốn giới thiệu với các vị, một mặt hàng vô cùng, vô cùng quý hiếm, có thể nói là vô giá. Vì vậy lần này, Chu mỗ sẽ không đặt giá khởi điểm, ở đây, chỉ cần vị nào ra được một cái giá mà theo Chu mỗ thấy rằng hợp tình, hợp lý, không cần biết là ai, không cần danh tánh, không cần giấy tay...” nói tới đây, Chu lão phát tay, gia nô lập tức bùng lên một chậu than nóng rực.

Phía dưới, mọi người vừa thấy chậu than kia, không người nào nhịn được kích động. Đốt châu làm ấn, đây cũng tựa như việc làm dấu trên món bảo vật của riêng mình. Không phải người thường không có ý nghĩ làm dấu trên nô lệ mà mình mua về, nhưng bình thường sẽ không ai làm thế, bởi vì thiêu châu sẽ khiến cho mặt hàng bị định nghĩa, sẽ mất giá thị trường. Thế nhưng, châu ấn do chủ thương khi trao hàng mà ấn lên lại mang một tầng ý nghĩa khác. Đây là khẳng định mặt hàng được xem là vô giá, có một không hai, độc nhất vô nhị trong suốt cuộc đời buôn bán nô lệ của chủ thương. Cũng có nghĩa, sau khi bán ra hàng này, chủ thương đó cũng sẽ giải nghệ.

Chu Thổ có thể nói là nhân vật có máu mặt ở Khâu Mộc, nô lệ qua tay ông ta nếu không có một ngàn thì cũng đã lên tới chín trăm. Nhưng đây lại là lần cuối cùng ông ta chủ đầu, bán ra món hàng được thiêu châu của chính ông ta, là sự kiện cỡ nào rầm rộ. Chẳng mấy chốc, hầu hết toàn bộ người ở Khâu Mộc đều đã tụ tập đầy đủ quanh sân đấu giá, hồi hộp chờ xem món hàng được lão Chu Thổ đánh giá vô cùng cao này.

Chu Thổ cũng không để mọi người chờ lâu, nói trắng ra thì chính ông ta cũng đã sớm chờ không được để đếm số châu báu mà mình sắp kiếm được kia, nhanh chóng khoát tay cho nô gia nâng hàng lên sàn.

Chỉ thấy bốn phía một mảnh sáng trưng như ban ngày, một lồng cũi được mang lên trên bục cao giữa sân đấu giá. Trong cũi, một người bị treo hai tay lên nóc, đầu nghiêng về một bên, tóc dài xõa khuất gương mặt, bộ áo choàng khoác hờ trên người không thể che hết lồng ngực nõn nà dưới ánh được sáng rực rỡ.

Gia nô lão Chu cảm chiêng đi quanh cũi, ra sức gõ. Bên dưới là một mảnh ồn ào náo loạn. Có không ít kẻ thô lỗ lên tiếng đánh giá, cho rằng chẳng qua là một gã đàn ông, nào có chỗ gì đáng để lão Chu hồ hào như thế?!

Chu Thổ háng giọng lên tiếng, “Các vị hẳn đang rất ngạc nhiên, vì sao nó lại được Chu Thổ đánh giá cao như vậy? Chớ có xem thường, bởi vì đây, đích danh họ Trình, đại danh đình đình Lục Hoàng Tử của Đại Triều!!!”

Chung quanh một mảnh hít khí kinh ngạc. Thì ra là vương thất, hơn nữa còn là con trai của đương kim Hoàng Đế Đại Triều, mặc dù không phải là vị Thái Tử kia, thế nhưng vị Lục Hoàng Tử này tiếng tăm cũng không hề nhỏ chút nào! Mặc kệ hẳn có làm nên cơm cháo gì hay không, nhưng chỉ cần hẳn là con trai của đương kim Đại Triều, thì đã đủ để lão Chu đánh một vỗ lớn rồi! Chả trách, chả trách!

Đã biết được danh tính, bốn phía chung quanh lại càng thêm háo hức muốn nhìn rõ dung mạo của Trình Can. Đối với những kẻ đào vong như bọn chúng mà nói, thì dòng máu vương thất quyền uy cao cao tại thượng kia càng làm cho máu trong người bọn chúng sôi trào hơn cả. Thử nghĩ xem, người đem hẳn mua về, đem cao cao tại thượng kia, đem uy nghiêm kia, đem tôn ti của những kẻ luôn muốn nắm quyền sinh sát thiên hạ kia giẫm nát dưới thân, cho hẳn nếm mùi nhục nhã, cho hẳn sống không bằng chết!!

Trình Can bị tiếng ồn chung quanh thức tỉnh. Hắn mơ màng, cảm thấy đầu óc đau đớn vô cùng, từng chút một chuyện đã xảy ra ủa về trong trí óc, đánh cho hẳn thờ không nổi.

Ngày ấy, Trình Can nhận được tin tức của Ngũ tỷ, lập tức tìm cách trốn khỏi doanh trại. Không phải hẳn chưa từng hoài nghi chân tướng của chuyện này, thậm chí, bản năng đã không ngừng cảnh cáo hẳn, ép buộc hẳn phải ở yên trong doanh trại. Thế nhưng, Trình Can vẫn bất chấp. Bởi vì đó là Ngũ tỷ của hẳn, người duy nhất đối hẳn thật tâm, người duy nhất đối hẳn dịu dàng, người duy nhất thật lòng khen ngợi hẳn, cổ vũ hẳn.

Thế giới của Trình Can rất nhỏ bé, rất đơn giản, cho dù ‘thiên gia nào có đơn thuần hải tử’, cho dù mẫu phi không ngừng răn dạy hẳn phải học ngoan độc, học thủ đoạn, học tàn nhẫn, thế nhưng hẳn vẫn cứ lì lợm, lén lút đem phần đơn thuần ngu ngốc ấy giấu kín bên dưới lớp mặt nạ tiểu lý tàng đao của mình. Và cũng chỉ trước những người mà hẳn tự cho là thân thuộc nhất, mới dám lộ ra một tí ti.

Ngũ tỷ, là người thân cận nhất của hẳn.

Vì thế, lần đầu tiên trong đời, Trình Can bất chấp suy tính, bất chấp tính mạng, thậm chí là bất chấp việc bản thân mình đột nhiên biến mất sẽ gây ra hậu quả thế nào cho thắng thua đại cục, một mình vào sa mạc tìm Ngũ tỷ.

Thế nhưng, chỉ có thể nói, Lục Gia của chúng ta năm nay phạm vận xui, xuất môn bất lợi. Ngũ tỷ thân yêu tìm không gặp, lại gặp phải lão buồn người Chu Thổ.

Lại nói, làm sao mà Chu Thổ biết rõ đây là Trình Can?

Còn nhớ mới trước đây Tô Mặc vì một miếng mồi bả mà suýt bị Trần Dật nắm được? Trình Can cũng bởi vì một miếng kim bài trong người mà sau khi bị Chu Thổ bắt liền được treo lên cái định mức vô giá như hiện giờ.

Bởi vậy, không có xui xẻo nhất, chỉ có xui xẻo hơn. Điều ấy dùng để miêu tả Trình tiểu Can lúc này thực chuẩn xác.

Trình tiểu Can giờ phút này thực có suy nghĩ cắn lưỡi chết cho rồi. Nhục nhã, đây đối với một hoàng tử tôn thất mà nói chính là một sỉ nhục vô cùng to lớn nặng nề.

Chuyện này một khi truyền ra, đừng nói là vị trí kia, ngay cả một ly rượu độc đã là ân huệ to lớn nhất mà Phụ Hoàng có thể cho hẳn. Sỉ nhục này không chỉ riêng hẳn, mà sẽ là một cái tát to lớn đánh vào Đại Triều, vết mực đen tối trong suốt mấy mươi năm trị vì của Phụ Hoàng. Chỉ cần nghĩ tới sắc mặt lạnh lẽo của Phụ Hoàng, thờ ơ lạnh nhạt của Thái Tử ca, cay độc của mẫu phi, vô hạn ánh mắt khinh bỉ của quan viên binh lính...

Và cả... hẳn.

Trình Can cảm thấy thân thể rét run, hơi thở từng chút một nén lại trong lồng ngực, đau đến chết lặng.

Lúc này, bên tai bỗng nghe được một tiếng trống thật lớn, cùng với tiếng hô hưng phấn của Chu Thổ, “THÀNH GIAO!!”

Tay chân không một chút sức lực bị kéo ra khỏi cũi, Trình Can ngờ ngạc nhìn vài người trùm kín mít đen thui đang trao đổi vô số rương báu với Chu Thổ. Bọn họ nói gì đó hẳn nghe không rõ, tiếng la hét chung quanh quá kích động, đánh vào màng nhĩ hẳn liên tục chỉ còn lại âm thanh ù ù như gió lốc. Bỗng dưng sau lưng chợt lạnh, Trình Can có dự cảm tồi tệ vô cùng. Hắn ngoái đầu, vừa lúc nhìn thấy Chu Thổ cầm một thanh sắt nung từ trong chậu

than đá đang cháy đỏ rực kia.

Vì để tránh cho hàng hóa bỏ trốn, chủ thương luôn luôn bỏ đói bọn họ vài ngày, bịt mắt trời lại, mỗi ngày chỉ đút cho một chút nước có pha thuốc, khiến cho sức lực suy yếu. Trình Can vốn dĩ đang vô cùng suy yếu, thịt béo trên người đã tiêu hao đi không ít, từ một con thỏ béo chắc hiện giờ chỉ còn một lớp thịt treo trên người, muốn có bao nhiêu yếu ớt liền có bấy nhiêu. Thế nhưng một liếc mắt kia, khiến hắn dùng hết sức tàn lực kiệt gãy dựa.

Hai tên gia nô đang giữ hai bên vai Trình Can bị hành động bất ngờ của hắn làm cho bối rối, nhưng ngay sau đó lập tức tiến lên chộp lấy hắn. Một tên còn ngoan hơn một chút, giơ chân đạp vào bắp đùi sau của Trình Can, khiến hắn không thể không quỳ xuống. Khoảnh khắc hai đầu gối đập xuống sàn gỗ cứng, đau đớn khiến Trình Can tỉnh táo một chút, trước mắt xuất hiện một bóng người mặc áo trùm đen cao lớn.

Ngay giây phút Trình Can cảm thấy gò má lộ ra dưới áo trùm kín mít không hiểu sao có chút quen mắt, thì đau đớn từ trên vai trái truyền tới. Tiếng xèo xèo vang lên bên tai, da thịt bị sắt nung nướng cháy đau đớn không gì sánh bằng, thậm chí mùi thịt cháy còn có thể ngửi thấy thoang thoảng. Trình Can trợn trừng mắt, không rên một tiếng, hai tròng mắt đỏ ngầu to mầu, mồ hôi lạnh từng giọt chảy xuống. Trong miệng tràn ra mùi gỉ sắt, mặn chát, tanh nồng.

Sau gáy bị đánh một cái, Trình Can mờ mịt rơi vào bóng tối, cảm giác như ngã vào thứ gì đầy vững chãi, ấm áp, quen thuộc...

Trình tiểu Can thực muốn mắng, mẹ nó, đau cần trúng lười rồi!!!

Khi Trình Can lơ mơ tỉnh lại, đập vào mi mắt là ánh sáng ngập tràn, cùng với gương mặt của Ngũ tỷ.

“Hoàng... Tỷ...” Trình Can cất giọng khàn đặc, đầu lưỡi đau đớn nhúc nhích, cổ họng xé ra từng hồi, lan đến tứ chi bách hải. Đầu đau, cổ đau, từng đầu móng tay móng chân đều nặng nề đến không tưởng, thậm chí là hít thở thôi cũng khiến lồng ngực bồng rất.

“Can nhi! Can nhi! Người đâu?! Can nhi tỉnh rồi!!” Ngũ Công Chúa Trình Thuyên nhấc tay người trên giường chậm rãi tỉnh lại, mừng rỡ gọi người. Nàng nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Trình Can, không ngừng thỏ thẻ gọi, “Can nhi, Can nhi, khổ thân đệ rồi! Là Hoàng Tỷ sai rồi, đều là lỗi của Hoàng Tỷ! Can nhi, Can nhi...”

Gặp lại Trình Thuyên, trong lòng Trình Can buông xuống một hơi, may mắn mà Hoàng Tỷ không sao, không việc gì. Nghĩ vậy, Trình Can lại nặng nề chìm vào giấc ngủ, mơ hồ dường như thấy được một bóng người cao lớn vén rèm tiến vào. Người nọ đứng ngược sáng, châu thân như phát ra hào quang, ý nghĩ trong đầu chợt lóe mà qua, Trình Can cho rằng mình nhìn thấy người nọ...

Khi tỉnh lại lần nữa, bốn bề chung quanh yên tĩnh cực kì. Trình Can cho rằng bản thân mình vừa nằm một giấc mộng, hắn bây giờ vẫn còn bị nhốt trong tay bọn buôn nô lệ. Nhưng lều trại sạch sẽ, thảm lông cừu dày lót dưới lưng, ánh nến chập chờn, nhất là, đau nhức trên vai trái truyền tới đang nói rõ ràng cho hắn biết, kia hoàn toàn không phải là mơ. Hắn trốn trại vào sa mạc, bị bọn buôn người bắt được, bị xem như vật phẩm trưng bày rao bán, bị người mua, bị ấn châu trên vai, sau đó, gặp lại Hoàng Tỷ... từng chút một không ngừng hồi tưởng.

Trình Can lúc này bỗng đứng bình tĩnh đến lạ. Tựa như một người xem ngồi dưới đài xem tuồng, xem đào hát sắm vai một hoàng tử, không ngừng diễn lại mười chín năm nhân sinh. Nhìn đào kép nhập vai, Trình Can bỗng có xúc động muốn cười, nhưng lại không cười nổi, bởi vì đào kép đang sắm vai của mình.

Ngay lúc Trình Can đang muốn sai người đem tên đào kép kia ra chém làm tám khúc cho cầu ăn, nhưng phát hiện kia chỉ là tượng tượng của mình mà ảo não không thôi, thì bên tai chợt nghe giọng trầm khàn, “Tĩnh?”

Trình Can cứng còng trong chốc lát, sau đó mới chậm rãi ngẩng đầu, bởi vì động tác này mà từng tác trên người mỗi một không thôi. Trương Tĩnh ngồi ở đầu giường, trong tay cầm một quyển sách, không biết đã ngồi bao lâu. Gương mặt vì cúi xuống mà tối sáng nhìn không rõ. Hắn chậm rãi đứng dậy, tiến tới ngồi bên mép giường. Lúc này, Trình Can mới nhận thấy, mấy hôm không gặp, mà người này râu ria đã mọc xanh cả cằm. Chà, thì ra là râu quai nón, cứ tiếp tục không cạo nom nửa tháng thôi, chắc chắn sẽ giống hệt một con gấu to.

Trình Can nghĩ nghĩ, bỗng đứng cười phốc, bởi vì cười mà đầu lưỡi đau điếng, gương mặt vắn vẹo, đau đến đỏ mồ hôi.

“Đau?” Trương Tĩnh giơ tay giữ cầm hắn, sức trên đầu tay không nhẹ, khiến Trình Can há miệng, lại bất mãn mà nhúu mày tròng mắt.

Trương Tĩnh nhìn đầu lưỡi sưng đỏ như máu của Trình Can, ánh mắt tối đen, khóe môi lại nhếch lên lạnh lùng, “Còn biết đau? Sao lúc cắn xuống không nghĩ tới sẽ đau?” còn cắn ác như vậy, người này cũng đủ ngoan độc, nếu không phải lúc ấy hắn kịp đánh ngắt, có phải người này sẽ quyết tuyệt mà đi như thế?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Trương Tĩnh nhìn Trình Can càng trở nên lạnh buốt.

Không phải đâu, đây là do gia bị giật mình cắn trúng đó! Trình tiểu Can nhìn vẻ mặt như đang nhìn người chết của Trương Tĩnh mà lạnh run như lông gà trước gió.

Chợt, Trình Can nhúu mày, sau đó sắc mặt tái nhợt tròng Trương Tĩnh. Hóa ra là hắn! Nếu lúc ấy là hắn, vì sao còn để cho mình phải chịu sỉ nhục như vậy? Một ấn châu trên thân, coi như là dấu chấm hết cho mình. Không cần nghĩ cũng biết, một khi hồi kinh, chờ đợi mình sẽ là kết cục gì. Hắn không phải không biết, thế nhưng vẫn...

Là bởi vì Thái Tử?

Trình Can đỡ ra, đột nhiên cảm thấy thân thể lạnh lẽo tựa như nằm trong mộ băng. Lạnh thấu tâm can, hàn băng xương tủy. Ban đầu không có thời gian để nghĩ, hiện giờ nghĩ lại, từng chút một không ngừng hiện lên trong óc. Rõ ràng ngay từ đầu mọi thứ đều đã không ngừng cảnh báo, thế nhưng hắn lại như người mù kẻ điếc, đâm đầu vào, bỏ mặc cho thể cục đảo xoay chung quanh mình, đem bản thân mình cuốn vào thế cờ do người khác bày ra. Hừ hừ thực thực, từng chút một đem mình rơi vào thế ‘không thể không phế’.

Một cái hôn rơi xuống trên môi Trình Can, môi chạm môi, dòng nước ấm thoảng mùi được liệu tràn vào, nhanh chóng giảm bớt đau đớn trên đầu lưỡi, thấm nhuận yết hầu khô khốc.

“Đừng nghĩ nữa.” giọng Trương Tĩnh lại vang lên, rất nhỏ, dường như chỉ đang thăm thì bên tai.

Trình Can hồi thần lại, ngậy người khi những cái hôn vụn vặt của Trương Tĩnh rơi xuống trên trán, trên mi mắt, trên gò má, trên khóe môi, dời xuống cằm, nhắm nháp mạch đập trên cổ. Cầm lún phún râu cọ qua làn da mỏng mịn, ngura ngura khó nhin. Bàn tay to đầy những vết chai chạm rầy lướt qua da thịt Trình Can, đầu ngón tay vờ về trêu đùa trên bờ ngực trần trụi. Tim đập mỗi lúc một nhanh, Trình Can có chút sợ sệt, sợ Trương Tĩnh sẽ nghe thấy tiếng tim đập của mình, chẳng phải nói người tập võ thánh lực rất tốt hay sao?

Ày, giờ cũng không phải lúc suy nghĩ này! Trình tiểu Can, đầu óc nguoi bị cát nhồi rồi? Đây là tình trạng gì tình trạng quý dị gì????

Nếu có thể, Trình tiểu Can nhất định sẽ vừa hét lớn vừa bỏ chạy, Trương Tĩnh bị cô hôn nhập rồi!!!

Còn là cô hôn của hái hoa tặc nữa uuuuuu!!!!!!

Tiếc rằng Trình tiểu Can hiện thời thương tích đầy mình, đầu lưỡi đau nhức không dám động đậy, tứ chi bách hải vốn đang mệt mỏi rã rời lại vì cơn mưa hôn của con sói xám mà chậm rãi sống dậy. Hu hu hu, Trình tiểu Can còn tim nhỏ bé quả thực như người cảm ăn hoàng liên, hu hu hu...

Đầu vú bên phải đột nhiên bị khời một miếng, Trình Can giật bản mình, cả người run lên run lên run lên,... sau đó...

Trương Nhị Gia chống khuỷu tay, ánh mắt loe loe nhìn cậu em nhỏ của Trình tiểu Can đang chọt chọt bụng mình, khóe miệng lại không nhin được nhấc lên.

Trình tiểu Can tròn mắt nhìn trời, à không, là nhìn nóc lều, khốc không ra nước mắt.

Trương Nhị Gia được một tác lại tiến một thước, từng chút một đem Trình tiểu Can lột sạch, ướp nước miếng, sau đó chậm rãi gặm từng chút một, chú ý, là gặm từng chút, gặm sạch sẽ không chừa một mẩu!

Khi nhìn thấy cậu em nhỏ của Trương Nhị Gia, Trình tiểu Can có xúc động cắn lưỡi thêm lần nữa. Thế nhưng Trương Nhị Gia là ai cơ chứ? Chỉ một lần nhìn thấy máu trào ra từ trong miệng Trình Can là đã quá đủ, làm sao lại để Trình tiểu Can có cơ hội lần thứ hai?!

Trình tiểu Can tròn trừng mắt nhìn Trương Nhị Gia cúi đầu đem cậu nhỏ của mình ngậm vào miệng, thân thể tựa như phản xạ có điều kiện cong lên, cổ ngửa ra, môi mấp máy thở dốc không ngừng. Trương Tĩnh rất vừa lòng với phản ứng của Trình Can, càng thêm chuyên tâm làm việc, chỉ một chút sau, đã khiến Trình tiểu Can buông vũ khí đầu hàng.

Mất mặt! Mất mặt chết đi được! _Đây là suy nghĩ của Trình tiểu Can khi phát hiện sức cảm cực của mình thiếu đến đáng thương.

Khi cậu em nhỏ của Trương Nhị Gia tiến vào, Trình tiểu Can lại lần đầu tiên biết được thì ra làm tình lại có thể giống như khổ qua nhồi thịt như vậy! Cảm giác nội bích căng tràn, đồng thịt kia lại không ngừng ma sát, va chạm, sau đó càng lúc càng làm càn, không ngừng đâm chọc tứ phía.

Rốt cuộc có để cho người ta sống nữa không?! _Đây là Trình tiểu Can một bên vui sướng hưởng thụ, một bên cắn khăn tay nước mắt ràn rụa.

Trương Tĩnh nheo mắt nhìn Trình Can sắc mặt hồng nhuận, ánh mắt mê ly trầm luân, đôi môi không ngừng khép mở như đang cố sức nói gì đấy, thốt ra chỉ là những tiếng rên rỉ vụn vặt càng khiến hắn điên tiết. Trương Tĩnh nhìn chăm chú chiếc lưỡi sung đỏ giữa hai hàm răng trắng, nhin xuống xúc động nhắm nháp mùi vị non mềm kia, nếu mà lúc này ngậm xuống thiệt, sợ rằng sẽ đùa đứt luôn cái lưỡi nhỏ kia mất!

Nghĩ vậy, Trương Tĩnh lại có chút tức giận, hông lại thúc mạnh, khiến cho Trình Can bật thốt ra âm thanh mê người, đôi chân thon dài kẹp chặt, khiến nội bích càng thêm siết chặt gắt gao, mười đầu ngón chân xinh đẹp co quắp. Hơi thở của Trương Tĩnh càng nặng nề, không ngừng thúc vào điểm vừa rồi, vừa nhanh vừa mạnh, dường như không chút thương tiếc, lại tàn mác ôn nhu.

Hai tay Trình Can bị Trương Tĩnh gỡ khỏi thâm long, vòng trên vai hắn, lưng trần đầy mồ hôi bị đôi tay thô ráp kia không ngừng vuốt ve đốt lửa. Trình Can níu chặt Trương Tĩnh, nhắm mắt nhìn khúc thịt to kia không ngừng ra vào trong người mình, lại nhìn vào đôi mắt đen tối của Trương Tĩnh. Rõ ràng là tối đen như vậy, Trình Can lại có thể nhìn thấy hình bóng của mình trong đấy.

Chỉ riêng mình ta...

Trình Can hai mắt nóng hổi, thấy chân mày Trương Tĩnh nhíu chặt, động tác dưới thân cũng khựng lại. Hắn vội vã nhắm chặt mắt, rướn cổ hôn lên đôi môi nóng bức của người trước mắt.

“Chết tiệt!” Trương Tĩnh gầm nhẹ một tiếng, sau đó thân thể không ngừng chống đẩy, trong lòng âm thầm quyết định, đêm nay nếu không lăn chết con thỏ này, hẳn chắc chắn sẽ đổi họ!

Vậy nên, hôm sau khi Trình tiểu Can nhìn người nào đó thần thanh khí sáng, mặt than vụn năm từng chút một hầu hạ bên người mình, tiểu nhân trong lòng không ngừng mắng nhiếc khinh bỉ không thôi.

Mặt người dạ thú, nhân khuôn cầu dạng, sói đội lột người, ... thiệt nhiều thiệt nhiều câu đồng nghĩa đều bị Trình tiểu Can đào móc ném vào mặt Trương Nhị Gia, mặc dù chỉ có thể dùng ánh mắt để mắng, nhưng là vẫn cứ phải ra sức mắng!!!!

Trương Nhị Gia trưng mặt than vụn năm giờ móng vuốt véo véo mặt thịt của Trình tiểu Can, nhếch môi cười.

Vì thế, tôi đến lại một hồi lần qua lộn lại.

Vì thế, Trình tiểu Can một đường bị lộn qua lộn lại, lộn lại lần qua hồi doanh trại.

Vì thế, ... thôi thì, chúng ta cùng nhau mặc niệm ba giây cho bạn thỏ béo Trình tiểu Can đã chính thức rơi vào tay sói xám thôi nào.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thân Nhất Cố* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.